ΑΣ ΓΕΛΑΣΟΥΜΕ!

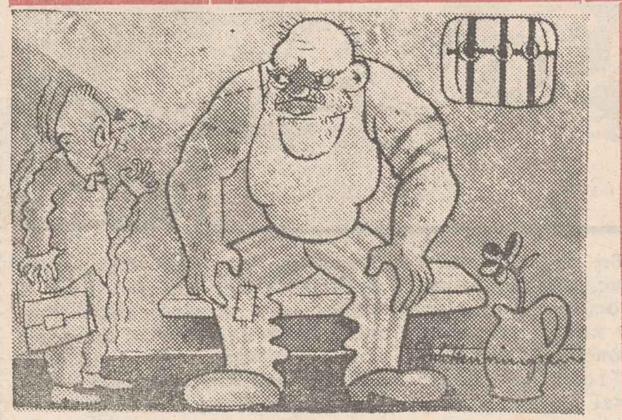

Ὁ φυλακισμένος κακοῦργος. κυττάζοντας ἄγρια τὸν ἐπισκέπτη του:
—Τί θέλεις κι' ἐσύ;
—Εἶμαι συνήγορός σας...

Νέα καὶ περίεργα

Εἰς τὴν Μασαχουσέτην τὸ σωματεῖον «Οἱ Σύζυγοι τῶν ζωηρῶν κυριῶν» διοργάνωσαν... λαμπαδηδρομίαν μετὰ ἐνετικῶν φανῶν.

★

Εἰς μίαν πόλιν τῆς Βορείου Ἀμερικῆς ἕνας ράφτης εἰσήγαγε μίαν ὡραίαν καινοτομίαν. Πρὸ τοῦ καταστήματός του κατεσκεύασε ἕνα μεγάλο ἀεροδρόμιο. Οἱ περίεργοι τὸν ἠρώτησαν γιατὶ τὸ ἔκαμε τὸ ἀεροδρόμιον. Καὶ αὐτὸς ἀπήντησε:

—Πρὸς χρῆσιν τῶν πελατῶν μου, οἱ ὁποῖοι μόλις πάρουν τὸ κουστοῦμι, κάνουν... φτερά.

★

Εἰς τὸν διάσημον καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ὀξφόρδης κ. Ἕντυ Ντάβιν, παρουσιάσθη, μίαν πρωΐαν, ἕνας μανιώδης ὀρειβάτης μὲ ὅλα τὰ ἐφόδια, διὰ νὰ ἐπιχειρήσῃ ὀρειβασίαν.

—Τί θέλετε; τὸν ἠρώτησε ὁ καθηγητής.
—Νὰ κάμω ὀρειβασίαν... ἐπάνω σας.
—Πῶς εἴπατε;
—Νὰ ἀναρριχηθῶ εἰς τὴν κεφαλήν σας.
—Καὶ πῶς σᾶς ἦλθε αὐτὴ ἡ ἰδέα;
—Διότι ἐδιάβασα, ὅτι εἶσθε... κορυφὴ τῆς Ἐπιστήμης.

Μέθοδος Ὀλλενδόρφου

—Ἀγαπᾶτε τὰ πουλάκια;
—Βεβαίως. Τακτικὰ παραγγέλω... αὐγὰ ὀμελέττα.

★

—Εἶσθε δεξιὸς παίκτης;
—Ρωτῆστε τὸν... ράφτη μου.

★

—Ἔχετε γερὸ κεφάλι;
—Ρωτῆστε τὴν... παντούφλα τῆς συζύγου μου.

Ἀνεύρεσις θησαυροῦ

Ὁ Χρῆστος Ε., χῆρος ἀπὸ τριετίας, εἶδε καθ' ὕπνους, ὅτι θὰ εὕρισκε ἕναν θαμμένον θησαυρόν. Τὴν ἐπομένην μετέβη καὶ ἔσκαψε εἰς τὸ μέρος, ὅπου εἶδε εἰς τὸ ὄνειρόν του καὶ ἀνεῦρε τὰ... ὀστᾶ τῆς συζύγου του, τὴν ὁποίαν ἀπεκάλει, ὅταν ἔζη, θησαυρόν του.

Ἡ κυρία ποὺ παρακολουθεῖ ὄρθια τὸ παιγνίδι:
—Μὴ ρίξῃς τὸν ἄσσο... Θὰ κάμῃ καρρέ...

Μονομαχίες

Ἔσχατως συνηντήθησαν ὀργίλοι, κατηφεῖς
εἰς τὸ πεδίον τῆς τιμῆς δυὸ Γάλλοι συγγραφεῖς
κι' ἐκεῖ οἱ δυό τους ἔκαμαν ἐν πάσῃ ἡσυχίᾳ
σκληρὴ μονομαχία.
Καὶ τῆς Γαλλίας τὸ κοινὸν ἤλπισε πρὸς στιγμὴν
ὅτι οἱ δύο συγγραφεῖς θὰ τοὔκαναν τὴν τιμὴν
νὰ τ' ἀπαλλάξουν τοῦ λοιποῦ, ποὺ λές, μὲ τὰ σωστά (τῶν
ἀπ' τὰ.. γραψίματά των.
Ἀλλ' ὡς ἦταν ἑπόμενον, τὴν ὥρα τὴν ὀγδόη
καὶ οἱ δυὸ γυρίσαν σῶοι

★

Καὶ ἔτσι ἡ ὑπόθεσις βγῆκε ὡς λενε, τζίφος
διότι ἐμονομάχησαν οἱ βλάκες μὲ τὸ ξίφος.
Ἐνῷ μιὰ κι' ἦσαν συγγραφεῖς
κάτοχοι κεφαλῆς σοφῆς
θἄπρεπε νὰ διαβάσουνε ὁ ἕνας εἰς τὸν ἄλλο
ὅλα τὰ νέα ἔργα των, ὁπότε δὲν ἀμφιβάλλω
κάποιος ἀπὸ τὸν κάματο κι' ἀπ' τὸν μεγάλο κόπο
θὰ ἔμενε... στὸν τόπο.

★

Πάντως οἱ δύο συγγραφεῖς μᾶς δῶσαν ἀφορμὴ
τὶς διαφορές μας στὴ στιγμὴ
εἰς τὸ ἑξῆς νὰ λύνουμε, μὲ μέθοδο ταχεῖα
πουτέστι μὲ μιὰ σύντομη, καλὴ μονομαχία.
Κι' ἔτσι ποὺ λέτε καὶ ἐγὼ
μόλις ἀπ' ἄλλονε θιγῶ
δὲν κάθομαι σὰν ἄλλοτε νὰ χάνω τὸν καιρό μου
καὶ νὰ κουράζομαι ἄσκοπα, δέρνοντας τὸν ἐχθρό μου
ἀλλὰ τοῦ λέω: «Σὲ καλῶ, ρὲ σὲ μονομαχία
τὴν Τρίτη ποὺ κληρώνουνε τοῦ Στόλου τὰ λαχεῖα».

★

Προχθὲς παρεξηγήθηκα κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς
μὲ ἕναν κόμη. Καὶ εὐθύς, τοῦ λέγω εὐπρεπῶς:
«Κύριε, ἀπ' αὐτῆς ἐδῶ τῆς πονηρας στιγμῆς
σὲ προκαλῶ μετὰ χαρᾶς εἰς τὸ πεδίον τῆς τιμῆς».
«Πολὺ καλά», μοῦ λέγει αὐτὸς καὶ τὸ ἀκοῦσαν ὅλοι.
Τὴν κάρτα του μοῦ δίνει
καὶ ὡς πρὸς τὴν συνάντησι ἀμέσως μοῦ προτείνει:
«πενῆντα μέτρα ἀπόστασι καὶ ὅπλο τὸ πιστόλι».
Κι' ἐγὼ τοῦ ἀπαντῶ
μὲ ὕφος συνετό:
«Πενῆντα μέτρα εἶναι καλά, ὁ νόμος ἔτσι ὁρίζει
ὅτι μιὰ τέτοια ἀπόστασις πρέπει νὰ μᾶς χωρίζῃ.
Σ' αὐτὸ μαζύ σας συμφωνῶ μὲ σεβασμὸ βαθύ.
Ἀλλὰ ἀντὶ περίστροφο, προτείνω τὸ... σπαθί».

★

Μιὰ ἄλλη μέρα τὸ λοιπόν, μὲ κάποιον εὐγενῆ
στὸ καπηλειὸ βρισθήκαμε μ' εὐγένεια τρανὴ
καὶ ὕστερα σὰν τζέντλεμαν κι' οἱ δυὸ πρώτης γραμμῆς
ἀλλήλους ἐκαλέσαμε εἰς τὸ πεδίον τῆς τιμῆς.
Ὡρίσαμε τοὺς μάρτυρες, ποὺ λέτε, ἐπὶ τόπου,
Ἐγὼ λοιπὸν προέτεινα ἄνευ μεγάλου κόπου
δυὸ φίλους μου ἀντίκες
ποὺ πάντα...ψευδομάρτυρες,τοὺς πέρνω εἰς τὶς δίκες
Μοῦ λέγει ὁ ἀντίπαλος: «Αὔριο πρωΐ στὶς ἕξη
θὰ σὲ περιμένω, ἡ διαφορὰ τῶν δυό μας νὰ ξεμπλέξῃ».
«Στὶς ἕξη, ἐγὼ τοῦ ἀπαντῶ, εἶνε πολὺ νωρίς
κι' ἐμεῖς οἱ μάγκες οἱ βαρεῖς
τόσο πρωΐ, χαράματα, οὐδέποτε ξυπνᾶμε.
Πάντως, ἂν αὔριο ἐγὼ συμπέσῃ νὰ κοιμᾶμαι
πήγαινε σὺ ἀπὸ νωρὶς μὲ ὅλο σου τὸ πάσο
κι' ὥσπου ἐγὼ νὰ φθάσω
γιὰ νὰ μὴ χάνῃς ἄσκοπα, περιμένων, τὸν καιρό σου
ἄρχισε νὰ... μονομαχῇς λιγάκι μοναχός σου».

★

Τῶν Γάλλων τὸ παράδειγμα ἐγίνηκε τῆς μόδας
καὶ ὅλοι κατὰ πόδας
θὰ τοὺς ἀκολουθήσουμε
καὶ μ' ὅσους ἔχουμεν ἐχθροὺς θὲ νὰ μονομαχήσουμε.
Ὅταν λοιπὸν κάποιος νταῆς τὸ γάντι σᾶς πετάξῃ
τὸ ἴδιο κάμετε καὶ σεῖς γιὰ νἆσαστε ἐν τάξει.
Μ' ἂν γάντια εἰς τὰ χέρια σας τύχῃ νὰ μὴ φορᾶτε
τὸ γάντι, ποὺ θὰ σᾶς πετοῦν, νὰ τοὺς... ξαναπετᾶτε.

Ο ΜΑΓΚΑΣ

Μικραὶ ἀγγελίαι

—Πωλεῖται χαρτὶ περιτυλίγματος. Ἀπευθυνθῆτε... ποιητὴν Ε. Μ.

—Ἐργασίαι κατ' ἀπο-κοπήν. Ἀπευθυνθῆτε... κουρέαν Ε. Ρ.

—Ζητοῦνται κόκκαλα ἑστιατορείων. Ἀπευθυνθῆτε ...γλύπτην Κ. Μ.

Ἀκάθαρτα καταστήματα

Γενομένης ἀστυϊατρικῆς ἐρεύνης, εὑρέθη ἕνα κατάστημα πωλοῦν... ἀκάθαρτον πετρέλαιον.

Ἀσφαλεῖς ἐπιχειρήσεις

Διὰ νὰ μὴ διακινδυνεύσετε τὰ χρήματά σας, κάμετε μίαν τῶν κατωτέρω ἐπιχειρήσεων:

—Ν' ἀνοίξετε κουρεῖον γιὰ τὶς γλῶσσες τῶν φλυάρων, ποὺ... μαλλιάζουν ἀπὸ τὰ πολλὰ λόγια.

—Νὰ κατασκευάζετε κουμπιὰ γιὰ τὰ... κολλάρα τῶν ποτηριῶν τῆς μπύρας.

—Ν' ἀνοίξετε βρεφοκομεῖον μὲ παραμάννες τοῦ γιακά.

Πία ἐπανόρθωσις

Ἐλάβομεν τὴν κάτωθι ἐπιστολήν:

«Κύριε Διευθυντά,

Εἰς τς σημερινὰς ἐφημερίδας ἀνεγράφη μία μικρὰ εἴδησις ὑπὸ τὸν τίτλον τὸ «πτῶμα τῆς Βουλιαγμένης». Πρόκειται περὶ παρεξηγήσεως ἀσφαλῶς, διότι ἐγὼ δὲν ἀπέθανον ἀκόμη.

Μετὰ τιμῆς
ΒΟΥΛΙΑΓΜΕΝΗ»

Θεάματα

ΝΕΟΝΥΜΦΩΝ: «Πρώτη νύχτα τοῦ γάμου» καὶ ο... «Πέτρος εἶναι κορίτσι».
ΓΥΝΑΙΚΩΝ: «Σοῦ χαρίζω τὴν καρδιά μου», «Εἶσαι ἡ μόνη μου εὐτυχία» καὶ...«Τὰ ψεύδη τῆς Νίνας Πετρόβνας».
ΑΡΩΜΑΤΟΠΩΛΩΝ: «Εἰς τὰς... ὑπονόμους τῶν Παρισίων».
ΚΑΝΤΑΔΟΡΩΝ: «Σονάτα ὑπὸ τὸ σεληνόφως» καὶ... «Καταιγίς».
ΑΘΗΝΑΪΚΟ: «Ἡ Σύλβια καὶ ὁ σωφέρ της» καὶ οἱ πεζοὶ... «Ὑπὸ τὴν σκιὰν τῆς λαιμητόμου».

—Ἔλα, τελείωνε τὸ μακιγιάρισμα, γιατὶ βιάζομαι... Ἦλθε ὁ ἀρραβωνιαστικός μου.
—Μὰ γι' αὐτὸ φιάνουμαι κι' ἐγώ!
—........

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
Π
Ε64

---

32 ΣΕΛΙΔΕΣ ΔΡΑΧΜΑΙ 4

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Ἀθῆναι
28 Μαΐου 1938
Ἔτος Β' Ἀρ. φύλλου 88

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πολιτικὴ ἀνασκόπησις τῆς ἑβδομάδος.

Σπύρου Μελᾶ
Οἱ ἔρωτες τοῦ Ἀετοῦ καὶ τῆς Ἰωσηφίνας (Μυθιστόρημα).

Γεωργίου Ἀσπρέα
Ὁ ἐραστὴς τῆς Λαίδης Κίμπερλεϋ (Μυθιστόρημα).

Παντελῆ Καψῆ
Τὸ νέο συναρπαστικὸν ἀνάγνωσμα «Ἡ Κουρσάρα μὲ τὰ χρυσᾶ μαλλιά». (Σελὶς 5η)

Π. Παλαιολόγου
Στὸ Ζάππειο

Ἐμὶλ Λοῦντβιχ
Τί καὶ πῶς νὰ διαβάζετε.

Σ. Σκίπη
Ἀργά! Πολὺ ἀργά!!..

Λαύρα
Αἰσθητικὴ Γυναικῶν

Φρὰνς Τζοῦνγκ
Ἡ μικρούλα ἡ Νταίζη (Αἰσθηματικὸ διήγημα)

Ἀσημάκη Γιαλαμᾶ
Τὰ τριαντάφυλλα

Πέννα Χ.
Ἡ εὐλογημένη ὥρα τοῦ θερισμοῦ

Μιχ. Κυριακίδη
Τὸ πολύχορδον τοῦ κ. Τσαμουρτζῆ

Ἀντρὲ Μωρουὰ
Τὰ Ἰαπωνικὰ θέατρα

Τζὼν Χέρμπερτ
Τὸ 2ον Γραφεῖον διατάσσει (Τὰ μυστικὰ τῆς Κατασκοπείας)

Ν. Γύρα
Πρὶν καὶ μετὰ τὸν Γάμο

Κάθριν Χέρμπουρυ
Ἕνα ἄρθρο τῆς δημοφιλοῦς βεντέττας «Μὴ νευριάζετε γιὰ νὰ εἶσθε ὡραῖες»

Α—Ω
Μιὰ νέα... 48 ἐτῶν!

Ἀθηναίου
Οἱ Συνταξιοῦχοι θέλουν νὰ ἐργάζωνται

Ριχάρδου Κράους
Ὁ Βάγνερ

Εὔθυμες σελίδες. —Ἐκλεκτὰ ἀνέκδοτα. —Γελοιογραφίαι. Ἐγκυκλοπαιδικὰ καὶ ἱστορικὰ περίεργα. —Μικρὲς ἱστορίες. — Παιγνίδια κλπ.

(Σκίτσα τοῦ κ. Μιχ. Γάλια)

ΡΑΔΙΟ ΕΡΓΟΝ

Τὸν προσεχῆ μῆνα ἡ χορωδία τοῦ Ἐθνικοῦ Ὠδείου θὰ περιέλθῃ πολλὰς ἐπαρχιακὰς πόλεις διὰ νὰ δώσῃ συναυλίας.

* * *

Τὴν 3ην Ἰουνίου, ἡμέραν Παρασκευὴν θὰ δοθῇ ἡ συναυλία τοῦ κ. Μανώλη Καλομοίρη εἰς τὸν «Παρνασσόν». Στὴν συναυλίαν συμπράττουν ἡ κ. Μαρίκα Στράτου, ἡ κ. Κρινιὼ Ζῶρα καὶ ὁ κ. Φρειδερίκος Βολωνίνης.

* * *

Ὁ Τουριστικὸς σύνδεσμος διωργάνωσε ἐπιστημονικὴν ἐκδρομὴν γιὰ τὴν προσεχῆ Κυριακὴ στὸ Σούνιον μὲ ὁμιλητὴν τὸν κ. Δημ. Γουδῆν.

* * *

Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν στὸ θέατρον «Ἀλίκης» ὁ καλλιτέχνης τοῦ ᾄσματος κ. Γ. Μουλᾶς δίδει ρεσιτὰλ τραγουδιοῦ. Τὸ πρόγραμμα περιλαμβάνει τὶς ὡραιότερες ναπολιτάνικες καντσονέττες.

* * *

Ὁ γνωστὸς λογοτέχνης κ. Γεράσιμος Σπαταλᾶς ἐξέδωκε πρὸ ἡμερῶν μία νέα μελέτη του μὲ τίτλο «Συμβολὴ στὴ μελέτη τῆς νεοελληνικῆς μετρικῆς» (Ἔκδοσις γραφείου πνευματικῶν ὑπηρεσιῶν).

* * *

Ἕνας ἀπὸ τοὺς καλοὺς ποιητάς μας, ὁ κ. Γ. Κοτζιούλας ἐξέδωκε μία νέα ποιητικὴ συλλογή του μὲ τίτλο «Σιγανὴ φωτιά».

* * *

Δύο ἀκόμη ποιητικὲς συλλογὲς νεαρῶν ποιητῶν εἶδαν τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος αὐτὲς τὶς ἡμέρες. Ἡ μία εἶνε τοῦ κ. Ἀγγ. Μεντζελίδη «Ἀνθρώπινοι καημοί» καὶ ἡ ἄλλη τοῦ κ. Τάκη Δόξα «Λευκοὶ Δρόμοι».

* * *

Τὴν ἔκθεσι «Χαρὰ καὶ Ἐργασία» ὑπολογίζεται, ὅτι τὴν ἐπεσκέφθησαν συνολικῶς ὑπὲρ τὰ 175.000 ἄτομα.

* * *

Κατὰ τὰς διενεργουμένας ὑπὸ τῆς Ἀμερικανικῆς σχολῆς ἀνασκαφὰς ἀνευρέθη ἀρχαῖον ἄγαλμα παριστάνον τὸν Ἑρμῆν, διαμελισμένον εἰς ἑπτὰ τεμάχια, τὰ ὁποῖα ὅμως διατηροῦνται εἰς καλὴν κατάστασιν. Ἐπίσης ἐκεῖ πλησίον ἀνευρέθη καὶ μία Ρωμαϊκὴ κεφαλὴ παριστάνουσα τὴν θεὰν Ἥραν, καθὼς καὶ ἄλλαι κεφαλαὶ διαφόρων μικρῶν ἀγαλμάτων.

* * *

Στὸ φουαγιὲ τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου Πειραιῶς συνεχίζεται μὲ ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία ἡ ἔκθεσις τῶν καλλιτεχνῶν Πειραιῶς, ἡ διοργανωθεῖσα ὑπὸ τῆς «Ἑταιρείας Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν».

* * *

Σήμερον Σάββατον εἰς τὸ δροσόλουστο ἄλσος τῆς Κηφισιᾶς θὰ γίνουν μὲ κάθε ἐπισημότητα τὰ ἐγκαίνια τῆς Β' Ἀνθοκηπουρικῆς Ἐκθέσεως.

Μέχρι τῆς στιγμῆς ἔχουν δηλώσει συμμετοχὴ ὅλες οἱ Κοινότητες τῆς Ἀττικῆς μὲ ἐκθέματα ἀνθοκηπουρικῆς καὶ φρούτων ποὺ ἑτοιμάζονται μὲ κάθε ἐπιμέλεια.

Τὰ ἐγκαίνια θὰ τιμήσῃ διὰ τῆς παρουσίας τοῦ ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς καὶ τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον. Ἡ δὲ ἀπονομὴ βραβείων εἰς τοὺς ἐκθέτας θὰ γίνῃ τὴν Κυριακὴ ἐνώπιον τῶν ἐπισκεπτῶν.

Ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐκθέσεως ἀναμένεται πανηγυρική.

ΤΟ «ΕΡΓΟΝ»
Ἀθῆναι
28
Μαΐου 1938
Ἀριθ. φύλλου 88

7 Ἡμέρες 7 Νύκτες

Ἡ ἐκ Δράμας... ἀνθρωποφάγος ἔχει ὁμοφύλους. - Ὁ χρυσὸς καὶ τὸ αἷμα ρέουν εἰς τὴν Ἱσπανίαν. - Αἱ φυλακαὶ ἀδειάζουν. Καὶ οἱ δεσμοφύλακες τί θὰ γίνουν; - Τὰ μαγιάτικα τριαντάφυλλα τῆς Κηφισιᾶς. - Τὸ Μεξικὸ... κινεῖται! - Ἡ ὡραία Ραϊσά. - Οἱ Μαγιάτικοι κεραυνοί. - Μαζὺ μὲ τὰ μελτέμια

Σιγὰ-σιγὰ ἀδειάζουν αἱ φυλακαί. Δεῖγμα τῆς καλοδιοικήσεως ἀλλὰ καὶ τῆς ἀνωτερότητος τοῦ λαοῦ. Ὁ Εἰσαγγελεὺς Πατρῶν κ. Ξηνταράκος, μετὰ τὰς ἄλλας ἀνακοινώσεις, ποὺ προηγήθησαν, τὸ βεβαιοῖ μὲ στοιχεῖα ἀτράνταχτα, ὅπως εἶνε οἱ ἀριθμοί. Ἀλλ' ὅταν εἰς τὸ μέλλον, θὰ κλείσουν ἡ μία φυλακὴ μετὰ τὴν ἄλλην—ἐλλείψει πελατῶν—τότε τὸ προσωπικόν των εἰς τί θὰ ἀσχολεῖται;

* * *

Τὸ «γουῖκ-ἔντ», ἡ πατροπαράδοτος ἀργία τοῦ Σαββατοκύριακου στὴν Ἀγγλία, λησμονήθηκε μέσα στὸν διπλωματικὸν σάλο τῆς περασμένης ἑβδομάδας. Ἡ πολεμικὲς φλόγες, ποὺ ἄρχισαν νὰ φωτίζουν τὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος, ἔκαμαν καὶ τὸν πρωθυπουργὸ καὶ τοὺς ὑπουργοὺς τῆς μεγάλης καὶ φίλης Δυνάμεως, νὰ μὴν τὸ κουνήσουν ἀπὸ τὸ Λονδῖνον.

* * *

Ἡ Ἔκθεσις τῶν ἀνθοκηπουρῶν τῶν προαστείων ποὺ γίνεται στὴν Κηφισιά, θὰ ἔχῃ μεγάλην ἐπιτυχίαν. Ἐκτὸς τῶν εὐόσμων τριανταφύλλων καὶ τῶν ἄλλων λουλουδιῶν ποὺ θὰ θαυμάσουν οἱ ἐπισκέπται, θὰ θαυμάσουν καὶ τὰ ζωντανὰ λουλούδια ποὺ θὰ βοηθήσουν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐκθέσεως.

* * *

Ὁ χρυσὸς ρέει ἀπὸ τὴν κυβερνητικὴν Ἱσπανίαν πρὸς τὸ ἐξωτερικόν. Ἐννιακόσια ἑκατομμύρια φράγκα, στέλονται ἀπὸ τὴν Βαρκελώνην εἰς τὴν Ἀμερικήν, διὰ τὴν προμήθειαν πυρομαχικῶν. Ὥστε δὲν ρέει μόνον αἷμα, ἀλλὰ καὶ χρυσὸς εἰς τὴν Ἱσπανίαν. Μόνον ποὺ τόσον τὸ ἕνα ὅσον καὶ τὸ ἄλλο, ρέουν πρὸς ζημίαν της. Ἀλλ' αὐτὰ τὰ ἀγαθά, ἔχουν οἱ ἐμφύλιοι πόλεμοι.

* * *

Μετὰ τὴν ἐκ Δράμας ἀνθρωποφάγον, ποὺ ἔκοψε τῆς ἀντιζήλου της τὸ αὐτὶ μὲ τὰ δόντια της καὶ τὸ κατάπιε μαζὺ μὲ τὸ σκουλαρίκι! — κάποιος ἄλλος στὴ Βούλα, «ἐν μέθῃ διατελῶν» αὐτὸς κατέκοψε διὰ τῶν ὀδόντων του τὴν μύτη κάποιου... φίλου του. Προφυλάττετε λοιπὸν τὶς μῦτες καὶ τ' αὐτιά σας. Δὲν λυσσοῦν μόνον οἱ... σκύλλοι...

* * *

Καιρὸ εἶχε τὸ Μεξικὸ νὰ κινηθῇ—δηλαδή, ν' ἀνησυχήσῃ τὸν κόσμον μὲ τὰ κινήματά του. Νά, ὅμως, ποὺ καὶ πάλι τὤδειξε. Δὲν θέλουν, φαίνεται οἱ Μεξικανοὶ νὰ τοὺς πάρῃ ἄλλος λαὸς τὸν τίτλο τοῦ... κινηματίου. Ἂς εὐχηθῶμεν, ἐν τούτοις, νὰ μὴν εἶνε μακρὰν τὸ τέλος τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, ὅπως στὴν Ἱσπανία.

* * *

Ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος, ἐπανελήφθη εἰς τὴν Δυτικὴν Θράκην, διὰ τὴν καρδίαν αὐτὴν τὴν φορὰν τῆς νεαρᾶς Ραϊσᾶ. Τουρκοπούλα, ἡ Ραϊσᾶ, μόλις δέκα καὶ ἓξ ἐτῶν, ἔτρωσε τὴν καρδίαν τοῦ ὁμοθρήσκου της Μουσταφᾶ-Ὀγλοῦ Μεχμέτ, ὄφῆς τοῦ Χατιφιέ. Τί κάνει, ἄπιν μάχης, βοηθούμενος, ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς του Χατιφιέτ. Τί κάνει, ἀλήθεια ὁ ἔρως, ὅταν ἐνσκήψῃ ὅπως λέει καὶ ὁ Σοφοκλῆς, καὶ «ἐν τ' ἀγρονόμαις αὐλαῖς».

* * *

Οἱ κεραυνοὶ ἔχουν λησμονήσει τὰ τελευταῖα χρόνια νά... φονεύουν. Ἐμνησικάκησαν, ἴσως, τοὺς ἀνθρώπους καὶ δὲν ἤθελαν, ἐπεμβαίνοντες νὰ τοὺς ἀπαλλάξουν τῶν δεινῶν των. Ἰδοὺ ὅμως, ὅτι τελευταίως μετανοήσαντες, τοὺς ἐκήρυξαν τὸν πόλεμον. Καὶ θύματα ὑπάρχουν πολλά, ἀπὸ τοὺς μαγιάτικους αὐτοὺς κεραυνούς, οἱ ὁποῖοι ἐξαποστέλλουν εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, ἐκείνους, ποὺ δὲν δηλητηριάζουν τὰ ὠμά... κουκιὰ ἢ τὰ μαγιάτικα ψάρια...

* * *

Ἂν καὶ τὰ μελτεμάκια ἄρχισαν, πρὶν «σφίξουν οἱ ζέστες», οἱ οἰκογενειάρχαι, ἑτοιμάζονται νὰ ζήσουν, τὴν «ζωὴν τοῦ ἐργένη». Δυὸ-τρεῖς μῆνες ἐλευθερίας, καλοὶ εἶναι — σκέπτονται. Κι' ἐξαποστέλλουν τὰ τρυφερὰ ἥμισή των μετὰ τῶν τέκνων καὶ τῆς ὑπηρεσίας, εἰς τοὺς τόπους τῆς καταγωγῆς των. Ἔτσι, μέχρις ἐκεῖ, δὲν θὰ φέρῃ ἡ φήμη τοὺς ἄθλους των. Ἐνῷ ἀντιθέτως, ἡ σύζυγος θὰ εἶναι ἐξησφαλισμένη, πλησίον τῆς... πεθερᾶς της!

ΕΔΩ—Κ' ΕΚΕΙ

Ἡ κ. Ἀλίκη καὶ ὁ κ. Μουσούρης περατώνουν ἐντὸς τῶν ἡμερῶν τὸ γύρισμα τῆς νέας ἑλληνικῆς ταινίας «Ἀγνοῦλα» εἰς τὸ στούντιο τοῦ Ἀλβίζε τῆς Ἀλεξανδρείας.

* * *

Ἐγνώσθη πρὸ ἡμερῶν, ὅτι ἡ ἐκλεκτὴ καλλιτέχνις κ. Μιράντα Μυρὰτ ὑπέβαλε τὴν παραίτησίν της ἀπὸ τὰς τάξεις τῆς κρατικῆς μας σκηνῆς.

* * *

Κατὰ τὰς ἐφετεινὰς ἐξετάσεις τῆς δραματικῆς σχολῆς τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου οὐδὲν ἄριστα ἀπενεμήθη. Τοὺς μεγαλυτέρους βαθμοὺς ἔλαβαν ἡ δὶς Παπᾶ καὶ κ. Χατζῖσκος (λίαν καλῶς).

* * *

Στὸ Βασιλικὸ Θέατρο ἤρχισαν ἤδη αἱ δοκιμαὶ τοῦ ρεπιρτορίου τῆς Θεσαλονίκης. Σκηνικὰ νέα ἑτοιμάζονται διὰ τὸ ἐκεῖ θέατρον ποὺ ἡ κατασκευή του προχωρεῖ κανονικῶς.

* * *

Τὸ μπαλέττο τῆς Κρατικῆς ὄπερας τῆς Ρουμανίας ἐζήτησε ἀπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ θεάτρου Κοτοπούλη τὴν παραχώρησιν τοῦ «Ρὲξ» διὰ νὰ δώσῃ ἐδῶ μίαν σειρὰν χορευτικῶν ἐπιδείξεων. Ἡ αἴτησις τοῦ Ρουμανικοῦ μπαλέττου ἔγινε δεκτὴ καὶ θὰ κατέλθῃ τὸν προσεχῆ Ἰούλιον.

* * *

Αἱ ἐξετάσεις τῆς Α' τάξεως τῆς Δραματικῆς Σχολῆς θὰ γίνουν τὴν 1ην Ἰουνίου.

* * *

Ἀνεχώρησεν διὰ τὴν Εὐρώπην ὁ διευθυντὴς τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου, καθὼς καὶ ὁ σκηνοθέτης του κ. Δ. Ροντήρης διὰ νὰ μελετήσουν τοὺς ὀργανισμοὺς τῶν ξένων λαϊκῶν θεάτρων, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐφαρμοσθοῦν καὶ ἐδῶ.

* * *

Μὲ ὅλη τὴν ἀπαιτουμένη σεμποπρέπεια ἔγιναν τὴν περασμένη Κυριακὴ στὴ Φρεαττύδα τὰ ἀποκαλυπτήρια τῆς προτομῆς τοῦ ποιητῆ Λάμπρου Πορφύρα. Στὴν «τελετή» αὐτὴ παρευρέθησαν οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς λογοτέχνες μας ὁ δὲ κ. Μαλακάσης ἀπήγγειλε συγκινητικώτατο ποίημα καθὼς καὶ ὁ συμπαθὴς ἠθοποιὸς Αἰμ. Βεάκης. Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τοὺς διανοουμένους παρευρέθησαν καὶ οἱ ἁπλοϊκοὶ ψαράδες ποὺ τόσο ἀγάπησαν τὸν ἐρημίτη τῆς Φρεαττύδας.

Τί καὶ πῶς πρέπει νὰ διαβάζωμεν

ΤΟΥ ΕΜΙΛ ΛΟΥΝΤΒΙΧ

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ γράφουν βιβλία, διαβάζουν πολύ. Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι ἐκπληκτικόν. Θέλουν νὰ συγκρίνουν, νὰ ἰδοῦν τί κάμνει ὁ ἄλλος καὶ πῶς. Διαβάζουν, ἰδίως, τοὺς συγχρόνους των. Ἔτσι γεννιῶνται αἱ ὁμάδες, αἱ σχολαὶ καὶ ἔτσι ἐβγῆκαν πολλάκις οἱ μεγάλοι συγγραφεῖς.

Ἔχω τὴν ἀδυναμίαν νὰ μὴ διαβάζω τοὺς συναδέλφους μου. Πολὺ σπανίως ἔμαθα ἀπὸ τὰ βιβλία, ὅσα ἔμαθα ἀπὸ τὴν γύρω ζωὴν ἀπὸ τὰ ταξείδια ἀπὸ τοὺς ἀγρούς, ἀπὸ τὴν φύσιν, ἀπὸ τὸν δρόμον. Διαβάζω ἀργὰ καὶ μὲ κόπον. Γι' αὐτὸ περιορίζομαι εἰς τὰ ἀπαραίτητα.

Ἀπὸ τότε ποὺ ἐπεδόθην εἰς τὴν ἱστορίαν, ἐδιάβασα πολλά, ἀλλὰ ὄχι βιβλία· Συνεβουλεύθην «πηγάς». Ὄχι ὅ,τι ἄλλοι ἄνθρωποι εἶχον γράψει διὰ τὸν τάδε ἄνθρωπον, ἢ τὴν δεῖνα ἐποχήν, ἀλλ' ὅ,τι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε σκεφθῆ καὶ εἶχεν αἰσθανθῆ, γράψει ἢ εἰπῆ. Μὲ λίγα λόγια, πρέπει νὰ διαβάσω καὶ νὰ ξαναδιαβάσω, χωρὶς ἐκλογήν, καὶ νὰ γνωρίσω εἰς τὸ ἀκέραιον τὸ κθετί, ποὺ ἠμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὡς δοκουμέντο διὰ μίαν ἐποχήν. Νὰ ποιὸ εἶναι τὸ πλέον ἐνδιαφέρον στοιχεῖον τῆς ἐργασίας μου. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον στεροῦμαι τῆς γνωριμίας ἐκείνων, τὰ ὁποῖα γράφουν οἱ συνάδελφοί μου εἰς τὸν τόπον μας καὶ τὰς ἄλλας χώρας. Κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν, ἐδιάβασα τὸ πολὺ τρία μυθιστορήματα, ἐνῷ ἐταξείδευα. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι ἡ φιλολογική μου μόρφωσις εἶναι ἐλλιπής, πρᾶγμα, διὰ τὸ ὁποῖον, ὑποθέτω, ὅτι πρέπει νὰ ντρέπωμαι.

Ἀντ' αὐτῶν, διαβάζω ἀδιακόπως γεγονότα. Περιγραφάς, στατιστικάς, περιγραφὰς καὶ σχέσεις τῶν φυσικῶν φαινομένων· Ὅταν ἠρώτησα τὸν Ἔντισον, διατρέχοντα τὸ 80ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἂν ἐδιάβαζε ἀκόμη, μοῦ ἀπήντησε: «Γεγονότα· ἀγαπῶ τὰ γεγονότα». Ἀλλὰ τὰ γεγονότα εἶναι δοκουμέντα ἱστορικὰ ἢ φυσικά. Τὰ πρωτότυπα, τὰ στοιχειώδη γεγονότα εὑρίσκονται μέσα εἰς τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας. Ἐκεῖ σταματᾷ ἡ ἑρμηνεία καὶ ἡ κριτικὴ καὶ ἡ ἀνάλυσις περιορίζεται εἰς τὴν ἐπιθυμίαν νὰ φθάσῃ κανεὶς μέχρι τῆς ρίζης τῶν γεγονότων. Ὑπάρχει ὅμως εἰς τὰ γεγονότα αὐτὰ κάτι τὸ θεῖον καὶ τοῦτο εἶναι τὸ ὁρατόν, τὸ ἁπτόν, τὸ συγκεκριμένον, τὸ ἀδιαφιλονείκητον, τοῦ ὁποίου τὰ αἴτια εἶναι ἀναλλοίωτα καί, συνεπῶς, αἰώνια. Αἱ ὀλιγόγραμμοι εἰδήσεις, τὰς ὁποίας ἀναγράφουν αἱ ἐφημερίδες, περὶ περιέργων φαινομένων φυσικῶν, μὲ συναρπάζουν περισσότερον ἀπὸ ὅλα τὰ ἄρθρα ἐπὶ τῶν γινομένων διαλέξεων ἢ τῶν ἀγορεύσεων τῶν προέδρων. Ὁ Γκαῖτε εἶπε: «Ἕνα ἔργον τῆς φύσεως, εἶναι πάντοτε ὡσὰν ἕνας λόγος, διὰ πρώτην φορὰν προφερόμενος ἀπὸ τὸν Θεόν».

Ὅπως ὁ Γκαῖτε, ποὺ εἶχεν ἐκλέξει ὡς ἔμβλημά του τὸν αὐγερινόν, οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι, τὰ 99 τοῖς ἑκατόν, ἐργάζονται κατὰ τὴν ἡμέραν, ἐξ αὐτῶν δὲ τὰ 90 τοῖς ἑκατὸν ἀρχίζουν τὴν ἡμέραν των μὲ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐφημερίδος των. Ὑπάρχουν ἐπαγγέλματα, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ γνῶσις τῶν ὑστάτων εἰδήσεων εἶναι ἀπαραίτητος. Ἕνας τραπεζίτης, ἕνας ἔμπορος, ἕνας πολιτικός, πρέπει νὰ εἶναι ἐνήμερος τῶν πλέον προσφάτων γεγονότων. Ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν δὲν εἶναι μεγάλος.

Ἐκεῖνος ποὺ διαβάζει τὸ μεγαλείτερον μέρος τῆς ἐφημερίδος, εἶναι ὁ ἄνθρωπος τοῦ «μέσου ὅρου», ἐκεῖνος ποὺ διαβάζει τὴν ἐφημερίδα του μὲ τὴν ἡσυχίαν του, τὴν ὥραν ποὺ παίρνει τὸ πρωϊνόν του ρόφημα, ἢ πηγαίνει εἰς τὴν ἐργασίαν του μὲ τὸ τρὰμ ἢ τὸ αὐτοκίνητόν του. Αὐτὸς διαβάζει τὸ πᾶν, ἢ νομίζει, ὅτι ὅλα τὸν ἐνδιαφέρουν. Γεγονότα, ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ τοῦ εἶναι ἀδιάφορα, αἱ μάχαι εἰς τὴν Μαντζουρίαν, πράγματα ποὺ ἀμέσως τὰ ξεχνᾷ, διπλωματικαὶ διαπραγματεύσεις, μεταξὺ μακρυνωτάτων χωρῶν, ὁ θάνατος ἀνθρώπων ἀγνώστων, ἄρθρα τῶν ὁποίων διαβάζει τοὺς τίτλους καὶ τὸν ἐπίλογον, διὰ νὰ ἔχῃ τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι τὰ ἐδιάβασεν ὅλα. Καταβροχθίζει τὸ πᾶν, χωρὶς ἐκλογήν· Ὅταν, φθάνοντα εἰς τὸ γραφεῖόν, τὸν ἐρωτήσῃ κανείς: Τί γράφει ἡ ἐφημερίς; Ἀπαντᾷ: Τίποτα!

Ἂν ἡ ἀνάγνωσις ἀνεβάλλετο γιὰ τὸ βράδυ, γιὰ τὴν ὥρα τῆς πλήρους ἀναπαύσεως, καὶ μὲ τὴν ἐκλογὴν τῶν θεμάτων ποὺ ἐνδιαφέρουν τὸν ἀναγνώστην, τότε ἡ ἀνάγνωσις θὰ ἀπέβαινεν ὠφέλιμος. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ὥραν αὐτήν, τὸ βράδυ, ἡ ἐφημερὶς ἔχει μεταβληθῆ εἰς χάρτην περιτυλίγματος.

ΕΜΙΛ ΛΟΥΤΒΙΧ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ
ὑπευθύνων συμφώνως τῷ Νόμῳ

Ὑπεύθυνος συντάκτης:
ΝΙΚ. Α. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ
Αἰσωπίου 8
Διευθυντὴς Τυπογραφείου:
ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ι. ΚΑΤΣΑΝΗΣ
Δαμάρεως ἀριθ. 4

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝ Δ. ΠΑΣΣΑΣ
Σταδίου 23
Γραφεῖα Σταδίου 23
ΑΡ. ΤΗΛΕΦ. 31909
Τυπογραφ. ΣΤΟΑ ΠΑΠΟΥ

ΤΟ ΕΡΓΟΝ
Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΙ
28
ΜΑΪΟΥ
Ἀριθ. φύλλου 88
Τιμὴ φύλλου Δραχ. 4
Ἐκδίδεται κατὰ Σάββατον

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Σκέψεις τῆς ἡμέρας

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Τοῦ κ. Λαύρα

Ὁ καθήμενος εἰς τὸ πλαγινὸν κάθισμα τοῦ λεωφορείου αὐτοκινήτου, ἐδείκνυε σημεῖα τῆς ψυχώσεως, τὴν ὁποίαν ἔχουν πολλοί, νὰ μὴ μποροῦν να ἡσυχάσουν τοποθετούμενοι εἰς μίαν θέσιν, ἀλλὰ νὰ θέλουν να τὰς δοκιμάσουν ὅλας, ὅταν εἶνε διαθέσιμες καὶ νὰ τὰς ἀλάσουν κατὰ σειράν, ἕως ὅτου καταλήξουν ἀναγκαστικῶς εἰς μίαν, μὴ ὑπαρχούσης πλέον ἄλλης. Καὶ αἱ θέσεις, τὰς ὁποίας ἐγκατέλειπεν ἀλληλοδιαδόχως ἦσαν ἐκτάκτως καλαί. Ἦσαν πρὸς τὸ μέρος τὸ ἀντίθετον τοῦ ἡλίου, εἶχαν ἀνοικτὰ παράθυρα ἐπὶ πλέον δέ, κατὰ τύχην, τὰ προηγούμενα καθίσματα κατείχοντο ἀπὸ κυρίας, αἱ ὁποῖαι παρουσίαζον κατὰ τὴν καθιερωθεῖσαν φράσιν τῆς κοσμικῆς στήλης, σύνολον θελκτικὸν καὶ κομψόν, ὅπως ἐφαίνετο τοὐλάχιστον ἐκ τῆς νωτιαίας ἀπόψεως.

—Δὲν θὰ καταλήξῃς πουθενά, ἐπὶ τέλους; τοῦ παρετήρησε συνταξιδεύων φίλος του.

Ἀλλὰ ὁ διαρκῶς μετατιθέμενος, ὡς παλαιὸς δημοδιδάσκαλος, ἀντὶ πάσης ἄλλης ἀπαντήσεως, ἀφοῦ ὕψωσε τὴν κεφαλήν, καὶ ἔφερε τὸ βλέμμα πρὸς τὸ ἔμπροσθέν του καθήμερον ἄλλο θῆλυ, ἐπετάχθηκε ἐπάνω σὰν νὰ εἶχε καθήσῃ εἰς βελόνες καί, ρίψας ἱκετευτικὸν βλέμμα πρὸς τὸν φίλον του, εἶπε:

—Μοῦ κάνεις τὴν χάριν νὰ ἀλλάξωμε θέσιν;

—Εὐχαρίστως, τοῦ ἀπήντησεν ἐκεῖνος, θὰ θέλῃς νὰ καθήσῃς πρὸς τὸ παράθυρον; ὁρίστε.

—Δὲν μ' ἐνδιαφέρει τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον, ὅσον μ' ἐνδιαφέρουν οἱ σβέρκοι τῶν καθημένων εἰς τὸ ἔμπροσθέν μου κάθισμα. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἄλλαξα τρεῖς θέσεις, διότι ἐμπρός μου ἔτυχαν τρεῖς σβέρκοι κυριῶν ἀξύριστοι. Προτιμῶ, λοιπόν, τὸν σβέρκον τοῦ ἐργατικοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος εὑρίσκεται εἰς τὴν φυσικήν του κατάστασιν.

Ἀφοῦ ἐγκατεστάθη καὶ συνῆλθε, ἐξηκολούθησε σιγανῇ τῇ φωνῇ νὰ δίδῃ λεπτομερεῖς πληροφορίας καὶ ἐξηγήσεις περὶ τῆς ψυχώσεως, ἡ ὁποία τὸν καταβασανίζει.

—Δὲν φαντάζεσαι τί ἐντύπωσιν μοῦ κάμνει καὶ τί ἀνατριχίλαν μοῦ φέρει ἡ θέα γυναικείου σβέρκου φέροντος τρίχωσιν ὁμοίαν μὲ ἐκείνην ποὺ ἔχει συνήθως τὸ μάγουλο ἀνδρὸς ξυριζομένου κατὰ Σαββατόβραδο. Μὲ τὸ κόψιμο τῶν γυναικείων μαλλιῶν τῶν κυριῶν, ἀπεκαλύφθη καὶ ὁ σβέρκος καὶ ἐτέθη εἰς ἐνέργειαν ἡ ξυριστικὴ μηχανή. Ἅμα, λοιπόν, αὐτὴ ἡ δουλειὰ ἀρχίσῃ, πρέπει τό, κάθε πρωῒ μιὰ κυρία σεβομένη τὸν ἑαυτόν της, ὅπως κάμνει καὶ κάθε κύριος καθὼς πρέπει, νὰ κάθεται στὴν τουαλέττα της καὶ νὰ ξυρίζεται ἐπιμελῶς καὶ ὄχι ν' ἀφήνῃ τὸν σβέρκο της νὰ σοῦ κάμῃ τὴν ἐντύπωσιν ψήκτρας. Δὲν ἔχουμε καμμίαν ὑποχρέωσιν νὰ βλέπουμε ἀναγκαστικῶς τὰ ἀντιαισθητικὰ αὐτὰ θεάματα. Δὲν μᾶς φθάνουν τὰ γυμνὰ πόδια, ἔχομεν τώρα καὶ τοὺς σβέρκους, ἀξύριστους καὶ ἀπειλητικούς. Τί ἄλλο πρόκειται νὰ ἰδοῦμε ἀκόμη,

Ἀκριβῶς αὐτὴν τὴν στιγμήν, διὰ νὰ τὸν ἱκανοποιήσῃ ἡ ἔμπροσθεν καθημένη κυρία, ἐστράφη πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐπιδείξασα πλὴν τοῦ ἀξυρίστου σβέρκου καὶ ἀξύριστον... μύστακα!..

ΛΑΥΡΑΣ

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Στὸ Ζάππειο

Ἐκεῖ ὅπου οἱ λαϊκὲς τάξεις περνοῦν τὴν ἡμέρα τῆς ἀναπαύσεώς των

ΤΟΥ Κ. ΠΑΥΛΟΥ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ

Καλοκαιρινὴ Κυριακὴ στὴν Ἀθήνα. Ἀξίζει τὸν κόπο νὰ θυσιάσετε μιὰ ἀπὸ τὶς ἐκδρομές σας καὶ νὰ περάσετε τὸ Σαββατοκύριακό σας μαζὶ μὲ τὸν ἄλλο κόσμο ποὺ δὲν ἔχει τὴν εὐχέρεια τῆς ἐξόδου ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι. Θὰ τὴν περάσετε στὰ τέρματα, τὸ Ζάππιο, στὸν Ἐθνικὸ κῆπο, στὸ πεδίο τοῦ Ἄρεως, παντοῦ ὅπου οἱ λαϊκὲς μᾶζες ἀναζητοῦν κάποια ὑπόνοια καθαροῦ ἀέρος.

Τὸ Ζάππειο ἔχει πάντα τὴν προτίμησι. Τὸ ἐμπριμεδάκι καὶ τὸ κουκουλάρικο ὑψώνουν τώρα τὴ σημαία τῆς νεότητος. Δακτυλάκια ποὺ ἐμούδιασαν ὅλη τὴν ἑβδομάδα στὴ γραφομηχανή, ὁ ὑπάλληλος ποὺ ἵδρωσε στὰ θελήματα, ἡ συνοικία ποὺ ψήθηκε κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο, τὸ γυμνάσιο ποὺ ἐπιχειρεῖ τὶς πρῶτες κατακτητικὲς ἐξορμήσεις, οἱ ἔνοπλες δυνάμεις, οἱ μέτριοι καὶ οἱ μικροὶ προϋπολογισμοί, ἡ μεγάλη μᾶζα τῶν μοχθούντων ἀνθρώπων, ἐδῶ στὸ Ζάππειο ἀναζητοῦν τὴν κυριακάτικη ἀναψυχή.

Προσέρχονται ἐν διαδηλώστριμώχνονται στὰ παγκάκια, παλεύουν γιὰ μιὰ καρέκλα ἀγωνίζονται ὡς ποὺ νὰ παραγγείλουν τὸν καφέ τους. Ἐπάνω στὴ φρεσκοβαμμένη ἐξέδρα ἡ ὀρχήστρα μεταδίδει τὰ τελευταῖα ταγκὸ τῆς ἐποχῆς. Οἱ ψυχαγωγίες δὲν λείπουν. Σιγαρέττα, ἄνθη, ἐφημερίδες, μπαλέττα, ὁ Τσεχοσλοβάκος περιηγητής, ποὺ μοιράζει κάρτες σὲ ὅλα τὰ τραπεζάκια καὶ εἰσπράττει τὸν ὀβολόν σας γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὸ γῦρο τῆς γῆς, ἡ ζητιάνα ποὺ θηλάζει τὸ ἕνα βρέφος καὶ ἀκολουθεῖται ἀπὸ ἄλλα δύο, τὸ τελευταῖο καὶ τυχερὸ λαχεῖο, τὰ ἀράπικα καὶ τὰ καβουρντισμένα, τὰ μονὰ καὶ τὰ ζυγά, ὅλη ἡ ἀτελείωτη ἐκείνη λιτανεία τῶν δραστηρίων ἐπαγγελματιῶν τοῦ ἀθηναϊκοῦ δρόμου μεταδίδει τὸ μπρίο καὶ τὴν ζωηρότητά της στὸν ἀθηναῖο ποὺ παραθερίζει στὸ Ζάππειο.

Τὴ νύκτα ἡ σκηνοθεσία μεταβάλλεται. Ἀραιοὶ εἶνε οἱ παραθερισταὶ μετὰ τὶς δέκα τὸ βράδυ. Εἶνε ἡ ὥρα τῶν θεαμάτων. Κινηματογράφοι, βαριετέ... Τὸ ἀθηναϊκὸ πάρκο, κατ' ἀντίθεσι πρὸς τὰ πάρκα τῶν ἄλλων πόλεων, ὅπου τὸ κέντρο ἀποτελεῖ τὴν ἐξαίρεσι, παρουσιάζει αὐτὴ τὴν ἰδιορρυθμία: Στὴ γόνιμο γῆ του ἀντὶ δένδρων βλαστάνουν καφενεῖα καὶ καρεκλοπόδαρα.

Τὰ δένδρα βρίσκονται στὰ παρασκήνια. Χρησιμοποιοῦνται γιὰ νὰ στηρίζεται ἐπάνω τους ἡ ὀθόνη, ἡ σκηνὴ τοῦ βαριετέ, ἢ τὰ παγκάκια - ἰδιόρρυθμα καὶ αὐτά. Κακὴ φήμη τὰ βαραίνει. Τοποθετημένα σὲ σημεῖα σκοτεινά, κάτω ἀπὸ τὰ φύλλα τῶν ἀκακιῶν, ἀποτελοῦν, λένε, κατὰ τὶς προχωρημένες ὧρες τῆς νυκτὸς κέντρα ὑπόπτου συναλλαγῆς καὶ ἁμαρτωλῆς κάποτε δράσεως.

Ἂς μὴ χάσουμε ὅμως ὁλόκληρη τὴν Κυριακή μας στὶς ἀπολαύσεις τοῦ Ζαππείου. Ἀρτηρία λαϊκωτέρας ἀκόμη χαρᾶς, μᾶς περιμένουν οἱ δρόμοι καὶ οἱ πλατεῖες γύρω στοὺς ἀρχαιολογικοὺς χώρους. Πομπὴ σχημάτισε τὸ συνοικιακὸ τσιτάκι καὶ ἐπολιόρκησε τὰ ὀχυρὰ τῆς Ἀκροπόλεως. Εἶνε ὁ προσιτώτερος καὶ ὁ παλαιότερος περίπατος τῆς Κυριακῆς.

Ὁρμὴ ἀκατάσχετη ἀρχαιολατρείας καταλαμβάνει κάθε Κυριακὴ τὴ συνοικία. Ὧρες ἀτελείωτες τὸ πιὸ ἑτερόκλητο πλῆθος πηγαινοέρχεται κάτω ἀπὸ τὴ σκιὰ τοῦ Παρθενῶνος, ἀνταλλάσσον βλέμματα, μειδιάματα, χαιρετισμοὺς καὶ κάπου-κάπου καρεκλιές, ὅταν ἀρχίσῃ ἡ παρεξήγησις.

Τὸ κινητὸ ἐμπόριο, ἠχηρὸ καὶ πολύχρωμο περιέρχεται τὰ τραπεζάκια τῶν κέντρων. Μπαλόνια, ἀνεμόμυλοι, φυστίκια τῆς Αἰγίνης, εὐζωνάκια, σταυροὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους, γύψινες Ἀφροδίτες, γραμμόφωνα, φωτογραφίες... Ἡ φουφοῦ τοῦ στραγαλοπώλου ἀναδίδει τοὺς καπνούς της — θυμίαμα πρὸς τὰς ἐκπεσούσας θεότητας.

Τὰ δεματάκια μὲ τὰ τρόφιμα καταστέλλουν τὴν πεῖνα τῶν περιπατητῶν. Στὸ ἀλσύλλιο ποὺ ἐκτείνεται στὰς ὑπωρείας τοῦ μνημείου τοῦ Φιλοπάππου θριαμβεύει ὁ κεφτές. Ἀνοίγουν τὴν ὄρεξι οἱ ἀρχαιότητες καὶ ἡ καλὴ νοικοκυρὰ ἐπρονόησε νὰ περιτυλίξῃ σὲ ἐφημερίδα ὅ,τι ἀπέμεινε ἀπὸ τὸ μεσημβρινὸ τραπέζι.

Ὁ κυρίαρχος ὅμως τοῦ κυριακάτικου περιπάτου τῆς Ἀκροπόλεως εἶνε ὁ ἔρως. Ἐρωτικοὶ ψίθυροι ἀναβλύζουν ἀπὸ τὰ πεῦκα, ἀπὸ τὶς σπηλιές, ἀπὸ τὴν ἀλλέα ἀπὸ τὴ λεωφόρο. Εἰδύλλια θεμελιώνονται καὶ ἄλλα γιγαντώνονται, παίρνουν φωτιά, γίνονται φλόγες, τὶς ὁποῖες ματαίως προσπαθοῦν νὰ κατασβύσουν τὰ ποτήρια μὲ τὶς μπύρες ποὺ ἀνανεώνονται.

Τὸ θήραμα προσφέρεται ἄφθονο. Θήραμα βολικό, τὸ ὁποῖον μετὰ τοὺς πρώτους δισταγμοὺς παίρνει τὸ δρόμο πρὸς τὰ «ἰδιαίτερα» ποὺ ἀφθονοῦν στὴν περιφέρεια αὐτή.

Εἶνε ὁ λαϊκὸς ἔρως τῆς πρωτευούσης. Ὁ διωκόμενος, ὁ ληστευόμενος, ὁ διαπομπευόμενος. Ὅλο αὐτὸ τὸ πλῆθος γνωρίζει τὴν ἐρωτικὴ χαρὰ μέσα σὲ κελλιὰ καταδίκων. Ὑπὸ τὸν ἐκβιασμὸ τοῦ γκαρσονιοῦ καὶ τὸν κίνδυνο τοῦ ἐξευτελισμοῦ περνᾷ τὶς λίγες ὧρες τῆς εὐδαιμονίας του.

Θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε κανεὶς τὸ θάρρος τῶν τολμηρῶν ἐξορμήσεων γιὰ νὰ βγῇ σημαιοφόρος καὶ ὑπερασπιστὴς τοῦ ὑπὸ διωγμὸν λαϊκοῦ ἔρωτος. Νὰ ζητήσῃ ἕνα κατάλυμμα καὶ γι' αὐτόν, κάποιαν ἄνεσι, λίγη καλαισθησία, λίγη ἀξιοπρέπεια. Θὰ ἔπρεπε νὰ βγῇ νὰ φωνάξῃ πόσον ἀναγκαῖος εἶνε ὁ ἐξευγενισμὸς τῆς στέγης τοῦ φτωχοῦ ἐρωτικοῦ ζεύγους. Αὐτοῦ ποὺ πλανᾶται σὰ ληστοπειρατὴς στὰ κράσπεδα τῆς πόλεως, ποὺ ἀλητεύει στὰ παγκάκια τῶν πάρκων, ποὺ προσφεύγει στὰς στήλας τῶν ἀρχαίων ναῶν.

Ἂς ξαναγυρίσωμε ὅμως στὸν κυριακάτικο περίπατό μας. Ἡ Ἀκρόπολις εἶνε τὸ λαϊκώτερο ἀθηναϊκὸ κόρσο. Ἀλλὰ τὸ κόρσο αὐτὸ διανύει φαίνεται τὴν τελευταία περίοδο τῆς ζωῆς του. Τὰ ἐξωραϊστικὰ ἔργα ποὺ ἀναγγέλλονται θὰ μεταβάλουν τὴ μορφή του. Ἔχουν καὶ οἱ ἀρχαιότητες τὶς ἀξιώσεις τους, φαίνεται δὲ ὅτι πλησιάζει ἡ ὥρα ν' ἀποκατασταθῇ ἡ γαλήνη ἐκεῖ ὅπου εἶνε διάχυτη ἡ βοὴ τῆς πανηγύρεως.

Τέλος ἀναπόδραστο, ἀλλὰ καὶ σκληρό. Θὰ αἰσθανθοῦν τὴ θλῖψι του ὅσοι πέρασαν κάποιο δειλινὸ τῆς ζωῆς τους στ' ἀναιμικὰ ἀλσύλλια, στοὺς σκονισμένους δρόμους ποὺ ὁδηγοῦν στοὺς λοφίσκους καὶ στὰ παλημάναζα μὲ τὴν ἐρωτικὴ στέγη.

Εἶνε καὶ ἄλλοι ἀκόμη οἱ κυριακάτικοι περίπατοι τῶν ἀθηναίων. Στὸ πεδίον τοῦ Ἄρεως, τὸ τέρμα Πατησίων, στὴν Κολοκυνθοῦ, στοὺς Ἀμπελοκήπους, στὴ λεωφόρο Ἀλεξάνδρας, στὸ Βοτανικό, παντοῦ ὅπου ὑπάρχουν κάποια σημεῖα πρασίνου ξεχύνεται ὁ κόσμος ποὺ δὲν ἔχει τὰ μέσα γιὰ τολμηρότερες μετακινήσεις. Τὸ θέαμα εἶνε λιγώτερο διασκεδαστικὸ ἀπὸ ὅ,τι φαίνεται. Πρέπει νὰ εἶνε πολὺ περιωρισμένα τὰ οἰκονομικὰ περιθώρια τῶν ἀνθρώπων ποὺ δὲ βρίσκουν τὴν ἡμέρα τῆς ἀναπαύσεώς τους ἄλλο καταφύγιο ἀπὸ τὰ δρομάκια τοῦ Ζαππείου! Οἱ ἄλλες διέξοδες τοὺς εἶνε κλεισμένες. Τὴ θάλασσα, τὴν ἀμμουδιά, τὸ πεῦκο τῆς ἐξοχῆς θὰ τὰ δοῦν τὸ πρωῒ τῆς Δευτέρας στὸ φωτογραφικὸ ρεπορτὰζ τῶν ἐφημερίδων. Γι' αὐτοὺς εἶνε τὸ Ζάππειο: ἕνα κόκκινο μπαλόνι γιὰ τὸ μωρὸ ποὺ χαζεύει ἐμπρὸς στὸ συντριβάνι τῆς Οὔλεν, ἕνα καφεδάκι στὶς καρέκλες τῆς «Αἴγλης» καὶ ὁ κύκλος τῆς Κυριακῆς θὰ κλείσῃ γιὰ ν' ἀρχίσῃ ὁ μόχθος τῆς ἐργασίμου ἑβδομάδος.

Ἐλάτε, κύριε δήμαρχε, ἕνα κυριακάτικο ἀπόγευμα στὸ Ζάππειο. Ἡ λαχτάρα τῶν χιλιάδων αὐτῶν ποὺ ἀναζητοῦν τὴ χαρὰ τοῦ ὑπαίθρου, λίγη φρεσκάδα γιὰ τὰ χλωμὰ μάγουλα τῶν παιδιῶν τους θὰ σᾶς ἐμπεύσῃ μεγάλα ἔργα, ὅπως μεγάλης πνοῆς ἔργο εἶνε ἡ ὀργάνωσις τῆς κυριακάτικης ἐξόδου πρὸς τὴν ἐξοχὴ τοῦ κόσμου ποὺ βιοπαλαίει.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Ἐφήμεροι στοχασμοί

ΕΙΝΕ ΑΡΓΑ ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ

Τοῦ κ. Σ. Σκίπη

Δύο «παλαιοὶ τῶν ἡμερῶν» ἐστάθμευσαν μελαγχολικὰ σ' ἕνα καφενεῖον τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου. «Εἶνε ἀργά, πολὺ ἀργά!» Τὴν φράσι αὐτὴ τὴν ἐπαναλαμβάνουν σὰν ἐπῳδὸ στὴν κουβέντα τους, χωρὶς νὰ τὸ θέλουν. Κι' εἶνε ἀλήθεια πολὺ ἀργά. Δυὸ περασμένες μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Ἀλλὰ εἶνε περισσότερο «πολὺ ἀργά» γι' αὐτοὺς τοὺς ἴδιους. Γι' αὐτὸ τοὺς πειράζει ὅταν τοὺς ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χείλη τους:

—Εἶνε πολὺ ἀργά!..

—Ἔ, καλά. Μᾶς τὸ εἶπες. Πάλι θὰ τὸ πῇς; Ἂν νυστάζῃς πᾶμε νὰ κοιμηθοῦμε.

—Μὲ τέτοια ζέστη;

—Ἔ, τότε κάτσε καὶ μὴν κοπανᾶς τὴν ἴδια φράσι γιατὶ μὲ πειράζει.

Πῶς νὰ μὴν τοὺς πειράξῃ καὶ τοὺς δυό, ὅταν ρίχνουν τὰ κουρασμένα, τὰ νυσταγμένα βλέμματά τους γύρω τους καὶ βλέπουν τὴ ζωή, ποὺ διδάσκει ἀπαιτητικὴ χαρούμενη θριαμβευτική!..... Εἶνε πολὺ ἀργά. Ἀλλὰ τὰ μπούσια καὶ τ' αὐτοκίνητα ἀδειάζουν καὶ ξαναγεμίζουν ἀπὸ ζευγάρια νεανικά, ποὺ ἄλλα γυρίζουν κι' ἄλλα πᾶνε πρὸς τὶς ἀκρογυαλιὲς τοῦ Σαρωνικοῦ, σκορπίζοντας γέλοια καὶ φωνές.

—Βλέπεις πῶς ἄλλαξε ὁ κόσμος; Τὸ πίστευες ποτὲ πὼς θἄρθῃ καιρὸς τέτοιας ἐλευθερίας; Κανεὶς νέος δὲν εἶνε πιὰ μόνος του. Μόλις θελήσῃ ψάχνει καὶ βρίσκει τὸ ταῖρι του. Καὶ ζευγαρωμένος τρέχει γιὰ νὰ προφτάσῃ τὴ ζωὴ ποὺ φεύγει, γιὰ νὰ μὴ μείνῃ στὸ περιθώριό της. Ἐνῷ στὴν ἐποχή μας.....

—Τί φρικτὴ ἐποχή! Τότε κι' ἂν ἀκόμα σοῦ τύχαινε ν' ἀποκτήσῃς καμιὰ φίλη δὲν θὰ τολμοῦσες ποτὲ νὰ τὴν περιφέρῃς σ' ἕνα κεντρικὸ δρόμο ὅπως αὐτός. Θἄδινες ραντεβοῦ μαζύ της στὴν πιὸ ἀσύχαστη γωνία τῆς Ἀθήνας καὶ θὰ κινδύνευες κι' ἐκεῖ ἀπὸ τὸν πρῶτο ἐκβιαστή, ποὺ θὰ σοῦ φανερωνόταν σὰν φάντε-μπαστούνης νὰ σοῦ πάρῃ τὸ πορτοφόλι σου.

—Ναί θυμᾶμαι. Εἶχ' ἀνεβῆ μαζὺ μὲ μιὰ τέτοια φίλη κι' ἐγὼ κάπτε στὸ Λυκαβηττό. Κι' ἐκεῖ ποὺ μιλούσαμε εὐτυχισμένοι, βλέπουμε κάποιον ποὺ στέκονταν ἀπέναντί μας ἀπειλητικός. Ἀναγκαστήκαμε νὰ σηκωθοῦμε γιὰ νὰ φύγουμε. Αὐτὸς μᾶς παρηκολούθησε ταχύνοντας τὸ βῆμα του. Καὶ δὲν θὰ σωζόμασταν ἀπὸ σίγουρη ἐπίθεσι, ἂν δὲν κατέφευγα σὲ κάποιο στρατήγημα: Ἔτυχε τότε νὰ βρίσκωμαι σὲ πένθος καὶ νὰ φορῶ στὸ μανίκι τοῦ σακκακιοῦ μου τὸ μαῦρο ὕφασμα ποὺ ἐσυνειθίζετο τότε. Τὸ ἔβγαλα μὲ τρόπο καὶ τὸ κουλούριασα στὴ φοῦχτα μου γιὰ νὰ πάρῃ τὸ σχῆμα ἀπιθάνου φονικοῦ ὅπλου καὶ τὸ σήκωσα πρὸς τὸ μέρος του. Τὸ στρατήγημά μου εἶχε πετύχη. Περίτρομος τὸ ἔβαλε στὰ πόδια καὶ γκρεμοτσακίστηκε ἀπὸ τὴν ἀντίθετη πλαγιά!

—Οὖφ, μὲ κούρασες μὲ τὶς ἱστορίες σου! Καὶ εἶνε τόσο ἀργά:

—Γιὰ μᾶς εἶνε ἀργά. Μόνο γιὰ μᾶς. Γιὰ τὰ νειᾶτα ὅμως, τὰ βλέπεις γύρω σου τὰ νειᾶτα;— εἶνε πολὺ νωρίς!

Καὶ σηκώθηκαν νὰ φύγουν μελαγχολικοί.

Σ. ΣΚΙΠΗΣ

Παρακολουθήσατε ἀπὸ σήμερον εἰς τὴν 5ην σελίδα μας τὸ ὑπέροχο πρωτότυπο ἀνάγνωσμά μας

«Η ΚΟΥΡΣΑΡΑ ΜΕ ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΜΑΛΛΙΑ»

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Ι. Τρίμα
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 39045

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἀπὸ τὰ πιὸ χαριτωμένα τῆς παληᾶς ἐποχῆς

Ὁ μακαρίτης ὁ Ἐμμανουὴλ Ρέπουλης, ὁ ὁποῖος ἀπὸ συντάκτης ἔγινε ἀρχισυντάκτης τῆς «Ἀκροπόλεως» ἐπὶ Γαβριηλίδη, καὶ ἀκολούθως βουλευτὴς καὶ ἀντιπρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως, ἦτο καὶ ἀπὸ τοὺς καλυτέρους ρήτορας τῆς χώρας. Καὶ ἐν τούτοις, ἦτο ἀπόφοιτος τοῦ σχολαρχείου!

Κάποτε, ὅταν τὸν ἄκουσε ἀγορεύοντα, ἕνας παλαιὸς συμμαθητής του ποὺ εἶχεν ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ ὅπου καὶ ἐπλούτισε, ἀσχολούμενος εἰς χειρονακτικὰς ἐργασίας, τοῦ εἶπε:

—Μανώλη, ἅμα ἔφυγα 'γώ, ξαναπῆγες στὸ σκολειό;

—Γιατί; τὸν ρώτησε ὁ Ρέπουλης ἔκπληκτος.

—Μὰ μαζὺ τὰ μαθαίναμε τὰ γράμματα. Κι' ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ πῶ δέκα κουβέντες.

Καὶ ὁ Ρέπουλης μειδιῶν:

—Ἐσὺ ὅμως μπορεῖς νὰ μετρήσῃς ἕνα ἑκατομμύριο δραχμές σου. Ἐνῷ ἐγὼ δὲν μπορῶ μήτε ἕνα ἑκατομμύριο πεντάρες νὰ μετρήσω, γιατὶ ἁπλούστατα δὲν τὶς ἔχω!

★

Ὁ Παῦλος Μελᾶς, ὁ ἡρωϊκὸς ἀξιωματικὸς καὶ ἀρχηγὸς Μακεδονικοῦ Σώματος, ποὺ σκοτώθηκε γιὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς Βορείου Ἑλλάδος, σὲ κάποια συμπλοκή του, συνέλαβεν ἕνα αἰχμάλωτο.

—Πῶς σὲ λένε; τὸν ρώτησε.

—Γιάννη, ἀπήντησε ἑλληνικὰ ὁ συλληφθείς.

—Γιάννη Γιακουμτζόγλου — συνεχίζει.

Ὁ Μελᾶς ἔγινε θηρίον.

—Εἶσαι Ἕλληνας καὶ πολέμησες ἐναντίον μας, μὲ τὴ θέλησί σου; Κρεμάστε τον γρήγορα, διέταξε.

Ὁ Γιάννης Γιακουμτζόγλου, δὲν ταράχθηκε.

Ἔσκυψε στ' αὐτὶ τοῦ Μελᾶ καὶ τοῦ εἶπε:

—Καπετάνιο, κρατάω χίλιες λίρες ἀπάνω μου καὶ ἕνα γράμμα... Εἶνε γιὰ τὸν ἀγῶνα. Ἀλλοιώτικα δὲν μποροῦσαν νὰ στὰ στείλουν. Κι' ἔγινα κομιτατζῆς γι' αὐτὸ τὸ σκοπό.

Ὁ Μελᾶς, διάβασε τὴν ἐπιστολή. Ἐβεβαίωναν οἱ πρόκριτοι τῆς περιφερείας τοῦ Γιάννη, ὅσα ἔλεγε. Καὶ τότε τὸν κράτησε μαζύ του καὶ ἀνέφερε στὴν ἡμερησία διαταγή του, τὴν πρᾶξιν τοῦ νεαροῦ Μακεδόνος μὲ κολακευτικὰ λόγια.

★

Ἀπὸ τοὺς πολὺ στενοὺς φίλους τοῦ ποιητῆ Στεφάνου Μαρτζώκη ἦταν κι' ἕνας ἔξυπνος τύπος Ζακυνθινοῦ, ὁ Ζώης, ποὺ ἔπειτα ἔγινε καπνοπώλης. Μιὰ μέρα λοιπὸν ὁ Μαρτζώκης ἔλεγε στὸν Ζώη μὲ θαυμασμό:

—Μωρὲ ἀγάπη μου Ζώη, γιὰ σένανε ὁ Βύρων ἔγραψε κεῖνο τὸ ἐρωτικὸ ποίημα;

—Τί μοῦ λὲς σιὸρ - Στέφανε; ἐρώτησεν ὁ Ζώης. Μὲ μπαρτσολετάρεις.

—Ὄχι, Ζώη μου, σοῦ μιλῶ σοβαρά. Δὲν εἶδες ποὺ γράφει στὸ ποίημά του: «Ζώη μου σᾶς ἀγαπῶ;»

Κι' ἀληθινὰ τὸ περίφημο ποίημα τοῦ Βύρωνος «Ἡ κόρη τῶν Ἀθηνῶν» ἔχει κι' ἕνα ἑλληνικὸ στίχο. Γράφει πραγματικὰ «Ζώη μου σᾶς ἀγαπῶ:» Φαίνεται πὼς ὁ Βύρων ἤθελε νὰ γράψῃ «Ζωή μου, σᾶς ἀγαπῶ», μὰ δὲν ἤξερε νὰ τονίσῃ σωστὰ τὴν λέξιν κι' ἔτσι ἡ ἐρωτική του ἐξομολόγησις ἐγύρισε στὸν Ζώη!

Περιπέτειαι ἐξερευνητῶν

ΟΙ ΑΓΡΙΟΙ ΔΕΝ ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΖΩΝΤΑΙ!

Φοβοῦνται ὅτι ἅμα τὸ πρόσωπό τους ἀποτυπωθῇ εἰς εἰκόνα, θὰ πάθουν κάποιο μεγάλο κακό. - Τί τραβοῦν μαζὺ τους οἱ ὀπερατέρ

Ἕνας περιηγητὴς ποὺ ἔμεινε πολλὰ χρόνια εἰς τὴν Ἀφρικὴν ἀφηγεῖται ὅτι κάποτε εὑρισκόμενος εἰς ἕνα χωρίον τοῦ Σουδὰν ἠθέλησε νὰ φωτογραφήσῃ τὸν μάγον, ποὺ εἶχε περιπέσει εἰς ἔκστασιν. Ἡ θέα ὅμως τῆς φωτογραφικῆς μηχανῆς, ἀπήλλαξεν ἀμέσως τὸν «ἅγιον ἄνθρωπον» ἀπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν μυστηριωδῶν δυνάμεων ποὺ εἶχαν εἰσέλθει εἰς τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα του καὶ τὸν ἔκαμαν νὰ ταράζεται μὲ πραγματικὴν φρενίτιδα.

Ἀλλ' ἡ γυναῖκα, εἶναι πάντα γυναῖκα... Ἄς εἶναι καὶ ἀγρία. Τῆς ἀρέσει νὰ βλέπῃ τὴν εἰκόνα της καὶ τὴν... καλλονή της. Γιατὶ οὔτε ἡ μαύρη ποτέ, δὲν παραδέχεται ὅτι εἶναι ἄσχημη. Κι' ἴσως, νὰ μὴν εἶναι...

Ὁ νέγρος ἔτρεμεν εἰς ὅλα του τὰ μέλη. Μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι τεντωμένο πρὸς τὰ ἐμπρός, ἐπροχώρησε μερικὰ βήματα πρὸς τὸν ταξειδιώτην, μουρμουρίζων ἀκαταλήπτους λέξεις, τὰς ὁποίας βέβαια ὁ ἄλλος δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ. Τότε ὁ διερμηνεὺς ποὺ συνώδευε τὸν περιηγητήν, τὸν ἐτράβηξεν ἀποτόμως ἀπὸ τὸ μανίκι καὶ τοῦ εἶπε:

— Πᾶμε γρήγορα νὰ φύγουμε, διότι πιστεύει ὅτι θέλεις νὰ τοῦ κάμῃς μεγάλο κακό. Φαντάζεται ὅτι μὲ τὴν φωτογραφικὴν μηχανήν, θέλεις νὰ «σκοτώσῃς τὴν εἰκόνα του».

★

Οἱ βάρβαροι αὐτοὶ ἄνθρωποι ποὺ κατοικοῦν ἀκόμη εἰς πρωτογόνους χώρας, ὁμοιάζουν μὲ τοὺς προϊστορικοὺς προγόνους των, ποὺ δὲν ἐσχεδίαζαν ποτὲ ἀνθρωπίνους μορφὰς εἰς τοὺς τοίχους τῶν ὑπογείων κατοικιῶν των. Καὶ ἂν κάποτε τὸ ἔκαμαν αὐτό, ἐφρόντισαν νὰ παραμορφώσουν τόσον πολὺ τὰ χαρακτηριστικά, ὥστε νὰ τὰ κάμουν ἐντελῶς ἀγνώριστα καὶ τὸ πρόσωπον νὰ μὴν ἔχῃ καμμίαν ἀπολύτως ὁμοιότητα μὲ τὸ ἀνθρώπινον.

Ἐπίστευσαν ὅτι ὅλα εἶνε δυνατὰ εἰς ἐκεῖνον ποὺ κατώρθωνε νὰ οἰκειοποιηθῇ τὴν μορφὴν ἑνὸς ἄλλου. Ἠμπορεῖ νὰ διαπράξῃ καὶ τὰ μεγαλύτερα ἐγκλήματα. Αὐτὸς ποὺ κατέχει τὴν μορφὴν ἑνὸς ἐχθροῦ του, ἠμπορεῖ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὴν θέλησίν του. Μὲ τὴν κακοποίησιν τῆς εἰκόνος κακοποιεῖ ταὐτοχρόνως καὶ αὐτὸν ποὺ παριστάνει. Τέλος, κατὰ τὴν λιθίνην ἐποχήν, ἡ ἀναπαράστασις τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς ἐπὶ μαρμάρου ἢ βράχου, ὅπως γίνεται σήμερα μὲ τὰ ἀγάλματα, ἐσήμαινε πραγματικὴν καταδίκην εἰς θάνατον.

Ἐπειδὴ λοιπὸν οἱ πρόγονοί μας, δὲν ἐγνώριζαν ἄλλον μεγαλύτερον ἐχθρὸν ἀπὸ τὰ θηρία, τὰ ὁποῖα ἔδιωχναν ἀπὸ τὰ καταφύγιά των διὰ νὰ μείνουν αὐτοὶ ἢ τὰ ἐσκότωναν διὰ νὰ τραφοῦν μὲ τὸ κρέας των, διὰ τὸν λόγον αὐτὸν καμμία ἀνθρωπίνη μορφή, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ σπανιώτατα σχέδια ποὺ παρίστανον τοὺς μάγους, δὲν εὑρέθη ἕως τώρα διὰ νὰ πλουτίσῃ τὴν συλλογὴν τῆς προϊστορικῆς τέχνης. Τοὐναντίον δέ, λέοντες, ἄρκτοι, μαμούθ, βούβαλοι καὶ ἄλλα θηρία διακοσμοῦν τὰ τοιχώματα τῶν σπηλαίων, ἐντὸς τῶν ὁποίων οἱ μάγοι ἔκαμναν τὰς μαγείας των ἐπὶ τῶν εἰκόνων αὐτῶν.

Ἡ μαγεία αὐτή, ποὺ ἐστρέφετο πάντοτε κατὰ τῶν θηρίων, ἐνηργεῖτο εἰς τὰ πλέον ἀπρόσιτα σπήλαια. Αἱ μυστικαὶ ἐκεῖναι συγκεντρώσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἐλάμβαναν μέρος καὶ οἱ πολεμισταί, δὲν ἠμποροῦσαν νὰ γίνουν παρὰ μακρὰν κάθε ἐξωτερικοῦ κινδύνου. Καὶ εἰς τὰ μυστηριώδη αὐτὰ σπήλαια, οἱ μάγοι μεταμφιεσμένοι, ἔκαμαν τὰς ἱεροτελεστίας των.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν συγκεντρώσεων αὐτῶν, τὰ ὁμοιώματα, τὰ σχέδια καὶ αἱ εἰκόνες ἐτεμαχίζοντο, ἠκρωτηριάζοντο ἢ ἐλιθοβολοῦντο. Ὁ καθένας ἐπετίθετο ἐναντίον τῆς εἰκόνος τοῦ ζῴου ποὺ ἐπρόκειτο νὰ θηρεύσῃ ἢ τοῦ ἐχθροῦ ἐναντίον τοῦ ὁποίου ἐπρόκειτο νὰ πολεμήσῃ.

Αἱ δοξασίαι αὐταὶ δὲν ἐξηφανίσθησαν τελείως εἰς τὴν ἐποχήν μας, ἀλλὰ διατηροῦνται ἀκόμη εἰς τὰς φυλὰς τῶν ἀγρίων λαῶν τῆς Κεντρώας Ἀφρικῆς, τῶν Ἐσκιμώων καὶ τῶν Ἐρυθροδέρμων. Οἱ κινηματογραφισταὶ μὲ μεγάλους κόπους καὶ τεραστίας δαπάνας, κάποτε δὲ καὶ μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς των, κατώρθωσαν ν' ἀποτυπώσουν εἰς τὴν ταινίαν σκηνὰς μαγείας ὅπως αἱ ἀνωτέρω.

Ἐνθυμεῖσθε τοὺς φρενιτιώδεις χοροὺς ποὺ εἴδατε εἰς τὸν κινηματογράφον, ὑπὸ τὸν ἦχον τοῦ τὰμ τάμ, τὰς νυκτερινὰς συγκεντρώσεις τῆς μαγείας, τὰς μυστηριώδεις ἱεροτελεστίας ὑπὸ τὸ φῶς τῶν πυρσῶν, τὰς παρωδίας τῶν μαχῶν συνοδευομένας ἀπὸ πολεμικὰ τραγούδια; Ὅλα αὐτὰ εἶνε παρμένα ἐκ τοῦ φυσικοῦ.

Ὅσον ὅμως καὶ ἂν φαίνωνται φοβερά, τὰ θεάματα αὐτὰ δὲν ἠμποροῦν νὰ παραβληθοῦν μὲ τὰς μυστηριώδεις προϊστορικὰς συγκεντρώσεις, ὅταν ὁ ἄνθρωπος εἰσήρχετο μόνος εἰς τὰ σκοτεινὰ σπήλαια, καὶ ἐνῷ ἡ καρδιά του ἐκτυποῦσε δυνατά, ᾐσθάνετο νὰ μεγαλώνῃ μέσα του ἡ περιέργεια τοῦ ἀγνώστου....

ΕΞΥΠΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Μερικὰ νόστιμα ποὺ θὰ σᾶς κάμουν νὰ γελάσετε

Ἕνας κρεοπώλης μπαίνει στὸ γραφεῖο ἑνὸς δικηγόρου, ὁ ὁποῖος τὸν δέχεται φιλοφρονέστατα.

—Ἂν ἕνας σκύλλος προξενήσῃ κάποια ζημία, ρωτᾷ τὸν νομομαθῆ συμπολίτη του, εὐθύνεται γιὰ τὴν ζημία ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ σκύλλου;

—Βεβαίως, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ δικηγόρος.

—Ἐπειδή, λοιπόν, ὁ σκύλλος σας ἔκλεψε πρὸ ὀλίγου ἕνα μποῦτι πρώτης τάξεως ἀπὸ τὸ μαγαζί μου, θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ δώσετε ἑκατὸ χμές.

—Ἔχετε πληρέστατα δίκηο, ἀπαντᾷ ὁ δικηγόρος, ἀλλὰ καὶ σεῖς μοῦ χρεωστᾶτε ἑκατὸ δραχμὲς γιὰ τὴν γνωμάτευσι ποὺ σᾶς ἔκανα. Καὶ ἔτσι εἴμεθα πάτσι.

★

Ἕνας μικροπωλητὴς βλέπει, ὅτι παρ' ὅλες του τὶς προσπάθειες δὲν θὰ ἔχῃ νὰ ἐκπληρώσῃ τὶς ὑποχρεώσεις του στὸ τέλος τοῦ μηνός. Πηγαίνει, λοιπόν, σ' ἕναν παιδικό του φίλο, ποὺ ἔχει ἀρκετὴ περιουσία,, ἀλλὰ φημίζεται καὶ γιὰ τὴν τσιγκουνιά του, καὶ γιὰ πρώτη φορὰ τοῦ ζητάει νὰ τοῦ δανίσῃ ἕνα μικρὸ ποσόν.

—Τί θὰ τὰ κάνῃς; τὸν ρωτάει.

—Ἔχω ταμειακὲς στενοχώριες καὶ ὅ,τι μοῦ δώσῃς θὰ τὰ δώσω σ' ἕναν ἔμπορο στὴν ἐπαρχία ποὺ οὔτε τὸν ξέρω.

—Καὶ δὲν ντρέπεσαι, τοῦ ἀπαντάει ὁ ἄλλος, νὰ πάρῃς λεπτὰ ἀπὸ ἕνα παληό σου ἐπιστήθιο φίλο γιὰ νὰ τὰ δώσῃς σ' ἕνα ἄγνωστο!

★

Πρὶν φύγῃ γιὰ ταξίδι ὁ κ. Χ. ἔκαμε μιὰ ἀσφάλεια τῆς ζωῆς του πρὸς ὄφελος τῆς γυναῖκας του γιὰ ἕνα ἑκατομμύριο δραχμές. Κατὰ τύχη τὸ βαπόρι μὲ τὸ ὁποῖο ἐταξίδευε γιὰ τὴν Νότιο Ἀφρικὴ ἐναυάγησε καὶ οἱ πρῶτες εἰδήσεις ἔλεγαν, ὅτι κανένας δὲν διεσώθη. Ὅλοι ἐνόμισαν πὼς καὶ ὁ κ. Χ. εἶχε χαθεῖ στὰ βάθη τοῦ Ὠκεανοῦ. Εἶχε πιὰ σθεῖ ὅμως ἀπὸ μιὰ σανίδα καὶ ἕνα ἄλλο βαπόρι ποὺ περνοῦσε ἀπὸ τὸν τόπο τοῦ ναυαγίου τὸν ἔσωσε. Ὅταν ἔφθασε στὸ Μπουένος Ἄϋρες ἔστειλε στὸν ἀδελφό του, γνωρίζοντας τὶς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες, τὸ ἀκόλουθο τηλεγράφημα: Ζῶ, εἰδοποιήσατε μὲ προφυλάξεις γυναῖκα μου.

★

Ἕνας καλοντυμένος κύριος θέλει νὰ μπῇ σὲ κάποιο περιβόλι ποὺ ἀπ' ὅλες τὶς μεριὲς εἶνε μαντρωμένο ἀπὸ ἕναν μικρὸ φράχτη.

—Γιὰ νὰ σοῦ πῶ παλληκάρι — ρωτᾷ ὁ καλοντυμένος κύριος κάποιον χωριάτη ποὺ στεκόταν ἐκεῖ. Μπορεῖ κανεὶς νὰ μπῇ μέσα;

—Μπᾶ! Καὶ πῶς δὲν μπορεῖ! Τὴν φραγὴ αὐτὴ τὴν ἔχομε γιὰ νὰ μὴν μπαίνουν τὰ γαϊδούρια. Τοῦ λόγου σου ὅμως μπορεῖς νὰ μπῇς, δὲν πειράζει.

★

Ἕνας λόρδος ταξιδεύει μ' ἕνα ὑπερωκεάνειο στὴν Ἀμερική. Τὴν δεύτερη νύχτα μετὰ τὰ μεσάνυχτα ὁ θαλαμηπόλος του μπαίνει στὴν καμπίνα του. τὸν ξυπνᾶ καὶ τοῦ λέει:

—Σέρ, τὸ πλοῖο προσέκρουσε σὲ μιὰν ὕφαλο, καὶ τώρα βουλιάζομε. Φρόντισα καὶ προμηθεύθηκα δυὸ σωσίβια. Θὰ μπορέσωμε νὰ σωθοῦμε...

—Καὶ τί ὥρα θὰ βουλιάξωμε ἐντελῶς;

—Ὁ πλοίαρχος εἶπε ὅτι στὶς 6 τὸ πρωῒ θὰ σκεπάσουν τὰ κύματα τελειωτικὰ τὸ πλοῖο.

Ὁ λόρδος τότε ξαναπλαγιάζει, κοκουλώνεται ὥς τ' αὐτιὰ καὶ διατάζει τὸν θαλαμηπόλο του:

—Νὰ μὲ ξυπνήσῃς στὶς 5 1)2.

Η ΚΟΥΡΣΑΡΑ ΜΕ ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΜΑΛΛΙΑ

Ἕνα συγκλονιστικὸ ἐρωτικὸ θαλασσινὸ ἀνάγνωσμα τοῦ κ. ΠΑΝΤΕΛΗ ΚΑΨΗ

Ὅλος ὁ κόσμος τὸ ξέρει: Τὰ πιὸ γλυκὰ καὶ τὰ πιὸ μυρωδάτα κρασιὰ τοῦ λεβάντη τὰ βγάζει ἡ Σάμος. Τοὺς πιὸ ὑπερήφανους θαλασσινοὺς τοὺς βγάζει ἡ Σύμη. Τοὺς πιὸ λεβέντες λυράριδες ἡ Κάλυμνος καὶ πὼς ἡ Ρόδος βγάζει τὰ πιὸ ὥμορφα κορίτσια τῆς Ἀνατολῆς.

Ξακουστὲς ἦταν οἱ Ροδοποῦλες εἰς τὰ παληὰ τὰ χρόνια, τόσο ποὺ οἱ καλοὶ Ροδίτες γιὰ νὰ προστατεύσουν τὶς πεντάμορφες παρθένες των, ἐφρόντισαν νὰ στήσουν στὸ πόρτο τοῦ νησιοῦ ἕνα θεόρατο ἄγαλμα τοῦ δράκου ποὺ τὰ πόδια του ἐστηρίζοντο τὸ ἕνα στὸ ἕνα μουράγιο τοῦ λιμανιοῦ καὶ τὸ ἄλλο στὸ ἄλλο.

Ἐκεῖνα ὅμως τὰ χρόνια, χρόνια ποὺ οἱ Βενετσιάνοι ἦσαν οἱ ἀφέντες τῶν θαλασσῶν τῆς Ἀνατολῆς, καὶ ἔστηναν σὲ κάθε νησὶ καὶ σὲ κάθε κάβο καὶ ἀπὸ ἕνα κάστρο ποὺ πολλὰ σώζονται ὥς τὰ σήμερα, ἡ Ρόδος, τὸ ξακουστὸ γιὰ τὶς ὥμορφες κοπέλλες του νησὶ ἔβγαλε καὶ τὸν πιὸ μεγάλο θαλασσινὸ ποὺ εἶδαν ποτὲ τὰ πέλαγα καὶ οἱ κάβοι τοῦ λεβάντη, τὸν φοβερὸν καὶ τρομερό, Πειρατὴ καπετὰν Μάρκο Ἀρλάνη.

Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι πὼς ὁ καπετὰν Μάρκος δὲν ἦταν βέρος Ροδίτης. Οἱ γονεῖς του ἦταν ἀπὸ τὴ Σύμη, τὸ νησὶ ποὺ ὡς τὰ σήμερα γεννᾷ ἀτρόμητους θαλασσινοὺς καὶ εἶχαν κατοικήσει στὴ Ρόδο πρὶν γεννηθῇ ὁ Μάρκος.

Ὥστε ὁ μεγάλος κουρσάρος μας ἦταν Ροδίτης χωρὶς νᾶναι Ροδίτης. Γεννήθηκε στὸ ὡραῖο νησί, στὴ Ρόδο μὰ ἡ φύτρα του βαστοῦσε ἀπὸ τὴ Σύμη. Εἶχε μὲ ἄλλους λόγους μέσα στὶς φλέβες του αἷμα Συμιακὸ ποὺ τὸν τραβοῦσε ἀκατάσχετα πρὸς τὴ θάλασσα τὴ μαγεύτρα, αὐτὴ καὶ ἐξωτικὴ ἐρωμένη τῶν νησιωτῶν τοῦ Αἰγαίου.

Μάταια ὁ πλούσιος πατέρας του προσπαθοῦσε νὰ τὸν κρατήσῃ στὴ στεριὰ παντρεύοντάς τον μὲ μιὰ ἀρχοντοπούλα τῆς Ρόδου. Τὸ αἷμα τῶν θαλασσινῶν ἔβραζε μέσα του καὶ σὲ ἡλικία 20 χρόνων ὁ Μάρκος ἦτο κυβερνήτης τῆς «Σκύλλας», μιᾶς μπουμπάρδας 300 τόννων ποὺ τὴν σκάρωσε στὸν ταρσανᾶ τῆς Σμύρνης. Τὰ πρῶτα χρόνια ἡ «Σκύλλα» τοῦ καπετὰν Μάρκου ἦταν καράβι εἰρηνικό. Ἔκανε ταξεδια στὴν Ἀλεξάνδρα καὶ κουβαλοῦσε ἀπὸ ἐκεῖ ἐμπορεύματα στὰ νησιά. Ἀπὸ τὰ ταξείδια αὐτὰ ὁ Μάρκος κέρδιζε πολλὰ χρήματα καὶ σὲ λίγα χρόνια ὁ πλοῦτος ποὺ τοῦ ἄφησε ὁ πατέρας του ἐδιπλασιάσθηκε.

Ὁ καπετὰν Μάρκος δὲν ἦταν φιλάργυρος, ἀπ' ἐναντίας, ἦταν γενναιόδωρος σὰν γνήσιος θαλασσινὸς ποὺ ἦταν. Ὅμως θησαύριζε τὸν πλοῦτον μὲ εὐχαρίστησι, γιατὶ εἶχε μιὰ κόρη τὴν ὁποίαν ἐλάτρευε καὶ ἤθελε, πεθαίνοντας, νὰ τῆς ἀφήσῃ πολὺ βιό. Ἔτρεμε γιὰ μὴ δυστυχήσῃ καμμιὰ φορὰ τὸ παιδί του.

Τὴν κόρη του αὐτὴ τὴν ἀπόκτησε τὸν πρῶτο χρόνο τοῦ γάμου του μὲ τὴν ὥμορφη κόρη τῆς Ρόδου. Ἐταξείδευε ὅταν γεννήθηκε τὸ παιδί του καὶ ὅταν μὲ τὸ φοῦντο τῆς «Σκύλλας» στὸ Μουδράκι — ἔτσι ἐλέγετο τὸ παληὸ λιμάνι τῆς Ρόδου — ἔμαθε πὼς γίνηκε πατέρας πῆγε νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὴ χαρά του.

Ἔτρεξε μὲ λαχτάρα στὸ σπίτι του καὶ γέμησε τὴ μικρὴ κούνια τοῦ νεογέννητου παιδιοῦ μὲ χρυσᾶ βενέτικα φλουριὰ καὶ ὅταν σὲ λίγες μέρες τὸ βάφτισε καὶ τοὔδωσε τὸ ὄνομα Δέσποινα, ὅλη ἡ Ρόδο τράνταξε ἀπὸ τὴ γιορτή.

Καὶ εἶχε δίκηο ὁ καπετὰν Μάρκος νὰ θεωρῇ τὸν ἑαυτό του εὐτυχισμένο γιατὶ ἡ μικρή του κόρη ἦταν ὡραία σὰν ἄγγελος. Σὲ ἡλικία 12 χρόνων ἡ Δέσποινα ἦταν τόσο ὡραία ὥστε τὴν ὠμορφιά της τὴν τραγουδοῦσαν ὅλοι οἱ νέοι ναῦτες τῶν νησιῶν τοῦ λεβάντη. Ὁ ἥλιος τῆς Ρόδου τῆς εἶχε χαρίσει τὶς χρυσές του ἀκτῖνες γιὰ μαλλιὰ καὶ ἡ θάλασσα τοῦ Αἰγαίου Πελάγους τῆς ἐχάρισε γιὰ τὰ γαλανά της μάτια τὸ γαλανὸ χρῶμα της. Τὸ κορμί της ἦταν σὰν κυπαρίσσι τῶν βουνῶν τῆς ἀπέναντι τῆς Ρόδου ἐξωτικῆς Ἀνατολῆς καὶ τὰ χείλη της ἦσαν ἄλικα σὰν τὰ κοράλλια ποὺ βγαίνουνε ἀπὸ τὸν βυθὸ τῆς θαλάσσης οἱ συμπατριῶτες της βουτηχτάδες τῆς Σύμης. Ὅταν ἐχαμογελοῦσε, σκορποῦσε γύρω της τὴν χαρὰ καὶ ὅταν ἄνοιγε τὸ ὡραῖο της στόμα γιὰ νὰ μιλήσῃ ἐνόμιζε κανεὶς πὼς ἀπὸ τὸ τρυφερὸ καὶ εὔκολπο στῆθος της ἔβγαιναν ἦχοι μιᾶς ὑπερκόσμιας μουσικῆς.

Εἶχε κληρονομήσῃ ἀπὸ τὴν ροδίτισσα μητέρα της τὴν ὠμορφιὰ καὶ τὴ χάρι καὶ ἀπὸ τὸν θαλασσινὸ πατέρα της τὴν ὑπερηφάνειαν, τὴν ἀγέρωχη κορμοστασιὰ καὶ τὸ ἀνδρικὸ θάρρος.

Ἀγαποῦσε κι' αὐτὴ τὴ θάλασσα σὰν τὸν πατέρα της, τρελλά, τόσο ποὺ ὁ καπετὰν Μάρκος θέλοντας καὶ μή, τὴν ἔπαιρνε πολλὲς φορὲς μαζύ του στὰ ταξείδια. Ὢ! τί γινότανε τότε ὅταν ἡ Δέσποινα ἦταν πάνω στὴ «Σκύλλα»! Σὲ κάθε σκάλα ποὺ φουντάριζε τὸ περήφανο καράβι, ὁ κόσμος μαζευότανε γιὰ νὰ ἰδῇ καὶ νὰ θαυμάσῃ τὴν εὔμορφη καπετανοπούλα μὲ τὰ χρυσᾶ μαλλιὰ καὶ τὴν ἀγέρωχη κορμοστασιά. Ἀκόμη καὶ ἀνάμεσα πελάγους πολλὰ καράβια ἐλοξοδρομοῦσαν γιὰ νὰ πλησιάσουν τὴ «Σκύλλα» καὶ νὰ ἰδοῦν οἱ ναῦτες των, ἀπὸ μακρυὰ ἔστω, τὴν πεντάμορφη κόρη τοῦ καπετὰν Μάρκου.

Πᾶνε ἀπὸ τότε πεντακόσια χρόνια καὶ ὅμως ἀκόμη ὡς τὰ σήμερα οἱ νέοι θαλασσινοὶ ταξειδεύοντας θαρροῦν πὼς ἀπὸ στιγμῆς σὲ στιγμὴ θὰ φανῇ στὸ πέλαγος ἡ «Σκύλλα» ποὺ τὴν κυβερνᾷ ἡ κουρσάρα μὲ τὰ χρυσᾶ μαλλιά. Ἀκόμη ὡς τὰ τώρα ἡ ἀνάμνησις τῆς πεντάμορφης κουρσάρας ἐξακολουθεῖ νὰ σκορπᾷ γοητείαν καὶ νὰ προκαλῇ τὸν ἔρωτα...

★

Μιὰ χρονιὰ ἡ «Σκύλλα» ναυλώθηκε γιὰ τὴν Τεργέστη. Μακρυνὸ ταξίδι. Ὁ καπετὰν Μάρκος δὲν πῆρε μαζί του στὸ ταξεῖδι αὐτὸ τὴ Δέσποινα, παρ' ὅλον ποὺ ἡ ἀτρόμητη κόρη τὸν παρακαλοῦσε πολύ. Σὰν νὰ προαισθανότανε κάτι ὁ καπετὰν Μάρκος. Γιατὶ πράγματι στὸ γυρισμό της ἡ «Σκύλλα» βρέθηκε στὴν πλώρη ἑνὸς Ἀλγερίνικου κουρσάρικου. Ὁ καπετὰν Μάρκος ἦταν ἀτρόμητος καὶ οἱ ναῦτες του ἦσαν ἀφοσιωμένοι καὶ γερὰ παλληκάρια. Τί μποροῦσε ὅμως νὰ κάμῃ ἕνα ἐμπορικὸ καράβι ἀπέναντι σὲ ἕνα ὡπλισμένο κουρσάρικο. Πῶς μποροῦσε νὰ ἀντισταθῇ; Ἀλλὰ καὶ πάλιν νὰ παραδοθῇ στοὺς κουρσάρους καὶ νὰ γίνῃ σκλάβος καὶ ποιὸς ξέρει, νὰ μὴ ξαναϊδῇ πιὰ τὴ λατρευτή του κόρη; Μὲ τὴν πρώτη κανονιὰ ποὺ τοὔριξαν οἱ κουρσάροι ὁ καπετὰν Μάρκος τοὔδωσε πρίμα μὲ ἀβέρτα ὅλα τὰ πανιὰ καὶ ἔρριξε τὸ καράβι του σὲ ἕνα ἀπόκρημνο κάβο τῆς Δαλματικῆς κέστας. Τὸ κουρσάρικο, κυνηγῶντας πάντα τὴ «Σκύλλα», τὴν ἐπλησίασε ἀλλὰ δὲν πρόφθασε νὰ κουρσέψῃ τίποτε. Ἡ «Σκύλλα» καθὼς κτύπησε μὲ ὁρμὴ στοὺς βράχους, ἄνοιξε καὶ βούλιαξε. Ὁ καπετάνιος καὶ τὸ πλήρωμα, πετάχτηκαν στὴ στεριὰ καὶ τραβήξανε μέσα στὰ δάση ποὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ τοὺς βροῦν οἱ κουρσάροι.

Σώθηκαν.

Καθὼς εἶχαν γλυτώσῃ τὴ σερμαγιὰ τοῦ καραβιοῦ, μπόρεσαν νὰ γυρίσουν στὴν πατρίδα μετὰ κάμποσο καιρό, ἐπιβάτες, καταβοτσακισμένοι.

⁂

Κάθε ἄλλος στὴ θέσι τοῦ καπετὰν Μάρκου δὲν θὰ ξαναπατοῦσε στὴ θάλασσα. Τί ἀνάγκη εἶχε. Πλούτη εἶχε ἀμέτρητα. Μποροῦσε νὰ ζήσῃ ὅλη του τὴ ζωὴ πλουσιοπάροχα καὶ νὰ ἀφήσῃ στὴ λατρευτή του κόρη τόσα ὅσα δὲν θὰ εἶχε ὁ πλουσιώτερος ἄρχοντας στὴ Ρόδο. Ἔπειτα ἄρχισε καὶ νὰ γερνᾷ ἀφοῦ πέρασε τὰ σαράντα του χρόνια. Γιατὶ νὰ θαλασσομαχᾷ πιὰ καὶ νὰ ξαναπάθῃ κανένα νέο κάζο μὲ τοὺς Βερβερίνους κουρσάρους;

Μὰ ὄχι. Ὁ καπετὰν Μάρκος δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ τὴν προσβολὴ ποὺ ἔπαθε ἀπὸ τοὺς κουρσάρους. Ἡ πρώτη σκέψις ποὺ ἔκαμε ὅταν βγῆκε ἀπὸ τὸ καραβοτσακισμένο πλοῖο του καὶ ἔβλεπε ἀπὸ μακρυὰ τὰ ἀπομεινάρια τῆς «Σκύλλας» νὰ πυρπολοῦνται ἀπὸ τὴ φωτιὰ ποὺ ἔβαλαν οἱ κουρσάροι ἦτο νὰ ἐκδικηθῇ.

—Ἴσα μὲ τώρα ἔζησα σὰν ἥσυχος θαλασσινὸς—εἶπε στὸ πλήρωμά του—ἀπὸ ἐδῶ καὶ στὸ ἑξῆς θὰ ζήσω σὰν διάβολος. Θὰ γίνω κουρσάρος γιὰ νὰ κουρσεύω ὄχι ἥσυχα ἐμπορικὰ καράβια, ἀλλὰ κουρσάρικα.

»Θὰ μοῦ τὸ πληρώσουν ἀκριβὰ οἱ Ἀλγερῖνοι αὐτὴ τὴν προσβολὴ ποὺ μοὔκαμαν. Ἡ «Σκύλλα» μου κάηκε. Θὰ σκαρώσω ἄλλη «Σκύλλα», πιὸ μεγάλη καὶ πιὸ δυνατὴ καὶ τὰ κανόνια ποὺ θὰ βάλω στὴν κουβέρτα ης θᾶναι πιὸ φοβερὰ ἀπὸ τὰ κουρσάρικα κανόνια.

Ὅλοι οἱ συγγενεῖς τοῦ καπετὰν Μάρκου ἅμα στὸ γυρισμό του στὴν πατρίδα ἔμαθαν τὴν ἀπόφασί του ἐζήτησαν νὰ τὸν ἐμποδίσουν.

—Δὲν λυπᾶσαι τὴ ζωή σου, τοῦ ἔλεγαν, δὲν λυπᾶσαι ὅμως τὴ Δέσποινα; Ποῦ θὰ τὴν ἀφήσῃς κορίτσι πρᾶγμα; Νᾆταν τουλάχιστον παντρεμμένη; ὑπομονή. Θἆχε κάποιον νὰ τὴν προστατεύῃ καὶ νὰ τὴν διαφεντεύῃ ἀπὸ κάθε κίνδυνο. Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ καπετὰν Μάρκο, μὴ τὸ κάμῃς ποτὲ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

Ἔτσι τοῦ ἔλεγαν καὶ αὐτὰ τοῦ κοπανοῦσαν νύχτα καὶ μέρα οἱ συγγενεῖς του, ἐκεῖνος ὅμως δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ τίποτε. Τότε μόνον ἠμποροῦσε νὰ ἀλλάξῃ γνώμην ὁ καπετὰν Μάρκος ἂν τὸν παρακαλοῦσε ἡ πολυαγαπημένη του κόρη, ἡ Δέσποινα. Ἀλλ' ἡ ὑπερήφανη νησιωτοπούλα ὄχι μόνον δὲν τὸν παρακαλοῦσε νὰ ἀλλάξῃ γνώμην, ἀλλὰ ἀπ' ἐναντίας, τὸν παρακαλοῦσε νὰ σκαρώσῃ μιὰ ὥρα πιὸ γρήγορα τὸ νέο καράβι καὶ νὰ τὸ ἁρματώσῃ. Καὶ ἅμα τὴν ρωτοῦσαν γιατὶ ἐπιμένει νὰ γίνῃ ὁ πατέρας της κουρσάρος, ἀπαντοῦσε:

—Κανείς σας δὲν τὸν ξέρει τὸν πατέρα μου, ὅπως ἐγώ. Ἂν δὲν γίνῃ αὐτὸ ποὺ θέλει, ἂν τὸν παρακαλέσω νὰ ἡσυχάσῃ θὰ τὸ κάμῃ. Ἀλλὰ τὸ ξέρω. Θὰ πεθάνῃ ἀπὸ μαρασμὸ μιὰ ὥρα ἀρχήτερα. Δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ βαστάξῃ τὴν προσβολή, τὴν προσβολὴ ποὺ ἔπαθε ἀπὸ τοὺς Ἀλγερίνους κουρσάρους. Γι' αὐτό, ἐπειδὴ τὸν ἀγαπῶ πολὺ τὸν πατέρα μου, γι' αὐτὸ συμφωνῶ μαζύ του. Ἔπειτα προτιμῶ νᾆμαι κόρη κουρσάρου παρὰ κόρη ἐμποροπλοιάρχου.

Ὁ καπετὰν Μάρκος, ὑπερήφανος γιὰ τὴν παλληκαριὰ τῆς κόρης του, ἐβάλθηκε νὰ σκαρώσῃ μιὰ ὥρα συντομότερα τὸ νέο του σκάφος. Τὸ παρήγγειλε στὸ ταρσανᾶ τῆς Σύμης γιατὶ μόνο οἱ Συμιακοὶ καραβομαραγκοὶ ξέρανε νὰ σκαρώνουν καράβια ποὺ ἀψηφούσανε τὶς φουρτοῦνες καὶ δάμαζαν τὴ θάλασσα.

Μέσα σὲ ἕνα χρόνο τὸ νέο καράβι ἦταν ἕτοιμο καὶ ἁρματωμένο. Ἦταν μιὰ γουλέττα στελάτη σὰν σαΐτα μὲ δυὸ ἄλμπουρα, μιὰ γάμπια στὸ πλωριὸ κατάρτη.

Τὸ ἁρμάτωσε μὲ τέσσαρα κανόνια καὶ τὸ ὠνόμασε κι' αὐτὸ «Σκύλλα». Ἤθελε τὸ νέο του καράβι νἆχε τὸ ἴδιο ὄνομα μὲ τὸ πρῶτο.

★

Τὴν ἐποχὴν ποὺ διεδραματίσθησαν ὅλα αὐτὰ ποὺ διηγούμεθα, ἡ Βενετία ἦτο ἡ μεγαλυτέρα ναυτικὴ δύναμις τοῦ κόσμου. Οἱ γαλέρες τῆς ὑπερήφανης δημοκρατίας ἐκυριαρχοῦσαν ὅλων τῶν θαλασσῶν, ἀπὸ τὸ Γιβραλτὰρ μέχρι τῶν παραλίων τῆς Συρίας καὶ πολλὲς φορὲς οἱ κραταιοὶ στόλοι της, ἀπειλοῦσαν ἀκόμη καὶ αὐτὰ τὰ ἀτσαλένια κάστρα τοῦ Τσανὰκ Καλέ! Τὴν δύναμι τῆς κραταιᾶς θαλασσοκρατείρας μαρτυροῦν ἀκόμη ἴσαμε τώρα τὰ Βενετσιάνικα κάστρα ποὺ τὰ βλέπουν οἱ ταξειδιῶται εἴτε ἀκέραια εἴτε ἐρειπωμένα στὰ νησιὰ καὶ τοὺς κάβους τοῦ Αἰγαίου πελάγους.

Ἀλλὰ τὴν δύναμιν αὐτὴν τῆς Βενετίας καθόλου δὲν τὴν ἐλάμβαναν ὑπ' ὄψιν οἱ Ἀλγερῖνοι κουρσάροι. Τὴν ἐπεριφρονοῦσαν. Τὰ φοβερὰ πειρατικά των ἀψηφοῦσαν τοὺς βενετσιάνικους στόλους τόσον ὥστε πολλὲς φορὲς ἐκούρσευαν ἐμπορικὰ σκάφη προστατευόμενα ἀπὸ τὴν Βενετίαν ἀκόμη καὶ μέσα σ' αὐτὲς τὶς θάλασσες τοῦ Ἀδρία, ὅπως συνέβηκε μὲ τὸ κούρσευμα τοῦ πλοίου τοῦ καπετὰν Μάρκου. Γι' αὐτὸ ἡ κυβέρνησις τῶν Δόγηδων κατήρτισε ξεχωριστὸ στόλο ἀπὸ ἐλαφρὰ σκάφη εἰς τὸν ὁποῖον ἀνέθεσε τὴν καταδίωξι τῶν Ἀλγερίνων κουρσάρων. Ὅλες οἱ ἱστορικὲς πληροφορίες μᾶς βεβαιοῦν πὼς τὰ πλοῖα τοῦ καταδιωκτικοῦ τούτου στόλου ἦσαν Ἑλληνικὰ καὶ οἱ πλοίαρχοί των ὅπως καὶ τὰ πληρώματά των ἦσαν Ἕλληνες.

Ἐδῶ θὰ σταματήσουμε γιὰ λίγο τὴν διήγησί μας γιὰ νὰ εἰποῦμε μερικὰ πράγματα ποὺ ἀφοροῦν τὴν ἱστορία τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς καὶ ποὺ πρέπει νὰ τὰ ξέρει ὁ ἀναγνώστης μας.

Ὅταν στὰ 1453, μὲ τὴν ἅλωσι τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατελύθη ἡ ἑλληνικὴ αὐτοκρατορία ὁριστικῶς καὶ μαζὺ μὲ αὐτὴν κατελύθη φυσικὰ ἡ Ἑλληνικὴ ἐλευθερία, δὲν τράβηξαν γιὰ τὶς χῶρες τῆς Δύσεως μόνον οἱ σοφοὶ διδάσκαλοι τοῦ Ἑλληνικοῦ Γένους, οἱ ὁποῖοι ἔφεραν στὺς βαρβάρους λαοὺς τῆς Εὐρώπης τὰ φῶτα τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας ποὺ ἐχρησίμευσαν ὡς βάσις τῆς περίφημης Ἀναγεννήσεως. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς σοφούς μας τράβηξαν κατὰ τὴ Δύσι καὶ ὅλοι οἱ ὑπερήφανοι πολεμισταὶ τῆς καταλυθείσης Ἑλληνικῆς αὐτοκρατορίας, ὅσοι δὲν ἤθελαν νὰ ζήσουν ὑπὸ τὸν ζυγὸν τοῦ κατακτητοῦ. Καὶ ἦσαν τέτοιοι πολλοί. Χιλιάδες. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἐπειδὴ δὲν ἤξεραν κανένα ἄλλο ἐπάγγελμα ἐκτὸς ἀπὸ τὸ στρατιωτικό, κατ' ἀνάγκην προσέφεραν τὶς στρατιωτικές των ὑπηρεσίες στοὺς διαφόρους ἡγεμονίσκους καὶ φεουδάρχας τῆς Εὐρώπης οἱ ὁποῖοι τοὺς ἐδέχοντο πολὺ εὐχαρίστως. Ἔτσι ὅλοι οἱ ἡγεμονίσκοι καὶ φεουδάρχαι τῆς Ἰταλίας, τῆς Γερμανίας καὶ ἀκόμη τῆς Γαλλίας κατήρτισαν φρουρὰς ἀπὸ Ἕλληνας στρατιώτας. Καὶ ἐθεωρεῖτο τόσον φυσικὸν νὰ εἶνε ὅλοι οἱ στρατιῶται Ἕλληνες ὥστε ὅταν κανεὶς ὡμιλοῦσε περὶ Ἑλλήνων δὲν τοὺς ὠνόμαζε Ἕλληνας, ἀλλὰ στρατιώτας.

Οἱ Ἕλληνες αὐτοὶ φρουροὶ ἔπαιξαν σημαντικὸν ρόλον. Διετηρήθησαν πάνω ἀπὸ 200 χρόνια καὶ ἀπέκτησαν τόση δύναμι ὥστε σὲ διάφορες μεγάλες πόλεις τῆς Ἰταλία καὶ τῆς Αὐστρίας ἱδρύθησαν κοινότητες, ἔκτισαν ναοὺς ἑλληνικούς, σχολεῖα καὶ νεκροταφεῖα. Λείψανα ὅλων αὐτῶν σώζονται μέχρι σήμερον.

Ἔτσι λοιπὸν ὅπως ὑπῆρχαν Ἕλληνες στρατιῶται τῆς ξηρᾶς ποὺ ἐδούλευαν ὡς μισθοφόροι τῆς Εὐρώπης, ἔτσι ὑπῆρχαν καὶ Ἕλληνες στρατιῶται τῆς θαλάσσης ναῦτες ὑπερήφανοι καὶ ἀδάμαστοι νησιῶτες, ἀνυπότακτοι ποὺ προσέφεραν εὐχαρίστως τὶς ὑπηρεσίες των στοὺς ξένους. Ἡ Βενετία χρησιμοποιοῦσε εὐχαρίστως τοὺς ἀδουλώτους τούτους Ἕλληνας καὶ τοὺς ἐχρησιμοποίει

ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ

Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΜΑΣ ΒΓΑΖΕΙ ΤΑ...ΜΑΤΙΑ

ΜΗΝ... ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ ΤΙΣ ΦΩΤΕΙΝΕΣ ΡΕΚΛΑΜΕΣ

Ὅλοι βέβαια θὰ γνωρίζετε ὅτι οἱ ἄνθρωποι ποὺ διάγουν μίαν ζωὴν κάπως πρωτόγονον ἔχουν ὅρασιν πολὺ καλυτέραν ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ ζοῦν ἐντὸς τῶν πόλεων μὲ κάπως μεγαλυτέραν ἄνεσιν. Γεγονὸς πάντως εἶνε ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι πρὸ παντὸς οἱ ἀνήκοντες εἰς ἀγρίας φυλάς, ποὺ διακρίνουν μικρὰ ἀντικείμενα ἀπὸ τεραστίαν ἀπόστασιν, ἀκόμη καὶ ὅταν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶνε ἀρκετὰ ἡλικιωμένοι· Ἐπίσης γυναῖκες τῆς ὑπαίθρου μὲ ἄσπρα μαλλιὰ κατορθώνουν νὰ περνοῦν τὴν βελόναν χωρὶς νὰ μεταχειρίζωνται ματογυάλια.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ μὲ τὴν ἐξαιρετικὴν ὅρασιν εἶνε κατὰ τὸ πλεῖστον ἀγράμματοι, ὥστε δὲν κουράζουν τὴν ὅρασίν των μὲ τὸ διάβασμα. Ἐκτὸς αὐτοῦ κοιμοῦνται μόλις νυκτώσει, ὥστε τὸ τεχνητὸν φῶς τοὺς εἶνε ἄγνωστον. Πρέπει λοιπὸν νὰ συμπεράνωμεν ἐξ αὐτοῦ ὅτι τὸ διάβασμα καὶ τὸ τεχνητὸν φῶς, ποὺ εἶνε ἐκδηλώσεις πολιτισμοῦ καὶ προόδου, ἀποτελοῦν ἕνα ἐπικίνδυνον ἐχθρὸν διὰ τὴν ὅρασίν μας.

Φαίνεται, πράγματι, ὅτι ἡ πρόοδος τοῦ πολιτισμοῦ δὲν εἶνε ἄμοιρος συνεπειῶν ἐπὶ ὁλοκλήρου τοῦ ὀργανισμοῦ μας. Πρέπει λοιπὸν νὰ διερωτηθῶμεν: τί θ' ἀπογίνῃ εἰς τὸ μέλλον ἡ ὅρασίς μας;

Ἡ ὅρασις ἐκείνων ποὺ διαβάζουν πολὺ ἀλλοιώνεται ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἀκόμη ἡλικίας. Τὰ σύγχρονα σχολεῖα εἶνε βέβαια κτισμένα σύμφωνα μὲ ὅλους τοὺς ὅρους τῆς ὑγιεινῆς καὶ ἀπὸ τὰ μεγάλα παράθυρά των εἰσέρχεται ἄπλετον τὸ φῶς καὶ ὁ ἀήρ. Οἱ μαθηταὶ ὅμως ἐξακολουθοῦν νὰ διαβάζουν καὶ νὰ γράφουν τὸ βράδυ εἰς τὸ σπίτι, μὲ τεχνητὸν φῶς, εἰς ἕνα περιβάλλον ἀκαταλληλότατον διὰ τὴν διατήρησιν τῆς καλῆς ὁράσεως.

Γενικῶς, ὁ νυκτερινὸς φωτισμός, λόγῳ τοῦ ὅτι οἱ ἠλεκτρικοὶ λαμπτῆρες εἶνε τοποθετημένοι πολὺ ψηλά, καταστρέφει τὴν ὅρασιν. Διότι δημιουργεῖ σκιὲς κάτω ἀπὸ τὴν κεφαλὴν ἐκείνου ποὺ διαβάζει καὶ κάτω ἀπὸ τὸ χέρι ἐκείνου ποὺ γράφει.

Ἐκτὸς αὐτοῦ, ἡ ἀδυναμία τῆς ὁράσεως εἶνε κάποτε κληρονομική. Θὰ ἔπρεπε λοιπὸν νὰ προσέχωμεν πολὺ περισσότερον τὰ παιδιὰ διὰ νὰ μὴ κουράζουν τὴν ὅρασίν των μὲ τὸ διάβασμα ὅταν τὸ φῶς δὲν εἶνε ἀρκετόν, πρᾶγμα ποὺ θὰ προκαλέσῃ μυωπίαν ἢ πρεσβυωπίαν.

Διὰ τὸν ἴδιον λόγον δὲν πρέπει κανεὶς νὰ διαβάζῃ κατὰ τὰς ὥρας τοῦ δειλινοῦ, ὅταν τὸ φῶς δὲν εἶνε πλέον ἀρκετόν. Εἶνε ἕνα σφάλμα αὐτὸ καταστρεπτικὸν διὰ τὴν ὅρασιν. Ὁ ὀφθαλμὸς καταβάλλει ἐξαιρετικὴν προσπάθειαν, ὑποχρεούμενος νὰ προσαρμοσθῇ εἰς ἕνα φωτισμὸν ἀνεπαρκέστατον. Ἐὰν αὐτὸ γίνῃ συνήθεια, ἀποτελεῖ τὸ ἀσφαλέστερον μέσον διὰ νὰ προκαλέσῃ πρόωρον μυωπίαν καὶ ἀρκετὰ σοβαράν, ποὺ ἠμπορεῖ νὰ καταλήξῃ καὶ εἰς τὴν τύφλωσιν.

Κυττάχτε τί παθαίνουν τὰ μάτια μας· ἀπὸ τὸ διάβασμα, ἀπὸ τὰ φῶτα, ἀπὸ κάθε πρόοδο τοῦ πολιτισμοῦ

Ἐπίσης καὶ τὰ μικροσκοπικὰ γράμματα κουράζουν τὴν ὅρασιν. Καὶ αὐτὸ ὀφείλεται βέβαια εἰς τὴν πρόοδον καὶ τὰς ἀνάγκας τοῦ πολιτισμοῦ μας. Τὸ χαρτὶ ἀκριβαίνει διαρκῶς, ὥστε χάριν οἰκονομίας πολλαὶ χῶραι τυπώσουν τὰ βιβλία καὶ τὰ περιοδικά των μὲ μικροσκοπικὰ γράμματα, πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ κερδίσουν χῶρον. Ἐπίσης μερικὰ δὲν διαβάζονται παρὰ μὲ φακόν. Τὰ βιβλία αὐτὰ καὶ τὰ περιοδικὰ δὲν πρέπει νὰ διαβάζωνται εἰς τὸ τραῖνο. Διότι τὸ κείμενον μετακινεῖται διαρκῶς καὶ ἡ ἀνάγνωσις καθίσταται ἀνυπόφορος. Ὁ ὀφθαλμὸς παλαίει ἀπεγνωσμένως διὰ νὰ προσαρμοσθῇ εἰς τὰς δυσμενεῖς αὐτὰς συνθήκας. Ὅλοι οἱ μῦς τοῦ ἄνω μέρους τῆς κεφαλῆς κουράζονται καὶ προκαλεῖται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ κεφαλαλγία καὶ ἡ ἡμικρανία ποὺ καταπονεῖ ἐκείνους ποὺ ἐνόμιζαν ὅτι μὲ τὸ διάβασμα θὰ ἠμποροῦσαν νὰ κάμουν πλέον εὐχάριστον τὸ ταξίδι.

Μερικοὶ ποὺ ἐμελέτησαν τὸ πρόβλημα αὐτὸ εἶνε τῆς γνώμης ὅτι αἱ στεναὶ στῆλαι τῶν ἐφημερίδων καὶ τῶν βιβλίων ἀναπαύουν τὴν ὅρασιν. Ἔχουν γίνει πολλαὶ συζητήσεις ἐπὶ τοῦ ἂν εἶνε προτιμότερον διὰ τὴν ὅρασιν νὰ εἶνε στεναὶ αἱ στῆλαι τῶν ἐφημερίδων ἢ ὄχι. Εἶνε ὅμως ἀναμφισβήτητον ὅτι ὅταν ὁ ὀφθαλμὸς δὲν μετακινεῖται συχνὰ πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ τ' ἀριστερά, κουράζεται ὀλιγώτερον. Ἐν τούτοις, ὅταν ἡ στήλη εἶνε πολὺ στενή, τόσον ὥστε νὰ περιλαμβάνεται ὁλόκληρος εἰς τὸ πεδίον τῆς ὁράσεως, ὁ ὀφθαλμὸς μετακινεῖται ἀνεπαισθήτως καὶ τὸ διάβασμα καθίσταται ἀνετώτερον.

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ πρέπει νὰ προσέξωμεν ἰδιαιτέρως εἶνε ὁ φωτισμός. Ἡ ἔντασίς του δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνῃ ὡρισμένον ὅριον. Τὴν ἰδίαν καταστροφὴν προκαλεῖ τὸ πολὺ ἔντονον φῶς ὅπως καὶ τὸ πολὺ ἀδύνατον. Ἔχουν ἐφευρεθῆ ἠλεκτροτεχνικὰ μηχανήματα ποὺ ἐπιτρέπουν εἰς τὸν καθέναν νὰ κανονίζῃ τὸ φῶς εἰς ἔντασιν ἀναλόγως τῆς δυνάμεως τῆς ὁράσεώς του. Τὰ μηχανήματα αὐτὰ δὲν εἶνε βέβαια κοινῆς χρήσεως καὶ ὅμως μὲ αὐτὰ πολλοὶ θὰ ἠμποροῦσαν νὰ γλυτώσουν τὸ φῶς των.

Πρέπει ἀκόμη νὰ σημειωθῇ ὅτι τὸ διάχυτον φῶς, ποὺ εἶνε σήμερον τόσον διαδεδομένον εἰς τὰ σπίτια, καθιστᾷ ἀδύνατον τὴν ἀνάγνωσιν χωρὶς τὴν βοήθειαν μιᾶς βοηθητικῆς λάμπας τοποθετημένης πλησίον τοῦ γραφείου. Ὅσοι διαβάζουν μόνον μὲ τὸ διάχυτον φῶς τῆς ὀροφῆς κουράζουν ὑπερβολικὰ τὴν ὅρασίν των, πρᾶγμα ποὺ ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ δι' αὐτοὺς καταστρεπτικὰς συνεπείας.

Καταστρεπτικαὶ ἐπίσης διὰ τὴν ὅρασιν εἶνε αἱ φωτειναὶ διαφημίσεις. Πρὸ παντὸς ὅταν τὰς παρατηρεῖ κανεὶς ἐπὶ πολλὴν ὥραν, ὁ κίνδυνος τὸν ὁποῖον ἀντιπροσωπεύουν γίνεται ἀκόμη μεγαλείτερος καὶ παμμέγιστος ὅταν αἱ διαφημίσεις αὐταὶ εἶναι κινηταί.

Καταλήγοντας, συμβουλεύομεν ὅλους ἐκείνους ποὺ θέλουν νὰ διατηρήσουν καλὴν τὴν ὅρασίν των ὅπως προσέξουν πολὺ εἰς τὰ ἀνωτέρω. Καὶ ἂν ἀντιληφθοῦν ὅτι ἡ ὅρασίς των ἐξασθενίζει, νὰ καταφύγουν ἀμέσως εἰς ἕναν ὀφθαλμίατρον διὰ νὰ τὴν διορθώσουν. Ὁ ἰατρὸς θὰ τοὺς ὁρίσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν ὀμματοϋαλίων ποὺ πρέπει νὰ μεταχειρισθοῦν καὶ ὅσον γρηγορώτερα γίνῃ αὐτὸ τόσον εἶνε εὐκολώτερον νὰ διορθωθῇ ἡ ὅρασις.

Πόσος κόσμος ποὺ φορεῖ γυαλιὰ περιφέρεται εἰς τοὺς δρόμους τῶν πόλεων! Ὅσον περισσότερον εἶνε ἐξειλιγμένος ἕνας λαὸς τόσον εἶνε μεγαλείτερος ὁ ἀριθμὸς τῶν διοπτροφορούντων. Εἶνε μία πολὺ σωστὴ παρατήρησις αὐτή: ὁ πολιτισμός, ἔναντι τῶν πολυτίμων δώρων ποὺ μᾶς προσφέρει μᾶς παίρνει μίαν ἀνεκτίμητον ἀνταμοιβήν: τὴν ὅρασίν μας. Πληρώνομεν λοιπὸν πολὺ ἀκριβὰ τὰς καθημερινὰς κατακτήσεις τῆς προόδου!...

ἐναντίον τῶν Ἀλγερίνων πειρατῶν.

★

Ξαναγυρίζουμε στὸ ἱστόρημά μας.

Ὅταν ὁ καπετὰν Μάρκος ἑτοίμασε τὸ νέο του καράβι, σηκώθηκε ἀμέσως καὶ πῆγε στὴν Ἄνδρο καὶ παρουσιάσθηκε στὸν Βενετσιάνο ἀρχηγὸ τοῦ καταδιωκτικοῦ στόλου ναύαρχον Δάνδολον καὶ τοῦ προσέφερε τὶς ὑπηρεσίες του. Ὁ γέρο-ναύαρχος ἔτριβε τὰ μάτια του. Δὲν μποροῦσε νὰ χωρέσῃ τὸ μυαλό του πῶς ὁ καπετὰν Μάρκος, ἄνθρωπος πάμπλουτος καὶ οἰκογενειάρχης, ἤθελε νὰ καταταχθῇ σὲ μιὰ ὑπηρεσία ἡ ὁποία εἶχε μὲν ἀπολαβάς, ἀλλὰ καὶ τρομεροὺς κινδύνους.

—Τὸ σκέφθηκες καλά, καπετὰν Μάρκο, αὐτὸ ποὺ μοῦ προτείνεις;

Τὸν ἐρωτᾷ.

—Δὲν ἔκαμα ἕνα ταξεῖδι ἀπὸ τὴ Ρόδο ἕως ἐδῶ γιὰ νὰ σοῦ προτείνω κάτι χωρὶς νὰ ἔχω πάρῃ σοβαρὴ ἀπόφασι.

—Μὰ τί εἶνε αὐτὸ ποὺ σὲ παρακινεῖ νὰ καταταχθῇς στὴ μοῖρα μου; Μήπως τὰ οἰκονομικά σου;

—Εἶμαι πολὺ πλούσιος καὶ δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα. Ἀπόδειξις πὼς σοῦ προσφέρω καὶ τὸ καράβι μου τέλεια ὁρματωμένο. Διακόπτει ὁ καπετὰν Μάρκος.

—Τότε;

Ἐρωτᾷ μὲ περιέργειαν ὁ Δάνδαλος.

—Θέλω νὰ ἐκδικηθῶ τοὺς Ἀλγερίνους κουρσάρους. Θὰ πατήσω ἐν ἀνάγκῃ καὶ αὐτὸ τὸ Ἀλγέρι γιὰ νὰ ἱκανοποιηθῇ ἡ ψυχή μου.

Ὕστερα ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἐξηγήσεις ὁ Βενετσιάνος ναύαρχος δὲν εἶχε πιὰ κανένα δισταγμό. Κατέγραψε τὴ «Σκύλλα» στὴ δύναμι τοῦ καταδιωκτικοῦ στόλου τοῦ Αἰγαίου καὶ διώρισε κυβερνήτη της μὲ βαθμὸ πλοιάρχου (κομαντάτε) τὸν καπετὰν Μάρκο, δίνοντάς του τὸ δικαίωμα τῆς ἀπολύτου ἐκλογῆς τῶν ἀνδρῶν τοῦ πληρώματος καὶ πλήρη ἐλευθερίαν ἐνεργείας.

★

Ὀλίγες μέρες ἀργότερα ἡ «Σκύλλα» φουντάριζε στὸ λιμάνι τῆς Ρόδου. Στὸ πρυμνιὸ κατάρτι της ἐκυμάτιζε ἡ σημαία τῆς κραταιᾶς Βενετσιάνικης δημοκρατίας ἐνῷ στὸ πλωριὸ ὑπῆρχε τὸ σῆμα τῆς ὑπηρεσίας της καὶ τὸ σῆμα τοῦ κομαντάτε (κυβερνήτου) της καπετὰν Μάρκου.

Δὲν εἶχε ἀκόμη καλὰ-καλὰ φουντάρει τὸ ὑπερήφανο καράβι καὶ βρέθηκε ἀπάνω στὴν κουβέρντα του ἡ Δέσποινα ἡ πεντάμορφη κόρη τοῦ καπετάνιου.

Πατέρας καὶ κόρη ἀγκαλιαστήκανε στοργικά. Δὲν κλαίγανε ὅπως θὰ συνέβαινε ἂν ἦσαν ἄλλοι. Ἀπ' ἐναντίας στὰ μάτια καὶ τῶν δυὸ ἐλαμπύριζεν ἡ ὑπερηφάνεια.

—Δὲν εἶσαι θυμωμένη μαζύ μου, παιδί μου, γιὰ τὴν ἀπόφασι ποὺ πῆρα, ἔτσι δὲν εἶνε;

Κάνει τῆς κόρης του ὁ καπετὰν Μάρκος.

—Θυμωμένη; Κάθε ἄλλο. Ἀπ' ἐναντίας, εἶμαι ὑπερήφανη γιὰ σένα, πατέρα μου.

Ἀπαντᾷ ἡ ὡραία κόρη. Καὶ συνεχίζει:

—Μιὰ μονάχα χάρι ἔχω νὰ σοῦ ζητήσω.

—Λέγε, παιδί μου.

—Θέλω νὰ μὲ πάρῃς μαζύ σου. Θέλω νἆμαι στὸ πλευρό σου τώρα ποὺ θὰ κινδυνεύῃς κάθε μέρα γιὰ νὰ μπορῶ νὰ σὲ βοηθῶ...

—Τί λὲς Δέσποινα ; Πῶς, κορίτσι πρᾶγμα ἐσὺ θὰ ταξειδεύῃς πάνω σὲ πολεμικὸ καράβι ποὺ θἄχῃ κάθε μέρα φασαρίες μὲ ἄλλους κουρσάρους; Ὄχι, αὐτὸ μὴ τὸ λές. Θὰ καθήσῃς ἐδῶ νὰ συντηρῇς το σπίτι μας καὶ ὅταν τελειώσει ἡ ἐκδίκησί μου, τότε θὰ ἔλθω καὶ θὰ σὲ παντρέψω καὶ θὰ μείνω κοντά σου, γιὰ ὅλη του τὴ ζωή. Θὰ μοῦ κλείσῃς ἐσὺ τὰ μάτια μου, ἀγαπημένη μου κόρη.

★

Ἀφοῦ ἔμεινε στὴ Ρόδο λίγες μέρες γιὰ νὰ τακτοποιήσῃ κάποιες ὑποθέσεις του ὁ καπετὰν Μάρκος, καὶ ἀφοῦ συμπλήρωσε τὸ τσοῦρμο τοῦ καραβιοῦ του στὸ τέλος ἔκαμε πανιὰ γιὰ τὸ ἀνοικτὸ πέλαγος.

Ὅλος ὁ κόσμος κατέβηκε στὴν παραλία γιὰ νὰ καμαρώσῃ τὴ «Σκύλλα», τὸ εὔμορφο καράβι ποὺ σὰν ὑπερήφανος ἀφέντης φορεμένος στὰ κατάσπρα, ἔβγαινε ἀπὸ τὸ λιμάνι ἀποχαιρετῶντας τὴ Ρόδο μὲ τὰ κανόνια του ποὺ τὰ φοβερὰ στόματά των ἐφαίνοντο ἀπειλητικὰ στὶς μπουκαπόρτες.

Ποτὲ τὰ στήθια τῆς θάλασσας δὲν ἐχαϊδεύθησαν μὲ τὴν καρίνα καραβιοῦ τόσον δυνατοῦ, τόσον ὡραίου καὶ τόσον ὑπερήφανου σὰν τὴ «Σκύλλα».

Καὶ ὅταν σιγὰ-σιγὰ τὸ καβάρι ἐξηφανίζετο μέσα στὴν ἀπεραντωσύνη τῆς θάλασσας καὶ ὁ κόσμος ποὺ κατέβηκε νὰ τὸ θαυμάσῃ διαλύθηκε, δύο γυναῖκες ἔμειναν ἀκόμη στὴ μποῦκα τοῦ λιμανιοῦ καὶ ἀγνάντευαν τὸ πέλαγος μὲ δακρυσμένα μάτια καὶ οἱ δυό.

Ἦταν ἡ γυναῖκα τοῦ καπετὰν Μάρκου καὶ η κόρη του ἡ Δέσποινα. Μὰ ἂν ἡ μάννα ἔκλαιε τὸν ἄνδρα της ποὺ ἔφευγε σὲ ἕνα ταξεῖδι ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἦτο ζήτημα ἂν ξαναγυρνοῦσε, ἡ κόρη ἔκλαιε ἀπὸ συγκίνησιν καὶ ἀπὸ ὑπερηφάνεια.

Ἦταν γνήσια ἑλληνοποῦλα ἡ Δέσποινα. Μεσα στὰ ἀλαβάστρινα καὶ ἁπαλά της στήθη ἐκτυποῦσε καρδιὰ γυναῖκας τῆς παληᾶς Σπάρτης. Ξυπνοῦσε μέσα της τὸ ἀρχαῖον Δωρικὸ αἷμα ἀφοῦ οἱ Ἑπτανήσιοι εἶνε Δωριεῖς. Καὶ ὅταν τίποτε πιὰ ἀπὸ τὴν «Σκύλλα» δὲν ἐφαίνετο στὸ μακρυνὸ πέλαγος ἡ Δέσποινα ἀγκαλιάζοντας τὴ μητέρα της καὶ φιλῶντας της στοργικὰ της λέγει:

—Πᾶμε καλή μου μητέρα. Πᾶμε στὸ σπίτι. Μὴ κλαῖς ὁ πατέρας δὲν πρόκειται νὰ πάθῃ τίποτε. Θὰ γυρίσῃ σὲ λίγο καιρὸ δοξασμένος. Ἀπὸ σήμερα νἆσαι ὑπερήφανη για τὸν ἄνδρα σου. Εἶμαι σίγουρη πὼς πολλὲς μαινάδες τῶν κουρσάρων τοῦ Τζελαεριοῦ θὰ κλάψουν μὰ καὶ πολλὲς μαννάδες Χριστιανῶν θὰ γελάσουν. Τὸν ξέρω ἐγὼ τὸν πατέρα μου. Δὲν ἔγινε κουρσάρος μόνο γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ γιὰ τὸν ἑαυτό του. Ὄχι. Ἔγινε κουρσάρος γιὰ νὰ τιμωρῇ τοὺς ἐχθροὺς τῆς φυλῆς καὶ νὰ ξεσκλαβώνῃ τοὺς ὁμοφύλους μας ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἄγριων κουρσάρων τῆς Μπαρμπαριᾶς.

Καὶ ἔτσι ἀγκαλιασμένες οἱ δυὸ γυναικες τράβηξαν σιγὰ-σιγὰ γιὰ τὸ ἀρχοντικό τους. Οἱ διαβάται στὸ δρόμο ἐστέκοντο νὰ τὶς χαιρετήσουν μὲ σεβασμὸ θαυμάζοντας τὴν ἀρχοντάδικη καπετάνισσα καὶ τὴν ἀσύγκριτη ὠμορφιὰ τῆς καπετανοπούλας.

Ἀφέντες καὶ ἐξουσιασταὶ τῆς Ρόδου τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦσαν οἱ Ἱππότες τῆς Μάλτας. Οἱ κάτοικοι τοῦ ὡραίου νησιοῦ δὲν εἶχαν λόγους νὰ εἶνε δυσαρεστημένοι ἀπὸ τὴ διοίκησι τῶν Ἱπποτῶν. Εἶχαν κάποια ἐλευθερία ποὺ δὲν τὴν εἶχαν ἄλλα νησιὰ ποὺ εἶχαν ἄλλους ἀφέντες.

Ἂν καὶ οἱ ἀφέντες τῆς Ρόδου δὲν τὰ πήγαιναν καὶ τόσο καλὰ μὲ τὴ Βενετία, ἐν τούτοις ἐπειδὴ ὁ καπετὰν Μάρκος ἔβγαινε στὸ πέλαγος γιὰ νὰ καταδιώξῃ κουρσάρους ποὺ ἦσαν ἀλλόθρησκοι, ὁ διοικητὴς τῆς Ρόδου ἔστειλε ἕνα ἀξιωματικό του στὴν καπετάνισσα, μητέρα τῆς Δέσποινας καὶ τῆς μήνυσε πὼς εἶνε στὴ διάθεσί της γιὰ ὅ,τι ζήτημα τῆς χρειασθῇ.

Ἐξ ἄλλου, ὁ φόβος φυλάει τὰ ἔρημα.

★

Σὲ πολλὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς ἀκόμη καὶ σήμερα ἀκούει κανεὶς τοὺς γέρους τραγουδιστάδες νὰ τραγουδοῦν μὲ πόνο καὶ μὲ περιπάθεια, τὸν καϋμὸ ποὺ ἄφησε στοὺς Βερβερίνους ὁ χαμὸς τοῦ Τζελαεριοῦ.

—Τζελαέρημ ! Τζελαέρημ ! Τραγουδᾷ ὁ παληὸς Δερβίσης μὲ ἀναστεναγμὸ καὶ τὰ μάτια του γεμίζουν δάκρυα.

Τὸ Τζελαέρι εἶνε τὸ Ἀλγέρι! Τὸ Ἀλγέριο ἡ πατρίδα τῶν φοβερῶν κουρσάρων. Τῶν κουρσάρων ποὺ σεβήθηκεν ὁ κόσμος. Τῶν κουρσάρων ποὺ τοὺς ἔτρεμε Ἀνατολὴ καὶ Δύσις. Τῶν κουρσάρων ποὺ ἐνῷ εἶχαν μορφὴ ἀνθρώπου ἦσαν στὴν πραγματικότητα θηρία ἀνήμερα καὶ ἄγρια, θηρία ποὺ ζοῦσαν μόνο μὲ τὸ ἀνθρώπινο αἷμα.

Οἱ στόλοι τῆς Βενετιας κατ' ἀρχας καὶ Ἱσπανίας καὶ Ἀγγλίας ἀργότερα, στάθηκαν ἀνίκανοι νὰ δαμάσουν τοὺς ἀδάμαστους Ἀλγερινοὺς πειρατάς. Τὰ φοβερὰ καράβια των διέσχιζαν τὶς θάλασσες καὶ τὰ πέλαγα μὲ ὑψωμένη πάντα τὴν κουρσάρικη παντιέρα τους καὶ ἀλλοίμονο στὸ Χριστιανικὸ καράβι ποὺ ἔπεφτε στὴν πλώρη τους. Ἦταν χαμένο.

Ἦλθε ἐποχὴ ποὺ τὸ Τζελαέρι, ἡ πατρίδα καὶ φωληὰ τῶν κουρσάρων ἦτο ἡ πλουσιώτερη πόλις τῆς Ἄσπρης Θάλασσας. Τὸ κουβέρνο, κουβέρνο κουρσάρων, εἰσέπραττε μεγάλο μερίδιο ἀπὸ τὰ λάφυρα καὶ ἐξώδευε ἀλύπητα γιὰ τὸν στολισμὸ τῆς πολιτείας. Στολισμὸ Ἀνατολίτικο. Τζαμιὰ ὡραῖα ἐκτίζοντο, χαμάμια ὀνειρώδη καὶ τεμπελχανάδες καὶ πολλοὶ δρόμοι τοῦ Ἀλγερίου ἐστρώθησαν μὲ πολύτιμα ψηφιδωτά. Τὰ λείψανά των σώζονται ὡς σήμερα.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Εἰς τὸ ἑπόμενον

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ἐτησία .. .. Δρχ. 200
Ἑξάμηνος .. .. .. » 100
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ἐτησία .. .. Λίρ. 1
Ἑξάμηνος .. .. .. » ½

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ
Τραπεζῶν καὶ Κινηματογράφων κατὰ στίχον Δραχ. 15
Ἐμπορικαὶ ἀγγελίαι Δρ. 12

ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ ΕΠΤΑ ΗΜΕΡΩΝ

ΤΑ ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ὁ Γάλλος Πρωθυπουργὸς Νταλαντιέ, ὁ ὁποῖος ἔλαβεν ἐνεργὸν μέρος—καὶ ἀποτελεσματικὸν μέχρι τῆς στιγμῆς—εἰς τὴν διαφορὰν Τσέχων καὶ Σουδιτῶν.

Τὴν παρελθοῦσαν Παρασκευὴν ἐπανῆλθεν εἰς Ἀθήνας ἐκ τῆς ἀνὰ τὴν Νότιον Πελοπόννησον περιοδείας του ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Ἰωάν. Μεταξᾶς. Πλήθη κόσμου μεταξὺ τῶν ὁποίων διεκρίνοντο οἱ ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ ἐγκατεστημένοι Λάκωνες ὑπεδέχθησαν ἐνθουσιωδῶς τὸν κ. Πρωθυπουργόν, ὅστις ἐξέφρασε τὴν πλήρη ἱκανοποίησίν του ἐκ τῶν ἐντυπώσεων ἃς ἀπεκόμισεν ἐκ τῆς ἐπαφῆς του μετὰ τοῦ Πελοποννησιακοῦ Λαοῦ.

★

Ἐξ ἀνακοινώσεως δημοσιευθείσης παρὰ τοῦ Ὑπουργείου Προνοίας προκύπτει, ὅτι ἡ στέγασις τῶν ἀστικῶν προσφυγικῶν οἰκογενειῶν συνεχίζεται ἀθορύβως καὶ συστηματικῶς. Συγκεκριμένως ἀνακοινοῦται ὅτι 682 νέαι προσφυγικαὶ κατοικίαι ἐπερατώθησαν καὶ διενεμήθησαν καὶ ἄλλαι 1218 εἶναι ἕτοιμοι διὰ νὰ παραδοθοῦν εἰς τοὺς ἀστέγους πρόσφυγας λίαν προσεχῶς.

Τὸ ἔργον τοῦτο, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀπολύτως πρὸς τιμὴν τῆς Κυβερνήσεως τοῦ κ. Ι. Μεταξᾶ καὶ τοῦ πολυτίμου συνεργάτου του ὑπουργοῦ κ. Ἀλ. Κοριζῆ, ἀποδεικνύει, ὅτι ἡ μετὰ τὴν 4ην Αὐγούστου κατάστασις ἐπετέλεσε διὰ τὴν προσφυγικὴν ἀποκατάστασιν, ὅσα δὲν ἐπέτυχον αἱ κομματικαὶ κυβερνήσεις τοῦ παρελθόντος εἰς διάστημα δεκαπέντε περίπου ἐτῶν.

★

Ὑπὸ τοῦ Ροταριανοῦ ὁμίλου παρετέθη τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον «Βασιλεὺς Γεώργιος» γεῦμα πρὸς τιμὴν τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως. Ὁ κ. Ἰωάν. Μεταξᾶς ἀπαντῶν εἰς προσφώνησιν τοῦ Προέδρου τοῦ ὁμίλου ηὐχαρίστησε διὰ τὴν ἐκλογήν του ὡς ἐπιτίμου μέλους τοῦ Ροταριανοῦ ὁμίλου.

★

Ἡ διεθνὴς κατάστασις, παρουσιαζομένη κάπως ἠρεμωτέρα σήμερον, ἐσημείωσε κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην κρισίμους στιγμάς. Τὰ προκληθέντα ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ ἐπεισόδια τῶν Σουδιτῶν καὶ αἱ διενεργηθεῖσαι κατὰ τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν δημοτικαὶ ἐκλογαὶ εἶχον προκαλέσει ζωηροτάτας ἀνησυχίας, συνεπείᾳ τῶν ὁποίων ἐσημειώθη ἔκτακτος διπλωματικὴ δραστηριότης ἐν Λονδίνῳ, Παρισίους καὶ Βερολίνῳ. Ἡ περίπτωσις, ἰδίᾳ τῶν αἱματηρῶν ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ συρράξεων εἶχε προκαλέσει ἀγωνιώδη ἀνησυχίαν διὰ τὴν στάσιν, ἣν ἐν προκειμένῳ θὰ ἐτήρει ἡ Γερμανία, ἐφ' ὅσον γνωσταὶ εἶναι αἱ δηλώσεις τοῦ κ. Χίτλερ, καθ' ἃς ἡ Γερμανία δὲν θὰ συνεχώρει τὴν χύσιν γερμανικοῦ αἵματος ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ.

Εὐτυχῶς αἱ πληροφορίαι αἱ ὑπάρχουσαι, μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν γράφονται αἱ γραμμαὶ αὗται, ἐμφανίζουν κατὰ πολὺ βελτιωθεῖσαν τὴν ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ κατάστασιν. Πράγματι, μετὰ τὰς δραματικὰς στιγμάς, τὰς ὁποίας διῆλθεν ἡ Εὐρώπη κυρίως ἀπὸ τῆς νυκτὸς τῆς προπαρελθούσης Παρασκευῆς, ἐπιτρέπονται τώρα βάσιμοι ἐλπίδες περὶ εἰρηνικῆς ἐξελίξεως τῆς καταστάσεως. Τὰ γεγονότα, ἅτινα δικαιολογοῦν τὴν αἰσιοδοξίαν ταύτην εἶνε κυρίως τὰ ἑξῆς: Ἡ μεγάλη καὶ ἀπόλυτος ἠρεμία ποὺ ἐπεκράτησαν κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν. Ἡ ὕφεσις τοῦ τόνου τῆς ὀρθογραφίας τῶν ἐφημερίδων τοῦ Βερολίνου. Τ' ἀποτελέσματα τῶν ἐκλογῶν, ἐκ τῶν ὁποίων κατεδείχθη ὅτι σημαντικὸς ἀριθμὸς τῶν ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ Γερμανῶν δὲν ἀκολουθεῖ τὸν ἀρχηγὸν τῶν Σουδιτῶν κ. Χενλάιν. Ἡ δραστηριοτάτη διπλωματικὴ ἐπέμβασις τῆς Ἀγγλίας ἐν Βερολίνῳ καὶ Πράγᾳ διὰ νὰ κρατηθῇ καὶ ἐκ τῶν δύο τούτων πλευρῶν ψύχραιμος στάσις. Ἡ ὑπεύθυνος ἐπίσης διαβεβαίωσις τῆς Τσεχοσλοβακικῆς Κυβερνήσεως, ὅτι τὰ ληφθέντα ἔκτακτα στρατιωτικὰ μέτρα ἀπέβλεπον ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν τήρησιν τῆς τάξεως κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἐκλογῶν, συνετέλεσε τὰ μέγιστα εἰς τὸν κατευνασμὸν τῶν πνευμάτων καὶ διηυκόλυνε τὴν γενομένην συνάντησιν τοῦ Πρωθυπουργοῦ τῆς Τσεχοσλοβακίας κ. Χότζα μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Σουδιτῶν κ. Χενλάϊν.

Ὁ Ἄγγλος Πρωθυπουργὸς κ. Τσάμπερλαιν, ὁ ὁποῖος εἰργάσθη διὰ τὴν ἀποτροπὴν τῆς ρήξεως

Ἐν συνεχείᾳ οἱ ἀγγλικοὶ κύκλοι δὲν ἀποκρύπτουν τὴν ἀνακούφισίν των, διότι ἡ ἡμέρα τοῦ παρελθόντος Σαββάτου, ἥτις ὑπῆρξεν ἡ κρισιμωτέρα, παρῆλθεν ἐν σχετικῇ ἠρεμίᾳ. Δέον νὰ σημειωθῇ σχετικῶς, ὅτι καὶ ἡ Κυβέρνησις τῶν Παρισίων ἐπέδειξεν ἐπίσης ἔκτακτον διπλωματικὴν δραστηριότητα. Οὕτω ὁ Γάλλος ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Μπονὲ δεχθεὶς τοὺς Πρεσβευτὰς τῆς Τσεχοσλοβακίας καὶ Πολωνίας, τῆς Ἀγγλίας καὶ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἀνεκοίνωσεν εἰς αὐτούς, ὅτι ἡ Γαλλία εἶναι ἀποφασισμένη να παραμείνῃ πιστὴ εἰς τὸ γαλλοτσεχικὸν σύμφωνον καὶ ὅτι οἱαδήποτε ἔνοπλος ἐπίθεσις κατὰ τῆς Τσεχοσλοβακίας θὰ εἶχεν ὡς συνέπειαν τὴν ἄμεσον γαλλικὴν ἐπέμβασιν. Τὴν στάσιν ταύτην τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως ἐνέκρινεν ἀπολύτως ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις, διαπιστωθείσης πλήρως καὶ ἐν τῷ Τσεχοσλοβακικῷ ζητήματι τῆς στενῆς συνεργασίας Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας.

Παρὰ τὴν ὑπὸ τὰς ἀνωτέρω συνθήκας σημειωθεῖσαν ὕφεσιν εἰς τὴν ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ κατάστασιν, δὲν δύναται, ἐν τούτοις, νὰ λεχθῇ ὅτι ἀπεσοβήθη ὁριστικῶς ὁ κίνδυνος νέων περιπλοκῶν. Οἱ γαλλικοὶ καὶ οἱ ἀγγλικοὶ κύκλοι χωρὶς νὰ παραγνωρίζουν τὴν ἐπελθοῦσαν βελτίωσιν, θεωροῦν ὅτι ἡ κατάστασις παραμένει ἀκόμη συγκεχυμένη καὶ πλήρης κινδύνων ἐφ' ὅσον τὸ ζήτημα τῶν διεκδικήσεων τῶν ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ γερμανικῶν μειονοτήτων δὲν ἐλύθη ὁριστικῶς.

★

Ἀξιοσημείωτοι ἐξ ἄλλου καὶ ἀνησυχαστικαὶ εἶνε αἱ ἐκ Βερολίνου πληροφορίαι—μεταδοθεῖσαι μετὰ τὴν παρατηρηθεῖσαν ὕφεσιν τῆς καταστάσεως, καὶ αἱ ὁποῖαι γνωρίζουν τὰ ἑξῆς:

Ὁ κ. Ἄντονυ Ἤντεν, ὁ ὁποῖος πάντοτε παραμένει ἐπίδοξος Πρωθυπουργὸς

Παρὰ τὴν αὐστηρὰν λογοκρισίαν, ἡ ὁποία ἀπὸ χθὲς ἐπεβλήθη εἰς ὅλας τὰς μετὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐπικοινωνίας ἐκ μέρους τῆς Κυβερνήσεως Πράγας, ὑπάρχουν ἀξιόπιστοι πληροφορίαι, ἐκ τῶν ὁποίων προκύπτει ὅτι πλήρης στρατιωτικὸς ὀργασμὸς ἐπικρατεῖ καθ' ὅλην τὴν Τσεχοσλοβακίαν, δίδων τὴν ἐντύπωσιν ὡς ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ παραμονῆς πολέμου.

Ὅλαι αἱ πρὸς τὴν γερμανικὴν καὶ πρώτην αὐστριακὴν μεθόριον φέρουσαι ὁδοὶ ἔχουν ἀποκλεισθῇ ὑπὸ ἰσχυρῶν στρατιωτικῶν τμημάτων, ἀπαγορευομένης τελείως τῆς εἰς αὐτὰς κυκλοφορίας πεζῶν καὶ τροχοφόρων. Διεκόπησαν ἐπίσης ὅλαι αἱ σιδηροδρομικαὶ συγκοινωνίαι πρὸς τὰ σύνορα, ἀτελεύτητοι δὲ σειραὶ αὐτοκινήτων μεταφέρουν συρματοπλέγματα καὶ πάσης ἄλλης φύσεως ὀχυρωματικὸν ὑλικόν.

Ταυτοχρόνως παρατηρεῖται σοβαρωτάτη ἐνίσχυσις ὅλων τῶν παραμεθοριακῶν φυλακίων, εἰς τὰ ὁποῖα, ἐκτὸς τῶν εἰς ἄνδρας ἐνισχύσεων, ἀποστέλλεται καὶ πάσης φύσεως πολεμικὸν ὑλικόν.

Ἔκτακτα ἀμυντικὰ μέτρα λαμβάνονται ἐπίσης εἰς τὴν Πράγαν. Εἰς τὰς στέγας τῶν οἰκιῶν τοποθετοῦνται μυδραλιοβόλα καὶ ἀντιαεροπορικὸν πυροβολικόν.

Τὴν ζωηροτέραν ἐντύπωσιν προκαλεῖ ὅμως ἐνταῦθα ἡ πληροφορία ὅτι ἡ Κυβέρνησις τῆς Πράγας ὄχι μόνον δὲν ἀπεστράτευσε τὰς δύο ἐφεδρικὰς ἡλικίας, ἀλλ' ἐπεστράτευσε τοὐναντίον καὶ ἄλλας ἐκ τῶν σουδητικῶν περιφερειῶν. Ἡ αὐτὴ πληροφορία προσθέτει ὅτι ἡ τσεχοσλοβακικὴ Κυβέρνησις θὰ ἀποστείλῃ ὅλους τοὺς νέους ἐπιστράτους, οἱ ὁποῖοι εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον Γερμανοί, εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας, διὰ νὰ τοὺς ἀπομακρύνῃ ἐκ τῶν παραμεθορίων τομέων.

Αἱ πληροφορίαι αὗται γίνονται δεκταὶ εἰς Βερολῖνον μὲ ἐξαιρετικὴν κατάπληξιν, προκαλοῦσαι νέον κῦμα ἀγανακτήσεως ἐναντίον τῆς νέας αὐτῆς προκλητικότητος τῆς Κυβερνήσεως τῆς Πράγας.

★

Οἱ «Τάϊμς» πληροφοροῦνται ἐκ Ρώμης ὅτι ὁ ἐκεῖ Ἄγγλος πρεσβευτὴς λόρδος Πέρθ ἀναχωρεῖ μὲ ὀκταήμερον ἄδειαν πρὸς ἀνάπαυσιν εἰς τὰς λίμνας τῆς Βορείου Ἰταλίας.

Τὸ γεγονὸς τοῦτο θεωρεῖται ὡς καλὸς οἰωνὸς τόσον διὰ τὰ διεθνῆ ζητήματα, ὅσον καὶ διὰ τὰς γαλλοϊταλικὰς σχέσεις εἰδικώτερον, αἱ ὁποῖαι παρουσιάζονται ἠρεμώτεραι.

★

Εἰς τὴν Ἱσπανίαν οἱ Κυβερνητικοὶ κατέβαλον καὶ πάλιν ἀπεγνωσμένην προσπάθειαν ἀναλήψεως ἐπιθέσεως διὰ νέων δυνάμεων καὶ νέου ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ προσφάτως εἰσαχθέντος ὑλικοῦ. Ἐν τούτοις αἱ ἐπιθέσεις των ἀπεκρούσθησαν ὑπὸ τῶν στρατευμάτων τοῦ στρατηγοῦ Φράνκο χωρὶς οἱ ἐπιτιθέντες ν' ἀποκομίσουν σημαντικόν τι κέρδος παρὰ τὰς μεγάλας ἀπωλείας των.

★

Εἰς τὴν Κίναν ἡ Ἰαπωνικὴ προέλασις συνεχίζεται χωρὶς καὶ νὰ ἔχῃ ἀκόμη καμφθῇ ὁλοσχερῶς ἡ πείσμων ἀντίστασις, ἣν προβάλλουν τὰ Κινεζικὰ στρατεύματα, μέρος τῶν ὁποίων διέφυγεν ἀπειληθεῖσαν κύκλωσιν.

Ὁ Γερμανὸς καγκελλάριος κ. Ἀδ. Χίτλερ, ἐπὶ τῆς στάσεως τοῦ ὁποίου, εἰς τὸ προκύψαν Τσεχικὸν ζήτημα, συγκεντροῦται ἡ προσοχὴ τοῦ κόσμου

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ Η ΝΤΑΙΖΗ

ΤΟΥ ΦΡΑΝΣ ΤΖΟΝΓΚ

Σᾶς ἔτυχε ποτὲ νὰ ξυπνήσετε τὸ πρωΐ μὲ τὸ δυσάρεστο συναίσθημα πῶς θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ μὴ δοκιμάσετε ποτὲ αὐτὴ τὴ φοβερὴ ἀγωνία, αὐτὴ τὴ δειλία, ποὺ σᾶς κάνει νὰ λαχταρᾶτε τὴ λήθη στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Μορφέως!...

Μ' αὐτὸ τὸ συναίσθημα ξύπνησε ὁ Κρίκεϊ ἐκεῖνο τὸ πρωϊνό.

Ἡ βασανισμένη ζωὴ τῶν τελευταίων ἡμερῶν θὰ ἄρχιζε πάλιν γι' αὐτόν. Χωρὶς ἐργασία, μὲ τὴν ὑγεία του κλονισμένη, χωρὶς κανένα στὸν κόσμο, τί τὴν ἤθελε τὴ ζωή;

Ὁ Κρίκεϊ σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι του κι' ἐνῷ ντυνόταν, οἱ σκέψεις του τὸν ἔφεραν πίσω, στὰ περασμένα χρόνια. Λίγους μῆνες πρὶν ἀπὸ τὸν Μεγάλο Εὐρωπαϊκὸ Πόλεμο εἶχε παντρευθῆ μὲ τὴ νέα, ποὺ ἀγαποῦσε ἀπὸ τὰ παιδικά του χρόνια. Εἶχαν στήσει τὴ φωληά τους σ' ἕνα μικρὸ κομψὸ διαμέρισμα, μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ Λονδίνου. Ὁ Κρίκεϊ ἐργαζόταν μὲ κέφι, γεμάτος ἐλπίδες γιὰ τὸ μέλλον. Ὅταν ἐξερράγη ὁ πόλεμος οἱ δύο νέοι χωρίστηκαν μὲ σπαραγμένη καρδιά. Τέλος, ὅταν ξαναγύρισε στὸ Λονδῖνο, ὁ Κρίκεϊ, ἀνήσυχος, γιατὶ εἶχε καιρὸ νὰ λάβῃ εἰδήσεις ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη του, ἔτρεξε μὲ ἀγωνία στὸ σπίτι του. Ἐκεῖ ἄκουσε μὲ φρίκη τὶς πληροφορίες, ποὺ τοῦ ἔδωσεν ἡ σπιτονοικοκυρά του. Μιὰ μέρα ἡ γυναῖκα του εἶχε βγῆ ἔξω κι' ἐκεῖ ποὺ περπατοῦσε στὸ δρόμο, δὲν πρόφθασε νὰ προφυλαχθῇ, κι' ἕνα αὐτοκίνητο, πέφτοντας ἐπάνω της, τὴν διεμέλισε. Δὲν τὸν εἰδοποίησαν, γιατὶ εἶχαν χάσει τὰ ἴχνη του. Ὁ Κρίκεϊ εἶχε τραυματισθῆ στὴ Γαλλία ἀπὸ ἕνα θραῦσμα ὀβίδος κι' εἶχε σωθῆ ὡς ἐκ θαύματος, ἀλλὰ τὰ νεῦρα του εἶχαν κλονισθῆ ἀπὸ τότε. Ἔτσι, ὅταν ἔμαθε τὸ θάνατο τῆς γυναίκας του, ἔπεσε σὲ βαθειὰ μελαγχολία. Ὡστόσο, ἔπρεπε νὰ ἐργασθῇ γιὰ νὰ ζήσῃ.

Εἶχε τὴν τύχη νὰ προσληφθῇ ἀμέσως ὡς γραμματεὺς στὰ γραφεῖα μιᾶς ἀτμοπλοϊκῆς ἑταιρείας ἐνῷ ἄλλοι συνάδελφοί του τοῦ πολέμου, ποὺ εἶχαν βρεθῆ στὴν ἀνάγκη νὰ δεχθοῦν θέσεις μὲ ἐξευτελιστικοὺς μισθούς, τὸν μακάριζαν γιὰ τὴν τύχη του. Ὁ Κρίκεϊ ἐργαζόταν γιὰ νὰ ξεχνᾷ τὸν πόνο του. Λιγόλογος, εὐγενὴς μὲ τοὺς συναδέλφους του, ἀπέφευγεν, ὡστόσο, τὴν συναναστροφή τους καὶ ἀρνιόταν τὶς προσκλήσεις τους. Τρία χρόνια ἔμειναν ἐκεῖ καὶ πολλὲς φορές, καθὼς ἔγραφε τὰ γράμματα τῶν προϊσταμένων του γιὰ τὶς μακρυνὲς χῶρες τοῦ προορισμοῦ των, σκεπτόταν πόσο θὰ ἤθελε νὰ μποροῦσε νὰ ταξειδέψῃ, νὰ ζαλίσῃ τὴ σκέψι του μὲ νέες ἐντυπώσεις, νὰ ξεχαστῇ... Ἴσως ἂν πήγαινε σ' ἕναν ἄλλο τόπο, ἂν ἔφευγε ἀπὸ τὴν καταθλιπτικὴ ὁμίχλη τοῦ Λονδίνου, θὰ τοῦ περνοῦσε ἡ μελαγχολία του καὶ αὐτὸς ὁ ἐλαφρὸς βῆχας, ποὺ τὸν ἐνοχλοῦσε τελευταῖα. Ἀλλὰ ὁ Κρίκεϊ δὲν εἶχε τὰ μέσα νὰ ταξειδέψῃ, οὔτε ν' ἀπολαύσῃ ὅλα τὰ ὡραῖα πράγματα, ποὺ ποθοῦσε ἡ ψυχή του... Ἐστερεῖτο ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὡραῖα πράγματα, ποὺ κάνουν τὴ ζωὴ εὐχάριστη: Ἄνθη, μουσική, ποίησι, καλλιτεχνία... Ἀντὶ αὐτῶν, ἔμενε κλεισμένος ἀπὸ τὸ πρωΐ ὡς τὸ βράδυ στὴν πνιγηρή, ἐκνευριστικὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ γραφείου του.

Ἀλλὰ δὲν ἄργησαν νἄρθουν καὶ χειρότερες μέρες... Ἡ ἑταιρεία, στὴν ὁποία ἐργαζόταν, λόγῳ οἰκονομικῶν δυσχερειῶν, ἀπέλυσαν ἀρκετοὺς ὑπαλλήλους καὶ μεταξὺ τῶν πρώτων ἦταν κι' ὁ Κρίκεϊ. Μὲ τὶς μικρὲς οἰκονομίες ποὺ εἶχε κάμει καὶ μιὰ μικρὴ σύνταξι, ποὺ εἶχε, ἔζησε λίγον καιρὸν ἄνετα, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ βρῇ καμμιὰ ἄλλη ἐργασία. Ἀλλ' ὅπου κι' ἂν πήγαινε, βρισκόταν πάντοτε ἀνάμεσα σ' ἑκατοντάδες νέους, ποὺ ζητοῦσαν τὴν ἴδια θέσι καὶ φυσικὰ προτιμοῦσαν ἐκείνους ποὺ εἶχαν μεγαλύτερη πεῖρα καὶ περισσότερες γνώσεις ἀπ' αὐτόν. Ἀλλὰ καὶ τὸ ὠχρὸ καὶ ἀδυνατισμένο πρόσωπό του, μὲ τὸ θλιμμένο ὕφος του, τὰ τριμμένα ροῦχα του, ποὺ δὲν μποροῦσε ν' ἀνανεώσῃ, δὲν ἦταν καλὰ συστατικὰ γι' αὐτόν.

★

Ὁ Κρίκεϊ κατοικοῦσε τώρα σ' ἕνα φτωχικὸ δωμάτιο καὶ τὶς τελευταῖες μέρες μάλιστα εἶχε ἀναγκασθῆ νὰ λιγοστέψῃ τὴν τροφή του καὶ περιωριζόταν σ' ἕνα μονάχα γεῦμα τὴν ἡμέρα. Στὴν ἀπελπισία του σκέφθηκε να πάῃ νὰ βρῇ τοὺς παληοὺς συμπολεμιστάς του καὶ νὰ τοὺς παρακαλέσῃ νὰ τὸν βοηθήσουν. Ἀλλὰ ἡ ἀπάντησις ἦταν ἀπὸ παντοῦ ἡ ἴδια.

— Λυποῦμαι, φίλε μου, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ φανῶ χρήσιμος σ' αὐτὴ τὴν περίστασι. Ἀλλα καὶ ἡ δική μου θέσις εἶναι ἐπισφαλής. Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ μποροῦν νὰ μὲ πάψουν...

Τί μαρτυρικὴ ζωή! Πῶς θὰ ζοῦσε χωρὶς ἀπασχόλησι; Ἄλλοι πίνουν, καπνίζουν, χορεύουν, ἀγαποῦν, γιὰ νὰ ξεχαστοῦν, ν' ἀποφύγουν τὴ φρίκη τῆς ἀνίας... Ἐνῷ αὐτὸς ἔμενε κλεισμένος μόνος του, ὧρες ὁλόκληρες στὴν κάμαρά του.

Ἀπὸ τὸ διπλανὸ δωμάτιο ἀκουγόταν ἕνα εὔθυμο τραγοῦδι.

Ὁ Κρίκεϊ σκεπτόταν πῶς ἡ γειτόνισσά του, ἡ Ντέιζυ Χόπκινς, βρισκόταν ὅπως εἶχε μάθει, χωρὶς δουλειὰ κι' αὐτή. Νὰ ὅμως ποὺ φαινόταν πιὸ θαρραλέα ἀπ' αὐτόν, ἀφοῦ εἶχε τὸ κουράγιο νὰ τραγουδάῃ. Πολλὲς φορὲς ὁ Κρίκεϊ τὴν εἶχε συναντήσει στὴ σκάλα. Πολὺ θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ τῆς μιλήσῃ γιατὶ ἔνοιωθε πῶς στὸ τέλος θὰ τρελλαινόταν μὲ τὴν μοναξιά του, μὰ δὲν τολμοῦσε.

Ὅταν τελείωσε τὴν τουαλέττα του ὁ Κρίκεϊ, βγῆκε ἔξω. Πῆγε σ' ἕνα - δυὸ γραφεῖα, ὅπου εἶχε μάθει πῶς ζητοῦσαν ὑπαλλήλους. Ἀλλὰ οἱ θέσεις εἶχαν συμπληρωθῆ κι' ὅλας. Ἄσκοπα ὁ νέος πλανιόταν τώρα στοὺς δρόμους τοῦ Λονδίνου. Στάθηκε μπροστὰ στὴ βιτρίνα ἑνὸς βιβλιοπωλείου καὶ κύτταζε τὰ βιβλία. Ξαφνικὰ ὁ τίτλος ἑνὸς βιβλίου τράβηξε τὴν προσοχήν του: «Ἀναμνήσεις Πολεμιστοῦ».

Ὁ συγγραφεὺς ἦτο κάποιος συνάδελφός του τοῦ πολέμου. Χωρὶς νὰ σκεφθῇ ὁ Κρίκεϊ, μπῆκε στὸ μαγαζὶ καὶ ἀγόρασε τὸ βιβλίο. Θυσίασε τὸ γεῦμα του γιὰ νὰ τὸ πληρώσῃ...

Ὁ Κρίκεϊ ἐπέρασε ἀρκετὲς ὧρες στὸν δημόσιο κῆπο, διαβάζοντας τὶς πολεμικὲς ἀναμνήσεις τοῦ φίλου του. Τί ζωντανὲς ποὺ ἦσαν οἱ περιγραφὲς τῶν μαχῶν καὶ πῶς θυμόταν τὰ ἐπεισόδια ποὺ ἀνέφερε... Ξαναζοῦσε περασμένες, ἀξέχαστες ὧρες... Εἶχε βραδυάσει πειά, ὅταν μιὰ ἐξαφνικὴ βροχὴ τὸν ἔκανε νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ σπίτι του. Ἔφθασε ἐκεῖ μουσκεμμένος. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἔφτασε κι' ἡ γειτόνισσά του. Ὁ νέος τὴν χαιρέτησε καὶ παραμέρισε, γιὰ νὰ ἀφήσῃ νὰ περάσῃ. Ἡ μικροῦλα κρατοῦσε στὰ χέρια της κάποιο μικρὸ δέμα, ποὺ ἡ ἑλκυστική, ὀρεκτικὴ μυρωδιά του, ἔκανε τὸν Κρίκεϊ νὰ θυμηθῇ πῶς ἦταν νηστικός.

Ἐκείνη τοῦ χαμογέλασε, τοῦ ἀνταπέδωσε τὸν χαιρετισμό του κι' ἀνέβηκε τρέχοντας τὶς σκάλες.

★

Ἡ Ντέιζυ Χόπκινς ἦταν ἕνα ὑψηλό, ξανθό, γερὸ κορίτσι, γεμᾶτο ζωή, καὶ χωρὶς νὰ ξέρῃ γιατὶ ὁ Κρίκεϊ τὴν παρωμοίασε μὲ τὴν θεὰ Δήμητρα... Ἴσως γιατὶ κρατοῦσε στὰ χέρια της ἐκεῖνο τὸ δεματάκι, ποὺ τὸ περιεχόμενό του μύριζε τόσο ὀρεκτικά!... Καὶ ξαφνικά, ἐνῷ ἀνέβαινε τὴ σκάλα, ὁ νέος ἔνοιωσε μια ξαφνικὴ ζάλη. Ὅλα σκοτείνιασαν γύρω του καὶ σκόνταψε ἀπάνω στὸ πλατύσκαλο. Θὰ ἔπεφτε ἀσφαλῶς, ἂν δὲν προλάμβανε νὰ πιασθῇ ἀπὸ τὰ κάγκελλα τῆς σκάλας. Μὲ κόπο ἀνέβηκε ὡς ἐπάνω.

— Τί ἐπάθατε, κ. Κρίκεϊ; Εἶσθε ἄρρωστος; ρώτησε ἡ νέα, ποὺ γυρμένη πάνω στὰ κάγκελλα, τὸν παρακολουθοῦσε.

— Ὤ! ὄχι! μουρμούρισε ὁ Κρίκεϊ. Μιὰ μικρὴ ζάλη ἦταν, θὰ μοῦ περάσῃ!...

— Θέλετε νἄρθῆτε μιὰ στιγμὴ στὸ δωμάτιόν μου; Ἐλᾶτε, μὴ λέτε ὄχι! Θὰ ἀνάψω λίγη φωτιὰ στὸ τζάκι, γιὰ νὰ στεγνώσετε τὰ ροῦχα σας καὶ νὰ ξεκουρασθῆτε λιγάκι, ὡς ὅτου νὰ ἑτοιμάσω τὸ φαγητό μας. Πιστεύω νὰ μὴν ἀρνηθῆτε νὰ μὲ συντροφέψετε, ἔ; Ἔφερα ψάρια, τὰ τρῶτε;

— Μὶς Χόπκινς, εἶπεν ὁ Κρίκεϊ, ἐνῷ ἔμπαινε διστακτικὰ μέσα στὸ δωμάτιο τῆς νέας. Σᾶς εὐχαριστῶ. Ναί, μοῦ ἀρέσουν πολὺ τὰ ψάρια, ἀλλὰ ἴσως δὲν πρέπει νά...

— Ὤ! ἀφῆστε τα αὐτά! Νά, πηγαίνετε νὰ ξαπλωθῆτε σ' αὐτὴ τὴν πολυθρόνα ὡς ὅτου νὰ ἑτοιμάσω τὴ σοῦπα.

Ὁ νέος, καθὼς ἦταν ζαλισμένος ἔπεσε στὴν πολυθρόνα καὶ μὲ μισόκλειστα μάτια παρακολουθοῦσε σὰν μέσα σ' ἕνα ὄνειρο τὶς προετοιμασίες τῆς νεαρῆς γειτόνισσάς του.

Ὡς τόσο, σὲ λίγο, ὅταν ἔφαγε τὴ σοῦπα καὶ τὰ ψάρια καὶ ἔπιε ἕνα ποτηράκι κρασί, ὁ Κρίκεϊ συνῆλθε ἐντελῶς καὶ ἄρχισε νὰ κουβεντιάζῃ εὔθυμα. Συνεχάρη τὴν Ντέϊζυ γιὰ τὴν μαγειρική της τέχνη καὶ γιὰ λίγη ὥρα ξέχασε καὶ θλίψεις, καὶ ἀνεργία καὶ πόνους, καθὼς τῆς διηγόταν τὰ ἐπεισόδια τοῦ πολέμου, ποὺ εἶχαν ζωντανέψει πάλιν στὴν μνήμη του μὲ τὸ διάβασμα τοῦ βιβλίου τοῦ φίλου του.

Ἡ σύντροφός του ἦταν τόσον χαριτωμένη, μὲ τὸν φωτοστέφανο τῶν ξανθῶν μαλλιῶν της καὶ τὰ μεγάλα γαλανὰ μάτια της ἦσαν τόσον ἀθῶα καὶ γελαστά, ὥστε γιὰ πρώτη φορὰ μετὰ τόσα χρόνια ὁ Κρίκεϊ ἔνοιωσε ἕνα πόθο νὰ γεννιέται στὴν καρδιά του. Ναί, ἤθελε νὰ ζήσῃ, νὰ χαρῇ τὰ νειᾶτα του.

Ἡ νέα ποὺ διηγήθηκε πῶς κι' αὐτὴ εἶχε μείνει ἀρκετὸ καιρὸ χωρὶς δουλειὰ καὶ πῶς ἦταν μιὰ ἑβδομάδα τώρα ποὺ εἶχε προσληφθῆ ὡς κεντήστρα σὲ κάποιο μεγάλο ἐργοστάσιο. Ἦταν καὶ αὐτὴ ὁλομόναχη στὸν κόσμο καὶ φυσικὰ στενοχωριόταν καμμιὰ φορά. Ἀλλὰ τώρα, ποὺ ἐργαζόταν δὲν τὴν ἔνοιαζε...

— Δυὸ μέρες κατόπιν ἡ Ντέϊζυ, χτυποῦσε ζωηρὰ στὴν πόρτα τῆς κάμαρας τοῦ Κρίκεϊ.

— Σᾶς βρῆκα δουλειά, ἐφώναξε χαρούμενη. Ἐλᾶτε στὸ δωμάτιό μου, νὰ σᾶς τὰ πῶ!

Πράγματι, ἡ Ντέϊζυ τὸν συνέστησε στὸν διευθυντὴ τοῦ ἐργοστασίου, ὁ ὁποῖος ζητοῦσε ἕνα σχεδιαστή. Ὁ Κρίκεϊ, ὁ ὁποῖος εἶχε ἔμφυτο τὸ καλλιτεχνικὸ αἴσθημα καὶ τὶς ὧρες τῆς ἀργίας του, ἔκανε σκῖτσα.

★

διαγωνίστηκε κι' ἐπέτυχε.

Ἴσως εἶναι περιττὸν νὰ προσθέσωμεν πῶς ὁ Κρίκεϊ παντρεύθηκε τὴν πονόψυχη γειτόνισσά του. Κατοικοῦν τώρα σ' ἕνα κομψὸ μικρὸ διαμέρισμα καὶ ζοῦν εὐτυχισμένοι. Περνοῦν τὶς καλοκαιρινὲς διακοπές τους στὴν ἐξοχή. Καὶ ὅταν ἕνα πρωϊνό, σὰν ξύπνησε ὁ Κρίκεϊ, ρώτησε εὔθυμα τὴν γυναῖκα του:

— Θυμᾶσαι Ντέϊζυ, τὶς γειτονικὲς καμαροῦλες μας καὶ τὸ πρῶτο γεῦμα ποὺ μοῦ πρόσφερες;

Ἡ Ντέϊζυ ἀπάντησε:

— Πῶς νὰ τὸ ξεχάσω, ἀγαπημένε μου, ἀφοῦ αὐτὸ στάθηκε ἡ ἀφορμὴ τῆς εὐτυχίας μας;

— Ναί, ἀλλὰ δὲν ξέρεις πῶς ἐκείνη ἡ ζαλη ποὺ μοῦ ἦρθε, ἦταν ἀπὸ τὴν πεῖνα!

— Τὸ εἶχα καταλάβει, ἀγαπημένε μου! ἀπάντησε ἡ Ντέϊζυ.

ΦΡΑΝΣ ΤΖΟΝΓΚ

Ἄχ! Πέρασαν

ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΧΑΪΝΕ

Μικρὰ παιδάκια ἤμαστε, μικρή μου,
—θυμᾶσαι; —χαρωπὰ καὶ γελαστὰ
κρυμμένα ὅλη μέρα 'ς τὸ κοττέτσι,
μέσ' 'ς τἄχυρα, μὲ μάτια σφαλιστά.

Φωνάζαμ' ἐκεῖ μέσα 'σὰν κοκκόρια,...
κι' ἂν τύχαινε κανένας νὰ περνᾷ,
ἄκουε: Κουκκουρίκου! καὶ θαρροῦσε,
πῶς ὁ κόκκορας φωνάζει ἀληθινά.

Ἐπαίρναμε τῆς κάσσαις τῆς αὐλῆς μας,
τῆς στρώναμε ἀπὸ μέσα μὲ χαρτί,
καὶ 'ς τὸ μεγάλο, ὡραῖο σπιτικό μας
καθόμαστε οἱ δύο μαζωχτοί.

Συχνὰ τοῦ γείτονα ἡ γρηὰ γάτα
κατέβαινε νὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ,
κ' ἐμεῖς... ποιὸς νὰ τὴν πρωτοχαιρετίσῃ,
νὰ τῆς μιλήσῃ, νὰ πρωτοσηκωθῇ!

Καὶ τὴ ρωτούσαμε 'σὰν πρῶτοι φίλοι,
ἂν εἶναι 'ς τὴν ὑγεία της καλά...
—Σὲ πόσες γρηαὶς γάταις ἀπὸ τότε
δὲν εἴπαμε αὐτὰ καὶ πειὸ τρελλά!

Πολλαὶς φοραὶς ἐπιάναμ' ὁμιλίαις
'σὰν γέροι, καὶ μὲ ὕφος σοβαρὸ
ἐλέγαμε πῶς ἦτανε ὁ κόσμος
καλλίτερος τὸν παλαιὸ καιρό.

Ἄχ! πέρασαν τὰ παιδικὰ παιχνίδια!
Ὅλα περνοῦν τοῦ κόσμου τὰ καλά.
Περνάει ἡ πίστι, ἡ τιμή, ἡ ἀγάπη,...
κυλάει ὁ κόσμος, κι' ὁ παρᾶς κυλᾷ.

Τὰ Τριαντάφυλλα

Τὰ πανώρηα λουλούδια τῆς ἀγάπης καὶ τῆς χαρᾶς...

...Ποὺ σ' ἕνα φύλλο τους κάτι μποροῦμε νὰ διαβάσουμε

Μπορεῖ καὶ ἕνα τριαντάφυλλο νὰ ἔχῃ θρασύτητα. Ὅπως αὐτό, ποὺ εἶνε ἀντίκρυ μου, μέσα στὴν ἀνθοδόχη. Μοῦ στέλνει ἐνοχλητικὰ σήματα μὲ τὸν ἀσύρματον τῆς ὀσμῆς.

—Ἔ, ποῦ εἶσαι; Σὰν νὰ μοῦ λέγῃ. Ἐδῶ εἶμαι κι' ἐγώ. Γύρισε νὰ μὲ ἰδῇς.

Τί θρασύτης! Ἕνα ἀσήμαντο τριαντάφυλλο ἐπιμένει νὰ προκαλῇ τὴν προσοχήν μου, σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ τόσα ἄλλα, σοβαρώτερα πράγματα, μᾶς ἀπασχολοῦν...

Ἄφησέ με, ἀγαπητὸ τριαντάφυλλο, ἥσυχον. Τόση βαρειὰ ὀσμὴ πολεμικῆς πυρίτιδος γεμίζει τὶς ρινικές μας κοιλότητες! Καὶ ζητᾶς νὰ ἔχουμε, γιὰ τὴν δική σου μυρωδιά, διαθέσιμη μύτη; Μὴν ἐπιμένῃς.

Ἀλλὰ τὸ τριαντάφυλλο ἐπιμένει. Νέον κῦμα προκλητικῆς εὐωδίας στέλνει. Ἀναγκάζομαι νὰ στρέψω πρὸς τὸ μέρος του. Πῶς νὰ κάμω ἀλλοιῶς; Μὲ σέρνει, κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὴν μύτη.

—Ὁρίστε, λέγε. Τί θέλεις;

★

Καὶ τὸ τριαντάφυλλο ἀρχίζει μίαν φλογερὴ φλυαρίαν:

—Ἀκοῦστε με, κύριε. Ἔχω, ξέρετε, κι' ἐγὼ φύλλα. Ὅπως ἔχει τὸ βιβλίο, τὸ περιοδικό, ἡ ἐφημερίδα... Εἶμαι κι' ἐγὼ σχεδὸν ἕνα ἔντυπο. Καὶ μάλιστα αὐτὸν τὸν μῆνα ἔχω τὴν πρώτη κυκλοφορία. Κυκλοφορῶ σὲ παλάτια καὶ καλύβες, σὲ σαλόνια καὶ σὲ καπηλιά. Ἀλλὰ ποιὸς μὲ προσέχει στὰ σοβαρά; Ποιὸς χάνει τὴν ὥρα του, νὰ σκύψῃ καὶ νὰ διαβάσῃ στὰ φύλλα μου;

»Σεῖς ξέρετε ἀνάγνωσιν, θαρρῶ. Ξεφυλλίστε με λοιπὸν καὶ θὰ βρῆτε, στὰ φύλλα μου, γραμένα μὲ ἀθώρητους χαρακτῆρες ἕνα σωρὸ ὤμορφα πράγματα. Θὰ βῆτε τὴν ζωὴν ὡραιοποιημένην ἀπὸ τὴν καλλιτεχνικὴν διάθεσιν τῆς φύσεως.

»Ἡ Φύσις σὲ πολλὲς περιστάσεις ἐκδηλώνει τὸ καλλιτεχνικὸ ταλέντο της. Δημιουργεῖ καλλιτεχνήματα ἔξοχα. Ἀλλὰ τ' ἀριστουργήματά της εἴμαστε ἐμεῖς, τὰ τριαντάφυλλα. Στὰ φύλλα μας ἔχει γράψει τὰ ὡραιότερα, τὰ ρωμαντικώτερα, τὰ τρυφερώτερα πράγματα, ποὺ εἶχε νὰ πῇ: Ὕμνους τῆς ὠμορφιᾶς, ρωμάντσα τῆς ἀγάπης παιᾶνες τῆς ἁγνῆς χαρᾶς.

»Ἂν μᾶς προσέχατε περισσότερον, πόσο θὰ ἐκερδίζατε! Θὰ ἐκάνατε τὴν ζωήν σας ἀγγελικήν. Ἐδῶ, στὰ φύλλα μας, ὑπάρχει γραμμένη ἡ μοναδική, ἀλάθευτη συνταγὴ τοῦ ὡραίου εἰς τὴν ζωήν. Δὲν χρειάζεται, παρὰ νὰ ἐναρμονίσετε τὴν ψυχική σας διάθεσιν μὲ τὸ ἄρωμά μας, τὸ πνεῦμα σας μὲ τὴν δροσιά μας, τὴν κατάστασιν τῆς καρδιᾶς σας μὲ τὸ χαρούμενο τραγούδι τοῦ χρώματός μας.

—Ἀρκετά, ἀγαπητὸ τριαντάφυλλο. Δὲν κόβουμε τὴν κουβέντα; Κινδυνεύουμε καὶ οἱ δυὸ νὰ χαρακτηρισθοῦμε ρωμαντικοί. Καὶ δὲν ξέρεις, τί φοβερὴ ρετσινιὰ εἶνε γιὰ τὴν ἐποχή μας αὐτὸς ὁ χαρακτηρισμός! Ἄφησέ με τώρα ν' ἀσχοληθῶ κι' ἐγὼ μὲ κάτι πιὸ ἐνδιαφέρον, πιὸ πολύκροτο: Μὲ τὴν χθεσινὴν αἴφνης ἐρωτικὴν τραγῳδίαν. Ἐκεῖνος, λέει, τὴν ἐγκατέλειψε, διότι τὴν ἐβαρέθη. Καὶ Ἐκείνη ἐκαιροφυλάκτησε καὶ τοῦ ἄνοψε μιὰ πιστολιά, ἐλπίζοντας ἴσως, ὅτι ἔτσι θὰ τοῦ ἄναβε τὸ σβυσμένο αἴσθημα. Νὰ θέμα γιὰ γράψιμο...

★

Ἀλλὰ τὸ τριαντάφυλλο ἔχει ὄρεξιν. Συνεχίζει τὴν φλυαρίαν:

—Τί ἐκπληκτικὸ νὰ σᾶς τραβᾷ τόσο ὁ ψυχικὸς βοῦρκος! Νὰ σᾶς προσελκύῃ τὸ δραματικό, τὸ φρικαλέο, τὸ μουντὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς! Γιατὶ προτιμᾶτε αὐτὸ τὸ αἱμοτηρὸ εἰδύλλιο, τὸ γεμᾶτο ἀγριότητα; Ἐγὼ ἔχω νὰ σᾶς διηγηθῶ γιὰ κάποιες ἄλλες στιγμὲς ἔρωτος, κλεμένες ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν τοῦ Παραδείσου. Θὰ σᾶς πῶ γιὰ τὴν στιγμήν, ποὺ τὸ εἰδύλλιο δύο νέων πλέκεται μὲ τὶς γιρλάντες τῶν ρόδων.

»Μιὰ ἀνθοδέσμη φθάνει στὸ μπουντουὰρ τῆς νέας. Φέρνει ὅλο τὸ ἄρωμα τῆς ἀγάπης τοῦ νέου. Καὶ ἐκείνη γλαρώνει, εὐτυχισμένη, τὰ μάτια δίπλα στὸ μπουκέτο. Καὶ τὸ χαμόγελο τῆς εὐδαιμονίας της αὐξάνει κοιτῶντας τὰ τριαντάφυλλα...

»Μήπως ἔχετε νὰ μοῦ ἀναφέρετε καμμιὰ ὡραιότερη, ἁγνότερη στιγμὴ ἔρωτος ἀπὸ αὐτήν; Θὰ εἴχατε βέβαια νὰ μοῦ πῆτε καὶ γιὰ κάποια ἄλλη εἰδυλλιακὴ σκηνή. Ἡ νέα στὸ μπαλκόνι προκαλεῖ μὲ τὸ ἀνοιγμένο ρόδο τῶν χειλιῶν της εἰς συναγωνισμὸν τὰ τριαντάφυλλα τῆς γλάστρας της. Αφνιδίως ἄλλα δύο τριαντάφυλλα φουντώνουν στὰ μάγουλάτης. Τί συμβαίνει; Κάποιος περνᾷ στὸ δρόμο. Τὸ βῆμα του τὸ ρυθμίζει τὸ ταμποῦρλο τῆς καρδιᾶς τῆς νέας. Τοῦ ἐπέτοξε κάτι. Τί; Τὴν φλόγα τοῦ αἰσθήματός της πηγμένην σὲ κατακόκκινο τριαντάφυλλο, ποὺ μόλις τὤκοψε ἀπὸ τὴν γλάστρα. Ποιὸς Ὀλυμπιονίκης ἔχει φέρει τὸν στέφανον τῆς νίκης του μὲ τὴν ὑπερηφάνειαν, μὲ τὴν ὁποίαν φέρνει ὁ νέος στὴν μπουτονιέρα του τὸ τριαντάφυλλο, ποὺ τοῦ ἔρριξε ἡ κοπέλλα;

»Ὁ ἔρως ἀποκτᾶ κάποτε παρελθόν, ποὺ ἡ ἀναπόλησίς του εἶνε πάντα θλιβερή. Τὸ τριαντάφυλλο ὡραιοποιεῖ ἀκόμη καὶ τὶς αἰσθηματικὲς θλίψεις μας. Μαραμένα τὰ φύλλα του ἀνάμεσα στὰ φύλλα τοῦ παληοῦ ἡμερολογίου ἀρωματίζουν τὶς ἀναμνήσεις μας. Καὶ τοὺς δίνουν μιὰ ὤμορφη γλυκύτητα, σὰν ἐκείνην τοῦ μελιχροῦ δειλινοῦ, μιὰ ἐξιδανάκευσι, μιὰ εὐγένεια, σὰν ἐκείνην τοῦ ἀρώματος τῶν μαραμένων φύλλων τοῦ ρόδου ἀνάμεσα στὰ φύλλα τοῦ παληοῦ ἡμερολογίου...

Καὶ τοῦ ἐρωτικοῦ αἰσθήματος, ὅπως βλέπετε, τοῦ τόσον τρυφεροῦ, οἱ τρυφερώτερες στιγμὲς ἔχουν γράψει τὴν ρωμαντικήν των ἱστορίαν ἐπάνω στὰ ἀρωματισμένα φύλλα τῶν ρόδων. Ὁσάκις ὑψώνετε, σεῖς οἱ ἄνθρωποι, τὸ ἀγαπημένο σας πρόσωπο εἰς τὸ βάθρο τῆς ἐξιδανικεύσεως, δὲν μπορεῖτε παρὰ νὰ τὸ τοποθετήσετε, ὅπως ὁ Δάντης τὴν Βεατρίκην του, ἀνάμεσα στὶς γιρλάντες λευκῶν ρόδων...

—Πώ, πώ, ρωμαντισμός! Τί θὰ ποῦν, ὅσοι μὲ παρακολουθήσουν σαχλαμαρίζοντα τόση ὥρα μ' ἕνα τριαντάφυλλο; Δὲν ἔβρισκε, θὰ ποῦν ἕνα πιὸ ζωντανὸ θέμα; Ἐδῶ καίγεται τὸ σύμπαν. Θὰ μποροῦσε νὰ γράψῃ αἴφνης γιὰ τοὺς πολέμους Κίνας καὶ Ἱσπανίας. Νὰ θέμα ποὺ ἐνδιαφέρει σήμερα.

★

Ἀλλὰ τὸ τριαντάφυλλο ἔχει ὄρεξιν, νὰ τὰ βάλῃ μὲ ὅλους. Ἀπαντᾶ τώρα σ' αὐτοὺς που θὰ ἔκαναν αὐτὴν τὴν σκέψιν:

—Νομίζετε, οτι κι' ἐμεῖς τὰ τριαντάφυλλα δὲν ἔχουμε θέσι σ' ἕνα πόλεμο; Ἔχουμε. Κι' ὁ προορισμός μας εἶναι πάλι ὁ ἴδιος: Νὰ ὡραιοποιοῦμε καὶ αὐτὸν τὸν πόλεμον. Νὰ ἐξαγνίζουμε καὶ αὐτὸ τὸ μακελειό. Νὰ παρέχουμε μίαν πνοὴν ἀγγέλου μέσα στοὺς καπνοὺς τῶν μαχῶν...

»Θεέ, πάρε ἀπὸ μᾶς τὰ τριαντάφυλλα τὸ ἔνθιμο αἷμα μας καὶ δῶσέ το σ' αὐτούς, ποὺ ἐστράγγισαν τὸ αἷμα τῶν στὸ πεδίον τῆς μάχης. Κοίτονται τώρα κατάχλωμοι στὸ νοσοκομεῖο. συντροφεύει τὴν ἀγωνίαν των ἕνα μπουκέτο τριαντάφυλλα βαλμένο, στὸ μαξιλάρι των, ἀπὸ τὴν εὐγενικιὰ φροντίδα κάποιας νοσοκόμου, ἢ κάποιας εὐσπλαχνικῆς ἐπισκεπτρίας.

»Ἡ Φύσις ἔστειλε, μὲ τὴν φιλοστοργίαν μητέρας, τὸ ἄρωμα τῶν ρόδων της βάλσαμο στὸν ἀνθρώπινο πόνο. Τὰ τριαντάφυλλα σκορποῦν στὸ χαλσαμωμένο βλέμμα τοῦ τραυματίου τὴν ζωϊκὴν χαρὰν τῆς Ἀνοίξεως. Καὶ στὸ αὐτί του ψιθυρίζουν λόγια θείας διδαχῆς, βγαλμένα ἀπὸ τὸν διάλογον, ποὺ εἶχε μὲ τὰ ἄνθη κάποτε στὰ μέρη τῆς Γαλιλαίας ὁ γλυκὺς διδάσκαλος τῆς ἀγάπης καὶ τῆς πραότητος.

—Ἰδέστε, ἐμᾶς τὰ τριαντάφυλλα «Οὐδὲ κοπιᾷ, οὐδὲ νήθει». Καὶ ὅμως κανεὶς ποτὲ βασιληᾶς δὲν ἐνεδύθη μὲ τόσην μεγαλοπρέπειαν. Οὔτε μόχθους καταβάλλουμε, οὔτε αἱματηροὺς ἀνταγωνισμοὺς καὶ ὅμως δὲν μᾶς ἔλειψε, οὔτε ἡ δροσιὰ τοῦ οὐρανοῦ, οὔτε οἱ χυμοὶ τῆς γῆς. Ὑπάρχει γιὰ ὅλα τὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπαρκὴς δροσιὰ τ' οὐρανοῦ καὶ ἥλιος, καὶ χυμοὶ τῆς γῆς καὶ εὐτυχία γιὰ ὅλους ὑπὸ τὸν ἥλιον...

»Τὸ Μαγιάτικο τριαντάφυλλο, μὲ γυρμένο τὸ κεφαλάκι στὸ χεῖλος τῆς ἀνθοδόχης, βυθίζεται εἰς μυστικιστικὸν ρεμβασμόν. Καὶ στέλνει τοὺς ἀρωματώδεις συλλογισμούς του θυμίαμα εἰς τὴν δόξαν τοῦ πλάστου. Τὰ ἁπαλά του, τρυφερὰ λόγια ρέουν ἀκόμη στὴν ψυχήν μου, ὁπότε βάρβαροι ἦχοι ἀνθρωπίνης φωνῆς εἰσορμοῦν εἰς τὸ δωμάτιο.

—Σοβαρὰ γεγονότα εἰς τὴν Τσεβοσλοβακίαν!

Εἶνε ἡ φωνὴ τοῦ ἐφημεριδοπώλου, ποὺ σκορπᾶ στὴν μεσημβρινὴν γαλήνην μὲ τὴν φωνάρα του τὴν ἀνησυχίαν τῆς διεθνοῦς καταστάσεως.

—Σοβαρὰ γεγονότα εἰς τὴν Τσεχοσλοβακίαν...

★

—Κλεῖσε τὸ παράθυρο, ἀκούω τὸ τριαντάφυλλο νὰ μοῦ λέγῃ. Νὰ μὴ μπαίνουν τὰ μαῦρα πουλιὰ τῶν κακῶν εἰδήσεων. Ἄφησε τὰ σοβαρὰ γεγονότα τῆς Τσεχοσλοβακίας. Αὐτὴν τὴν γλυκειά, ἀνοιξιάτικη ὥρα ὑπάρχει σοβαρώτερο γεγονὸς ἀπὸ ἕνα δροσερὸ τριαντάφυλλο τοῦ Μαγιοῦ καὶ μιὰ νεανικὴ καρδιά, ποὺ ἔχουν ἀνοίξει κουβέντα; Γιατὶ ντρέπεσαι νὰ τ' ὁμολογήσῃς;

»Ἄκουσέ με. Θὰ σοῦ μιλήσω γιὰ δροσερὰ νειᾶτα, γιὰ εὐωδίες παρθενιᾶς γιὰ τρυφεροὺς καϋμούς, γιὰ τὴν ζωηρόχρωμη χαρὰ τῆς ζωῆς. Θὰ σοῦ εἰπῶ γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς κοπέλλας, ὅταν μεθᾷ τὸν ἐρωτισμόν της μέσα σὲ μιὰ ἀγκαλιὰ ρόδων...

Ἀλλὰ μιὰ δυνατώτερη κραυγὴ διέκοψε πάλι τὴν μουσικὴν τῶν λόγων τοῦ ρόδου:

—Ἔκτακτον παράρτημα! Δηλώσεις τοῦ Νταλαντιέ.

—Μὴ σ' ἐνδιαφέρει, ξαναεῖπε τὸ τριαντάφυλλο, οὔτε τὸ ἔκτακτο παράρτημα. Πιὸ ἐνδιαφέροντα εἶνε αὐτὴν τὴν ἐποχὴν τὰ παραρτήματα τῆς τριανταφυλλιᾶς. Ἄ, δὲν ξέρεις; Ἡ τριανταφυλλιὰ ἑτοιμάζει νέες ἐκδόσεις ρόδων. Ἔχει ἕτοιμα εἰς τὰ λιθογραφεῖα της ἕνα σωρὸ ἔγχρωμα ἀντίτυπα. Θὰ κυκλοφορήσουν σὲ λίγο καὶ θὰ φέρουν τὴν πνοὴν τῆς ἀνοίξεως σὲ σαλόνια, σὲ πνικτικὰ δωμάτια, σὲ θαλάμους νοσοκομείων, παντοῦ.

—Ἔκτακτον παράρτημα. Σοβαρὰ γεγονότα.

—Πῶς θέλεις, ἀγαπητὸ τριαντάφυλλο, νὰ δώσουμε βάσι στὰ λόγια σου, ὅταν ὁ ἐφημεριδοπώλης δὲν ἐννοεῖ νὰ σταματήσῃ; Δὲν ἀκοῦς; Τὸ ἐνδεχόμενον πολέμου δημιουργεῖται. Καὶ σὺ ἔχεις τὴν ἀξίωσιν, νὰ δείξουμε μιὰ τόσο ὑπερστωϊκὴν ἀπάθειαν καὶ νὰ ναρκώσουμε τὸ φιλοπόλεμον μένος μας μὲ τὸ ἄρωμά σου;

Τὸ καϋμένο τὸ τριαντάφυλλο, ἀπηύδησε, νὰ προσπαθῇ νὰ κρατήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον μας κατ' αὐτήν, τοὐλάχιστον τὴν Ἄνοιξιν.

—Ἀκολουθῆστε, εἶπε τέλος, τὸν δρόμον τῶν πεπρωμένων σας. Σήμερα τὸ βλέπω: Σᾶς κυριεύει ἐξ ὁλοκλήρου ἡ ὀσμὴ τῆς πυρίτιδος. Δὲν πειράζει. Ἡ φύσις δὲν θὰ τὸ πάρῃ κατάκαρδα, ὥστε ν' ἀνακόψῃ τὸ ἔργον της. Δὲν θὰ παύσῃ ν' ἀναμιγνύῃ τὰ χρώματά της, γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ διαρκῶς καὶ καλύτερες, βελτιωμένες ἐκδόσεις ρόδων. Ἡ τριανταφυλλιὰ θ' ἀνοίξῃ πάντα, μὲ μίαν οὐρανίαν ἀδιαφορίαν πρὸς κάθε ἀνθρωπίνην ματαιοδοξίαν, πρὸς κάθε βοὴν μάχης. Καὶ ὅταν τὴν χρειασθῆτε, δὲν θ' ἀρνηθῇ νὰ σᾶς προσφέρῃ τὸ ἄρωμα καὶ τὴν δροσιὰ τῶν ρόδων της. Θὰ δώσῃ τὰ τριαντάφυλλά της στὴν χαροκαμμένη μάννα, νὰ στολίσῃ μὲ δαῦτα τὴν εἰκόνα τοῦ παιδιοῦ, ποὺ δὲν ἐγύρισε ἀπὸ τὸν πόλεμο. Τὴν ὥρα, ποὺ σεῖς θὰ ἀναμετρᾶτε τὶς δυνάμεις σας εἰς μίαν φοβερὴ σύρραξι εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν, ἡ τριανταφυλλιά, μυροφόρα προσφέρουσα μῦρα γιὰ τὶς ἀνθρώπινες πληγές, θὰ ἑτοιμάζῃ μυστικά, εἰς τὴν γωνίαν τοῦ κήπου, τριαντάφυλλα, ποὺ θὰ τοποθετηθοῦν στὸ μαξιλάρι τοῦ τραυματίου ἢ ποὺ θὰ χρησιμεύσουν γιὰ τὸ πλέξιμο στεφάνου, ποὺ θὰ κατατεθῇ στὸ μνημεῖο κάποιου Ἀγνώστου Στρατιώτου...

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

Γιὰ νὰ μαθαίνετε

Πῶς ἐφευρέθη ἡ δυναμίτης

Ὁ χημικὸς Ἀσκάνιο Σαμπρέρο εἶνε ὁ ἐφευρέτης της

Πρὸ πενῆντα ἐτῶν, εἰς τὰς 26 Μαΐου, ἀπέθανεν εἰς τὸ Τουρῖνον ὁ χημικὸς Ἀσκάνιο Σομπρέρο, ποὺ ἔκαμε τὴν τρομερωτέραν ἐπιστημονικὴν ἀνακάλυψιν ἀπὸ ὅσας ἔγιναν ἕως τώρα.

Μίαν ἡμέραν τοῦ 1846, ἐνῷ ἐπειραματίζετο τὴν ἐπίδρασιν τοῦ νιτρικοῦ ὀξέως ἐπὶ τῶν ὀργανικῶν οὐσιῶν, παρετήρησε μὲ ἔκπληξιν, ὅτι μὲ τὴν πτῶσιν τῆς κοινῆς γλυκερίνης μὲ τὸ ὀξὺ αὐτὸ παρήγετο μία πυρακτικὴ ὕλη, τὴν ὁποίαν ὠνόμασε νιτρογλυκερίνην, προικισμένην μὲ τρομερὰν δύναμιν καὶ ὑπερβολικὴν εὐαισθησίαν.

Τρομοκρατημένος ἀπὸ τὴν σκέψιν ὅτι ἀνεκάλυψε μίαν δύναμιν πολὺ μεγαλυτέραν ἀπὸ ὅλας τὰς δυνάμεις τῆς φύσεως, ἐκράτησε κατ' ἀρχὰς μυστικὴν τὴν ἀνακάλυψίν του. Ὀλίγον ὅμως ἀργότερα ὁ Σουηδὸς μηχανικὸς Νόμπελ, ἐπεχείρησε τὴν πρώτην πρακτικὴν ἐφαρμογήν, ἀναμίξας τὴν νιτρογλυκερίνην μὲ ἄλλας ἀπορροφητικὰς οὐσίας διὰ νὰ τὴν καταστήσῃ ὀλιγώτερον εὐαίσθητον. Ἔτσι ἐπέτυχε τὴν κατασκευὴν ἑνὸς μίγματος, τὸ ὁποῖον ὠνόμασε δυναμίτην·

Τί ὅμως ἀκριβῶς εἶνε αὐτὴ ἡ δυναμίτης; Ἂς τὴν παρουσιάσωμεν ἐν δράσει καὶ ἂς ἰδοῦμε τί εἶνε ἱκανὴ νὰ κάμῃ. Οἱ ἆθλοι της εἶνε καταπληκτικοὶ καὶ ὑπερβαίνουν τὰ ὅρια κάθε φαντασίας. Χωρὶς καμμίαν ξένην οὐσίαν, ὅταν δηλαδὴ εἶνε ἁπλῆ νιτρογλυκερίνη, κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐκρήξεως ἀναπτύσσει θερμοκρασίαν τριῶν χιλιάδων πεντακοσίων βαθμῶν καὶ πίεσιν δέκα τόννων ἐπὶ κάθε τετραγωνικοῦ ἑκατοστομέτρου τῆς κλειστῆς ἐπιφανείας, ἐντὸς τῆς ὁποίας εὑρίσκεται. Ἕνα μόνον χιλιόγραμμον αὐτῆς τῆς οὐσίας ἠμπορεῖ νὰ σηκώσῃ βάρος 635.000 χιλιογράμμων εἰς ὕψος ἑνὸς μέτρου. Καὶ ἡ διάρκεια τῆς ἐκρήξεως εἶνε ἕνα πεντάκις χιλιοστὸν τοῦ δευτερολέπτου!

Μὲ βάσιν τὴν νιτρογλυκερίνην εἶνε κατεσκευασμέναι ὅλαι αἱ ἐκρηκτικαὶ ὗλαι ποὺ χρησιμοποιοῦνται σήμερα ἀπὸ τὴν πολεμικὴν τέχνην καὶ τοὺς μεταλλωρύχους διὰ τὴν ἀνόρυξιν τῶν φρεάτων. Ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν δύναμιν τῶν ἐκρηκτικῶν αὐτῶν ὑλῶν, τηρουμένων βέβαια τῶν ἀναλογιῶν, ἡ δύναμις τῶν ἡφαιστείων εἶνε ἐλαχίστη.

Οἱ κατωτέρω ἀριθμοὶ εἶνε ἀρκετὰ ἐκφραστικοὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Μία ὀβὶς τῶν 305 βάρους 400 χιλιογράμμων, ἐξακοντίζεται εἰς ἀπόστασιν 250 χιλιομέτρων μὲ ταχύτητα 800 μέτρων κατὰ δευτερόλεπτον ἀπὸ μίαν ὤθησιν 2600 χιλιογράμμων ἐπὶ κάθε ἑνὸς τῶν 700 τετραγωνικῶν ἑκατοστῶν ποὺ ἀποτελοῦν τὴν ἐπιφάνειαν τῆς βάσεώς της συνολικῶς δὲ 1.800.000 χιλιογράμμων.

Ὁ ναύαρχος Μπροβέττα ἀναφέρει εἰς τὰ ἔργα του, ὅτι ἐὰν ἕνα τηλεβόλον τοποθετηθῇ καθέτως, μὲ τὸ στόμιον δηλαδὴ ἐστραμμένον πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ προστεθῇ εἰς τὴν κάννην του ἕνας σωλὴν ποὺ νὰ προχωρῇ εἰς τὸ ἄπειρον, τοῦ αὐτοῦ διαμετρήματος, ἡ δύναμις πιέσεως τῶν ἀερίων ποὺ ὠθεῖ τὸ βλῆμα πρὸς τὰ ἔξω, δύναται νὰ ἐξουδετερωθῇ μόνον ἐὰν γεμίσῃ ὁ σωλὴν αὐτὸς μὲ νερὸ εἰς ὕψος 2600 μέτρων. Ταυτοχρόνως ὅμως τὸ κλεῖστρον τοῦ τηλεβόλου ὑφίσταται μίαν πίεσιν 3.000 τόννων. Καὶ οἱ 50 τόννοι ποὺ ἀντιπροσωπεύουν τὸ ὅλον τηλεβόλον θὰ ὀπισθοχωρήσουν περὶ τὰ ἑκατὸν μέτρα ἐὰν δὲν ὑπῆρχε τὸ ὑδραυλικὸν φρένο ποὺ παράγει ἀντίστασιν 200 τόννων.

Ἡ γέμισις ποὺχρειάζεται διὰ νὰ ἐξακοντισθῇ μία ὀβὶς τῶν 381 ἀναπτύσσει 150.000 λίτρα ἀερίου· Διὰ ν' ἀποφευχθοῦν λοιπόν, δυσάρεσται συνέπειαι τῆς πιέσεως αὐτῆς ὁ σωλὴν τοῦ τηλεβόλου φέρει μίαν ἐπένδυσιν μεταλλικῆς ταινίας μήκους 180 χιλιομέτρων. Ἠμπορεῖ, λοιπόν, νὰ παραβληθῇ τὸ τηλεβόλον μὲ ἕνα τεράστιον μοτὲρ ποὺ λειτουργεῖ μὲ δυναμίτιδα.

Πράγματι οἱ μεγαλύτεροι κινητῆρες τοῦ κόσμου εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ εὑρίσκονται τοποθετημένοι εἰς τὰ μεγάλα θωρηκτά, ἀφοῦ ἀναπτύσσουν δύναμιν ἑκατὸν χιλιάδων ἵππων. Λοιπὸν ἕνα ναυτικὸν τηλεβόλον τῶν 352 κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν 75 δεκάκις χιλιοστῶν τοῦ δευτερολέπτου ποὺ διαρκεῖ ἡ ἐκπυρσοκρότησις, ἀναπτύσσει δύναμιν 250 φορὰς μεγαλυτέραν, δηλαδὴ 25 ἑκατομμυρίων ἵππων:

Ἕνας Ἄγγλος συγγραφεὺς γράφει ἐπὶ τοῦ προκειμένου: Διὰ νὰ σχηματίσετε μίαν ἰδέαν τῆς δυνάμεως ποὺ ἔχει μία γόμωσις μὲ νιτρογλυκερίνην, ποὺ ὠθεῖ μίαν ὀβίδα τῶν 381 βάρους 185 κιλῶν, φαντασθῆτε, ὅτι αὐτὸ εἶνε τὸ βάρος ἑνὸς αὐτοκινήτου ἢ 16 ἀνθρώπων δεμένων μαζύ. Ὑποθέσατε ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶνε ἐχθροί σας καὶ θέλετε νὰ τοὺς ἀπομακρύνετε. Μὲ τὴν γόμωσιν, λοιπόν, αὐτὴν τὸ αὐτοκίνητον ἢ οἱ 16 ἄνθρωποι ἐντὸς ἡμίσεος λεπτοῦ, θὰ εὑρίσκωνται εἰς ἀπόστασιν 20 ἕως 25 χιλιομέτρων. Διὰ νὰ διανύσῃ δὲ τὴν ἀπόστασιν αὐτὴν μὲ τὸ μοτέρ του, τὸ αὐτοκίνητον θὰ χρειασθῇ περίπου μίαν ὥραν, οἱ δὲ ἄνθρωποι πρέπει νὰ βαδίσουν τοὐλάχιστον πέντε ὥρας, ἐὰν φυσικὰ ἔχουν γερὰ πόδια!

Ἡ καταπληκτικὴ ὅμως αὐτὴ ἀνακάλυψις δὲν χρησιμοποιεῖται μόνον διὰ τὸν πόλεμον, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ γόνιμα εἰρηνικὰ ἔργα. Καὶ κάμνει θαύματα. Ἀρκεῖ νὰ σκεφθῆτε ὅτι κατὰ τὴν διάνοιξιν μιᾶς σήραγγος μὲ τὴν χρησιμοποίησιν τῆς κοινῆς πυρίτιδος εἰς διάστημα ἑνὸς μηνὸς οἱ ἐργάται ἐπροχώρησαν 89 μέτρα. Ἔπειτα ὅμως, μὲ τὴν χρησιμοποίησιν τῆς δυναμίτιδος εἰς τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα ἐπροχώρησαν 310 μέτρα. Ἡ μεγαλειτέρα γόμωσις τοῦ κόσμου ἐχρησιμοποιήθη εἰς τὴν Χιλήν, μὲ 400 τόννους δυναμίτιδος!

Ἀδίκως λοιπὸν ὁ ἐφευρέτης ἐτρομοκρατήθη ὅταν ἔκαμε τὴν σπουδαιοτάτην αὐτὴν ἀνακάλυψιν! Ἡ νιτρογλυκερίνη συνετέλεσε τὰ μέγιστα εἰς τὴν πρόοδον τῆς βιομηχανίας, διὰ τὴν πραγματοποίησιν γιγαντιαίων ἔργων, χάρις δὲ εἰς αὐτὴν κατεσκευάσθησαν αἱ μεγαλείτεραι σήραγγες καὶ ἡνώθησαν ὠκεανοὶ τοὺς ὁποίους ἡ φύσις εἶχε χωρισμένους.

Διάφορα

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

Σύντομες ἀλλὰ πολὺ ὠφέλιμες γνώσεις

Μία ἀπὸ τὰς μεγαλυτέρας καὶ πλέον ἐνδιαφερούσας δίκας τοῦ κόσμου ὑπῆρξεν ἡ «ὑπόθεσις Κοῦ Οὔνζιεγκ» τῶν Φιλιππίνων, ἡ ὁποία ἐτελείωσε τὸν Νοέμβριον τοῦ 1933. Τὸ δικαστήριον ποὺ ἐπρόκειτο νὰ δικάσῃ τρία ἄτομα κατηγορούμενα ἐπὶ παραποιήσει σπουδαίων ἐγγράφων συνεδρίασε συνεχῶς ἐπὶ δύο ἔτη καὶ πέντε ἡμέρας, ἐξήτασε 47.000 ἔγγραφα, ἐγέμισε24χιλιάδες σελίδες στενογραφικῶν σημειώσεων καὶ ἐξήτασε 137 μάρτυρας εἰς διάστημα ἕξη μηνῶν.

*

Ἡ μόνη ἀναμνηστικὴ πλὰξ ποὺ εὑρίσκεται κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης εἶνε ἡ χαλκίνη ἐκείνη ποὺ δείχνει τὸ μέρος του ορμου Κεαλέουα, εἰς τὴν νῆσον Χάβαι, ὅπου τῷ 1779 οἱ ἰθαγενεῖς ἐσκότωσαν τὸν διάσημον Ἄγγλον ἐξερευνητὴν Τζαίημς Κούκ.

Ἡ πλὰξ αὐτὴ τοποθετηθεῖσα εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῷ 1928 εὑρίσκεται πάντοτε κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, ἀκόμη καὶ ὅταν τὰ νερὰ ἀποσύρονται λόγῳ τῆς ἀμπώτιδος.

*

Ἡ κατεργασία τοῦ ἐλεφαντόδοντος, πρὸ παντὸς ὅταν πρόκειται περὶ τῆς κατασκευῆς μικρῶν κομψοτεχνημάτων, εἶνε τόσον λεπτὴ ἐργασία, ποὺ διαταράσσεται καὶ ἀπὸ τοὺς κραδασμοὺς ποὺ δημιουργεῖ ἡ κίνησις τῶν τροχοφόρων. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν οἱ τεχνῖται ποὺ κατεργάζονται τὸν ἐλεφαντόδοντα καὶ κατοικοῦν εἰς κεντρικὰς συνοικίας, ἀρχίζουν νὰ ἐργάζωνται μετὰ τὰ μεσάνυκτα, ἕως τὰ ξημερώματα.

*

Τὰ μαργαριτάρια ποὺ ἔχουν κάποιαν ἐμπορικὴν ἀξίαν δὲν εὑρίσκονται ποτὲ εἰς τὰ φαγώσιμα ὄστρακα. Τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα ποὺ εὑρέθησαν κατὰ καιροὺς εἶχαν τοποθετηθῇ ἐπίτηδες διὰ σκοποὺς διαφημιστικούς. Τὰ μαργαριτάρια ἀξίας εὑρίσκονται μόνον εἰς τὰ μαργαριτοφόρα ὄστρακα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε φαγώσιμα καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν πωλοῦνται ποτὲ εἰς τὴν ἀγοράν.

Ὁ ψαρᾶς ἐπὶ τὸ ἔργον:

Εἰκὼν πρώτη: Δὲν μπορεῖ, κάποιο θὰ τσιμπήσῃ.

Εἰκὼν δευτέρα: Δὲν εἶναι δουλειὰ αὐτή. Κάπως ἀλλοιῶς, πρέπει νὰ ψαρέψω.

Εἰκὼν τρίτη: Τώρα ποὺ ἔχω τὸ τὸ τουφέκι, ἔφυγαν τὰ ψάρια.

Πῶς φαίνονται

Αἱ κηλῖδες τοῦ ἡλίου

Ἡ ἐπίδρασίς των ἐπὶ τῆς Γῆς, καὶ τὰ ἀποτελέσματά των

Ἡ παρατήρησις τῶν ἡλιακῶν κηλίδων κατὰ τὴν περίοδον ποὺ παρουσιάζονται μεγαλύτεραι ἀπὸ κάθε ἄλλην φοράν, ὅπως τώρα, ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ εὐκολώτατα, καὶ πολὺ συχνὰ χωρὶς τὴν βοήθειαν κανενὸς ὀπτικοῦ ὀργάνου.

Δὲν εἶνε σπάνιαι αἱ κηλίδες ποὺ διακρίνονται μὲ γυμνὸν ὀφθαλμόν, προστατευόμενον δηλαδὴ μονάχα ἀπὸ ἕνα καπνισμένο γυαλί. Αὐτὸ συνέβη λ. χ. μὲ τὰς κηλίδας ποὺ ἐφάνησαν τὸν περασμένον Ὀκτώβριον καὶ κατὰ τὸ δεύτερον δεκαπενθήμερον τοῦ Ἰανουαρίου, ὅταν ἔκαμε τὴν ἐμφάνισίν του καὶ τὸ περίφημον βόρειον σέλας, τὸ ὁποῖον ὅλοι ἐνθυμοῦνται.

Ἡ ἔκτασις τῶν κηλίδων αὐτῶν ἐπὶ τοῦ ἡλιακοῦ δίσκου ἰσοδυναμοῦσε μὲ 16 ἕως 10 φορὰς τὴν διάμετρον τοῦ πλανήτου μας ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν διάμετρον τοῦ ἡλίου. Ἦσαν λοιπὸν μεγαλύτεραι ἀπὸ τὸ μικρότερον δυνατὸν ὅριον ποὺ ἐπιτρέπει τὴν θέσιν τῶν ἡλιακῶν κηλίδων διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ. Τὸ δὲ ὅριον αὐτὸ εἶνε 3,3 διάμετροι τῆς γῆς, ἤτοι 40.000 χιλιόμετρα.

Πάντοτε χωρὶς τὴν χρῆσιν τηλεσκοπίου, αἱ ἡλιακαὶ κηλίδες φαίνονται καὶ μὲ ἁπλούστερον καὶ οἰκονομικώτερον μέσον, ἀκόμη καὶ ὅταν εἶνε μικρότεραι. Πρὸς τοῦτο μεταχειριζόμεθα τὴν μέθοδον τῆς προβολῆς.

Παίρνουμε μίαν μεταλλικὴν πλάκα, κάμνομεν μίαν μικρὴν τρύπαν εἰς τὸ μέσον καὶ τὴν τοποθετοῦμεν εἰς τρόπον ὥστε νὰ πίπτουν καθέτως ἐπ' αὐτῆς αἱ ἡλιακαὶ ἀκτῖνες καὶ νὰ σχηματίζεται τὸ φάσμα τοῦ ἡλίου ἐπάνω εἰς μίαν λευκὴν ὀθόνην, τοποθετημένην κάτω ἀπὸ τὴν πλάκα. Ἡ ὀπὴ πρέπει νὰ ἔχῃ διάμετρον ἑνὸς τετάρτου τοῦ ἑκατοστομέτρου καὶ ἡ ὀθόνη νὰ ἀπέχῃ ἀπὸ τὴν πλάκα 5 ἕως 6 μέτρα.

Ὅσον περισσότερον ἡ ὀθόνη θὰ πορστατεύεται ἀπὸ κάθε ἄλλο φῶς, τόσον καθαρώτερα θὰ φανοῦν αἱ κηλίδες. Ἐννοεῖται, ὅτι τὸ καλύτερον εἶνε νὰ τοποθετηθῇ ἡ ὀθόνη μέσα εἰς ἕνα σκοτεινὸν θάλαμον. Ἐὰν εἰς μίαν πρώτην δοκιμὴν δὲν φανοῦν αἱ κηλίδες εἰς τὸν φωτεινὸν δίσκον ποὺ προβάλλεται ἐπὶ τῆς ὀθόνης, νὰ ἐπαναληφθῇ τὸ πείραμα μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ἡμερῶν, διότι μὲ μίαν μέθοδον τόσον πρωτόγονον πιθανὸν νὰ μὴ φανοῦν ἀμέσως αἱ κηλίδες, ἀκόμη καὶ ὅταν εἶνε ἐξαιρετικοῦ μεγέθους.

Εἶνε προτιμοτέρα λοιπόν, πάντοτε μὲ τὸ ἴδιον σύστημα προβολῆς, ἡ χρησιμοποίησις ἑνὸς ἔστω καὶ μικροῦ τηλεσκοπίου. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τοποθετοῦμεν τὸ τηλεσκόπιον καθέτως, ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ ἡλίου, καὶ κάτωθεν αὐτοῦ, εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων ἑκατοστῶν, τὴν ὀθόνην. Μετακινοῦντες αὐτὴν πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ πρὸς τὰ κάτω, ἐπιτυγχάνομεν ὥστε νὰ φανοῦν ἐπ' αὐτῆς εὐκρινῶς αἱ ἡλιακαὶ κηλίδες. Προσοχὴ ὅμως νὰ μὴν ἐκλάβετε ὡς κηλίδας τοῦ ἡλίου ἐκείνας ποὺ τυχὸν θὰ εὑρίσκωνται ἐπὶ τῶν φακῶν! Εἶνε ὅμως εὔκολον νὰ τὸ ἐξακριβώσετε: ἀρκεῖ νὰ στρέψετε ὀλίγον τὸ τηλεσκόπιον περὶ τὸν ἄξονά του. Ἂν αἱ κηλίδες εἶνε τοῦ ἡλίου θὰ μείνουν σταθεραὶ εἰς τὴν θέσιν των καὶ ἂν εἶνε τοῦ τηλεσκοπίου θὰ μετακινηθοῦν.

Ὅσοι θέλουν νὰ ἰδοῦν τὰς κηλίδας καθαράς, πρέπει νὰ κυττάξουν διὰ μέσου τοῦ τηλεσκοπίου, ἐφωδιασμένοι φυσικὰ μὲ ἕνα καπνισμένο γυαλί. Καὶ δὲν εἶνε ἀνάγκη πολὺ μεγάλου τηλεσκοπίου. Κατὰ τὴν περίοδον αὐτήν, ποὺ αἱ κηλίδες εἶνε τόσον μεγάλαι, ἀρκεῖ ἕνα τηλεσκόπιον μὲ φακὸν 4 ἕως 5 ἑκατοστῶν. Ἀπαραίτητον ὅμως τὸ τηλεσκόπιον αὐτὸ νὰ στηρίζεται κάπου καὶ νὰ εἶνε περιστροφικόν.

Δὲν εἶνε πολὺ δύσκολον νὰ φέρετε τὸ τηλεσκόπιον ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ ἡλίου. Ἀρκεῖ νὰ προβάλλετε τὴν σκιάν του ἐπάνω εἰς ἕνα χαρτί, καθέτως, καὶ νὰ τὸ γυρίσετε πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις, μέχρις ὅτου ἡ σκιὰ αὐτὴ περιορισθῇ εἰς τὸ ἐλάχιστον καὶ γίνῃ κυκλική. Τότε ὁ ἥλιος εὑρίσκεται ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ πεδίου τοῦ ὀργάνου καὶ ὁ παρατηρητὴς θὰ ἰδῇ τὸν φωτεινὸν δίσκον του κίτρινον, κοκκινωπόν, κυανοῦν, κατὰ τὰς ἀκτῖνας, ποὺ ἀφίνει νὰ περάσουν τὸ προστατευτικὸν γυαλί.

Καὶ αἱ κηλίδες; Πῶς θὰ φανοῦν;

Ἕνας ποὺ δὲν εἶνε ἀρκετὰ πεπειραμένος, πολὺ πιθανὸν νὰ μὴ τὰς διακρίνῃ ἀμέσως, ἔστω καὶ ἂν ὑπάρχουν καὶ εἶνε πολὺ μεγάλαι. Καὶ τοῦτο ἐπειδὴ τὸ τηλεσκόπιον δὲν θὰ εὑρίσκεται εἰς τὴν θέσιν του. Εἶνε ὅμως εὔκολον νὰ τοποθετηθῇ ὅπως πρέπει: ἀρκεῖ νὰ μετακινήσωμεν τὸν μικρότερον φακὸν πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ πρὸς τὰ κάτω, μέχρις ὅτου ὁ φωτεινὸς δίσκος φανῇ καθαρώτατος, εἰς ὅλας του τὰς λεπτομερείας. Τότε, ἐὰν ὑπάρχουν, αἱ κηλίδες, θὰ φανοῦν καθαρώταται.

Μία κηλὶς εὑρισκομένη πλησίον τοῦ κέντρου τοῦ ἡλιακοῦ δίσκου, θὰ φανῇ ὡς κοιλότης περιβαλλομένη ἀπὸ σκιόφως. Ἐὰν δὲ εὑρίσκεται πρὸς τὴν περιφέρειαν τότε θὰ φανῇ ὡσὰν στενὴ σχισμή. Ἐὰν ὅμως ἡ κηλὶς εὑρίσκεται πρὸς ἀνατολὰς τοῦ δίσκου, ἐκεῖ δηλαδὴ ἀπὸ ὅπου παρουσιάζονται, συνεχίζομεν τὴν παρατήρησιν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέρας ἐφ' ὅσον ἡ περιστροφικὴ κίνησις τοῦ ἡλίου θὰ τὴν μεταφέρῃ πρὸς δυσμάς. Καὶ 14 ἡμέρας μετὰ τὴν πρώτην ἐμφάνισίν της, ἀφοῦ μετατοπισθῇ τελείως πρὸς δυσμάς, θὰ σβύσῃ.

Κατὰ τὸ χρονικὸν ὅμως αὐτὸ διάστημα θὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ἡ κηλὶς ἀλλάζει σχῆμα, μεγαλώνει καὶ μικραίνει διαρκῶς, κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ ἀλλοιώνῃ ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἡλίου. Εἶνε δὲ γνωστὸν ὅτι αἱ κηλίδες αὐταὶ ἔχουν τεραστίαν ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ πλανήτου μας. Ἀλλὰ περὶ αὐτοῦ ἄλλοτε.

Ἡ θεραπεία τῆς ὁμοιοπαθητικῆς

Καίτοι πολλοὶ συνιστοῦν τὴν τοποθέτησιν πάγου ἢ χιόνος εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα τοῦ σώματος ποὺ ἔπαθαν ἀπὸ ψῦξιν, καὶ πρὸ παντὸς εἰς τὴν μύτην καὶ τ' αὐτιά, ἐν τούτοις ἀπεδείχθη ὅτι ἡ μέθοδος αὐτὴ εἶνε ἡ χειροτέρα ἀπὸ ὅσαν ἠμπορεῖ νὰ ἐφαρμόσῃ κανείς, ἀφοῦ πολὺ συχνὰ ἔχει καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα.

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Τὰ πιὸ διαλεχτὰ ἀπὸ τὸ Γκιουλιστὰν τοῦ Σααδῆ

Ἕνας νομομαθὴς εἶχε μιὰ κόρη πολὺ ἄσχημη καὶ σὲ ὥρα γάμου. Μ' ὅλα τὰ προικιὰ καὶ παραπροίκια της καὶ τὰ χρήματά της, κανεὶς δὲν ἤθελε νὰ τὴν πάρῃ·

«Μεταξωτὸ ροῦχο καὶ λεπτὰ κεντήματα δὲν ἔχουν καμμιὰ ἀξία ἀπάνω σὲ μιὰν ἄσχημη σύζυγο».

Μ' ἕνα λόγο, ἡ ἀνάγκη, τέλος ἔκανε τὸ δύστυχο τὸν πατέρα νὰ δώσῃ τὴν κόρη του σ' ἕναν τυφλό.

Λένε πώς, ἐκεῖνον τὸν καιρό, ἕνας γιατρός, ποὺ γιάτρευε τὰ μάτια τῶν τυφλῶν, ἔφθασε σ' ἐκείνη τὴν πόλι. Εἶπαν στὸ νομομαθῆ:

—Γιατὶ δὲν φροντίζεις γιὰ τὴ γιατριὰ τοῦ γαμπροῦ σου;

Ἀπάντησε:

—Φοβοῦμαι μὴν ξαναβρῇ τὴν ὅρασί του, καὶ δῇ τὴν κόρη μου καὶ τὴν διώξει.

«Προτιμότερο εἶνε ὁ ἄνδρας μιᾶς ἄσχημης γυναίκας νἆναι τυφλός».

*

Ἕνας Σουλτάνος κύτταξε μὲ περιφρονητικὸ βλέμμα μιὰ παρέα ἀπὸ Δερβίσσες. Κάποιος ἀπ' αὐτοὺς τὸ ἀντελήφθηκε κ' εἶπε:

—Ὦ, Σουλτάνε μου, εἴμαστε κατώτεροί σου στὴ δύναμι σὲ τοῦτον τὸν κόσμον, μὰ κάνουμε ζωὴ πιὸ παινεμένη ἀπ' τὴ δική σου, εἴμαστε ἴσοι σου στὴν ὥρα τοῦ θανάτου, καὶ τὴν ἡμέρα τῆς Κρίσεως θὰ εἴμαστε καλύτεροί σου.

«Ἂς εἶνε ἕνας δυνατὸς καταχτητής, κι' ἄλλος, Δερβίσσης ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ ψωμὶ νὰ φάῃ: τὴ φοβερὴ ὥρα ποὺ θὰ πεθάνουνε κ' οἱ δυό, τίποτα δὲ θὰ πάρουνε ἀπ' αὐτὸν τὸν κόσμο παρὰ τὸ σάβανό τους».

*

Ρώτησαν ἕνα σοφό, ποιὸς εἶνε ὁ προτιμότερος δρόμος, ὁ δρόμος τῆς γενναιοδωρίας, ἢ ὁ δρόμος τῆς ἀνδρείας; Ἀπάντησε:

—Ὁ δρόμος τῆς γενναιοδωρίας δὲν ἔχει ἀνάγκη τῆς ἀνδρείας.

Εἶνε γραμμένο ἀπάνω στὸν τάφο τοῦ Μπέχραμ Γκούρ: «Τὸ χέρι τῆς γενναιοδωρίας ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ τὸ μπράτσο τῆς Δυνάμης».

«Ὁ ἀρχηγὸς Χάτιμ Τάϊ δὲν ὑπάρχει στὴ ζωή, καὶ ὅμως, ὥς τὴ συντέλεια τῶν αἰώνων τ' ὄνομά του θὰ μείνῃ δοξασμένο χάρι στὴ μεγάλη του καρδιά. Δίνε τὸ δέκατο τῆς περιουσίας σου στοὺς φτωχούς. Γιατὶ ὅταν ὁ κηπουρὸς κλαδεύει τὸ ἀμπέλι, αὐτὸ ἀποδίδει περισσότερα σταφύλια».

*

Εἶδα ἕνα θαυμάσιο μπουκέτο ἀπὸ ρόδα δροσερὰ καὶ μυροβόλα ἀνάμεσα σ' ἕνα δεμάτι ἀπὸ νωπὸ χορτάρι. Εἶπα:

—Ποιὸ εἶνε αὐτὸ τὸ ποταπὸ χόρτο, ποὺ μπαίνει ἔτσι στὴ μέση καὶ παίρνει ἴσια θέσι μὲ τὸ πάγκαλο ρόδο;

Τὸ χορτάρι ἔλαμψε καὶ εἶπε:

— Σιωπή! Ὁ μεγαλόκαρδος ἄνθρωπος δὲν λησμονεῖ τὰ δικαιώματα τῆς κοινωνίας· Ἂν δὲν ἔχω οὔτε ὠμορφιά, οὔτε χρῶμα, οὔτε εὐωδιά, δὲ γεννήθηκα, ὅμως στὸν ἴδιον κῆπο;...

—Λένε πὼς αὐτὴ ἡ γυναῖκα εἶχε ἕνα παρελθὸν θυελλῶδες.

—Γι' αὐτὸ παντρεύτηκε μὲ ἕνα ἀλεξικέραυνο;

ΧΩΡΙΣ ΜΑΤΙΑ

Ἕνα μικρὸ ἐρωτικὸ ἀριστούργημα τοῦ ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕΣ

Ἐνῷ ἐκείνη, γιὰ πρώτη φορά, ἦταν ἕτοιμη, νὰ ἀποκοιμηθῇ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ὡραίου ἀόματου νεανία, αὐτὸς μὲ φωνὴ τρεμουλιαστὴ ἀπὸ τοὺς τελευταίους σπασμούς, τῆς εἶπε σιγανά:

—Ἀλλοίμονο! Νὰ μὴν μπορῶ νὰ σὲ ἰδῶ! Ἂν σὲ εἶχα συναντήσει ἄλλη φορά, ὅταν ἀκόμα μποροῦσα νὰ βλέπω τὸ μπλὲ χρῶμα τ' οὐρανοῦ καὶ τῶν ματιῶν, καὶ τὸ πορφύρωμα τῶν ρόδων καὶ τῶν χειλιῶν, θὰ θυμώμουνα τὸ πρόσωπό σου, ἄγνωστο τώρα στὸν δύστυχο ἐμένα! — καὶ θὰ μοῦ ἔφθανε ἕνα μόνο ἄρωμα, ἢ ἕνα ἄγγιγμα τοῦ χεριοῦ γιὰ νὰ μοῦ δώσῃ ὁλόκληρη τὴ εἰκόνα σου. Μὰ τὰ μάτια μου εἶχαν κλείσει πιὰ στὸ φῶς, ὅταν στὴν ἀγάπη ἄνοιξε ἡ καρδιά μου, καὶ γιὰ μένα τώρα δὲν θὰ ἀνατέλλει ὁ ἥλιος παρὰ ἔξω ἀπ' τὰ βλέφαρά μου! Ποτέ, ποτὲ δὲ θὰ ἐπιτραπῇ σὲ μένα νὰ θαυμάσω αὐτὸν τὸν ὦμο ποὺ χαϊδεύω τώρα, αὐτὸ τὸ στῆθος ὅπου τώρα ἀναπαύομαι. Ὤ λατρευτή μου, χαρά μου κι' ἀγωνία μου, ποὖσαι δικιά μου κι' ὅμως μοῦσαι ἄγνωστη, περίγραψέ μου τοὐλάχιστον, σὲ ἐξορκίζω, τὴν ὠμορφιὰ τοῦ ἀγαπητοῦ προσώπου σου. Κάνε με ὥστε νὰ μπορέσω ἀπ' τὴ περιγραφή σου ν' ἀναπαραστήσω στὸ πνεῦμα μου ὅλη τὴν ἀθέατη εὐτυχία μου. Μίλησέ μου γιὰ τὴν πλεξούδα αὐτὴν τὴν τόσο μακρυὰ καὶ τόσο ἁπαλή, σὰν μετάξι, ποὺ κρατῶ στὰ δάχτυλά μου.

—Εἶνε ξανθὴ σὰν τὸ χρυσάφι κι' ὅταν τὴν ἀφίνω χυτὴ νὰ πέφτῃ στοὺς ὤμους μου ὡς κάτω, φαίνομαι σὰ Βασίλισσα, τυλιγμένη μὲ μανδύα ἀπὸ ἀκτῖνες.

—Ὦ! Εὐτυχία μου!... Μίλησέ μου γιὰ τὸ μέτωπό σου, γιὰ τὰ μάτια σου!

—Τὸ μέτωπο χαμηλὸ καὶ λεῖο, ὅμοιο μὲ μέτωπο ἀγάλματος, καὶ γαλήνιο, καὶ ποτὲ δὲν ρυτιδώνει καμμιὰ σκέψις. Τὰ μάτια βαθειὰ μελαχροινά, καὶ κάτω ἀπὸ τὰ βλέφαρα τὰ λεπτὰ κι' ἔχουν μία τόση γλύκα, ἕνα τέτοιο λίγωμα, ποὺ κ' ἐγὼ ἡ ἴδια κυττάζοντάς τα στὸν καθρέφτη, βυθίζομαι σὲ ὄνειρα... Τὰ μάγουλά μου ὠχρά, ποὺ κάποτε παίρνουν τὸ ρόδινο χρῶμα τῆς ντροπῆς, μιὰ ἀπόχρωση χρυσῆ σὰν ἕνα γάδι τοῦ ἥλιου καὶ τ' ἀχεῖλι μου μικρούλικο τόξο ποὺ λὲς ὁ ἔρως τὤχει βάψει στὸ θερμὸ αἷμα τῶν καρδιῶν... Κι' αὐτὰ τὰ στήθη τὰ φουσκωτὰ ποὺ λὲς πὼς στρογγυλεύουν σὰν δυὸ καρποὶ εὔχυμοι ζωντανοί, δὲν εἶνε ἀπὸ μάρμαρο ἀφοῦ τὸ κρύο μάρμαρο δὲν πάλλει. Μὰ ἔχουν τὴν ἀχνὴν ἀσπράδα τοῦ χιονιοῦ ποὺ καίγεται τὸ θέρος στῶν βουνῶν τὶς κορυφὲς δίχως νὰ λυώνῃ...

Ἡ κόρη βυθίζοντας τὸ κεφάλι στὰ μαξηλάρια, ἐξηκολούθησε ν' ἀπαντᾷ στὶς ἐρωτήσεις του νέου, μὲ κάθε λεπτομέρεια καὶ καλόβολα, μὰ μὲ φωνὴ τόσο σιγανή, ὥστε ἡ σιωπὴ τοῦ ἐρωτικοῦ δωματίου ἄρχισε πάλιν νὰ γίνεται ἀπόλυτη καὶ τίποτα πιὰ δὲν ἀκούεται κάτω ἀπὸ τὸ μυστήριο τῶν κουρτινῶν.

Ἡ ἀγάπη τους δὲν ἦταν ἀπὸ κεῖνες ποὺ σβύνουν. Μιὰ ἁλυσσίδα ἄσπαστη τοὺς κρατοῦσε σφιχτὰ δεμένους. Τῆς εὐτυχίας οἱ μέρες, ἡ παληὲς κ' ἡ νέες, ἴδιες ὅλες στὴ χαρὰ καὶ τὴν ἀπόλαυσι, ἦταν σὰν τὰ τέκνα μιᾶς ἴδιας γενεᾶς, ὅπου γέροι καὶ νέοι ἔχουν τὸ ἴδιο μερδικὸ στὴν κληρονομιά. Στὴν ἀκατάπαυτη λαχτάρα ἐκείνου γι' αὐτήνε, ἐκείνη ἀνταπέδιδε θερμή, τρελλὴ λατρεία. Κ' ἐκεῖνος αἰσθανότανε πάντα ν' ἀνεβαίνουν ἀπ' τὴν καρδιὰ στὴν κεφαλὴ καταρράκτες χαρᾶς καὶ περηφάνειας στὴν ἰδέα ποὖχε δικούς του, μόνος ἀνάμεσα σὲ ὅλους, τοὺς λατρευτοὺς θησαυρούς, ποὺ ἐκείνη τοῦ περιέγραψε στὴ μυστικὴ σιωπὴ τῆς κρεββατοκάμαρας. Καὶ ὅμως σιγὰ — σιγὰ τὸν ἔπιασε ἀπελπισία κι' ὀργή. Ἦταν μεγάλος, βέβαια, ὁ πόνος ποὺ εἶχε χάσῃ τὴ θέα τοὐρανοῦ καὶ τῶν κήπων, τῆς πρασινάδας καὶ τῶν λουλουδιῶν, καὶ ὅλων τῶν χρωμάτων κι' ὅλων τῶν σχημάτων... μὰ αὐτήνε, νὰ μὴν τήνε γνωρίζῃ, νὰ μὴν τὴν ἔχει δῇ ποτέ, καὶ νἆνε τόσο τέλεια, τόσο ἀπαράμιλλη — νὰ τί τοῦ ἔκανε τὴν ἀγωνία τρομερά, ἀνυπόμονη, νὰ τί τοῦ αὔξανε τὸν πόνο! Πόσο πρόθυμα θἄδινε ὁλόκληρα χρόνια ἀπ' τὴ ζωή του, ἂν μποροῦσε μόνο μιὰ φορά, μονάχα μιὰ στιγμοῦλα, νὰ θαυμάσῃ ἕνα μονάχα ἀπὸ τὰ τόσα κάλλη ποὺ αὐτὴ τοῦ περιέγραψε μὲ ἁπαλὴ γλυκειὰ φωνή, τὸ βράδυ τῶν πρώτων τους ἐρώτων.

Λοιπόν, συνέβη νἄρθῃ στὴν πόλι ἕνας γιατρός, σὲ κάθε γωνία τοῦ κόσμου ξακουστὸς γιὰ τὶς θαυμάσιες θεραπεῖες του. Ἦταν γι' αὐτὸν παιγνίδι νὰ κάνῃ τοὺς κουφοὺς ν' ἀκοῦνε, τοὺς βουβοὺς νὰ μιλοῦνε, τοὺς τυφλοὺς νὰ βλέπουν! Ὁ τυφλὸς αἰσθάνθηκε τὴν καρδιά του νὰ φουσκώνῃ ἀπὸ ἄφατη χαρά. Νὰ ξανανοίξῃ τὰ μάτια του! Νὰ ἰδῇ τὴ λατρεμμένη φίλη! ὤ! θεία εὐτυχία!... Τὸ ὄνειρόν του πλησίαζε νὰ πραγματοποιηθῇ.

Βαστῶντας ἀπ' τὸ χέρι ἕνα δοῦλο, ἔτρεξε στὸ γιατρό, Καὶ νὰ τί ἀπάντησε ὁ γιατρός, ὅταν τοὖπε τὸν πόθο του:

—Τί λές; Νὰ σοῦ ἀνοίξω τὰ μάτια; Ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ! Πῶς; Ἀγαπᾶς, καὶ θέλεις νὰ ἰδῇς τὸ ἀντικείμενο τῆς ἀγάπης σου; Σοῦ δόθηκε αὐτὴ ἡ χάρι, παιδί μου, νὰ γνωρίσῃς τὴν εὐτυχία, μὲ τὴ σταθερότητα τῆς ἐλπίδος, σοῦ δόθηκε ἡ ἱκανοποίησις συντροφιασμένη πάντα μὲ τὸ ὄνειρο, καὶ σὺ — ἀλλοῖ σου — θέλεις νὰ ἀντικαταστήσῃς τὴν ὡραία χίμαιρα μὲ τὴν ἀλήθεια; Καὶ δὲν ξέρεις, ἀνόητε, πῶς ἀκριβῶς χάρις σ' αὐτὴν τὴ μυστηριώδη σκιὰ ποὺ τὴν περιβάλλει, φαντάσθηκες τὴν ἐρωμένη σου ἀπείρως ὡραία ἀπὸ ὅ,τι εἶνε στ' ἀλήθεια; Θἆταν τρομερὴ ἡ στιγμὴ ἐκείνη ποὺ θὰ σοῦ παρουσίαζε ποία εἶνε πραγματικῶς!... Μὰ ἀκόμη κι' ἂν δὲν ἦσουν ἀπατημένος, ἀκόμα κι' ἂν ἦταν τόσο τέλεια, ὅπως τῆς ἀρέσει νὰ βεβαιώνῃ, δὲν θ' ἀπέφευγες τὴν τρομάρα τῆς ἀπογοητεύσεως. Τὸ ὄνειρο, δὲν εἶνε θεῖο, δὲν εἶνε ἀπηλλαγμένο ἀπὸ ἀηδία καὶ βαρεμό, ἂν δὲν μείνῃ ὄνειρο. Μεῖνε στὴ σκιά. Σὲ κρατοῦνε οἱ θεοὶ στὴν ἄγνοιά σου, στὴν ἀχόρταγο πόθο, καὶ πρέπει νὰ λυπᾶσαι ἐμᾶς, ποὺ βλέπομε τὴν ἀτελῆ ὠμορφιὰ τῶν ὄντων, ἐμᾶς ποὺ μὲ δάκρυα ἀπελπισίας ἄχ! γιατὶ δὲ σκεπάζονται τὰ μάτια μας γιὰ πάντα; — θὰ φθονοῦσαμε τὴν τυφλή σου εὐτυχία.

ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕΣ

ΑΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Τὰ πιὸ νόστιμα περίεργα καὶ ἀνέκδοτα ποὺ θὰ διαβάσετε

Ἡ μακροβιότης εἶνε κληρονομικὴ — ἐκτὸς ἀπευκταίου. Κατὰ κανόνα, λέγει ὁ Ἐρρῖκος ντὲ Βουριγνὺ εἰς ἕνα τῶν ἐπιστημονικῶν βιβλίων του, αἱ στατιστικαὶ ἔρευναι τὸ ἀποδεικνύουν. Ἂν οἱ γονεῖς σας, ἀπέθαναν εἰς μεγάλην ἡλικίαν, καὶ σεῖς θὰ πάθετε αὐτὸ τὸ ... κακόν. Δὲν σημαίνει βεβαίως ὅτι ἐκεῖνοι ποὺ ἀπέθαναν νέοι οἱ γονεῖς των, δὲν θὰ ζήσουν πολύ. Ἄ! ἔχουν ὀλιγωτέρας πιθανότητας. Ἀκούσατε τώρα τὴν στατιστικὴν τοῦ Ντὲ Βαριγνύ. Ἐπὶ 185 ἀνθρώπων ποὺ ἐπέρασαν τὰ 80, οἱ ἡμίσεις εἶχον γονεῖς μακροβίους. Ἐνῷ διὰ τοὺς ἔχοντας βραχυβίους γονεῖς, μόνον 5.3 % φθάνουν τὴν ἡλικίαν αὐτήν. Ὅταν ἕνας μόνον ἀπὸ τοὺς γονεῖς, ἔχει φθάσει τὰ 80, τότε ἐκ τῶν τέκνων του μόνον 9.8 % φθάνουν τὴν ἡλικίαν αὐτήν. Ἂν ὅμως καὶ οἱ δύο τὰ ἔφθασαν, τότε 20,6% ἐκ τῶν τέκνων των, θὰ φθάσουν καὶ πιθανῶς θὰ περάσουν τὰ 80

Ἔχει ἑπομένως, τέσσαρας πιθανότητας νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτήν, ὅταν καὶ οἱ δύο γονεῖς ἔχουν ζήσει πολλὰ χρόνια. Ἀλλ' ἡ μακροβιότης τοῦ πατρὸς, ἔχει πάντοτε μεγαλυτέραν σημασίαν ἀπὸ τῆς μητρός.

*

Ποίαν κρᾶσιν ἔχετε;... Γιατὶ σᾶς ρωτοῦμε;... Διότι ἂν εἶσθε, ἀσματώδους κράσεως, θὰ ἐξηγήσετε, διατὶ εἶσθε αἰσιόδοξος, ἀποφασίζετε καὶ ἐκτελεῖτε κάτι γρήγορα, παίρνετε τὴν ζωὴν ἀπὸ τὴν καλὴ μεριά της, βαριέστε γλήγορα, σκέπτεσθε λίγο καὶ ἔχετε πολὺ μεγάλην, ἰδέαν γιὰ τὰ ... μοῦτρα σας!!

Ἂν εἶσθε χολερικῆς κράσεως εἶσθε εὐερέθιστος, παίρνετε κατάκαρδα τὰ πράγματα, εἶσθε ἐκδικητικός, εὐαίσθητος, καχύποπτος, τυραννικός.

Ἂν εἶσθε μελαγχολικῆς κράσεως, εἶσθε ἀπαισιόδοξος, ἔχετε ἀμφιβολίαν γιὰ τὸ κάθε τι, δὲν ἀποφασίζετε ποτὲ τίποτα, τὰ βλέπετε ὅλα μαῦρα. Εἶσθε ὅμως καλὸς καὶ λεπτὸς ἄνθρωπος.

Ἂν εἶσθε φλεγματικός, εἶσθε ἀναιδής, ζεμανφουτιστής, ἀπαθής.

Ὁ κανονικὸς ἄνθρωπος ἔχει ἁρμονικὸν μῖγμα ὅλων αὐτῶν τῶν ἰδιοτήτων. Κάθε ἀκρότης σημαίνει ἔλλειψιν πνευματικῆς ἰσορροπίας.

*

Γνωρίζετε ποίαν ἡλικίαν εἶχον οἱ γονεῖς τῶν μεγαλοφυῶν ἀνδρῶν, ὅταν τοὺς ἔδωσαν τὴν ζωήν;

Ἡ μεγαλυτέρα ἀναλογία, κατὰ τὸν ἰατρὸν Ρεντφιάλν, ποὺ ἔκαμε τὴν σχετικὴν ἔρευναν, εἶνε μεταξὺ 40—44 ἐτῶν.

Μιὰ ἀναλογία, ἀρκετὰ μεγάλη παρατηρεῖται ἐπίσης μεταξὺ 45—50 ἔτους.

Ἀριθμὸς λίαν περιωρισμένος εἶνε κάτω τοῦ 25 ἔτους.

Φαίνεται λοιπόν, ὅτι ἡ ψυχικὴ ἀνάπτυξις, ἐπηρεάζεται εὐνοϊκῶς ἀπὸ μίαν σχετικῶς μεγάλην, ἡλικίαν τῶν γονέων.

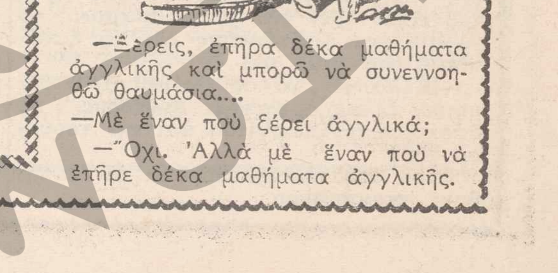

—Ξέρεις, ἐπῆρα δέκα μαθήματα ἀγγλικῆς καὶ μπορῶ νὰ συνεννοηθῶ θαυμάσια....

—Μὲ ἕναν ποὺ ξέρει ἀγγλικά;

—Ὄχι. Ἀλλὰ μὲ ἕναν ποὺ νὰ ἐπῆρε δέκα μαθήματα ἀγγλικῆς.

ΝΑΥΤΙΚΕΣ ΝΟΥΒΕΛΕΣ

Ὁ πειρατὴς τῆς Γραμβούσης

ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Ν. ΡΑΔΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Ἐγὼ δὲν ἔχω φέσι νὰ φορέσω, πειράχτηκε τὸ γεροντάκι, μὰ οὔτε ζήτησα, οὔτε πῆρα κανενοῦ παράδες. Κεῖνο ποὺ ξέρω εἶναι πῶς οἱ μεγάλοι δόσανε τὰ καράβια τους, τὸ βιός τους, κρατᾶνε ψηλὰ τὴν μπαντιέρα μας καὶ βάζουνε καὶ κάθε κατεργάρη στὸν πάγκο του, εἶπε μὲ μιὰ ψιλὴ φωνὴ ποὺ τριβέλισε τὸν Γεωργίτση.

Ἑτοιμάστηκε ν' ἀπαντήση, μὰ εἶδ' ἄξαφνα στὴν πόρτα τὸν Μανώλη τῆς Τρανῆς, τὸ λοστρόμο του, νὰ τοῦ γνέφη καὶ πετάχτηκε ἀπάνω.

—Τί τρέχει, Μανώλη; τοὖπε σιγά.

—Ἡ ἐξουσία θέλει νὰ βγάλη τὰ κανόνια ἀπ' τὴ σκοῦνα!

Ὁ Γιωργίτσης ἔγινε κίτρινος σὰν τὸ φλουρὶ καὶ βγῆκε ὄξω. Τὸ γεροντάκι χαμογέλασε κ' εἶπε τοῦ καφετζῆ:

—Κανένα καινούργιο κωλικόπονο ἔχει ὁ φίλος μας, βρὲ Τριτσιμπίδα;

—Ἡ ἐξουσία θέλει νὰ τοῦ πάρη τὰ κανόνια, καπτὰν Λεφτεράκη μου, καὶ θἄχωμε ντράβαλα.

—Δὲ βαρυέσαι! Θὰ τὰ δώση μιὰ χαρά. Ἀπὸ τέτοιους! Αὐτ' εἶναι καλοὶ γιὰ τοὺς πραγματευτάδες τοὺς Ὁλλανδέζους μονάχα. Ἐδῶ 'ναι τρομπόνια καὶ τὸ σπαθὶ τοῦ Κανζελλιέρη τοῦ Ἀριστείδη. Θὰ τὰ δώση.

—Μά, καπτὰν Λεφτεράκη μου, εἶναι μέσ' στὴ σκοῦνα ὁ Σταμάτης.

—Ἀλλάζει τὸ πρᾶμμα! Αὐτὸς εἶναι λεοντάρι καὶ κρῖμα τὸ παιδί. Μὰ νὰ ἰδῆς, θὰ πάη ὁ ἴδιος ὁ Μπαρροὺς νὰ τὸν πάρη ὄξω.

Ἐδῶ κόπηκε ἡ κουβέντα. Ὅλοι βγήκαν ἀπ' τὸ μαγαζὶ καὶ πιάσαν τὸ μουράνιο νὰ δοῦν τί θὰ γίνη. Κι' ὁ ἴδιος ὁ Τριτσιμπίδας μάζεψε τὴν ποδιά του καὶ βγῆκε. Ὁ καπτὰν Λεφτέρης δὲν χαλοῦσε τὰ σκότια του γιὰ τέτοια τσιφοὺτ-πατιρντί. Ἔγειρε στὴ γωνιά του νὰ πάρη ἕναν ὕπνο.

Ἔπειτα ἀπὸ καμμιὰ ὥρα τὸν ξύπνησε ὁ Τριτσιμπίδας.

—Συβιβαστήκανε, εἶπε. Πῆγαν οἱ Μπαρροὺς στὸν Νταλαμάγκα καὶ μὲ τὰ πολλὰ στανιὰ πῆραν γράμμα νὰ μὴ τοὺς κάνουνε τὴν προσβολή, κ' ἔτσι ὁ Ἀριστείδης, ὁ γραμματικὸς δέχτηκε. Μὰ θὰ τοὺς δέση τὴ σκοῦνα στὸ μῶλο, θὰ βάλη βάρδια μέσα καὶ θενὰ βγῆ κι' ὅλη ἡ τσούρμα ὄξω. Τώρα πάει ὁ ἴδιος ὁ Γιωργίτσης νὰ πάρη τὸ Σταμάτη. Μοῦ μήνυσε γιὰ γιατάκι' μὰ δὲν ξέρω μὰ τὸ Θεό.

—Πάρτο, τ' ἀρφανό, εἶπεν τὸ γεροντάκι

Καπτὰν Λεφτεράκη μου, ὁ Μπαρροὺς μοῦ χρωστάει εἴκοσι τάλλαρα ἴσα με τὴν ὥρα.

—Ὅσο γι' αὐτὸ κάνανε καινούργια τσέπη! Μὰ τὸν Σταμάτη, πάρ'τον ἀφοῦ τὸ δύνασαι.

Νύχτωνε. Ὁ Τριτσιμπίδας ἔγειρε τὶς πόρταις, τὸ παιδὶ τοῦ μαγαζιοῦ ἄρχισε νὰ μαζέβη τὰ σκαμνιά, ὅταν μπῆκε ὁ Σταμάτης. Πέταξε χάμω ἕνα μπόγο ποὺ κρατοῦσε, κάθησε σ' ἕνα σκαμνί, κούμπησε τοὺς ἀγκῶνες του στὰ γόνατα, ἔβαλε τὸ κεφάλι του στὰ χέρια κι' ἄρχισε νὰ κλαίη.

—Ἔλα, βρὲ Σταμάτη, εἶπε τὸ γεροντάκι, ντράπου καὶ λίγο, σὺ τὸ πρῶτο παλληκάρι τοῦ νησιοῦ!

—Τί νὰ ντραπῶ, καπτὰν Λεφτέρη! Νὰ μᾶς βγάλουνε ἀπὸ τὴ σκοῦνα καὶ νὰ γυρίζωμε σὰν τοὺς ζητιάνους γιὰ γιατάκι! Ἐγὼ 'θελα νὰ δώσω φωτιὰ στὸν τσεπχανὲ μπαρούτη... Ἄς εἶναι καλὰ ὁ ψυχοπατέρας.

Ἀνασήκωσε τὸ κορμί του, σταύρωσε τὰ χέρια, καὶ τὰ μάτια του στάθηκαν στὸ εἰκόνισμα τοῦ Ἅϊ — Νικόλα ἀπὸ πάνω ἀπ' τὸ τεζάκι. Τὸ γεροντάκι τὸν παρατηροῦσε προσεκτικά, τὸν ψυχογυιό τοῦ Μπαρρούς! Ἦταν ἕνα παιδί, ἕνας λεβέντης ἀπὸ κείνους ποὺ δὲ βγάζει πιὰ ἡ Ἄσπρη θάλασσα. Ἤτανε μαζεμένος σὰν τὴ κοπέλλα, μὰ ἀλλοίμονο ὅταν ἔβαζε τὸ χέρι του στὸ γιαταγάνι. Γιὰ τὸν Μπαρροὺς ὁ Σταμάτης ἄξιζε ὅσο ὅλη ἡ ἄλλη τσούρμα μαζί. Τὸ γεροντάκι τὸ σεβότανε καὶ τ' ἄκουγε. Τοῦ φίλαγε τὸ χέρι καὶ τοὔλενε πῶς νόμιζε ὅτι ἔβλεπε τὸν παποῦλι του. Μιὰ μέρα ὁ Καπτὰν Λεφτέρης τὸν ηὗρε νὰν τὰ κόβη μὲ τοὺς μπόγηδες τοῦ Γεωργίτση, τὸν φώναξε καὶ τοῦ εἶπε: «δὲν εἶνε καλὸ πρᾶμμα τὸ χαρτί» καὶ ὁ Σταμάτης δὲν τὸ ξανάπιασε στὸ χέρι του.

—Ἀλλὰ τί νὰ σοῦ κάνει τὸ κακόμοιρο, ἔλεγε ὁ Καπτὰν Λεφτέρης, μὲ δάσκαλο τὸ Γεωργίτση καὶ τὴν τσούρμα του!

Τώρα ποὺ τὸν ἔβλεπε ἔτσι τὸν λυπήθηκε περισσότερο.

—Πόσων χρονῶν εἶσαι, Σταμάτη; τὸν 'ρώτησε.

—Λέω νἆμαι εἰκοσιένα. Λίγο πρὶν μὲ πάρουν, ἡ μητέρα μοὔλεγε πῶς ἤμουνα ἐφτὰ καὶ λογαριάζω νὰ πέρασαν καμμιὰ δεκαπενταριὰ χρόνια.

—Κι' ἀπὸ ποῦ σὲ πῆραν; ποιὸς σὲ πῆρε;

—Ὁ Καπτὰν Γεωργίτσης, ἀπ' τὸ Ἀϊβαλί. Σκοτῶσαν οἱ μπαντίδοι τὸν πατέρα μου καὶ τὴ μητέρα μου, κάψανε τὸ σπίτι μας, ἀλλὰ μένα μὲ γλύτωσε ὁ καπτὰν Γεωργίτσης καὶ μ' ἔκανε σὰν παιδί του, αὐτὸς μ' ἀνέστησε.

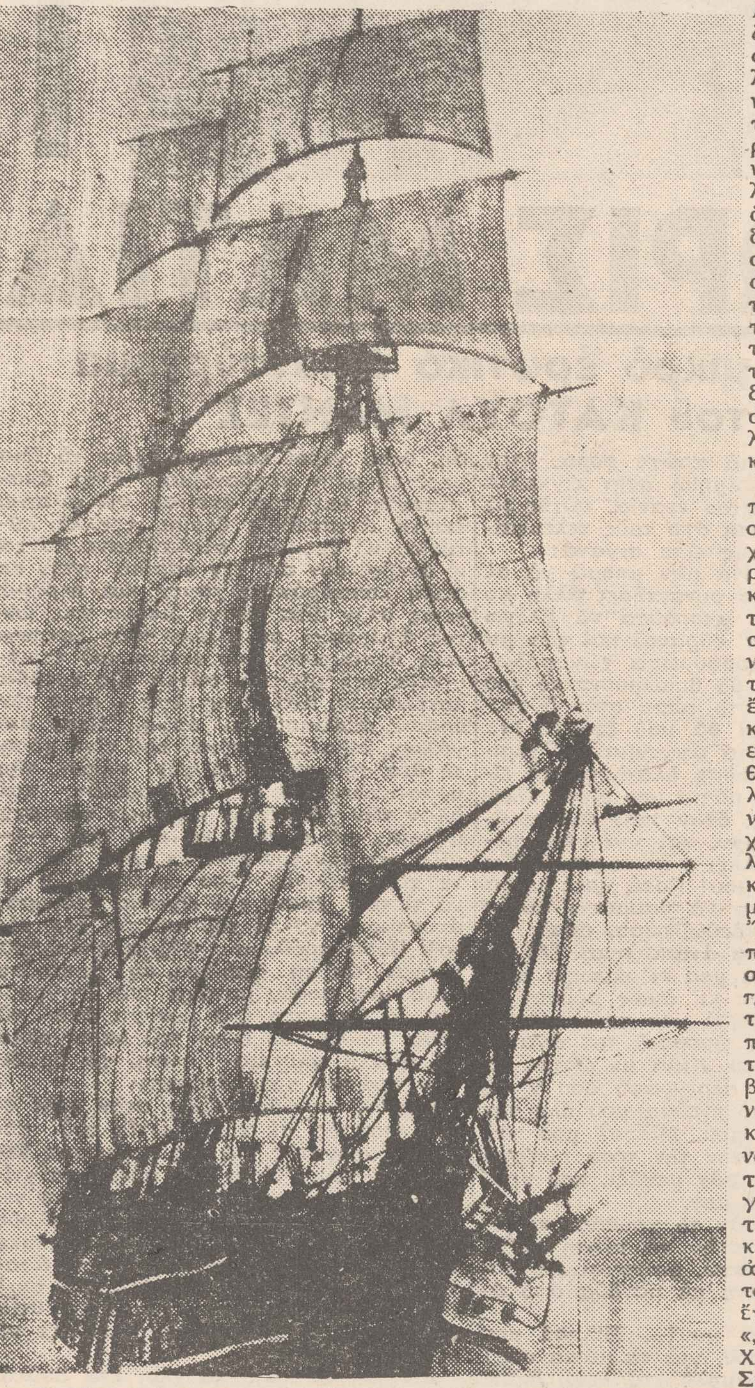

—Καὶ πῶς βρέθηκε ὁ καπτὰν Γεωργίτσης ἐκεῖ;

Ὁ Σταμάτης σήκωσε τοὺς ὤμους του. Ὁ Τριτσιμπίδας ἔσκυψε κ' ἔξυνε τὸ κεφάλι του. Ὤχ, τὸν κακοῦργο, εἶπε μέσα του ὁ καπτὰν Λεφτέρης, αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Μπαρροὺς θὰ τοὺς σκότωσε, βάζω τὸ κεφάλι μου, καὶ πῆρε τὸ παιδὶ γιὰ νὰ σκεπασθῆ. Γύρισε τὴν κουβέντα.

—Σταμάτη, γιατὶ δὲν πᾶς στὸν πόλεμο μὲ τὴν ἀρμάτα;

—Δυὸ φοραῖς γράφτηκα στὸ Ἡφαίστειο τοῦ καπτὰν Δημαρὰ καὶ δυὸ φοραῖς μ' ἔσβυσε ὁ ψυχοπατέρας. Μὲ θέλει κοντά. Μὲ τὴ σκοῦνα, λέει, θὰ κάνωμε πιὸ κακὸ τῶν Τούρκων, κουρσάροι.

—Χτυπήσατε κανένα πολεμικὸ ἴσα με τώρα;

—Χτύπησα 'γὼ πέρσυ μὲ τῆς φελούκαις ἕνα κόττερο μὲς στὸ Μποντροῦμι, εἶπε μὲ ὑπερηφάνεια ὁ Σταμάτης.

—Ἄκουσε, Σταμάτη, εἶπε τὸ γεροντάκι. Τώρα ἡ σκοῦνα κάθεται, ὀρδινίαις γιὰ κοῦρσαις δὲ βλέπω πιά. Θέλεις νὸ μπαρκάρῃς σ' ἕνα πολεμικό!

—Ἄχ, καπτὰν Λεφτέρη, δὲν μπορῶ νὰ τοὺς ἀφήσω! Ὁ ψυχοπατέρας τώρα κοντὰ μ' ἔκανε ἀδερφοποιτὸ μὲ τὴν τσούρμα!

—Μ' αὐτουνοὺς! εἶπε ὁ καπτὰν Λεφτέρης κι' ἀνατρίχιασε ὁλόκληρος...

Ὁ μπέξης 'πέρασ' ἀπ' ὄξω κ' εἶπε τοῦ Τριτσιμπίδα νὰ σβύση τὰ φῶτα του. Ὁ καπτὰν Λεφτέρης σηκώθηκε, πῆρε τὸ ραβδάκι του, καλονύχτησε καὶ τράβηξε πέρα κατὰ τὸ Λαζαρέτο. Δὲν εἶχε ὄρεξι νὰ κοιμηθῆ κεῖνο τὸ βράδυ.

★

Ἄλλον ἕνα ἀκόμη δὲν τὸν κόλλαγε ὕπνος κείνη τὴ βραδυά, τὸν καπτὰν Γεωργίτση. Ὅλα τὰ κακὰ τοὖχαν ἔρθει μαζὺ στὸ κεφάλι. Ἀφοῦ ἔστειλε τὸν Σταμάτη στοῦ Τριτσιμπίδα καὶ τὴν σπούθμα στὴ Σπηλιά, πῆγε νὰ κοιμηθῆ στοῦ ξαδερφοῦ του, τοῦ Μίτιζα, μὰ κει τὸν περίμενε μιὰ Μάλτα — Χαλίνα.

Αὐτὸς ὁ Μαλτέζος εἶχε περάσει ἀπ' ἀντικρὺ κ' ἔλεγε πῶς ρχότανε τάχατε ἀπ' τὰ Κουρτζολάρια. Ὅταν μείνανε μονάχοι, ἀλλάξαν σημεῖο κι' ὁ Μαλτέζος τοὔδωκε ἕνα μπαστοῦνι ἀπ' τὸν ἀδερφοποιτό του τὸν Γεμενῆ ποὔτανε σπιοῦνος του στὴν ἀρμάτα. Ὁ Μπαρροὺς ξεβίδωσε τὸ μπαστοῦνι κ' ἔβγαλε τὸ γράμμα καὶ διάβασε:

«Ἀδελφέ, καπτὰν Γεωργίτση, σὲ χαιρετάω. Ἔρχομαι μὲ τὸ παρὸν νὰ σοῦ πῶ κατεπεῖγον πὼς τὰ πράμματα δυσκολέψαν. Πιάνοντας στὴ Κρήτη ὁ ναύαρχος, ἔστειλε δύο ὀφικιάλους στὴ Γιεράπετρα νὰ μάθουν γιὰ τὸ ὀλλαντέζικο. Ὁ ἕνας ἤτανε ὁ Ἀχιλλέας τοῦ Νταλαμάγκα, ποὺ καθὼς ξέρεις μᾶς κυνηγᾶ. Ἔχετε τὴν ἰδέα πῶς ἦταν ὅλοι σκοτωμένοι καὶ πῆγαν φοῦντο μὲ τὸ καράβι. Λοιπὸν ὄχι! Δυὸ ἦταν μονάχα λαβωμένοι καὶ κάναν τὸν ψόφιο. κολλῆσαν ἀπάνω στὰ ξῦλα καὶ τὸ πρωῒ τοὺς γλύτωσαν οἱ Κρητικοί. Στὸ γελέκο τοῦ ἑνὸς ἦταν ἀκόμη ἡ κάμα τοῦ Ἀσιμῆ κι' ἔγραφε ἀπάνω «Ἀσιμῆς τῆς Χρήσταινας. Σκοῦνα «Ἀγγελική». Δὲ θέλαμε καὶ καλλίτερο. Οἱ Ὀλλαντέζοι καυχηθήκανε πῶς γνωρίζουνε ὅλα τὰ πρόσωπατα. Ὅταν εἶδα πῶς τοὺς φέρναν στὸ ναύαρχο, ἔπεσα στὴ ντισπέντζα κι' ἔσπασα τὰ μοῦτρα μου, Ὁ γιατρὸς μὲ γιόμισε τσιρότα καὶ δὲ γνωρίζομαι. Μὲ τὸ πρῶτο θὰ φύγω. Σήκω τὴ σκοῦνα κ' ἔλα καὶ σὺ στὴ Γραμβοῦσα, ποὺ εἴμαστε ἀτράνταχτοι. Ὁ Ἀσιμῆς μᾶς πῆρε στὸ λαιμό του».

Ὁ Γεωργίτσης τἄχασε. Γύριζε ἀπάνω καὶ κάτω. Πήγαινε νὰ τοῦ φύγη τὸ μυαλό. Νὰ σηκώση τὴ σκοῦνα! Ἕνας λόγος εἶταν. Δεμένη στὸ μῶλο, μὲ τὴ βάρδια μέσα, ἡ ντάπια ἕτοιμη νὰ τὴν βουλιάξη! Λοιπὸν νὰ τοὺς μαζέψη καὶ νὰ περάση στὴ στεριά, νὰ πιάσουν τὰ βουνά. Καὶ τί νὰ κάνουν στὰ βουνά; Ποιὸς ξέρει νὰ περπατήση ἀπὸ δαύτους, ἀπὸ παιδιὰ στὴ θάλασσα! Τὴν ἄλλη μέρα ἡ ἐξουσία θὰ στείλη τοὺς Ρουμελιώταις νὰ μᾶς πιάσουν. Τί νὰ γίνη λοιπόν;

Ξημέρωσε, χωρὶς νὰ πέση στὰ ροῦχα. Τὸ πρωῒ φώναξε τὴν Μάλτα — Χαλίνα καὶ τὸν Μίτιζα, τί λὲν κι' αὐτοί.

Ὁ Μαλτέζος ποὺ ἤτανε παληὸς στὴ τέχνη, τοῦ λέει:

—Ντὲν μπορεῖ πάρη ντικό του καράβι, πάρη ξένο. Ἔκει ἕνα μεγάλο καραντίνα. Εἴντα ἐγκώ.

Ἡ ἰδέα δὲν ἤτανε κακή. Ἕνα σκοπελίτικο περγαντῖνο ἦταν στὴν καραντίνα. Δὲν εἶχε παρὰ δυὸ βάρδιαις μέσα. Ὁ καπετάνιος κ' ἡ τσούρμα κοιμῶντουσαν ὄξω στὰ καλυβάκια μὲ τὸ σκοτάδι στὸ καρενάγιο, ἀφοῦ φύγουν οἱ καλαφάταις, νὰ ρίξουν δυὸ βάρκες, νὰ περάσουν ἀντίκρυ στὴ παραντίνα καὶ νὰ πάρουν τὸ καράβι.

—Βρέ, λέει, Μίτιζας, μιὰ φορὰ ποὺ θὰ φτιάξωμε τὴ δουλειά, δὲν τὴ σιάχνομε σωστή; Νὰ πάρωμε καὶ τὸ κορίτσι τοῦ Ντελαμάγκα κι' ἄσ' τους νὰ βουρλίζωνται. Τότε νὰ 'δῆς πῶς θὰ μᾶς διαφεντέβη ὁ καπτὰν Γιάννης. Νὰ μᾶς βουλιάξουν; θὰ πάη καὶ τὸ κορίτσι. Θὰν τὤχωμε δίπορτο. Ἤ πᾶμε στὴ Γραμβοῦσα, ἢ ζητᾶμε τὸ «ἀφέωνται ἡμῖν αἱ ἁμαρτίαι» καὶ τὰ λύτρα κοντά.

—Τὸ κορίτσι νὰν τὸ πουλάη καλλίτερα στὸ Τζοβαὲρ — πασᾶ Ντέκα κιλιάντες κολονάτα παίρνει, εἶπε ἡ Μάλτα — Χαλάνα.

— Ἄϊντε τώρα, στὰ τέσσερα, μπουχός! εἶπ' ὁ Γεωργίτσης στὸν Μίτιζα, Γελάσανε καὶ δόσανε τὰ χέρια.

Τρέξε νὰ διαβάσης τὸ Σταμάτη. Μὰ τοῦ πῆς πῶς οἱ ἐχθροί μου μοῦ σκάβουν τὸ λάκκο, καὶ μὲ κάθε τρόπο πρέπει ν' ἀφήσωμε τὸ νησί. Νὰ πάρη τοὺς μισοὺς καὶ τὸ Μανώλη τῆς Τρανῆς καὶ νυχτώνοντας νὰ κατέβουν στὸ καρενάγιο καὶ νὰ περάσουν στὴν καραντίνα νὰ πάρουν τὸ σκοπελίτικο. Ἐγὼ, μὲ τὸ Μαλτέζο θὰ πάρουμε τοὺς ἄλλους καὶ θὰ πᾶμε νύχτα νὰ πατήσωμε τὸ σπίτι τοῦ Νταλαμάγκα, κι' ἀπὸ κεῖ θὰ κατέβωμε καὶ μεῖ στὸ καρενάγιο, νὰ 'ρθῆτε νὰ μᾶς πάρετε. Θ' ἀνάψωμε τρεῖς μικραῖς φωτιαῖς στὴν ἄκρη στὸν κάβο. Ἐμπρός λοιπόν, μιλημένα, τιμημένα!

Κι' ὁ Γεωργίτσης πετάχτηκε σβέλτος ὄξω μὲ τὴ Μάλτα — Χαλίνα καὶ τραβήξανε κατὰ τὴ Σπηλιά.

Στὴ Σπηλιὰ μαζεμένοι, ἡ τσούρμα τοῦ Μπαρρούς, οἱ μισοὶ τὰ κόβανε, κι' οἱ μισοὶ παίζανε τρίλλια. Ἤτανε κάτι τι νὰ τοὺς δῆς. Κοντὴ τὶ βράκα, τραβηγμένη πίσω ψηλά, περασμένη στὸ ζουνάρι, οἱ περισσότεροι ξεσκούφωτοι, τὰ μαλλιὰ σὰν τὸ στουπί, τὸ σκουλαρίκι στ' αὐτί, τὰ μοῦτρα τους τομάρι ἀπ' τὰ μισὰ τοῦ ταμπάκου, ὁ ἕνας ἤτανε κουλοχέρης κι' ἄλλοι γκαϊβοί, κουτσομύτηδες καὶ βλογιοκομμένοι. Ἀπ' ὅλαις τῆς φυλαῖς τοῦ Ἰσραήλ, ποὺ στὸ διάολο τοὺς εἶχε μαζέψει ὁ καπτὰν Γεωργίτσης, Μαλτέζους ληοκαμένους, Σκλαβούνους ξεβράσματα ἀπ' τὰ νησιά μας, Κακαβούλια, διωγμένα ἀπ' τὸν καιρὸ τοῦ Τζανὲτ — μπέη κ' ἕναν Ἀράπη ἀκόμα; Τὸ βρισίδι πήγαινε κι' ἐρχότανε.

—Ἄς τον, μωρὲ Γρηγόρη, κάτω τὸν ἄσσο! Ἄς τον λοιπόν!.. τό σταυρό σου!

—Γιατὶ μωρὲ Καπιλλάρη, τὶ λὲς τώρα στὴ μπίστη σου!

—Τί νὰ σοῦ πῶ, μωρὲ, ποὺ νὰ σοῦ πῆ ὁ παπᾶς στ' αὐτὶ κι' ὁ διάκος στὸ κεφάλι!

—Μὰ τὰ μαλώνει τώρα, πάρει διάολο πατέρα σας! πετάχτηκε μὲ θυμὸ ὁ Ἀράπης ποὔκανε τὰ χαρτιά.

—Ἔχουνε μωρ' αὐτοὶ πατέρα, εἶπ' ὁ γκαϊβὸς Μπαρδάκας, ποὺ τοὺς ἔκανε ἡ μάννα τους μ' ἀρκοῦδες!

—Χά, χά, χά, γελάσανε ὅλοι.

Μονάχα ὁ κουλοχέρης δὲ γέλασε, κ' εἶπε χολιασμένος:

—Γελᾶτε, μωρὲ παληόσκυλα; Σᾶς πάει νὰ γελᾶτε; Μπλόκο 'δῶ μέσα, κοντεύομε νὰ ψοφήσωμε τῆς πείνας! Οὖλα τὰ φράγκικα καράβια πέρασαν φορτωμένα γιὰ τὴ Σκάλα — Νόβα καὶ γιὰ τὴ Πόλι, κι' ὅταν θὰ σαλπάρωμε, θὰ πᾶμε γιὰ ἀχινοὺς καὶ γαϊδουροποδαρα!

—Τί θέλεις λοιπὸν νὰ κάνωμε, μωρέ Φουντανέλλα, εἶπε μὲ παράπονο ὁ Καραγάτσης, νὰ σκάσωμε ἢ νὰ κάνωμε ρέμπελο νὰ βγάλωμε τὸν καπτὰν Γεωργίτση καὶ νὰ βάλωμε σένα;

— Θέλω νὰ γδύσωμε τσὴ προεστοί, νὰ σκοτώσωμε τῆς βάρδιαις τῆς ντάμπιας καὶ νὰ φύγωμε! εἶπε ὁ κουλός.

Νά σου καὶ κείνη τὴν ὥρα ἔμπαινε στὴ σπηλιὰ ὁ Γεωργίτσης καὶ τ' ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ κουλοῦ.

— Σωπᾶστε καὶ κάτι θὰ γίνη, παιδιά, εἶπε.

Ὅλοι πεταχτῆκαν ἀπάνω, μαζέψαν τῆς τράπουλαις, οἱ ἄλλοι σβύσαν τῆς τρίλλιαις καὶ τραβηχτήκανε στῆς ἄκραις. Ὅταν τοὺς τἄειπε ὁ καπτὰν Γεωργίτσης πῆγαν νὰ τρελαθοῦν ἀπ' τὴ χαρά τους.

—Δόξα σοι ὁ Θεὸς, ἔλεγε ὁ κουλὸς κ' ἔκανε τὸ σταυρό του. Τὸ δεξί του χέρι τὸ εἶχε καὶ ἤτανε μάλιστα ἀπ' τοὺς πιὸ δυνατούς. Ἤτανε ὁ πιὸ παληὸς σύντροφος τοῦ Μπαρρούς κ' εἶχε τὸ μυστικὸ τοῦ θὰ ἰδοῦμε. Ὁ Γεωργίτσης τοὺς ἔδωκε ἀπὸ ἕνα τάλλαρο, τοῦ κουλοῦ δύο, καὶ τοὺς εἶπε: νὰ ἑτοιμασθοῦνε!

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ

Ὁ ἐραστὴς ΤΗΣ ΛΑΙΔΗΣ ΚΙΜΠΕΡΛΕΫ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ κ. Γ. ΑΣΠΡΕΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ: Ὁ Φίλιππος Βαλεντης, ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ, συναντᾷ σὲ κάποια ἐξοχὴ τῆς Ἀττικῆς, μιὰ ὑπερόχου ὡμορφιᾶς, ξανθὴ ἀμαζόνα. Εἶναι ἡ Λαίδη Κιμπερλεϋ. Συναντῶνται πολλὲς φορὲς, ἀγαπιοῦνται καὶ ἡ Ἐγγλέζα, συνεπαρμένη ἀπὸ τὴν γοητεία τοῦ φίλου της, τοῦ προτείνει νὰ τὴν ἀπαγάγη. Εὐτυχισμένοι γυρίζουν πίσω στὴν Ἀθήνα καὶ ὁ Βαλεντης τὴν ἄκουσε νὰ τοῦ λέη, ὅπως ἔφευγε: Ξέρω ποῦ κάθεστε. Θἄρθῶ νὰ σᾶς ἰδῶ!...

Ἡ Ἔλινορ πῆγε πράγματι στὸ σπίτι τοῦ Φιλίππου ὅπου τὸν διεβεβαίωσε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά, πῶς θὰ τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ ζήση χωρὶς αὐτόν Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως φθάνει στὴν Ἀθήνα ἡ μητέρατου μὲ τὴν παιδική του φίλη, τὴν Τζούλια ποὺ τοῦ τὴν προορίζει γιὰ γυναῖκα του. Ὁ Φίλιππος, χωρὶς περιστροφὲς τῆς δηλώνει, ὅτι ὁ γάμος αὐτὸς εἶνε ἀδύνατον νὰ πραγματοποιηθῆ

10ον

Ὁ Φίλιππος ἔφυγε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο μὲ τὴν ψυχή του γεμάτη στενοχώρια.

Ἡ μητέρα του τὸν εἶχε κάνει νὰ πονέση μὲ τὴν εὐγένεια καὶ τὴν φιλοστοργία ποὺ τοῦ φέρθηκε.

Αἰσθανότανε τὴν ἀνάγκη νὰ συνέλθη, νὰ ψυχραιμήση, νὰ σκεφθῆ.

Μόλις βγῆκε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο πήδησε στὸ πρῶτο ἁμαξάκι ποὺ βρῆκε μπροστά του.

—Τράβα, εἶπε στὸν ἁμαξᾶ.

—Ποῦ, κύριε ἀξιωματικέ; τὸν ρώτησε ὁ ἁμαξᾶς.

Δὲν ἤξερε ποιὰ διεύθυνσι νὰ τοῦ δώση. Δὲν εἶχε στὸ νοῦ του ποῦ θὰ πήγαινε.

—Τράβα στοῦ Ἀνάργυρου, τοῦ εἶπε ἔπειτα ἀπὸ λίγων στιγμῶν δισταγμό.

Τὸ ἁμάξι ξεκίνησε.

—Ὄχι ἀπὸ τὴν ὁδὸν Σταδίου, διέταξε τὸν ἁμαξᾶ ὁ Φίλιππος.

Ἤθελε νὰ ἀποφύγη τὸν πολυσύχναστο δρόμο.

Μαζεύτηκε στὴ γωνιὰ τοῦ ἁμαξιοῦ κάτω ἀπὸ τὴν κατεβασμένη κουκούλα ὥστε κρύφτηκε καλά. Γιὰ νὰ τὸν ἰδῆ κανεὶς ἔπρεπε νὰ σκύψη τὸ κεφάλι του μέσα.

Τοῦ Ἀνάργυρου ἤτανε ἕνα μαγαζὶ ἐξοχικὸ καὶ ἀρκετὰ μακρυὰ γιὰ τὰ συγκοινωνικὰ μέσα τῆς ἐποχῆς. Βρισκότανε στὰ Σεπόλια, τὸ μεγαλύτερο περιβολότοπο τῶν Ἀθηνῶν καὶ στὴ στροφὴ τοῦ δρόμου πρὸς τὴν Κολοκυνθοῦ. Λίγα βήματα μακρύτερα ἀπὸ τὸ Κηφισὸ ποταμὸ ποὺ ἡ κοίτη του καθαρὴ τότε καὶ πλατειά, κρατοῦσε ἀρτετὸ νερό, καὶ τὸ καλοκαῖρι ἀκόμα καὶ τὴν ἄνοιξι τὸ νερὸ κυλοῦσε διαυγὲς καὶ ἄφθονο καὶ ἡ ὄχθες του πλημμυρίζανε ἀπὸ ἀγριολούλουδα καὶ ἄγριες κάλες καὶ νυμφῶνες καὶ ναρκίσους ποὺ γέρνανε ἀπάνω στὸ ρεῖθρο καὶ καθρεφτίζανε τὶς ὡμορφιές τους στὸ μουρμούρισμα τοῦ νεροῦ.

Ὁ Κηφισὸς κύλαγε ἔπειτα ἥρεμα νὰ νερά του πρὸς τὴν Κολοκυνθοῦ καὶ σχημάτιζε ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα καὶ γραφικώτερα μέρη τῶν περιχώρων. Στὴν ὄχθη του, πρὸς τὰ Σεπόλια, ἤτανε ἕνα πλατυ καὶ καλοπατημένο μονοπάτι, προσφιλὴς πρωϊνὸς περίπατος γιὰ κάμποσο καιρὸ τοῦ Βασιλέως Γεωργίου Α΄.

Τώρα καὶ χρόνια ὅλο ἐκεῖνο τὸ ὥμορφο μέρος μετεβλήθη. Ἔγινε ἀγνώριστο γιὰ τοὺς παληοὺς Ἀθηναίους. Ὁ Κηφισὸς ξεράθηκε καὶ ἡ κοίτη του ἔμεινε σκουπιδότοπος.

Ὁ Ἀναργύρου ἕνας μερακλῆς μαγαζάτορας ἤξερε καλὰ τὴ δουλειά του. Ὁποιαδήποτε ὥρα τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς μποροῦσε νὰ σερβίρη στοὺς λίγους ἐκλεκτοὺς πελάτες του τὰ γνησιώτερα καὶ καλύτερα φαγητά καὶ ποτά. Τὸ μαγαζί του ἤτανε ἀριστοκρατικὸ καὶ οἱ παρέες ποὺ πηγαίνανε, ἰδίως τὶς νύχτες, καὶ τὰ βραδυνά, ξέρανε πὼς θὰ βροῦνε τοῦ «πουλιοῦ τὸ γάλα», ὅπως ξέρανε καὶ πὼς θὰ τὸ ἀκριβοπληρώνανε.

Στοῦ Ἀνάργυρου, ὁ Φίλιππος, τραβήχτηκε μέσα στὸ περιβόλι κάτω ἀπὸ ἕνα μεγάλο πεῦκο καὶ πίσω ἀπὸ πυκνοὺς καὶ ὑψηλοὺς θάμνους, περιποιημένες τριανταφυλλιές, ποὺ τὸν κρύψανε ὁλότελα. Διέταξε καὶ τοῦ σερβίρισαν βερμοὺτ μὲ σέλτς, ἄναψε τὸ τσιγάρο του καὶ παρεδόθηκε στὶς σκέψεις του, στοὺς ρεμβασμούς του, στὶς στενοχώριες του, ποὺ σὰν σύννεφα φαιὰ περιτριγύριζαν καὶ θάμπωναν τὸν ἥλιο τῆς ψυχῆς του, τὴν ἀγάπη του.

Τὶς ἴδιες ὧρες, ὅλοι οἱ δικοί του, ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ τὸν ἀγαποῦσανε καὶ τὸν πονοῦσανε, νοιώθανε καὶ αὐτοὶ μεγάλες στενοχώριες.

Ἡ μητέρα του, ποὺ εἶχε ὑπολογίσει πολὺ διαφορετικὰ τὰ πράγματα, ἡ Τζούλια, τὸ ἄθῳο νοικοκυροκόριτσο, ὁ Σεραφεὶμ ὁ πολύτιμος φίλος του καὶ νεαρὸς συνάδελφός του καθὼς καὶ ἡ ὡραία μὲ τὴν ἀνήσυχη ψυχὴ Ἔλινορ, ποὺ τόσο βαθειὰ τὸν ἀγαποῦσε.

Ἡ νεαρὴ λαίδη Κιμπερλέϋ εἶχε τὸ πρωῒ ἐκεῖνο μιὰ ἀπροσδόκητη συνομιλία μὲ τὸν ἴδιο τὸν πρέσβυ τῆς Ἀγγλίας ποὺ τὴν φιλοξενοῦσε στὴν πρεσβεία.

Ὁ Ἔλλιοτ τὴ ρώτησε ἂν προτιμοῦσε νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Ἀγγλία.

Ἡ Ἔλινορ πίστεψε πὼς κατώρθωνε νὰ κρύψῃ καὶ τὴν ταραχή της καὶ τὴν ἔκπληξί της.

Μὲ τὴν ψυχραιμία πεπειραμένου ἀνδρὸς ὁ Ἔλλιοτ τῆς ἐξήγησε ὅτι μποροῦσε νὰ ἐκλέξῃ ἢ τὸ Μπρίντεζι καὶ τὸ σιδηρόδρομο ἀπὸ τὸν Σαὶν-Γοτθὰρ ὡς τὸ Καλαί, ἢ τὴ Μασσαλία μὲ περισσότερο ταξεῖδι θαλάσσιο ἀλλὰ πολὺ λιγώτερο σιδηρόδρομο.

—Δὲν σᾶς συνιστῶ νὰ προτιμήσετε τὸν τρίτο δρόμο, τῆς εἶπε ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι διὰ τοῦ Δουνάβεως στὴ Βουδαπέστη, ἴσως σᾶς κουράσει.

—Ἡ μίσες Κάρδιγκαν, ρώτησε ὅσο μποροῦσε ἀφελῶς ἡ Ἔλινορ, πιὸ δρόμο νὰ προτιμᾷ ἄραγε;

—Ὑποθέτω τὸν συντομώτερο, τῆς ἀπήντησε ὁ πρεσβευτής.

Καὶ τῆς πρόσθεσε μιὰ φράσιν ποὺ ἡ Ἔλινορ τὴν ἠσθάνθη κατάκαρδα.

—Ἴσως διότι γνωρίζει πόσον ἀνυπομόνως σᾶς περιμένουν εἰς τὸ Λονδῖνον.

—Τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Μίσες Κάρδιγκαν εἶνε μὰ τὴν ἀλήθειαν πολὺ συγκινητικόν, κ. Ἔλλιοτ.

—Ὢ, πιστεύσατέ με, μὶςς Ἔλινορ, σᾶς ἀγαπᾷ πολὺ καὶ πιθανὸν σᾶς πονεῖ περισσότερον.

★

Ἡ ἐνδιαφέρουσα συνομιλία τους ποὺ τόσες σπουδαῖες νύξεις ἔκρυβε, περιωρίσθη ὥς ἐκεῖ καὶ συνεπληρώθη μὲ μιὰ ἀσήμαντη βραχεῖα φλυαρία.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἡ Ἔλινορ βρῆκε στὸ δωμάτιό της ἀρκετὲς ἐφημερίδες τοῦ Λονδίνου.

Ἀντελήφθη ὅτι κάποιος λόγος ὑπῆρχε γιὰ νὰ βρῇ ἀπροσδοκήτως τόσα φύλλα καὶ δύο τρία περιοδικά.

Μεταξυ τῶν τελευταίων εἶδε καὶ τὸ «Κουΐν» τὸ ἀριστοκρατικώτερο τῶν περιοδικῶν τῆς ἐποχῆς, εἰς τὶς σελίδες τοῦ ὁποίου παρακολουθεῖτο ἀπὸ τὴν σύνταξιν ὅλη ἡ κίνησις τῆς Αὐλῆς τῆς Μεγάλης Βρεττανίας μὲ ἐξαιρετικὴν καὶ πολυτελῆ εἰκονογράφησιν.

Ἡ πληγωμένη ψυχή της ἔννοιωσε κάποια ὀργή, κάποια ἀγανάκτησι.

Τῆς ἦρθε ν' ἀφήσῃ ἄθικτα ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἔντυπα καὶ νὰ τρέξῃ στὸν ἀγαπημένο της.

Νὰ τρέξῃ στὸν ὡραῖο καὶ νεαρώτατον ἄνδρα ποὺ τόσο ἀγαποῦσε καὶ ποὺ ἔννοιωθε στὰ χείλη της καὶ σ' αὐτὰ τὰ στήθη της θερμὰ καὶ συγκλονιστικὰ τὰ φιλιά του ἀπὸ τὸ ἀπόγευμα.

Μιὰ ἄθελη ἀνατριχίλα συγκλόνιζε τὸ κορμί της καὶ μισοκλείνοντας τὰ μάτια της φανταζότανε πὼς ἄφηνε τὸ σῶμα της τὸ παρθένο μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀγαπημένου της, μέσα στὸ ἡδονικὸ σφίξιμο τῶν μπράτσων του, μέσα στὰ φιλιά του ποὺ τὴ φλογίζανε καὶ στὰ λόγια του ποὺ τὴ νανούριζαν μεθυστικά.

Ἀπεφάσισε νὰ πάῃ ἀμέσως νὰ τὸν ζητήσῃ; Ποῦ; Μήπως ἤξερε.

Ἐγνώριζε πὼς ὁ Φίλιππος περίμενε ἐκεῖνο τὸ πρωῒ συγγενεῖς του ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο.

Ραντεβοῦ εἴχανε δώσει τὸ ἀπόγευμα, ἀλλὰ σὲ μιὰ ψυχὴ ὁρμητικὴ σὰν τῆς Ἔλινορ, τόσες ὧρες ἀναμονῆς ἤτανε κάτι τὸ ἀβάστακτο, κάτι ποὺ θὰ τὴν ἔρριχνε σὲ ἀνυπόφορη ἀγωνία.

Ἡ μίσες Κάρδιγκαν ἦρθε ἔπειτα ἀπὸ λίγο καὶ ἡ Ἔλινορ τὴν ἐδέχθη.

—Αἰσθάνομαι ἀπό τινος τὴ φιλικὴ σας προστασία, κυρία, τῆς εἶπε, ὀλίγον διὰ νὰ μὴ σᾶς πῶ ἀρκετὰ ἐπαχθῆ.

Τὰ λόγια της ἦσαν βαρειά.

Ἡ Κάρδιγκαν ἐταράχθη ἀλλὰ ἡ Ἔλινορ ξεσποῦσε.

— Τὸ καθῆκον μου, ἀπήντησε ξηρά-ξηρὰ ἡ Κάρδιγκαν. Μὴ λησμονεῖτε, τῆς πρόσθεσε ὅτι ἡ ἐπιθυμία τῆς μητρός σας Λαίδη Ἔλινορ εἶνε νὰ ἐπανέλθετε εἰς τὸ Λονδῖνον, καὶ ὑποχρέωσις τιμῆς δι' ἐμὲ εἶνε νὰ σᾶς συνοδεύσω μέχρι τοῦ πύργου τῶν Κιμπερλέϋ.

—Αὐτὸ εἶνε ἀνυπόφορο, ψιθύρισε ἡ Ἔλινορ, εἶνε ἀνυπόφορο.

Ἔπειτα δείχνοντας τὶς ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικά, τὴ ρώτησε χωρὶς νὰ κρύψῃ τὴ δυσφορία της:

—Ἐσεῖς εἴχατε τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ στείλετε αὐτὸν τὸν ταχυδρομικὸν πλοῦτον;

—Μάλιστα Λαίδη Ἔλινορ.

—Σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ ἐξηγήσετε τοὺς λόγους.

—Ἐλπίζω ὅτι θὰ εὕρετε στὶς σελίδες τους πράγματα ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρουν.

—Κατὰ τὴν ἀντίληψίν σας.

—Ἴσως.

—Σᾶς παρακαλῶ νὰ τὰ κρατήσετε διὰ τὸν ἑαυτόν σας.

—Καὶ ἐγὼ σᾶς παρακαλῶ Λαίδη Ἔλινορ νὰ προσέξετε τὸ «Κουΐν».

Ἡ Ἔλινορ μηχανικῶς ξεχώρισε τὸ ἀριστοκρατικὸ περιοδικὸ τῆς Ἀγγλικῆς πρωτευούσης καὶ τὸ ἔρριξε μὲ κάποια ἀδιαφορία καὶ κάποια συγκρατημένη ὀργὴ συνάμα σὲ ἕνα φωτέϊγ.

—Ἔδωσα ἐντολή, τῆς εἶπε τότε ἡ Κάρδιγκαν μὲ τὴν ἴδια ξηρότητα ποὺ χαρακτήριζαν τὰ λόγια της, ἔδωσα ἐντολὴν νὰ κρατήσουν δυὸ θέσεις γιὰ τὸ Πρίντεζι.

Ἡ Ἔλινορ κατακοκκίνισε, δὲν εἶπε ὅμως λέξιν.

—Τὸ ἀτμόπλοιο φεύγει αὔριο ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, στὶς ἑπτὰ τὸ ἀπόγευμα.

—Μάλιστα. Σᾶς εὐχαριστῶ μίσες Κάρδιγκαν, ψιθύρισε ἡ Ἔλινορ.

Ἔδειξε κάποια ἀπροσδόκητη μεταστροφὴ ποὺ ἤτανε ἀδύνατο νὰ ἐπήγαζε ἀπὸ τὴ θέλησί της.

Ἡ Κάρδιγκαν δὲν ἐπρόσθεσε λέξιν. Ὑπεκλίθη καὶ ἔφυγε.

—Μὲ μεταχειρίζονται σὰν παιδί, ψιθύρισε ἡ Ἔλινορ, μόλις ἔμεινε μόνη. Μὲ μεταχειρίζονται σὰν παιδί... ὄχι ὄχι... τὰ σπάζω ἐγὼ αὐτὰ τὰ δεσμὰ τώρα... τὰ σπάζω.

Καὶ ἔσφιξε τὶς μηκῦλες πυγμές της μὲ θυμὸ καὶ ἀνέτεινε τὸ χαριτωμένο κορμί της καὶ τὸ ὁλόξανθο κεφάλι της σὰν τὸν παλαιστὴ ποὺ εἶνε ἀποφασισμένος νὰ κατέλθῃ σὲ κάποιο στίβο σκληρῆς πάλης

—Τὰ σπάζω ἐγὼ τὰ δεσμὰ αὐτά... τὰ δεσμὰ μιᾶς ἀφόρητης κηδεμονίας.

★

Κάποια ἀπόφασις ἀμετάκλητη, κάποιο σχέδιο ἀποφασιστικὸ εἶχε συγκλονίσει τὴν ψυχή της καὶ ἄρχισε νὰ γυρίζῃ, νὰ τριγυρίζῃ, νὰ ἐπανέρχεται καὶ νὰ πλέκεται σὰν ἱστὸς μέσα στὸ νοῦ της.

Ἡ ἀγάπη της, ἀγάπη βαθειὰ καὶ μεγάλη ποὺ εἶχε κυριεύσει τὴ καρδιὰ καὶ τὴ ψυχή της, τῆς ἔδινε δυνάμεις, θέλησι καὶ μαχητικότητα νὰ ἀντιμετωπίσῃ καὶ τοὺς περισσότερο σκληροὺς κινδύνους.

Ἔτσι εἶνε ἡ ψυχὴ τῆς παρθένου καὶ τοῦ νέου ἀνδρός.

Δὲν ξέρει τί δυνάμεις, τί θησαυρούς, ἀλλὰ καὶ τί ἐλαττώματα κρύβει στὰ βάθη της. Μόνο μιὰ ἐρωτικὴ τρικυμία, ἕνας βαθύτατος ἔρως ἀνασύρουν ἀπὸ τὰ κατάβαθα τοῦ ἀνθρωπίνου μυστηρίου, ἀποφάσεις καὶ δυνάμεις ποὺ κι' αὐτὸς δὲν ἤξερε πῶς ὑπῆρχαν κρυμμένες μέσα του.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος πάρῃ μιὰν ἀπόφασι, ἡ ταραγμένη ψυχή του γαληνεύει.

Ἡ Ἔλινορ ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα ἔφευγε ἀπὸ τὴν πρεσβεία.

Πρὶν ἀφήσῃ ὅμως τὸ δωμάτιό της πῆρε στὰ χέρια της τὸ «Κουΐν».

Φυλλομέτρησε τὶς ὡραῖες καὶ πολυτελέστατες εἰκονογραφημένες σελίδες του καὶ ἄξαφνα σταμάτησε σὲ μιὰ σελίδα ποὺ δὲν τῆς ἔκανε ἁπλῶς ἐντύπωσι. Τῆς προξένησε τέτοια κατάπληξι ποὺ ἔμεινε γιὰ κάμποσες στιγμὲς ἀκίνητη σὰν νὰ καρφώθηκε στὴ θέσι της μὲ τὸ στόμα μισάνοιχτο πὰν τοῦ ἀνθρώπου ποὺ εἶνε ἕτοιμος νὰ ἀφήσῃ κάποια κραυγὴ πόνου ἢ ἀγανακτήσεως καὶ μένει μὲ μισάνοιχτα τὰ χείλη ἀπὸ τὴν κατάπληξι.

—Ἀδύνατο, ψιθύρισε, ἀδύνατο, σὰν νὰ μὴ πίστευε τὰ μάτια της... ἀδύνατο...

Στὴ σελίδα τοῦ «Κουΐν» εἶχε δῆ μιὰ φωτογραφία της παραπλεύρως μιᾶς ἄλλης φωτογραφίας ἑνὸς ἀξιωματικοῦ μὲ τὴ φανταχτερὴ στολὴ τῶν ἀξιωματικῶν τῆς Βασιλικῆς φρουρᾶς.

Δυὸ ἀρκετὰ μεγάλες λεζάντες ἦσαν κάτω ἀπὸ κάθε εἰκόνα.

Ἡ φωτογραφία τοῦ ἀξιωματικοῦ ἔδειχνε ἕναν ξανθὸ καὶ αὐστηρᾶς ἐκφράσεως ἄνδρα ὄρθιο καὶ εὐθυτενῆ σὲ στάσι προσοχῆς σὰν νὰ εἶχε καταπιῆ κάποιο χάρακα.

Ἡ δική της ἤτανε σὲ νεαρώτερη ἡλικία μὲ κοστοῦμι κωπηλάτιδος.

Τὴ γνώρισε ἀμέσως.

Τῆς θύμισε τὴ παραμονή της στὰς Ἰνδίας ποὺ εἶχε τόσο ἀφοσιωθῆ στὰ ἀγαπημένα της σπόρ, στὴν καβάλλα καὶ στὰ νερὰ τοῦ Γάγγη ποὺ κωπηλατούσανε καὶ λεμβοδρομούσανε ἢ σχίζανε μὲ πανιὰ τὰ νερὰ τοῦ ἱεροῦ ποταμοῦ τῶν Ἰνδιῶν.

Οἱ λεζάντες τῆς ἀποκαλύπτανε ὅλη τὴν ἀλήθεια, ἀλήθεια ποὺ γιὰ τὴν Ἔλινορ ἀποτελοῦσε τὴν τραγικώτερη περιπέτεια τῆς ζωῆς μιᾶς νέας.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Εἰς τὸ ἑπόμενον

Γ. ΑΣΠΡΕΑΣ

ΕΙΣ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΩΝ

ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΚΗΣ ΑΡΜΑΔΑΣ

ΘΑ ΑΝΕΛΚΥΣΘΟΥΝ ΓΛΗΓΟΡΑ Ή ΑΡΓΑ

Εἰς πόσα δισεκατομμύρια δραχμῶν ἀνέρχονται οἱ θησαυροὶ ποὺ εἶναι θαμένοι στὰ βάθη τῶν ὠκεανῶν;

Δὲν ἔχει γίνει ὁ σχετικὸς ὑπολογισμὸς ἀπὸ κανένα, ἀλλὰ πάντως ἀμέτρητοι εἶναι οἱ θησαυροὶ ποὺ κρύβουν τὰ κύματα ἀπὸ τὰ διάφορα ναυάγια. Εἶχαν γίνει εἰς τὸ παρελθὸν πολλὰ σχέδια καὶ πολλὲς προσπάθειας ἀνελκύσεως τῶν θησαυρῶν αὐτῶν, ἀλλὰ ἡ μόνη πράγματι ἐπιτυχὴς τέτοια ἐπιχείρησις εἶνε ἐκείνη τοῦ ἰταλικοῦ ναυαγοσωστικοῦ «Ἀρτίλιο», τὸ ὁποῖον κατώρθωσε νὰ φέρῃ στὴν ἐπιφάνεια σχεδὸν ὁλόκληρον τὸν θησαυρόν, τοῦ βυθισθέντος εἰς τὰς 22 Μαΐου τοῦ 1922 ἀγγλικοῦ ἀτμοπλοίου «Αἴγυπτος» στὶς ἐπικίνδυνες βραχώδεις ἀκτὲς τῆς Βρετάννης. Ἑκατὸν δύο ἄνθρωποι ἐχάθηκαν τότε καὶ ἐκτὸς τούτου τὸ πλοῖον ἔφερε 1089 ράβδους χρυσοῦ, 37 κιβώτια μὲ 164.979 χρυσὲς διπλὲς λίρες καὶ 1229 ράβδους χρυσοῦ. Ἡ Ἀσφαλιστικὴ Ἑταιρία τοῦ Λόϋδ κατέβαλε εἰς τὴν Ἀτμοπλοϊκὴν Ἑταιρίαν 850.000.000 δραχμὲς ἀποζημίωσι. Ἔκτοτε Γάλλοι, Γερμανοὶ καὶ Σουηδοὶ ἐπεχείρησαν νὰ ἀνασύρουν κάτι ἀπὸ τοὺς θησαυροὺς τοῦ «Αἰγύπτος», χωρὶς νὰ ἐπιτύχουν ὅμως τίποτε.

Ἡ περιοχὴ μεταξὺ Βρέστης καὶ τῆς νήσου Οὐεσάν, εἶναι γνωστὴ στοὺς ναυτικοὺς ὡς «Νερὰ τοῦ Διαβόλου». Τὸ «Αἴγυπτος» εἶχε βυθισθῇ ἐκεῖ εἰς βάθος 125 μέτρων. Ἡ θάλασσα εἶνε τόσο κακή, ὥστε οἱ ναυαγοσωστικὲς ἐργασίες δὲν εἶναι δυνατὲς παρὰ ἀπὸ τὰ μέσα Μαΐου μέχρι Σεπτεμβρίου, ὁπότε ἀρχίζουν οἱ μεγάλες κακοκαιρίες τοῦ φθινοπώρου, ἂν καὶ μέσα στὸ καλοκαῖρι, ἡ θάλασσα δὲν εἶνε ποτὲ ἥσυχη. Τὸ «Ἀρτίλιο» ἄρχισε νὰ ἐργάζεται τὸ καλοκαῖρι τοῦ 1929 καὶ χρειάσθηκε 4 ὁλόκληρους μῆνες γιὰ νὰ ἀνεύρῃ τὸ ναυάγιον. Οἱ ἐργασίες τῆς πραγματικῆς διασώσεως ἀνεβλήθησαν ἀναγκαστικῶς γιὰ τὸ ἄλλο καλοκαῖρι. Τὸ «Ἀρτίλιο» ἐπανῆλθε τῷ 1930 καὶ οἱ δύται κατέβαιναν εἰς τὸν βυθό, μόλις ὁ καιρὸς τὸ ἐπέτρεπε. Τότε ἔγιναν καὶ οἱ πρῶτες ἀνατινάξεις τοῦ ναυαγίου, οἱ ὁποῖες ἐπέφεραν καὶ τὴν καταστροφὴν τοῦ «Ἀρτίλιο». Ἡ ἀνάφλεξις μιᾶς μεγάλης ποσότητος ἐκρηκτικῆς ὕλης ἐβύθισε τὸ πλοῖο καὶ ὁλόκληρο τὸ πλήρωμα ἐχάθηκε μαζί του. Τὸ πένθος ἦτο μεγάλο στὸν ἰταλικὸ πολεμικὸ λιμένα τῆς Σπέτσιας, πατρίδας τῶν δυτῶν καὶ τοῦ τόπου νηολογίας τοῦ «Ἀρτίλιο».

★

Ἐν τούτοις, ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀποθαρρύνεται. Οἱ Ἰταλοὶ καθείλκυσαν ἕνα νέο πλοῖο, τὸ ὁποῖον, παρ' ὅλην τὴν δυσειδαιμονίαν τῶν ναυτικῶν, ὠνομάσθη πάλι «Ἀρτίλιο». Τῷ 1931 τὸ νέον ναυαγοσωστικὸν μὲ νέον πλήρωμα καὶ μὲ ἐννέα δύτες, εὑρίσκετο ἐπὶ τόπου καὶ ἀνέλαβε τὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ ναυαγίου τοῦ «Αἰγύπτος».

Ἡ σκληρὴ ἐργασία διήρκεσεν ὁλόκληρο τὸ καλοκαῖρι χωρὶς νὰ φθάσουν ἀκόμη οἱ δύται εἰς τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ «Αἰγύπτος». Τῷ 1932 ἐσημειώθη ἡ πρώτη ἐπιτυχία.

Ἕνα βράδυ τοῦ Ἰουνίου, ὁ δύτης Λέντσι, ἔφερε ἐπάνω τὸ πρῶτο κιβώτιο, τὸ ὁποῖον ἀνοίχτηκε στὸ κατάστρωμα καὶ παρουσιάστηκε γεμᾶτο χρυσάφι. Ἦσαν 30 ράβδοι, δηλ. ἄνω ἀπὸ 120.000.000 δραχμές. Οἱ ἄνθρωποι ἐχάρηκαν, φυσικά, διότι μὲ μιᾶς τοὺς ἐδίδετο ἡ ἀμοιβὴ τῶν κόπων των. Πράγματι, τὰ 62 % τοῦ ἀνελκυομένου θησαυροῦ ἀνῆκαν, κατὰ τὴν σύμβασι, εἰς τὴν Ἑταιρίαν τοῦ «Ἀρτίλιο», τοῦ ὁποίου τὸ πλήρωμα συμμετεῖχε πάλι, μὲ μεγάλη ἀναλογία εἰς τὰ κέρδη.

Ἡ συνέχεια τῶν ἐργασιῶν τοῦ «Ἀρτίλιο» ἔφερε εἰς φῶς σχεδὸν ὁλόκληρον τὸν θησαυρὸν τῆς «Αἰγύπτου» καὶ ἡ ἐπιτυχία αὐτὴ τοῦ «Ἀρτίλιο» ἀναγνωρίζεται ὡς ἡ μεγαλύτερη ποὺ ἔχει σημειωθῆ ὡς τώρα εἰς τὸ εἶδος αὐτό, εἰς τὰ ναυτικὰ χρονικά.

★

Πράγματι, τὰ πλεῖστα τῶν ἄλλων ναυαγίων παραμένουν εἰς τὸ βάθος τῶν θαλασσῶν καὶ δὲν ἐπέτυχαν σχεδὸν καθόλου ὅλες οἱ προσπάθειες γιὰ τὴν ἀνέλκυσί τους.

Εἰς τὸν κόλπο τῆς Τραπέζης στὸ ἀκρωτήριο τῆς Καλῆς Ἐλπίδος, εὑρίσκονται στὸ βυθὸ περὶ τὰ 60 πλοῖα ποὺ ἐκτελοῦσαν τὴν συγκοινωνία τῶν Ἰνδιῶν καὶ τὰ ὁποῖα οἱ φοβερὲς καταιγίδες ἐβύθισαν ἐκεῖ. Ἔγιναν πολλὲς συμβάσεις, ἀλλ' ὡς τώρα καμμιὰ ἀρχὴ ἐργασίας. Μία ἰταλικὴ Ἑταρία ἀνήγγειλε ὅτι θὰ ἐπιληφθῇ τῆς διασώσεως τῶν θησαυρῶν τοῦ στόλου τοῦ Ναπολέοντος, ποὺ ἐβυθίσθη ἀπὸ τὸν Νέλσωνα εἰς τὸ Ἀμπουκὶρ τῷ 1797, ἀλλὰ ἕως τώρα δὲν ἔγινε παρὰ μόνον τὸ σχέδιον στὸ χαρτί. Εἰς τὸν λιμένα τοῦ Βίγο τῆς Ἱσπανίας, ἐβύθισαν οἱ Ἱσπανοὶ τῷ 1702 ὁλόκληρον ἕνα στόλον ποὺ μετέφερε ἀμέτρητα ἑκατομμύρια εἰς ἄργυρον, γιὰ νὰ μὴν πέσουν εἰς τὰ χέρια τῶν Ἄγγλων. Μέχρι τοῦδε δὲν ἔγινε καμμιὰ σοβαρὴ προσπάθεια ἀνελκύσεως τῶν θησαυρῶν αὐτῶν. Πραγματικὲς ἐπιτυχίες, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν τοῦ «Αἰγύπτος» ἐσημειώθησαν σὲ δύο ἄλλα μόνον πλοῖα: Στὸ «Λαουρέντικ» καὶ στὸ «Λυτίν». Τὸ πρῶτον ποὺ ἐτορπιλλίσθη τῷ 1917 εἰς τὴν διώρυγα τοῦ Μπρίστολ ἔφερε 100 ἑκατομμύρια χρυσοῦ, ἐκ τῶν ὁποίων λέγεται ὅτι ἀνελκύσθησαν μόνον τὰ 14. Ἡ ἀγγλικὴ φρεγάδα «Λυτίν» ἐξ ἄλλου, ἡ ὁποία ἐβυθίσθη τῷ 1799 μέσα σὲ φοβερὴ καταιγῖδα, μὲ τὴν ἀπώλειαν 253 ἀνθρώπων, στὶς ἀκτὲς τοῦ Τέρσελιγκ, εἶχε 1.200.000.000 εἰς χρυσὸν καὶ ἄργυρον, τὰ ὁποῖα ἡ Τράπεζα τῆς Ἀγγλίας ἔστελνε εἰς τὴν πόλιν τοῦ Ἀμβούργου.

★

Καθ' ὅλον τὸν περασμένον αἰῶνα, οἱ ἐργασίες ἀνελκύσεως δὲν κατώρθωσαν νὰ φέρουν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν παρὰ μόνον 160.000.000 χρυσοῦ. Τὸ «Λυτίν» ἔχει σκεπασθῆ φαίνεται ἀπὸ ἕνα ἀδιαπέραστον στρῶμα ἄμμου καὶ ἔτσι οἱ προσπάθειες ἐγκατελείφθησαν πρὸ ἐτῶν. Τώρα τελευταίως ἐρρίφθη μία ἰδέα, ἡ ὁποία φαίνεται ἀκόμη πιὸ περίεργη. Σχεδιάζεται δηλαδὴ ἡ ἀνέλκυσις τῶν θησαυρῶν τῆς ὑπερηφανῆς ἰσπανικῆς ἀρμάδας, τὴν ὁποίαν ὁ Φίλιππος ὁ 2ος, ἔστειλε τῷ 1588, ἐναντίον τῶν Ἄγγλων καὶ τῶν Ὁλλανδῶν. Ἀπὸ τὰ 129 πλοῖα μόνον τὰ 54 ἐπέστρεψαν εἰς τὴν πατρίδα. Μεταξὺ τῶν βυθισθέντων, εὑρίσκεται καὶ ἡ ναυαρχὶς τοῦ στόλου, ἡ «Φλορέντσια», ἡ ὁποία κατεποντίσθη στὸν κόλπον τοῦ Τόμπερμορυ, στὴν δυτικὴ ἀκτὴ τῆς Σκωτίας.

Ἐπέρασαν ἀπὸ τότε 350 χρόνια καὶ οἱ ἔρευνες ἀπέδειξαν ὅτι καὶ ἐκεῖ ἕνα παχύτατο στρῶμα ἄμμου ἐκάλυψε τὸ ναυάγιον. Ἐν τούτοις ὁ Ὁλλανδὸς μηχανικὸς Βίνεν, διατείνεται ὅτι ἐφεῦρε μιὰ καταδυτικὴ συσκευή, μὲ τὴν ὁποίαν θὰ εἶνε δυνατὸν νὰ ὑπερνικηθῇ τὸ ἐμπόδιον τῆς ἄμμου, ἂν καὶ οἱ δῦται ὑπολογίζουν ὅτι τὸ στρῶμα ποὺ καλύπτει τὴν «Φλορέντσια» ἔχει πάχος 10 μέτρων. Ἡ πρόοδος τῆς σημερινῆς τεχνικῆς ὅμως, εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ ἀνατιναχθῇ μὲ δυναμῖτι τὸ στρῶμα τῆς ἄμμου καὶ νὰ σωθοῦν, ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς ἥμισυ αἰῶνες, οἱ θησαυροὶ τῆς ἀρμάδας.

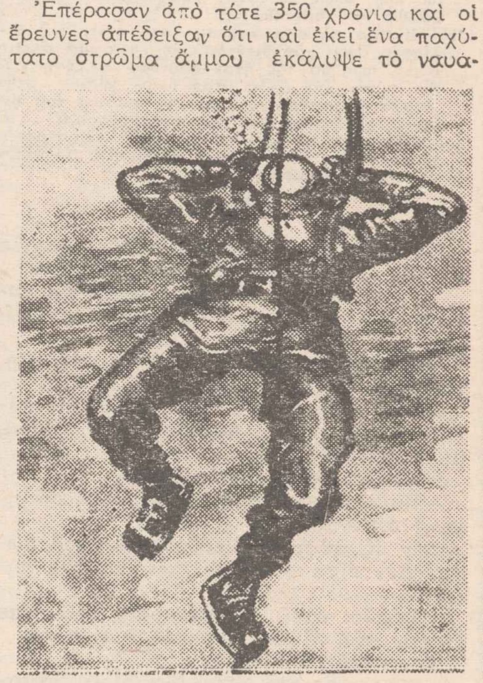

Ὁ δύτης κατεβαίνει διὰ νὰ ἀνασύρῃ τὸν θησαυρόν. Μπορεῖ ὅμως καὶ νὰ μείνῃ μαζύ του, εἰς τὸ βυθὸ τῆς θαλάσσης

ΞΕΥΡΕΤΕ ΓΙΑΤΙ ΛΕΜΕ:

ΤΟΥ ΚΟΥΤΡΟΥΛΗ ΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ;

Ἄς κάμουμε καὶ μὲ τὴν πέννα σήμερα αὐτὴ τὴν ἱεροσυλία, ἀφοῦ μὲ τὸν καθημερινό μας λόγο βασανίζουμε τόσο πολὺ τὴν ψυχὴ τοῦ ἄτυχου Γιάννη Κουτρούλη.

Ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ Κουτρούλης, ποιὸς ὁ θρῦλος του καὶ ποιὸ τὸ βάσανό του, ποὺ μᾶς κάνουν νὰ τὸν θυμόμαστε τόσο συχνὰ μὲ κάποιες ἐκφράσεις, ποὺ ἔγιναν πειὰ κοινόχρηστες στὸ λόγο μας; Ἔγινε τοῦ Κουτρούλη τὸ πανηγύρι» — «ὁ γάμος τοῦ Κουτρούλη» ἢ καὶ ἁπλᾶ: «Ο ουτρούλης» «ἡ κουτρούλα».

Ἡ ἱστορία δὲν ἔχει νὰ μᾶς πῇ καὶ πολλὰ πράγματα, ὁ θρῦλος ὅμως καὶ ἡ παράδοση, ποὺ διατηρήθηκαν ἀπὸ στόμα σὲ στόμα κ' ἔφτασαν ἕως τὴν ἐποχή μας, μποροῦν νὰ ἱκανοποιήσουν περισσότερο τὴν περιέργειά μας.

Σύμφωνα λοιπὸν μὲ τὶς παραδόσεις, — καὶ λέω μὲ «τὶς παραδόσεις» γιατὶ τὸν Κουτρούλη τὸν διεκδικεῖ καὶ ἡ Μάνη καὶ ἡ Μεσσηνία — ὁ Γιάννης Κουτρούλης ἦτανε ἱππότης κι' ἔζησε στὴ Μεθώνη τῆς Πυλίας τὸ 17ον αἰῶνα. Εἴπαμε ὅμως ὅτι τὸν διεκδικεῖ καὶ ἡ Μάνη — καὶ πῶς ἀλλοιῶς; — παρὰ σὰν τὴν ἥρωα μιᾶς αἱματηρῆς βεντέττας, ποὺ γίνηκε τὸ βράδυ τοῦ γάμου του. Περισσότερη ὅμως ἱστορικὴ πιθανότητα διαβλέπουμε στὴν παράδοση, ποὺ τὸν θέλει γέννημα καὶ θρέμμα τῆς Μεθώνης, κι' αὐτὴν θ' ἀκολουθήσουμε. Λοιπὸν ... σι — ω — πή! Ἡ αὐλαία τῶν αἰώνων αἴρεται καὶ ὁ Κουτρούλης ἐμφανίζεται μὲ τὴν ἱπποτικήν του μεγαλοπρέπειαν, ἀλλὰ ... ἐδῶ ἡ παράδοση συγκρούεται. Καὶ λέγω ὅτι συγκρούεται, γιατὶ ἐνῷ ἀποπειρώμεθα νὰ τὸν ἐμφανίσουμε ὡς ἱππότη — πρᾶγμα ποὺ ἐπιβάλλει καὶ ὁ πατριωτισμὸς τοῦ γράφοντος! — ὑποχρεούμεθα νὰ ἀνατρέξουμε ὀλίγο καὶ στὴν ἀνθολογία τοῦ Ἀποστολίδου, ὁ ὁποῖος σ' ἕνα ἀπόσπασμα δημοσιευομένου ποιήματος τοῦ Ραγκαβῆ, ἀλλάζει τὴν κοινωνικὴ καὶ ἐπαγγελματικὴ προσωπικότητα τοῦ Κουτρούλη, τὸν ὁποῖον ἐμφανίζει ὁρκιζόμενο στὸ εἴδωλο τοῦ ἔρωτά του, τὴ θρυλικὴ του Ἀνθοῦσα. Στὸ ἀποκορύφωμα τοῦ πυρετικοῦ του πάθους, ρίπτει αὐτὸ τὸν ὅρκον ὁ Κουτρούλης:

«Μὰ τὴν τέχνην ποὺ ἀσκῶ
μὰ τὴν βελόνην ποὺ κρατῶ...»

Δηλαδὴ ἀπὸ ἱππότης, ἐμφανίζεται ἢ ράπτης ἢ τσαγγάρης! Τὸ ἱστορικό του ὅμως μαρτυρᾷ ὅτι πρόκειται περισσότερο περὶ ἱππότου κατὰ τὴν κοινωνικὴν διάκρισιν, ἀλλὰ ἱππότου συνάμα καὶ στὸ αἴσθημα καὶ στὸ ἦθος. Ἄς ἀρχίσουμε λοιπὸν ἀπὸ τὸ πρελούντιο. 1730. Ὁ ἱππότης Γιάννης Κουτρούλης, νέος ὡραῖος καὶ ἀρκετὰ πλούσιος — ἄρχοντας τῆς Μεθώνης — αἰσθάνεται ὅτι χάνει τὴν ψυχικὴ καὶ τὴν ... καρδιακή του ἰσορροπία. Ἡ σκέψη του γίνεται ἀνήσυχη καὶ οἱ νύχτες περνοῦνε χωρὶς ὕπνο καματερές, ἐξαντλητικές... Συμβαίνει ὅ,τι συνήθως σ' ὅλο τὸν κόσμο, ποὺ βρίσκεται στὴν ἐποχὴ τῆς «ἀνθούσης νεότητος» καὶ καλεῖται νὰ δρέψῃ τοὺς ἀνυπάρκτους «εὐδαίμονας καρκίσσους» τοῦ Μαΐου. Κι' ἐνῷ ὁ ὁ πτερωτὸς Θεὸς ἐλυμαίνετο τὴν καρδίαν τοῦ Κουτρούλη ὡς ... ἐπιδραμὼν Μπαρμπερῖνος, ἡ τύχη του ἔπλεκε τὸ δίχτυ τῶν βασάνων του. Ἡ Ἀνθοῦσα ἦταν ἕνας πυριφλεγὴς ἀθηναϊκὸς Ἰούλιος, προωρισμένος νὰ παρέχει τὴ φλόγα τῆς ... κλινικῆς ἑστιάσεως εἰς τὸν «μεθ οὗ αὐτὴ νομίμως συνεζεύχθη». Κατὰ φυσικὴν δὲ συνέπειαν, τὸ πρᾶγμα «δὲν σήκωνε νερό» Πλὴν καὶ ὁ Ἔρωτας δὲν εἶνε — παρὰ τὴν ἡλικίαν του — ἀπὸ τοὺς νεήλιδες ἐκείνους ποὺ ἀλλάσσουν «κατεύθυνσιν Βεληνεκοῦς» μὲ τὴν πρώτην ἄρνηση. Τὸ εἶπε καὶ ὁ Σοφοκλῆς: Ἔρως ἀνίκατε μάχαν! Μὲ τὸ Θεῖον πῦρ, στὴν καρδιά, ἄρχισε καὶ ὁ Κουτρούλης νὰ θέτῃ σ' ἐφαρμογὴ τὸ στρατηγικὸ σχέδιο τῆς ἐκπορθήσεως! Κοντόβολτες κάτω ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς ἀγαπημένης του Ἀνθοῦσας, δειλὰ βλέμματα καὶ ... κουβέντες μὲ τὸν ἑαυτό του. Καὶ πρὸ πάντων ἐχεμύθεια!... Τὸ χωριὸ δὲν ἦταν διατεθειμένο νὰ ἀνεχθῇ ενα τέτοιο σκάνδαλο. Σκάνδαλο τεράστιο γιὰ τὴν ἐποχή του. Ἕνας νέος νὰ ξεμυαλίσῃ μιὰ πανδρεμμένη..

Μὲ τὸν καιρὸ κατώρθωσε νὰ κινήσῃ τὴν προσοχὴ τῆς Ἀνθούσας, ποὺ ἐκδηλώθηκε περσότερο σὰν περιέργεια, μὲ τὴν ὁποία συνήθως δικαιολογοῦν τὸ πρῶτο βῆμα στὸν ἔρωτα ἢ στὸ παραστράτημά τους οἱ γυναῖκες. Ὁ Κουτρούλης ἀναθάρρεψε καὶ τὰ ὄνειρά του ἦταν γεμμᾶτα ἀπὸ θελκτικὲς κατακτήσεις. Μόνος ὅμως δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ φέρῃ ἀποτέλεσμα. Δὲν μποροῦσε νὰ πλησιάσῃ τὴν Ἀνθούσα. Χρειάζονταν κάποιος ἄλλος. Ἕνας τρίτος. Ἕνας φίλος στὴν ἀρχὴ ποὺ τὸ εἶχε σ' αὐτὸν ἐμπιστοσύνη. Κι' ἔτσι ἐπειδὴ ὁ ἔρωτας, τὸ χρῆμα καὶ ὁ βῆχας δὲν κρύβονται, ἔσκασε τὸ μυστικό. Βρέθηκε ὁ τρίτος, ἀλλὰ κοντὰ σ' αὐτὸν, τὄμαθε καὶ μιὰ μεγάλη μερίδα τοῦ χωριοῦ. Οἱ γυναικοῦλες ἄρχισαν τὴν ... καπεντρεχῆ κουρκουσουριά τους. Ὁ Κουτρούλης καὶ ἡ Ἀνθοῦσα ἀποτελοῦσαν τὸ φλέγον ζήτημα τῆς ἡμέρας. Αὐτὸ ὅμως ἐτόνωνε περσότερο τὸν Κουτρούλη. Στὸ πεῖσμα τους, αὐτὸς θὰ κέρδιζε τὴ μάχη καὶ ὡς τρόπαιον τὴν Ἀνθοῦσα.

Οὔτε ἡ ἱστορία οὔτε ἡ παράδοσις μᾶς λέει πῶς καὶ ποῦ κατώρθωσεν ὁ Κουτρούλης νὰ ἐκμυστηρευθῇ τὸν ἔρωτά του στὴν Ἀνθοῦσα. Ξέρουμε μόνο πὼς σ' αὐτὴ τὴν ἐκμυστήρευση ἔφθασεν ὕστερα ἀπὸ τέσσαρα χρόνια, ἴσως γιατὶ τότε ἡ γλῶσσα καὶ ἡ καρδιὰ τῶν ἀνθρώπων δὲν ταξείδευε μὲ .. ὠτομοτρὶς καὶ ὁ ἔρωτας δὲν ἦτο τελεσίγραφον!.. Ἡ Ἀνθοῦσα, θὲς γιὰ νὰ κερδίσῃ τὰ προσχήματα ἢ γιὰ νὰ τσιτσιρίσῃ περισσότερο τὸν ἄτυχον ἐραστή, ἔκαμε, τάχατες, πὼς ἀρνεῖται, πρᾶγμα ποὺ τ' ὡμολόγησε ὕστερα ἀπὸ τρία χρόνια. Ἔτσι πέφτει ἡ αὐλαία στὴν πρώτη πράξη καὶ συνεχίζεται ἡ σύγκρουση τῆς παραδόσεως. Εἴπαμε ὅτι τὸν Κουτρούλη τὸν διεκδικεῖ καὶ ἡ Μεσσηνία καὶ ἡ Μάνη. Καὶ προσθέτουμε. Κατ' ἄλλους ὁ Κουτρούλης συνεβίωσε παράνομα μὲ τὴν Ἀνθοῦσα 14 χρόνια, μετὰ τὰ ὁποῖα τὴν στεφανώθηκε καὶ ἔκαμε τὸν περιβόητο ἐκεῖνο γάμο (τὸ πανηγῦρι τοῦ Κουτρούλη) ποὺ ἔμεινε ἱστορικὸ γιὰ τὸ ἑβδομαδιαῖο γλέντι καὶ γιὰ τὸ πλῆθος τῶν καλεσμένων. Ἐμεῖς ὅμως ἔχουμε ἀντίρρηση, ὡς πρὸς τὴν παράνομη συμβίωσή του καὶ τὸ γιατὶ θὰ τὸ ποῦμε παρακάτω.

Ἡ κουρκουσουριὰ δούλευε στὴ Μεθώνη. Τὸ κακὸ ἔδινε κι' ἔπερνε. Τοῦτο ὅμως δὲν ἔκοψε καὶ τὸν Ἔρωτα τοῦ Κουτρούλη, ποὺ στὸ μεταξὺ δυνάμωνε. Τ' ὄνειρο τῆς συμβιώσεως τὸν εἶχε κυριέψει. Κι' ἀσφαλῶς θὰ τελείωναν τὰ βάσανά του μέσα στὰ ἑπτὰ αὐτὰ χρόνια, ἄν ἡ Ἀνθοῦσα ἦταν ἐλεύθερη. Τῆς ὑποβάλλει, λοιπόν, τὴν πρόταση τοῦ διαζυγίου. Ἡ Ἀνθοῦσα ἀρνεῖται. Τῆς ἄρεσε καὶ ὁ Κουτρούλης, μὰ κι' ἀπὸ τὸν ἄνδρα της δὲν εἶχε παράπονο. Ἤθελε καὶ τὸ «μημὴ καὶ τὸ κοκὸ» καθὼς λένε. Στὸν ἔρωτα ὅμως δὲν χωρᾶνε συμβιβασμοί. Τὰ πράγματα τέθηκαν ὠμά: Ἢ τὸν Κουτρούλη ἢ τὸν ἄνδρα της. Ἡ συνείδησή της πρὸ τοῦ ἐκβιασμοῦ αὐτοῦ... μπαστάρδεψε! Δέχεται τὴν πρόταση τοῦ Κουτρούλη καὶ ὑποβάλλει στὸ Δεσπότη Καλαμῶν αἴτηση διαζυγίου. Στὴν καρδιὰ ὅμως τοῦ ἀγαθοῦ κληρικοῦ, ὡς μόνος ἔνοικος παρέμενε ὁ ἠθικὸς καὶ θρησκευτικὸς νόμος. Καὶ ὁ κεραυνὸς ἔσκασε! Ὁ δεσπότης ἀφορίζει τὴν Ἀνθοῦσα ὡς ἄπιστη. Ἡ κοινὴ γνώμη τοῦ χωριοῦ ἀνάσανε γιατὶ ἔβλεπε τὰ πράγματα νὰ ξαναμπαίνουν πάλι στὴ θέσι τους. Ὁ Κουτρουλης ὁμως εἰχε ματια κι' ἄλλη φλογα. Ὁ κύβος εἶχε ριφθῆ. Και ἴδια ἔπρεπε να πεσῃ καὶ ἡ Ἀνθουσα στὴν ἀγκαλιά του. Οἱ καιροὶ γυρίζουν οἱ ἄνθρωποι παρέρχονται. Ὁ Ἔρωτας ὅμως φεύγει πάντα τροπαιοῦχος καὶ οὐδέποτε κατησχημένος. Ἔτσι μαζὶ μὲ τοὺς ἀλλους ποὺ ἔφυγαν, ἔφυγε καὶ ὁ Δεσπότης Καλαμῶν, ἀντικατασταθεὶς ἀπὸ ἄλλον, περισσότερο ἴσως ἐλαστικὸ καί... προοδευτικό. Ἡ αἴτησις ὑποβάλλεται ἐκ νέου καὶ ὁ γάμος κηρύσσεται «λελυμένος». Πρὸ τοῦ γεγονότος αὐτοῦ τὸ χωριὸ καὶ ὁλόκληρη ἡ περιφέρεια ξεσηκώνεται πανηγυρίζοντας τὸ θρίαμβο τοῦ Κουτρούλη, ὕστερα ἀπὸ 14 χρόνια. Καὶ ἔτσι ἀπὸ λίγες μέρες νομιμοποιοῦνται οἱ σχέσεις Ἀνθούσας καὶ Κουλη διὰ νέου γάμου. Καλεσμένοι καὶ ἀκάλεστοι καταπλημμύρισαν τ' ἀρχοντικὸ τοῦ Κουτρούλη, καθένας μὲ τὰ «κανίσκια» του. Καὶ μαζὶ μ' αὐτοὺς οἱ αἰώνιοι τζαμπατζῆδες, οἱ ὁποῖοι γιὰ νὰ δικαιολογήσουν τὴν παρουσία τους, ἔλεγαν ὅτι ἦσαν... μάγειροι τοῦ Κουτρούλη.

Καὶ τώρα ἐρωτᾶται. Θὰ ἦταν δικαιολογημένος αὐτὸς ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ Κουτρούλη, ἂν ἀπὸ τὴν πρώτη του ἐπίθεση καταχτοῦσε τὴν Ἀνθοῦσα καὶ ζοῦσε μαζί της, ἔστω καὶ παράνομα 14 χρόνια;

Ἀσφαλῶς ὄχι. Ἡ φύση τοῦ αἰσθήματος αὐτοῦ μᾶς εἶνε γνωστή. Φουντώνει σὰν κεραυνὸς καὶ σβύνει μὲ τὴν πρώτη σχεδὸν ἐπαφή. Ὕστερα καὶ ἡ ἐπιμονὴ τοῦ Κουτρούλη 14 ὁλόκληρα χρόνια, μαρτυρεῖ ὅτι δὲν πρόκειται οὔτε περὶ ράπτου ἢ τσαγγάρη, ἀλλὰ περὶ πραγματικοῦ ἱππότου, στὴν καρδιὰ τοῦ ὁποίου ἐπέρασεν ὁ ἔρωτας μὲ ὅλη του τὴν ποιητικὴ παράδοση, τὴν αἴγλη τῆς ρωμαντικῆς ἐποχῆς, μὲ ὅλο του τὸ μαζωχικὸ μαρτύριο.

Λέγοντας δὲ «κουτρούλης» — «κουτρούλα» ἄλλο δὲν κάνουμε παρὰ νὰ χαρακτηρίζουμε ἀνθρώπους ποὺ ὑπόφεραν καὶ βασανίσθησαν στὴ ζωή τους, βαθειὰ καὶ μακρά, ὅπως καὶ ὁ Κουτρούλης στὰ 14 χρόνια τοῦ ἔρωτά του.

ΠΕΤΡΟΣ ΟΛΥΜΠΙΟΣ

Γράμματα-Τέχνη-θέατρον

Ἑλληνικαὶ ἐφευρέσεις

Η ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΥΧΟΡΔΟΥ ΤΟΥ ΤΣΑΜΟΥΡΤΖΗ ΕΙΣ ΤΗΝ Ν. ΥΟΡΚΗΝ

Αἱ κρίσεις τῶν Ἀμερικανῶν

Ὅταν ὁ Τσαμουρτζῆς ἐφόρτωσε εἰς τὸ ὑπερωκεάνειον τὰ πέντε πολύχορδα διὰ τὴν Ἀμερικὴν καὶ μπαρκάρισε καὶ ὁ ἴδιος μὲ ἄλλα τρία πρόσωπα, πολλοὶ ἄρχισαν νὰ ἀμφιβάλουν γιὰ τὴν διανοητική του ἰσορροπία.

—Ποῦ τραβάει ἕνας τυφλὸς ἄνθρωπος, σ' ἕνα κόσμο μακρυνὸ καὶ ἄγνωστο; Μὲ μιὰ ἐφεύρεσι ἀμφίβολο ἴσως καὶ ἀνεφάρμοστο; Ποιὸς τοὔδωσε τὸ θάρρος καὶ ποιὸς τὸν ἐνίσχυσε;

Τὰ ἐρωτήματα αὐτὰ προήρχοντο ἀπὸ ἐχθροὺς καὶ φίλους. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ τυφλὸς ὀργανοποιὸς διέπλεε τὸν Ἀτλαντικὸ καὶ ἕνα πρωϊνὸ τοῦ παρελθόντος Μαρτίου ξεμπάρκαρε στὴν Νέαν Ὑόρκην. Αὐτός, ἡ γυναῖκα του, ἡ κυρία Θέη Καίσαρη Ἀρίνγκη, ἐκλεκτὴ ἁρπίστρια, ὁ κ. Μιχ. Πολίτης καὶ τὰ πολύχορδα. Ἄγνωστοι εἰς τοὺς ἀγνώστους, ἄσημοι, ἀσήμαντοι καὶ ἀνυπολόγιστοι εἰς τὴν τεραστίαν πολιτείαν τῶν δέκα ἑκατομμυρίων κατοίκων καὶ τῶν καταθλιπτικῶν οὐρανοξυστῶν. Ὑπάρχουν περιστάσεις ποὺ τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων ὁδηγεῖ καὶ ρυθμίζει μία ἀκατανίκητος μυστηριώδης δύναμις. Μία τέτοια δύναμις καθοδηγεῖ τὸν Τσαμουρτζῆν. Δύναμις καὶ πίστις πρὸς ἕνα ἀνώτερον πεπρωμένον, πρὸς μίαν ὑψηλὴν ἀποστολήν, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ὁ τυφλὸς ἐννοεῖ νὰ φέρῃ εἰς τὸ τέρμα της ἀψηφῶντας κόπους, ἀπογοητεύσεις, ἀντιδράσεις, στενοχώριες. Ἄλλος εἰς τὴν θέσιν του θα εἶχε ἀγκυροβολήσῃ. Ἡ ἐργασία του πηγαίνει περίφημα, τὸ εἰσόδημά του εἶνε ἀρκετό, ἡ οἰκογένεια καὶ τὰ παιδάκια του ζοῦν εὐτυχισμένα, τί ἄλλο μποροῦσε νὰ ἀποζητήσῃ ἕνας τυφλός; Ὅλοι οἱ ὅμοιοί του πιθανὸν τίποτε, ὁ Τσαμουρτζῆς ὅμως τὰ πάντα. Ἡ ἀνησυχία του εἶνε τὸ χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τῆς ἐπιτυχίας του. Ἐπὶ τέλους τὸ πολύχορδό του κατεσκευάσθη εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐπέτυχε, ἐβραβεύθη ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία, ἐδέχθη τὰ συγχαρητήρια ὅλου τοῦ κόσμου. Δὲν εἶνε μήπως ἀρκετό; Γιὰ μας ὅλους ναί, γιὰ τὸν Τσαμουρτζῆ εἶνε τὰ πρῶτα βήματα. Ἡ Ἑλλὰς εἶνε μικρὴ καὶ πτωχὴ διὰ νὰ τὸ ἐγκολπωθῇ καὶ τὸ ἐπιβάλλει. Ἡ Εὐρώπη περνᾷ ἀδιαφιλονίκητη κρίσι. Πλώρη, λοιπόν, γιὰ τὴν Ἀμερική. Αὐτὸ κι' ἔγινε.

Εἰς τὰς 11 Ἀπριλίου, ἀφοῦ εἶχαν προηγηθῇ συνεντεύξεις, ἀνακοινώσεις, φωτογραφίες καὶ ἐπεξηγήσεις, πλήρης δηλαδὴ διαφώτισι τῆς κοινῆς γνώμης ἐστάλησαν αἱ προσκλήσεις διὰ τὴν πρώτην ἐπίσκεψιν.. Ἔγινεν εἰς τὴν αἴθουσαν «Στάνγουαίη» καὶ ἐσημείωσεν σημαντικὴν ἐτυχίαν. Ἐπίσημοι, εἰδικοί, μουσικοὶ καὶ κριτικοὶ ἔμειναν κατάπληκτοι διὰ τὴν τελειότητα τῆς ἐφευρέσεως. Τὰς ἠχητικὰς δυνατότητας, τὸν πλοῦτον τῶν ἠχητικῶν καὶ χρωματικῶν ἀποχρώσεων, τὴν τελειότητα καὶ τὴν ἀκρίβειαν τῆς κατασκευῆς. Τὰ πάντα ὑπολογισμένα εἰς τὴν ἐντέλειαν. 117 χορδαὶ ποὺ κατορθώνει κάθε μία νὰ διατηρῇ τὴν προσωπικότητά της μέσα στὸ θαυμάσιο σύνολο. Ὁ διευθυντὴς τοῦ οἴκου «Στάντγουαίη» κ. Γκρέϊνερ ἐξεφράσθη μὲ ἐνθουσιασμὸν διὰ τὴν τελειότητα τοῦ πολυχόρδου καὶ τὴν μελλοντικὴν του συμβολὴν εἰς τὸ ὀρχηστρικὸν σύνολον. Ὁ περίφημος κατασκευαστὴς ἀρπῶν κ. Κλὰρκ εἰς ἐπιστολήν του, μετὰ τὴν ἀκρόασιν, πλέκει τὸ ἐγκώμιον τοῦ ἐφευρέτου καὶ προβλέπει λαμπρὸν μέλλον διὰ τὸ νέον ὄργανον. Ὁ Λάμπρος Καλλίμαχος, ὁ διάσημος Ἕλλην φλαουτίστας εὑρίσκει τὸ πολύχορδον ὡς τὸ ἰδεῶδες ὄργανον διὰ τὴν συνοδείαν τοῦ φλάουτου. Ἡ γνώμη τοῦ μεγάλου μας Μητροπούλου δημοσιεύεται εἰς ὅλον τὸν Ἀμερικανικὸν Τύπον. Ἰδοὺ τί λέγει: «Νομίζω, ὅτι μπορῶ νὰ δώσω καὶ ἐγὼ τὴν γνώμην μου, καθότι παρηκολούθησα μετὰ μεγίστου ἐνδιαφέροντος τὴν θαυμαστὴν ἐπεξεργασίαν καὶ τελειοποίησιν τῆς ἐφευρέσεώς σας, ἡ ὁποία ἀσφαλῶς θὰ ἀνοίξῃ νέους ὁρίζοντας εἰς τὴν τέχνην μας, μὲ τὸ πλούσιον χρῶμα, τὴν ἄφθαστον ἠχητικότητα τοῦ ὀργάνου καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ζήσῃ καὶ ὡς αὐτούσιον καὶ πολυτιμότατον ὄργανον διὰ τὸν πλουτισμὸν τοῦ ὀρχηστρικοῦ συνόλου».

Μὲ τὰ ντοκουμέντα αὐτὰ ὁ κ. Τσαμουρτζῆς ἔδωσε τὴν πρώτην συναυλίαν του προχθὲς Τετάρτην 25ην Μαΐου εἰς τὸ «Τάουν Χώλ» τῆς Νέας Ὑόρκης, μὲ σολίστ τὴν κ. Ἀράνγκη.

Ἡ πρώτη ἐπίσημος δημοσία συναυλία ἡ ὁποία θὰ ἔκρινε ἀσφαλῶς τὸ μέλλον τοῦ νέου ὀργάνου. Διὰ τὴν συναυλίαν αὐτὴν δὲν ἔχομεν ἀκόμη νέα. Γνωρίζομεν μόνον ὅτι ἐτέθη ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς Ἀθηναγόρα καὶ ὅτι παρέστησαν αἱ πλέον διακεκριμέναι προσωπικότητες τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἀκόμη γνωρίζομεν, ὅτι παρέστη ὁ Μητρόπουλος, ὁ ὁποῖος ὑποστηρίζει τὸν ἐφευρέτην μὲ ὅλον του τὸ κῦρος καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν του.

ΜΙΧ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΣΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑ

ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ ΠΟΥ ΚΡΑΤΟΥΝ ΗΜΕΡΕΣ

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΙΑΠΩΝΙΣ ΗΘΟΠΟΙΟΣ

Τὸ Ἰαπωνικὸ θέατρο δὲν εἶναι πολὺ παληό.

Ἡ ἀρχή του ἀναφέρεται κατὰ τὸν 9ον αἰῶνα μ. Χ., τὴν ἐποχὴ ποὺ ἦτο Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου ὁ Θεόφιλος. Ἄν πιστέψουμε, μάλιστα, τὸν θρύλο, ἡ δημιουργία του ὀφείλεται σ' ἕνα σεισμό. Κοντὰ σ' ἕνα βαλτῶδες μέρος τῆς ἐπαρχίας Γιαμάτο, κατὰ τὸ ἔτος 805, ἄνοιξε ἡ γῆ ἀπὸ ἕνα μεγάλο σεισμό, καὶ μιὰ ἀνυπόφορη ἀναθυμίασις γεμάτη μιάσματα, ξεχύθηκε σὲ ὅλη τὴν περιοχὴ γύρω. Οἱ κάτοικοι ἄρχισαν τότε νὰ καῖνε ξύλα, γιὰ νὰ διώξουν τὸν μολυσμένο καπνό, γιατὶ σύμφωνα μὲ μιὰ Ἰαπωνικὴ δοξασία, ἡ φωτιά, θεότης ἀρσενική, καταπολεμεῖ καὶ ἐξολοθρεύει τὸν καπνό, θεότητα θηλυκή. Συγχρόνως, ἕνας γέρος ἄρχισε νὰ χορεύῃ ἕνα μυστηριώδη χορό, πάνω στὴ χλόη, ἀντίκρυ σ' ἕνα ναό, καὶ νὰ κάνῃ ξόρκια, γιὰ νὰ διώξῃ τὰ κακὰ πνεύματα. Καὶ πραγματικά, ἔπειτα ἀπὸ λίγο, οἱ μολυσμένες ἀναθυμιάσεις διαλύθηκαν. Οἱ κάτοικοι ἄρχισαν τότε νὰ ἀναπέμπουν θερμὲς εὐχαριστίες εἰς τοὺς θεούς, διὰ νὰ διατηρηθῇ ἡ μνήμη τοῦ εὐχαρίστου γεγονότος, καθιέρωσαν ἐτησίους θρησκευτικοὺς χοροὺς ἀπὸ τοὺς ὁποίους σιγὰ —σιγὰ διεμορφώθηκε τὸ Ἰαπωνικὸ θέατρο.

Ὁ θρύλος αὐτὸς ὑπενθυμίζεται ὡς σήμερα ἀκόμη σὲ πολλὰ Ἰαπωνικὰ θέατρα. Πρὶν ἀπὸ τὴν παράστασιν, ἕνας ἠθοποιὸς μεταμφιεσμένος σὲ γέρο, βγαίνει στὸ προσκήνιο, χορεύει ἕνα χορό, καὶ εὔχεται χρόνια πολλὰ κι' εὐτυχισμένα στοὺς θεατάς.

Κανένας λαὸς ἴσως τοῦ κόσμου δὲν ἀγαπᾷ τόσο τὸ θέατρο, ὅσο οἱ Ἰάπωνες. Τὸ ἀγαποῦν, παρὰ τὶς ἀκριβώτατες τιμὲς τῶν εἰσιτηρίων, ποὺ εἶνε ἐντελῶς δυσανάλογες πρὸς τὴν φτήνεια ποὺ ἐπικρατεῖ εἰς τὴν χώραν τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου. Αὐτὸ συμβαίνει, γιατὶ οἱ Ἰάπωνες, ὅταν πρόκειται νὰ διασκεδάσουν, δὲν τσιγκουνεύοται καθόλου τὸ χρῆμα. Τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν ἐσόδων τους τὸ διαθέτουν γιὰ γλέντια.

Μία οἰκογένεια π. χ. ποὺ ξοδεύει, 80 ἂς ποῦμε φράγκα τὸν μῆνα γιὰ τὴν συντήρησί της, δὲν τὸ ἔχει τίποτε νὰ διαθέσῃ τὰ 20 φράγκα γιὰ μιὰ θεατρικὴ παράστασι, ἀδιαφορῶντας ἂν κατόπιν γιὰ νὰ τὰ φέρῃ βόλτα, θὰ ἀναγκασθῇ νὰ κουτσουρέψῃ καὶ τὸ φαγητό της ἀκόμα.

Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι ἡ παραστάσεις τῶν Ἰαπωνικῶν θεάτρων εἶνε.. χορταστικώτατες. Βαστάζουν μιὰ ὁλόκληρη μέρα, κάποτε δὲ καὶ περισσότερο ἀκόμα. Κανονικῶς ἡ παραστάσεις ἀρχίζουν στὶς 9 ἢ στὶς 10 τὸ πρωῒ καὶ τελειώνουν κατὰ τὶς 11 τὸ βράδυ. Κάποτε ὅμως συνεχίζονται καὶ ὡς τὴν ἑπομένη.

Φυσικά, ἡ ἀτελεύτητες αὐτὲς παραστάσεις διακόπτονται ἀπὸ πολλὰ καὶ μεγάλα διαλείμματα, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ὁποίων οἱ θεαταί... κολατσίζουν ἢ καὶ τὸ στρώνουν στὰ γερὰ στὸ φαΐ, πίνουν, καπνίζουν, κουβεντιάζουν. Οἱ οἰκονόμοι παίρνουν, μαζὺ ἀπὸ τὸ σπίτι τους τὸ φαγητό τους, οἱ ἀνοιχτοχέρηδες ὅμως τὸ παραγγέλλουν στὰ ἑστιατόρια ἢ τεϊοτοποτεῖα ποὺ λειτουργοῦν ἐπίτηδες γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ κοντὰ στὰ θέατρα.

Ἡ αὐλαία στὰ ἰαπωνικὰ θέατρα δὲν ὑψώνεται ὅπως στὰ Εὐρωπαϊκά. Τραβιέται ἀπὸ τὰ πλάγια, ὅπως ἀκριβῶς ἡ κουρτίνες. Ὅσο γιὰ τὴ σκηνή, αὐτὴ εἶνε κινητή, περιστροφική, ὅπως τὴν λένε στὴν Εὐρώπη. Παρουσιάζει δηλαδὴ στὸ κοινό, μ' ἕνα ἁπλὸ σύνθημα τοῦ ἀρχιμηχανικοῦ σκηνὲς με διάφορη κάθε φορὰ σκηνοθεσία.

★

Ἀλλ' ἡ μεγαλύτερη ἰδιορρυθμία τοῦ Ἰαπωνικοῦ θεάτρου εἶνε, ὅτι οἱ ἠθοποιοί, ὅταν πρόκειται νὰ πᾶνε σκηνή, διασχίζουν ὁλόκληρη τὴν αἴθουσα τοῦ θεάτρου, περπατῶντας ἐπάνω σὲ πλατειὰ σανίδια ποὺ εἶνε τοποθετημένα στὸ ὕψος τοῦ κεφαλιοῦ τῶν θεατῶν καὶ ποὺ οἱ Ἰάπωνες τὰ ὀνομάζουν, ἄγνωστο γιατὶ «ἀνθόδρομους».

Οἱ Ἰάπωνες καὶ πρὸ πάντων αἱ Ἰαπωνίδες λατρεύουν τοὺς ἠθοποιούς. Οἱ ἠθοποιοὶ γι' αὐτοὺς εἶνε εἴδωλα, σωστοὶ θεοί. Οἱ φωτογραφίαι τους κυκλοφοροῦν ἀπὸ χέρι σὲ χέρι, καὶ γιὰ μιὰ Ἰαπωνίδα, τὸ νὰ ἴδῃ ἀπὸ κοντά, νὰ μιλήσῃ νὰ ἀκούσῃ ἕνα φημισμένο ἠθοποιό, ἀποτελεῖ μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες εὐτυχίες. Τὸ νόστιμο εἶνε, ὅτι οἱ εὐτυχίες αὐτὲς μποροῦν νὰ ἀγορασθοῦν, μὲ χρῆμα, ἔχουν μάλιστα καὶ διατίμησι. Ἡ συνομιλία ἔξαφνα μιᾶς κυρίας μ' ἕνα ἠθοποιὸ στὸ σπίτι της ἢ σὲ κανένα ἀπὸ τὰ πολυάριθμα τεϊοτοποιεῖα, ποὺ βρίσκονται κοντὰ στὰ θέατρα, στοιχίζει συνήθως 30—40 «γιέν» δηλαδὴ 300—500 δραχμ. περίπου, μπορεῖ ὅμως νὰ φθάσῃ σὲ τεράστια ποσὰ ὅταν ἡ ὁμιλία παραταθῇ.

Ὄχι μόνον σήμερα, ἀλλ' ἀνέκαθεν, ἦσαν τρομερὰ δημοφιλεῖς στὴν Ἰαπωνία οἱ ἠθοποιοί. Τῷ 1813, τὴν ἡμέρα τῆς κηδείας τῶν διασήμων ἠθοποιῶν, τοῦ Μαντὸ Λούκα καὶ τοῦ Σεγκάτα Ρότο, τὸ Τόκιο, ὅπως γράφουν οἱ ἱστορικοί, εἶχε βυθισθῇ στὸ πένθος, κι' ἀντηχοῦσε ὁλόκληρο ἀπὸ θρήνους κι' ἀναστεναγμούς. Μυριάδες δὲ Ἰαπώνων καὶ Ἰαπωνίδων παρηκολούθησαν τὴν ἄπειρη συντριβὴ καὶ κατάνυξι τὴν κηδεία τους.

★

Ὅπως στὴν Εὐρώπη, ἔτσι καὶ στὴν Ἰαπωνία, οἱ διάφοροι ἠθοποιοὶ λανσάρουν τὶς μόδες. Τὸ Εὐρωπαϊκὸ κοστοῦμι λ. χ. τὸ πρωτοφόρεσε στὴν Ἰαπωνία, ὁ διάσημος ἠθοποιὸς Κικουγκόρο. Ὁ ἠθοποιὸς αὐτὸς ποὺ ἔπαιζεν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ρόλους μεγάλων φεουδαρχῶν, καὶ ποὺ ὁ κόσμος εἶχε συνηθίσει νὰ τὸν βλέπῃ μὲ μεγαλοπρεπῆ κοστούμια, μεγιστάνων, παρουσιάστηκε ενα καλὸ πρωῒ στοὺς δρόμους τοῦ Τόκιο, φορῶντας ἄψογο κοστοῦμι Εὐρωπαϊκό, κρατῶντας στὸ χέρι του, ἕνα κομψὸ μπαστουνάκι σὰν ἕνας δανδῆς περιπατητὴς τοῦ δάσους τῆς Βουλώνης, κι' ἔχοντας κολλημένο στὰ χείλη του ἕνα ποῦρο. Φαντάζεσθε τὴν κατάπληξι τῶν Ἰαπώνων. Ὡστόσο ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνη τὸ Εὐρωπαϊκὸ κοστοῦμι λανσαρίσθηκε στὴν Ἰαπωνία.

Ἄλλοτε στὴν Ἰαπωνία ὑπῆρχαν ἰδιαίτερα θέατρα γιὰ τοὺς ἄνδρες καὶ ἰδιαίτερα γιὰ τὶς γυναῖκες. Καὶ στὰ μὲν πρῶτα τοὺς γυναικείους ρόλους ἔπαιζαν ἄνδρες, στὰ δὲ δεύτερα, τὰ θέατρα τῶν γυναικῶν, τοὺς ἀνδρικοὺς ρόλους τοὺς ἔπαιζαν γυναῖκες. Θέατρα καὶ γιὰ τὰ δύο φύλα, καὶ μὲ ἠθοποιοὺς ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἄρχισαν νὰ λειτουργοῦν στὴν Ἰαπωνία, πρὸ 50 χρόνων μονάχα.

★

Ἡ πειὸ διάσημη ἕως τώρα Ἰαπωνίδα ἠθοποιὸς ἦταν ἡ περίφημη Σάδα Γιάκο, ξακουστὴ καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην, ὅπου θαυμάστηκε τὸ παίξιμό της, ὅταν ἔκανε μιὰ μεγάλη τουρνέ.

Πολλοὶ κριτικοὶ τὴν παρέβαλαν μὲ τὴν Σάρα Μπερνὰρ καὶ μὲ τὴν Ἰταλίδα τραγωδὸ Ἑλεονώρα Ντοῦζε. Ἔξω ἀπὸ τὸ θέατρο ἡ Σάδα Γιάκο δὲν ἔκανε καμμίαν ἐντύπωσιν. Ἦταν μιὰ συνηθεισμένη γυναικοῦλα τῆς ἀστικῆς τάξεως, ἀδύνατη καὶ ἀδέξια μέσα στὰ ἁπλούστατα φορέματά της καὶ κάτω ἀπὸ τὸ κοινότατό της καπέλλο. Πάνω στὴν σκηνή, ὅμως, ἕνα δαιμόνιο, λές, τὴν ἐμψύχωνε καὶ τὴν μετεμόρφωνε. «Ἡ λεπτή της φωνή, ἔγραφεν ἕνας Γάλλος κριτικός, ἔχει ψιθυρισμοὺς σὰν τὰ φυλλώματα τῶν «μπαμπού». Τὸ σῶμά της λυγίζει ὅπως τὰ ψηλὰ χορτάρια, ὅταν τὰ φυσᾷ ὁ ἀέρας, καὶ ἡ κουκλίστικη αὐτὴ γυναῖκα κάνει πηδήματα καὶ κινήσεις σὰν τῶν πουλιῶν».

Τὰ ἔργα ποὺ παίζονται στὰ Ἰαπωνικὰ θέατρα, εἶνε δύο εἰδῶν: Δράματα, ἱστορικὰ κατὰ κανόνα, στὰ ὁποῖα χύνεται ἄφθονο αἷμα, καὶ γίνεται συχνότατα «χαρακίρι», ἡ γνωστὴ Ἰαπωνικὴ αὐτοκτονία, μὲ τὸ ἄνοιγμα τῆς κοιλιᾶς, καὶ κωμῳδίες, μὲ σύγχρονη, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπόθεσι, τὶς ὁποῖες κατὰ προτίμησι παρακολουθοῦν οἱ Εὐρωπαῖοι ποὺ μένουν στὴν Ἰαπωνία.

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ μελοδράματα, τὰ περίφημα «Νό». Τὰ μελοδράματα αὐτὰ εἶχαν ἄλλοτε καθαρῶς θρησκευτικὸ χαρακτῆρα, καὶ γι' αὐτὸ δὲν παιζόντουσαν ἀπὸ ἠθοποιούς, ἀλλ' ἀπὸ σημαίνοντα πρόσωπα καὶ ἀξιωματικοὺς ἀριστοκράτες. Σήμερα ὅμως, ἂν καὶ ἐκτελοῦνται ἀπὸ ἠθοποιούς, δὲν παίζονται παρὰ μονάχα στὰ ἀνάκτορα ἢ στὰ παλάτια τῶν μεγιστάνων.

★

Τὰ μελοδράματα ἀποτελοῦνται ἀπὸ πολλὲς πράξεις καὶ βαστοῦν τοὐλάχιστον τέσσερες ὧρες. Στὴν ἀρχὴ ἠθοποιοὶ καὶ κοινὸν προσεύχονται στοὺς θεοὺς κι' εὔχονται μακροημέρευσι στὸν Αὐτοκράτορα. Ὕστερα γίνονται ξόρκια καὶ ἐκστομίζονται κατάρες ἐναντίον τῶν κακοποιῶν καὶ τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἰαπωνίας, καὶ μόνον κατόπιν ἀπὸ ὅλα αὐτὰ παίζεται τὸ μελόδραμα, μὲ στερεότυπη ὑπόθεσι, ποὺ εἶνε πάντα κάποιος παληὸς ἡρωϊκὸς μῦθος ἢ θρύλος.

Οἱ ἠθοποιοὶ φοροῦν βαρύτιμα βελούδινα φορέματα καὶ τὰ πρόσωπά τους σκεπάζονται ἀπὸ φρικτὲς μάσκες. Στὴν ἀρχὴ ἐκτελοῦν μιμόδραμα (χορὸ ποὺ μιμεῖται κάποια πρᾶξι) ἰδιόρρυθμο καὶ ἐκτάκτως ἐκφραστικό, συνοδευόμενο ἀπὸ εὐθυαύλους, πλαγιαύλους, μικρὰ καὶ μεγάλα τύμπανα. Τὸ σύνολον ἔχει κάτι τὸ μεγαλειῶδες καὶ τὸ ἄγριο. Δυὸ—τρεῖς φορές, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ χοροῦ, οἱ ἠθοποιοὶ σταματᾶνε τὸ χορὸ καὶ τραγουδᾶνε μὲ μιὰ βαθειὰ ἱερατικὴ φωνή, παληὰ τραγούδια ὑποβλητικά.

ΑΝΤΡΕ ΜΩΡΟΥΑ

Πρὸ τῆς γυναικός...

Ἐκαλλωπίσθη ὁ ἄνδρας

Ἱστορικῶς εἶνε ἀπολύτως βεβαιωμένον, ὅτι τὸ ἄσχημον φῦλον μετεχειρίσθη πρῶτον...καλλυντικὰ

Πότε περίπου ἤρχισεν ἡ χρῆσις τῶν καλλυντικῶν, ὅλων δηλαδὴ τῶν συσκευασιῶν ἐκείνων ποὺ χρησιμεύουν διὰ τὴν διατήρησιν τῆς καλλονῆς καὶ τὴν διόρθωσιν σωματικῶν ἐλαττωμάτων καὶ ἀτελειῶν;

Ἱστορικῶς εἶνε ἐξηκριβωμένη ἡ χρησιμοποίησίς των 14 αἰῶνας πρὸ Χριστοῦ. Ἀσφαλῶς ὅμως ἡ συνήθεια αὐτὴ εἶνε παλαιὰ ὅσον καὶ ἡ ἀνθρωπότης.

Ὅλος ὁ κόσμος θὰ φαντάζεται βέβαια ὅτι τὴν συνήθειαν αὐτὴν ἐφεῦρε πρώτη μία γυναῖκα. Ἀλλὰ οἱ ἐπιστήμονες ἔχουν διαφορετικὴν γνώμην. Λέγουν ὅτι τὴν ἐποχὴν ἀκόμη ποὺ οἱ ἄνθρωποι ἔζοῦσαν μέσα εἰς τὰ σπήλαια, κάποιος ἄνδρας ἐχρησιμοποίησε πρῶτος τὰ καλλυντικά, τουλάχιστον εἰς τὴν πρωτόγονον μορφήν των, δηλαδὴ ἕνα εἶδος ἀλοιφῆς ποὺ τοῦ διατηροῦσε ἐλαστικὰ τὰ μέλη τοῦ σώματος.

Βεβαιώνουν ἀκόμη οἱ ἐπιστήμονες, ὅτι κατὰ τὴν μακρυνὴν ἐκείνην ἐποχὴν ἡ γυναῖκα εἶχε πολὺ σοβαρωτέρας σκέψεις εἰς τὸν νοῦν της ἀπὸ τὸ νὰ βελτιώσῃ τὴν ὄψιν τῆς ἐπιδερμίδος, τῶν ματιῶν, τῶν χειλέων καὶ τῶν ὀνύχων της. Εἶχε νὰ φροντίσῃ διὰ τὴν ἄμυναν τῶν παιδιῶν της ἀπὸ τόσους κινδύνους καὶ διὰ τὴν συντήρησιν τοῦ σπηλαίου ποὺ τοὺς ἐχρησίμευεν ὡς κατοικία. Ὁ ἄνδρας ὅμως εἶχεν ὀλιγωτέρας ἀσχολίας. Αὐτὸς ἐφρόντιζε μόνον διὰ τὴν τροφὴν καὶ ὅλην τὴν ἡμέραν εὑρίσκετο εἰς ἀναζήτησιν θηραμάτων, πρᾶγμα ποὺ τὸν ὑπεχρέωνε νὰ περιποιῆται τὸ σῶμα του. Τότε ἀκριβῶς θὰ ἐσκέφθη ν' ἀλείψῃ τὰ μέλη του μὲ ζωϊκὸν λῖπος διὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν ἐλαστικότητα τὸ καλοκαῖρι καὶ τὴν θερμότητα τὸν χειμῶνα.

Κατὰ τοὺς ἐπιστήμονας, τὸ πρῶτον καλλυντικὸν ποὺ ἐχρησιμοποιήθη ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον ἦτο ἕνα μῖγμα ἀπὸ λῖπος καὶ σκόνην αἱματίτου, μιᾶς κόκκινης πέτρας ποὺ ἔχει τὸ χρῶμα τοῦ αἵματος.

Ἡ ἀντίληψις αὐτὴ ἔχει βέβαια τὴν βάσιν της. Ἄλλως τε ἀρκεῖ νὰ παρατηρήσῃ κανεὶς αὐτὸ ποὺ συμβαίνει ἀκόμη μεταξὺ τῶν ἀγρίων. Εἰς τὰς ἰθαγενεῖς φυλὰς τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Αὐστραλίας, ὁ ἄνδρας ἀρέσκεται εἰς τὰ καλλυντικὰ πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὰς γυναῖκας. Οἱ μάγοι εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς ζούγκλας μένουν ὥρας ὁλοκλήρους ἐμπρὸς εἰς ἕνα μικρὸν καθρέπτην διὰ νὰ καλλωπισθοῦν.

Ἐὰν ὅμως ἡ ἐφεύρεσις τῶν καλλυντικῶν ὀφείλεται εἰς τὸν **ἄνδρα**, ὁ θρίαμβος καὶ ἡ διάδοσίς των ὀφείλεται εἰς τὴν γυναῖκα.

Εἰς τὰς Αἰγυπτιακὰς σαρκοφάγους εὑρέθησαν μαῦρα μολύβια διὰ νὰ καθιστοῦν **ἐντονώτερα** τὰ μάτια, διὰ νὰ **βάφουν τὰς βλεφαρίδας** καὶ τὰ χείλη. Εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Νείλου, πρὸ **5.500 ἐτῶν** ἐπεριποιοῦντο τὰ δάκτυλα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, ἀκριβῶς ὅπως καὶ σήμερα καὶ μὲ τὰ ἴδια περίπου μέσα. Ἐκτὸς αὐτῶν αἱ **ὡραῖαι** τῆς Αἰγύπτου ἐτρελλαίνοντο διὰ τὰ ἀμυγδαλωτὰ μάτια, καὶ διὰ νὰ τοὺς δώσουν αὐτὸ τὸ σχῆμα ἐχρησιμοποιοῦσαν ἕνα μικροσκοπικὸν κουταλάκι ἀπὸ ἐλεφαντόδοντα, μὲ τὸ ὁποῖον ἔβαζαν εἰς τὴν ἄκρην τῶν ματιῶν ἕνα πράσινο χρῶμα ποὺ τὰ ἔκαμνε λαμπρότερα καὶ τοὺς ἔδινε τὸ ποθούμενον σχῆμα.

Ἐπίσης αἱ ἀρχαῖαι Ἑλληνίδες ἐγνώριζαν ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς τέχνης μὲ τὴν ὁποίαν ἠμποροῦσαν νὰ γίνουν ὡραῖαι. Εἰς ἕναν ἀρχαῖον ἑλληνικὸν τάφον εὑρέθη κοκκινάδι διὰ τὰ χείλη καὶ ἕνα χρῶμα διὰ τὸ βάψιμο τῶν βλεφαρίδων. Τοὺς ἄρεσε ἀκόμα καὶ ν' **ἀλλάζουν** διαρκῶς τὸ χρῶμα **τῶν μαλλιῶν**, ὅπως καὶ σήμερα. Μᾶς τὸ βεβαιώνει ὁ κωμοδιογράφος Μενάνδρος, ποὺ ἔζησε τρεῖς αἰῶνας πρὸ Χριστοῦ.

Ἀσφαλῶς ὅμως, ὁ χρυσοῦς αἰὼν τῶν καλλυντικῶν, ἦταν ἡ ἐποχὴ ποὺ ἔζοῦσεν ὁ Πλίνιος, ποὺ μᾶς μετέδωσε περισσοτέρας τῶν τριακοσίων συνταγῶν, τὴν μίαν περιεργοτέραν τῆς ἄλλης. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ὅμως τοῦ Καίσαρος τὰ καλλυντικὰ ἔπαιζαν σπουδαῖον ρόλον εἰς τὴν ζωὴν τῆς Ρώμης. Τὸ χρυσὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν τῶν γυναικῶν τῆς Γερμανίας, τὰς ὁποίας ὁ Καῖσαρ εἶχε δεμένας πίσω ἀπὸ τὸ ἅρμα του κατὰ τὴν θριαμβευτικὴν εἴσοδόν του εἰς τὴν Ρώμην, εἶχε προκαλέσει τόσην ἔκπληξιν εἰς τὰς Ρωμαίας, ὥστε τὰ ξανθὰ μαλλιὰ ἔγιναν ἀμέσως τῆς μόδας ποὺ ἐξεφυλλίσθη κατόπιν εἰς πραγματικὴν μανίαν. Ἔφεραν ἀπὸ τὰς χώρας τοῦ Βορρᾶ διαφόρους οὐσίας διὰ νὰ κάμουν ξανθὰ τὰ μαλλιὰ καὶ παντοῦ ἦσαν περιζήτητοι οἱ σκλάβες ποὺ ἐγνώριζαν τέτοιου εἴδους μυστικά.

Πολὺ περίεργα μερικὰ καλλυντικὰ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἔχετε ἀκούσει λ. χ. διὰ τὸ λεγόμενον «νερὸ περιστερᾶς»; Ἦταν ἐφεύρεσις τῶν γυναικῶν τῆς Δανίας, ποὺ ἐπίστευαν ὅτι δὲν ὑπῆρχε ἀποτελεσματικώτερον μέσον διὰ τὴν διατήρησιν τῆς δροσιᾶς καὶ τῆς ἁπαλότητος τοῦ δέρματος. Ἡ συνταγὴ εἶνε ἡ ἑξῆς : χυμὸς ἀπὸ νυμφάνες, κουκιά, πεπόνι, ἀγγοῦρι καὶ λεμόνι, μία οὐγγιὰ ἀπὸ κάθε ἕνα. Ἄγρια ραδίκια, ἄνθη κρίνου καὶ κουκιῶν, ἀνὰ μίαν δρᾶκα. Ἔπειτα παίρνετε 7 ἢ 8 λευκὰ περιστέρια, τὰ μαδᾶτε, τοὺς κόβετε τὸ κεφάλι, τὰ κόβετε πολὺ ψιλὰ καὶ τὰ βάζετε εἰς ἕνα δοχεῖον μὲ τὸ ἀνωτέρω μῖγμα. Εἰς αὐτὰ πρέπει νὰ προσθέσετε ἕνα δράμι βόρακα καὶ καμφορὰν, τὴν ψύχαν ἀπὸ τρία λευκὰ ψωμιὰ ἡμισείας λίτρας ἀκόμη ζεστὰ καὶ μισὸ λίτρο καλὸ λευκὸ κρασί. Τὰ ἀφίνετε ὅλα νὰ μουσκέψουν ἐπὶ 17 ἕως 18 ἡμέρας, μετὰ τὰ περνᾶτε ἀπὸ ἕνα πανὶ καὶ τὸ νερὸ αὐτὸ τὸ χρησιμοποιεῖται ὡς καλλυντικόν.

Ἡ χρῆσις τῶν καλλυντικῶν δὲν πρόκειται νὰ τελειώσῃ παρὰ μὲ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς. Ἡ μεγάλη χρησιμοποίησίς των ὑπὸ τῶν γυναικῶν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν ἀκόμη, συντηρεῖ μίαν **ἀρκετὰ σπουδαίαν βιομηχανίαν ποὺ ἀναπτύσσεται διαρκῶς περισσότερον.**

ΜΗ ΝΕΥΡΙΑΖΕΤΕ

γιὰ νὰ εἶσθε ὡραῖες

Ἕνα ἄρθρον τῆς ΚΑΘΡΙΝ ΧΕΡΜΠΟΥΡΝ τῆς βεντέττας μὲ τὰς πολλὰς κατακτήσεις καὶ τὸ «μειδίαμα τοῦ ἀγγέλου»

Νομίζω, ἀγαπητὲς κυρίες καὶ δεσποινίδες, ὅτι ἔχω κάποια ἁρμοδιότητα, νὰ σᾶς πῶ μερικὲς γνῶμες μου τὸ τόσο κεφαλαιῶδες γιὰ μᾶς τὶς γυναῖκες ζήτημα τῆς ὠμορφιᾶς. Αὐτὸ τὸ ζήτημα βέβαια τὸ σπουδάζει μόνη της ἡ κάθε γυναῖκα. Ὅλες θέλουμε νὰ εἴμαστε ὡραῖες. Ἀλλὰ πειὸ πολὺ ἔχουμε ἀνάγκην τῆς ὠμορφιᾶς ἐμεῖς οἱ καλλιτέχνιδες τῆς ὀθόνης, ὄχι μονάχα γιὰ λόγους φιλαρεσκείας, ἀλλὰ καὶ γιὰ λόγους ἐπαγγελματικούς. Πρέπει νὰ βροῦμε κάθε τρόπο, νὰ τονώσουμε ὅσο παίρνει τὴν ὠμορφιά μας, γιὰ νὰ ἔχουμε ἐπιτυχία καὶ ' ἀριθμοῦμε πολλοὺς θαυμαστάς. Ἐπαγγελματικὲς λοιπὸν ἀνάγκες μᾶς πιέζουν νὰ προσέχουμε νὰ σπουδάζουμε διαρκῶς ὅλους ἐκείνους τοὺς νόμους, ποὺ κάνουν ἕνα πρόσωπο ὡραῖο ἢ ἄσχημο.

Ἔχω κάμει κι' ἐγὼ ἐπ' αὐτοῦ τὶς σπουδές μου, μπροστὰ στὸν καθρέφτη μου ἢ μπροστὰ στὸ φακὸ τοῦ ὀπερατέρ. Καὶ λογίζομαι ἐντυχὴς, ποὺ μοῦ δίνεται σήμερα ἡ εὐκαιρία νὰ θέσω αὐτὴν τὴν πεῖραν μου εἰς τὴν διάθεσίν σας.

★

Θὰ σᾶς ἐκθέσω τὶς γνῶμες μου ἐπὶ τῆς ὠμορφιᾶς ἀπὸ μιᾶς πλευρᾶς, ἡ ὁποία, καθ' ὅσον γνωρίζω, δὲν ἔχει θιγῆ ἄλλοτε. Καὶ γιὰ νὰ μὴ χάνωμαι σὲ προλόγους, θὰ σᾶς εἰπῶ κατηγορηματικά: Μὴ νευριάζετε, γιὰ νὰ εἶσθε ὡραῖες.

Αὐτὸ εἶνε ἕνας βασικὸς νόμος τῆς ὠμορφιᾶς. Ἡ ὠμορφιὰ δηλαδὴ εἶνε κόρη τῆς Ψυχικῆς Γαλήνης καὶ τῶν ἰσορροπημένων νεύρων.

Ἔχουν πολὺ δίκηο αὐτοί, ποὺ λένε, ὅτι ἡ ὡραιότης, τοῦ προσώπου εἶνε ἐξωτερίκευσις τῆς ὡραιότητος τῆς ψυχῆς. «Οἵα ἡ μορφή, τοιάδε καὶ ἡ ψυχή». Ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι ἐθεοποίησαν τὴν ὠμορφιά.

Φροντίστε δηλαδὴ πάντοτε νὰ διατηρῆτε ὡραίαν τὴν ψυχή σας, γιὰ ν' ἀντικατοπτρίζεται αὐτὴ ἡ ὡραιότης καὶ στὸ πρόσωπό σας.

Ὅταν ὅμως νευριάζετε, ἡ ψυχή σας εὑρίσκεται στὶς μεγάλες ἀσχημίες. Θολώνεται ἀπὸ τὸν θυμόν. Πέφτει σὲ μιὰ μεγάλη ἀκαταστασία, ἡ ὁποία καθρεπτίζεται στὴν μορφή σας. Τὸ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου ἀλλοιώνονται καὶ παίρνουν τὴν ἀποκρουστικὴ μάσκα τῆς μανιακῆς.

Μή, πρὸς Θεοῦ, χαλᾶτε τὴν ὡραίαν γαλήνην τοῦ προσώπου σας νευριάζοντας γιὰ ἀσήμαντα πράγματα. Καμμιὰ ἀφορμὴ δὲν ἀξίζει τὸν κόπο, νὰ μᾶς ἀναστατώσῃ τὰ νεῦρα. Ἀπόδειξις, ὅτι ὑπάρχουν γαλήνιες κυρίες, οἱ ὁποίες δεν νευριάζουν ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν τοὺς συμβῇ. Στὸ πρόσωπό των πλανᾶται πάντα τὸ τόσο μακάριο χαμόγελο, ποὺ τὶς κάνει ἀγγέλους μειλιχιότητος καὶ καλοκαρδωσύνης στὰ μάτια τῶν ἀνδρῶν.

★

Δείχνω τὴν μορφὴν μου ἀπὸ τῆς ὀθόνης εἰς χιλιάδες ἄνδρες. Καὶ ἔχω σπουδάσει ποιὰ κατάστασις τοῦ προσώπου μου τοὺς ἀρέσει περισσότερο καὶ ποιὰ λιγώτερο. Σᾶς διαβεβαιῶ λοιπόν, ὅτι ἐκεῖνο ποὺ ἀντιπαθοῦν πειὸ πολὺ οἱ ἄνδρες εἶνε ἡ φάτσα τῆς νευριασμένης γυναίκας.

Δὲν μποροῦν νὰ ὑποφέρουν γυναικείαν συνοφρύωσιν, δὲν μποροῦν ν' ἀνεχθοῦν γυναικείαν μύτη, ποὺ νὰ στάζῃ φαρμάκι, δὲν χωνεύουν καμμίαν ἀπὸ τὶς πράγματι ἀνυπόφορες ἐκεῖνες γκριμάτσες τῆς νευρικότητος. Καὶ μὲ τὸ δίκηο τους. Οἱ ἄνδρες, ἀντιμετωπίζοντες πάντοτε μεγαλείτερες βιωτικὲς τρικυμίες, ζητοῦν κοντὰ στὴ γυναῖκα λίγη εὐτυχισμένη γαλήνη, λίγη παραδεισιακὴ μακαριότητα. Θέλουν τὴν γυναῖκα ἄγγελον καὶ οἱ ἄγγελοι δὲν νευριάζουν ποτέ.

Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ καταλάβουμε καλά, ἀγαπητές μου ἀναγνώστριες. Ἔχουμε ὑποχρέωσιν καὶ ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ μας καὶ ἀπέναντι τοῦ συζύγου ἢ τοῦ φίλου μας, νὰ μὴ χαλᾶμε τὰ μοῦτρα μας, ἐπειδὴ μᾶς ἔτυχε μιὰ ἀναποδιά. Δὲν πρέπει νὰ καταστρέφουμε τὴν χαρὰ καὶ τὴν εὐδαιμονία τοῦ προσώπου μας, διότι μᾶς ἐκάηκε τὸ φαγὶ ἢ ἕνα σεντόνι, τὴν ὥρα ποὺ τὸ σιδερώναμε.

Συνήθως κάτι τέτοιες γελοῖες ἀφορμὲς μᾶς ἀναστατώνουν τὰ νεῦρα. Διότι ὅταν τὴν βρῇ τὴν γυναῖκα ἕνα μεγάλο δυστύχημα, δὲν νευριάζει. Ἀλλὰ πέφτει σὲ μιὰ εὐγενικιὰ θλῖψι, ποὺ δὲν τὴν ἀσχημίζει. Ἴσια — ἴσια, ὁ βαθὺς πόνος τῆς παρέχει τὴν ἔκφρασι τοῦ ἐξαγνισμοῦ.

Ἐκεῖνο ποὺ μᾶς καταστρέφει τὴν ὠμορφιὰ εἶνε τὸ καθημερινό, ἀσήμαντο νευρίασμα. Κτυπᾶμε τὸ κουδοῦνι, ἀργεῖ νὰ ἔλθῃ ἡ καμαριέρα, νευριάζουμε. Ἀργεῖ νὰ ἑτοιμασθῇ τὸ μπάνιο, πάλι νευριάζουμε. Δὲν ἀκοῦμε καλὰ στὸ τηλέφωνο, νευριάζουμε. Κάνουμε λάθος στὸ παίξιμο ἑνὸς μουσικοῦ κομματιοῦ στὸ πιάνο μας, νευριάζουμε. Μπαίνει ὁ ἀέρας ἀπὸ τὸ παράθυρο, μᾶς παίρνει τὶς νότες καὶ τὶς ρίχνει στὸ πάτωμα, νευριάζουμε...

★

Ὅλα αὐτὰ τὰ νευριάσματα ἔχουν συνεχῆ ἀντίκτυπο στὸ πρόσωπό μας. Ἡ γαλήνη χάνεται. Καὶ σιγὰ-σιγὰ ἀλλοιώνονται τὰ χαρακτηριστικὰ μας ἐπὶ τὸ ἀσχημότερον. Τὰ τόσο γοητευτικὰ λακκάκια, ποὺ σχηματίζονται, στὰ μάγουλα ἀπὸ τὸ γέλοιο, σβύνουν μὲ τὸ καιρό. Ἡ μύτη καὶ τὸ πηγοῦνι λόγῳ τῆς κατηφείας, ὅπως παρετήρησεν ἕνας παρατηρητικὸς συγγραφεὺς, μακραίνουν.

Χάνεται, κάθε ἡμέρα, ἕνα ποσοστὸν ὠμορφιᾶς. Καὶ γιατὶ ὅλη αὐτὴ ἡ τρομερὴ γιὰ μιὰ γυναῖκα ἀπώλεια; Διότι μᾶς συμβαίνουν μερικὲς μικροαναποδιές. Οἱ ἀναποδιὲς ὅμως δὲν μποροῦν νὰ λείψουν ποτὲ ἀπὸ ζωήν. Ἐνῶ εἶνε ἀπολύτως στὸ χέρι μας, νὰ χαλιναγωγοῦμε τὰ νεῦρα μας καὶ νὰ μὴ τ' ἀφήνουμε νὰ ξεσποῦν μὲ τὸ παραμικρό. Καὶ αὐτὸ ἔχουμε καθῆκον νὰ κάμουμε, ἀγαπητὲς κυρίες καὶ δεσποινίδες, γιὰ τὴν διατήρησι τῆς ὠμρφιᾶς μας καὶ συνεπῶς γιὰ τὴν ἐξασφάλισι καὶ τῆς ἰδικῆς μας εὐτυχίας καὶ τῆς εὐτυχίας αὐτῶν ποὺ μᾶς ἀγαποῦν.

Σ' ἕνα φὶλμ, ποὺ ἔπαιξα πρὸ καιροῦ, ἔπρεπε σὲ μιὰ σκηνὴ νὰ δείξω τὴν νευριασμένην. Φαίνεται ὅτι ἔπαιξα μὲ πολλὴν φυσικότητα τὴν σκηνὴν αὐτήν, ἴσως διότι ἤμουν πραγματικὰ νευριασμένη ἐκείνην τὴν ὥρα. Μόλις προεβλήθη τὸ φὶλμ μου ἐκεῖνο, ἔλαβα ἕνα γράμμα ἀπὸ κάποιον, ὁ ὁποῖος μοῦ ἔγραφε:

«Τί κατσούφικα μοῦτρα ἦταν ἐκεῖνα, δεσποινὶς, ποὺ δείχνετε στὴν σκηνὴν τῆς βεράντας; Ἐνόμιζα ὅτι δὲν ἔβλεπα ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐσᾶς, μὲ τὸ καλόκαρδο πρόσωπο, τὸ πλημμυρισμένο ἀπὸ τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς, ἀλλ' ὅτι ἔβλεπα κάποια... ἰδιότροπη γεροντοκόρη. Μὴ θυμώσετε, δεσποινίς, γι' αὐτὸ ποὺ σᾶς γράφω, ἀλλὰ νὰ ἠξέρατε, πόσο στενοχωρέθηκα κι' ἐγώ, ποὺ σᾶς εἶδα μ' αὐτὴν τὴν νευριασμένη φάτσα!...»

Ἔκτοτε ἀπεφάσισα, νὰ τιθασεύσω ἀπολύτως τὰ νεῦρα μου γιὰ τὸ χατῆρι τῆς ὠμορφιᾶς μου.

★

Καὶ εἶνε δυνατόν, θὰ ρωτήσετε, νὰ κυριαρχήσῃ μιὰ γυναῖκα τῶν νεύρων της; Ἀπολύτως δυνατόν. Ὅλα εἶνε δυνατά, φθάνει νὰ ὑπάρχῃ καλὴ θέλησις.

Ἡ Κάθριν Χέρμπουρν σὲ ρόλο νευριασμένης καὶ ἡ ἴδια σὲ ρόλο χαρούμενης. Κυτταχτε πιὰ διαφορὰ ἔχει.

Ὅλα κατορθοῦνται μὲ τὴν ἐξάσκησι.

Μὴ ξεχνᾶτε, ὅτι ὁ Σωκράτης εἶχε τὴν γνώμην, ὅτι μπορεῖ ἀκόμη καὶ τὴν ἀρετήν, καὶ τὴν τόλμην καὶ τὴν ἀγαθότητα νὰ διδαχθῇ ἕνας ἄνθρωπος. Πολὺ συνεπῶς εὐκολώτερα μπορεῖ ν' αὐτοδιδαχθῇ, πῶς νὰ συγκρατῇ τὰ νεῦρά του.

Νὰ κάνετε διαρκῶς αἰσιόδοξες, χαρούμενες σκέψεις. Νὰ ἔχετε πάντοτε ὑπ' ὄψιν σας, ὅτι μὲ τὸ κατσούφιασμα καὶ μὲ τὸ νεύριασμα δὲν πρόκειται νὰ διορθωθῇ μία δύσκολη κατάστασις. Τοὐναντίον μὲ τὴν αἰσιοδοξίαν καὶ μὲ τὴν εὔθυμη διάθεσι μποροῦν νὰ ὑπερπηδηθοῦν ὅλα τὰ ἐμπόδια.

Προσπαθήσετε νὰ δίνετε πάντοτε χαρὰ στὸν ἑαυτόν σας. Καὶ μέσα στὰ πειὸ ἀσήμαντα πράγματα μπορεῖ νὰ βρῇ κανεὶς λίγη χαρά. Ἀκόμη καὶ στὸ κελάδημα τῶν πουλιῶν, καὶ στὸ χάδι τῆς αὔρας καὶ σὲ μιὰ ἀκτῖνα ἡλίου, ποὺ γλυστρᾷ τὸ πρωΐ ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ ἔρχεται καὶ μπερδεύεται μὲ τὰ μαλλιὰ μας. Ὁ Λιναῖος ἐδοκίμασε ν' ἀνεβαίνουν στὰ μάτια του δάκρυα χαρᾶς, ὅταν ἀντίκρυσε ἕνα τοπίο τῆς Ἀγγλίας κατάφυτο ἀπὸ ἀνθισμένα σπαρτά.

Ὑπάρχουν στὴν ζωὴ τόσο ὡραῖα καὶ εὐχάριστα πράγματα, τὰ ὁποῖα μποροῦν νὰ μᾶς χαρίσουν ἀποθέματα εὐτυχίας: Ἕνας περίπατος μὲ ἕνα πρόσωπο ποὺ ἀγαποῦμε, μία εὐχάριστη συνάντησις, ἡ θέα τῶν ἀγαπημένων μας προσώπων, ἕνα εὐχάριστο μήνυμα, ἡ ἀπόκτησις μιᾶς τουαλέττας, ἑνὸς καπέλλου, ἔστω καὶ ἑνὸς ζεύγους καλτσῶν. Ὅλα αὐτὰ εἶνε μεγάλες εὐτυχίες, ἀλλὰ ἐπειδὴ μᾶς συμβαίνουν καθημερινῶς δὲν τοὺς δίνουμε σημασία. Πρέπει ὅμως αὐτὰ νὰ προσέχουμε καὶ ὄχι τὶς διάφορες μικροααποδιές, ποὺ μᾶς συμβαίνουν. Αὐτὲς νὰ τὶς περιφρονοῦμε. Καὶ νὰ διατηροῦμε ἀτάραχη τὴν ψυχική μας γαλήνη, γιὰ νὰ διατηροῦμε ἔτσι ἀπρόσβλητη τὴν ὠμορφιά μας.

Θεωρῶ, ἔλεγε ἕνας σοφός, χαμένην τὴν ἡμέραν μου ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν ἐγέλασα. Αὐτὸ ἰσχύει πολὺ περισσότερο γιὰ τὶς γυναῖκες. Πρέπει νὰ ὑπολογίζουμε εἰς τὸ παθητικὸν τῆς ὠμορφιᾶς μας τὶς ὧρες ἐκεῖνες, ποὺ περνοῦν χωρὶς χαρὰ καὶ ψυχικὴ γαλήνη. Τὸ γέλοιο εἶνε ἡ ὑγεία τῆς ψυχῆς καὶ συνεπῶς τὸ καλλίτερο καλλυντικὸ γιὰ τὴν ὠμορφιά μας.

Νὰ εἶσθε πάντοτε γελαστὲς, πάντοτε χαρούμενες. Διότι ὁ ρόλος τῆς γυναίκας εἶνε αὐτός: Νὰ πεταλουδίζῃ ἐπάνω στὰ ἄνθη τῆς χαρᾶς..

Τὸ νεύριασμα ἔχει καὶ παθολογικὲς αἰτίες. Ὀφείλεται καὶ εἰς ἐλαττωματικὴν σωματικὴν ὑγείαν. Γι' αὐτό, ἅμα νοιώθετε δύσθυμη τὴν ψυχή σας, προσέξετε τὴν ὑγείαν σας. Ἡ γυμναστικὴ εἶνε πάντα μία καλὴ συνταγή, νὰ βρῆτε τὴν ζωϊκὴ χαρά. Ἐπίσης οἱ ἐκδρομές.

Φροντίστε νὰ παραμένετε στὸ ὕπαιθρο, ὅσο μπορεῖτε περισσότερο. Ὁ καθαρὸς ἀέρας τῆς ἐξοχῆς θὰ γεμίσῃ τὸ στῆθος σας μὲ ἀγαλλίασιν. Θὰ μακιγιάρῃ τὸ πρόσωπό σας μὲ τὸ φυσικὸν ροὺζ τῆς ὑγείας. Καλὸν εἶνε νὰ ἐπιδοθῆτε καὶ στὰ σπόρ, τὰ ὁποῖα χαρίζουν στὸν ἄνθρωπο τὴν ἄδολη χαρὰ τῶν παιδικῶν του χρόνων.

Τὰ μπάνια τονώνουν ἐπίσης τὴν ὑγείαν τοῦ σώματος. Καὶ συγχρόνως κατοχυρώνουν καὶ τὴν ὑγείαν τῆς ψυχῆς. Τὰ παιγνίδια στὸ κῦμα, τὸ ἀμέριμνο ξάπλωμα στὴν ἄμμο χαρίζουν στὴν ψυχὴ τὴν γαλήνην τῆς καλοκαιρινῆς αἰθρίας.

Μέσα στὴν φύσι θὰ βρῆτε τὰ αἰώνια, ἀλάνθαστα φάρμακα τῆς θεραπείας τῶν νεύρων σας. Τὰ θαλάσσια λουτρὰ, τὰ ἀερόλουτρα καὶ τὰ ἡλιόλουτρα εἶνε συνάμα καὶ ντοὺς ψυχικῆς γαλήνης καὶ ὑγείας. Τὸ νευρικὸ σύστημα βρίσκει καλύτερα ἀπὸ παντοῦ τὴν ἰσορροπίαν του μέσα στὴν μακαριότητα τῆς φύσεως.

★

Καὶ τώρα ἔρχομαι στὸ λεπτὸ ζήτημα τοῦ ἐρωτισμοῦ. Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι ὁσάκις μία νέα παροξύνει τὴν φαντασίαν της μὲ ἡδονικά, ἀπραγματοποίητα ὄνειρα, ἐπιφέρει ζημίαν εἰς τὸ νευρικό της σύστημα. Οἱ ἀνικανοποίητοι πόθοι μᾶς κάνουν νευρικές.

Πῶς μπορεῖ νὰ θεραπευθῇ αὐτὸ τὸ κακό; Δὲν εἶμαι ἐγὼ ἐκείνη, ποὺ θὰ συστήσω ἐλευθερίαν εἰς τὸν ἔρωτα, γιὰ ν' ἀποφευχθῇ ὁ ἐκνευρισμὸς ποὺ προκαλεῖται ἀπὸ τὸν συγκρατημένον ἐρωτισμόν. Ἄς τὸ συστήσουν αὐτὸ ἄλλοι, τολμηροὶ κενοτόμοι. Ἐγὼ θὰ εἶχα νὰ δώσω στὰ νέα κορίτσια τὴν ἑξῆς ἐπὶ τοῦ προκειμένου συμβουλήν: Δεσποινίδες, προφυλάξετε τὴν παιδικήν σας ἀφέλειαν.

Μὴ καταλαμβάνεσθε ὑπὸ νοσηρῆς περιεργείας γιὰ ὅ,τι ἀφορᾷ τὰ ἐρωτικὰ ζητήματα. Μὴν ἐξάπτετε τὴν φαντασίαν σας. Μὴ κεντρίζετε τοὺς πόθους σας. Ἀφῆστε τους νὰ κοιμοῦνται. Ἀφῆστε τὴν ψυχήν σας εἰς τὴν μακαρίαν ἀδιαφορίαν τῆς παιδικῆς ἡλικίας.

Καὶ σ' αὐτὸ πάλι ἡ φυσικὴ ζωὴ θὰ σᾶς βοηθήσῃ. Ἀπασχοληθῆτε μὲ τὰ σπόρ, μὲ τὶς ἐκδρομές, μὲ τὶς εὐχάριστες, χαρούμενες συντροφιές. Γεμίστε τὴν ψυχή σας μὲ ὡραῖα αἰσθήματα, μὲ τὴν ἀγάπη γιὰ τὴν μουσικὴ καὶ γιὰ τὶς ἄλλες καλὲς τέχνες, μὲ τὴν φιλανθρωπίαν, μὲ τὴν ἀγάπη τῶν δικῶν σας.

Ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἀφῆστε τὴν χαρὰ νὰ μπαίνῃ ἀπὸ ὅλα τὰ παράθυρα τῆς ψυχῆς σας. Τραβῆξτε τὶς κουρτίνες τῆς κατηφείας καὶ ἀφῆστε νὰ πλημμυρίσῃ τὸν ἐσωτερικόν σας κόσμον ὁ ἥλιος τῆς αἰσιοδοξίας.

Περιφρονεῖτε, ὅπως τοὺς ἀξίζει, τὶς μικροαναποδιὲς τοῦ βίου. Καὶ κρατῆστε εἰς ἠρεμίαν τὰ νεῦρα σας. Μὴ νευριάζετε ποτὲ γιὰ νὰ εἶσθε ὥμορφες. Ἄν δὲν πιστεύετε στὴν ἀλήθεια τῶν λόγων μου, ζητῆστε καὶ τὴν γνώμην τοῦ καθρέφτη σας. Θὰ σᾶς πῇ κι' αὐτὸς τὰ ἴδια. Θὰ σᾶς πῇ, ὅτι εἶσθε ὡραῖες, ὅταν εἶσθε γαλήνιες καὶ ἀνυπόφορα ἄσχημες, ὅταν νευριάζετε.

ΚΑΘΡΙΝ ΧΕΡΜΠΟΥΡΝ

Μικρὴ ἐγκυκλοπαίδεια

Ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ χαστούκισε τὸν Βίσμαρκ ἦταν ὁ πεθερός του Φὸν Πὸντ-Κέμμερ.

—Τὰ χαστούκια ποὺ γεύτηκε ὁ Σιδηροῦς Ἀρχικαγκελλάριος ἀπ' τὸν μέλλοντα πεθερό του, ἦσαν 12 τὸν ἀριθμὸν καὶ ὅλα ἠχηρότατα.

—Ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίστασι καὶ τοῦτο γιὰ χατῆρι τῆς κόρης τοῦ Πὸντ - Κέμμερ ποὺ ἀγαποῦσε. Ἀπεναντίας μάλιστα τὸ θεώρησε τιμὴ του ποὺ χαστουκίσθηκε γιὰ χάρη της.

★

—Τὰ καβούρια διεξάγουν ἀναμεταξύ τους ἀτέλειωτους πολέμους, προσπαθῶντας τὸ καθένα ν' ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὸ ἄλλο τὸ ὄστρακό του.

—Εἶνε τὸ πιὸ φιλοπόλεμο ὂν τῆς θάλασσας καὶ οἱ φυσιοδίφαι τὸ ἔχουν ὀνομάσει «καυγατζῆ» ἢ «στρατιώτη».

★

—Στὴν Βουλγαρία μία κόττα ἔκανε ἕνα αὐγό, δυόμισυ πόντους μήκους καὶ διαμέτρου μισοῦ πόντου.

★

—Ἰδοὺ ἕνα πείραμα σχετικὸ μὲ τὴν νοημοσύνη τῶν ζώων:

—Τοποθέτησαν ἕνα χιμπατζῆ μέσα σ' ἕνα κλουβί. Μέσ' στὸ κλουβὶ ἄφησαν καὶ δυὸ μπαστούνια: τὸ ἕνα μικρὸ καὶ τὸ ἄλλο μεγάλο καὶ κοῖλο.

—Κατόπιν, ἔξω ἀπὸ τὸ κλουβὶ εἶχαν τοποθετήσει ἐπάνω σ' ἕνα τραπέζι, ἕνα ὀρεκτικώτατο κομμάτι ὠμὸ κρέας ἀλόγου.

—Ὁ χιμπατζῆς δοκίμασε νὰ τὸ φθάσῃ πρῶτα μὲ τὸ χέρι του καὶ κατόπιν μὲ καθένα ἀπὸ τὰ δυὸ μπαστούνια.

—Βλέποντας ὅμως ὅτι καὶ πάλιν δὲν μποροῦσε νὰ τὸ φτάσῃ, ἐφάρμοσε τὸ μικρὸ μπαστοῦνι μέσ' στὸ κοίλωμα τοῦ μεγάλου κι' ἔτσι κατώρθωσε τὸ ποθούμενο.

★

—Μὲ μιὰ τράπουλα 52 φύλλων παίζονται τοὐλάχιστον 700 διάφορα παιχνίδια.

★

—Τὸ «Βρεττανικὸ χρυσὸ Ξίφος» θεωρεῖται τὸ πιὸ πολύτιμο καὶ ὡραῖο ξίφος ὅλου τοῦ κόσμου.

—Κατασκευάστηκε γιὰ τὸ βασιλῆᾶ τῆς Ἀγγλίας, Γεώργιο τὸν Δ' καὶ στοίχισε 6.000 λίρες.

★

—Τὸ μεγαλείτερο ἡφαίστειο ποὺ βρίσκεται ἐν ἐνεργείᾳ, εἶνε τὸ ἡφαίστειο Κιλαουέα στὶς νήσους Χαβάϊ.

—Ὁ κρατῆρας τοῦ τρομεροῦ αὐτοῦ ἡφαιστείου ἔχει διάμετρο τριῶν μιλλίων.

★

—Στὴν Ἰαπωνία ὑπάρχει ἕνα περίεργο δένδρο ποὺ τὸ φύλλωμά του... καπνίζει εὐθὺς μετὰ τὴν δύση τοῦ ἡλίου.

—Τὸ καπνίζον αὐτὸ δένδρο ἔχει 60 πόδια ὕψος.

★

—Ὁ Μωχαμὲτ Ἀλῆ, ἕνας νεαρὸς Αἰγύπτιος κτίστης τὸ ἐπάγγελμα, εἶνε ὁ ὑψηλότερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.

—Τὸ ἀνάστημά του εἶνε 2.70!

—Ἐδῶ καὶ τρία χρόνια τὸ ἀνάστημα τοῦ Ἀλῆ ἦταν 1.80, ὅταν ἔπεσε ἀπὸ μιὰ σκαλωσιὰ καὶ χτύπησε στὸ κεφάλι.

—Ἀπὸ τότε οἱ γιατροὶ εἶνε ἀνίκανοι ν' ἀναχαιτίσουν τὴν ὑπερφυσικὴ ἀνάπτυξι τοῦ σώματός του.

★

—Στὴν Μαλαισία, ἂν συμβῇ κι' ἀρρωστήσει ἕνα παιδὶ ἰθαγενοῦς, υἱοθετεῖται προσωρινὰ ἀπὸ ἄλλους γονεῖς, οἱ ὁποῖοι τοῦ δίνουν ἕνα διαφορετικὸ ὄνομα. Ἔτσι φρονοῦν ὅτι θὰ γίνῃ καλά.

★

—Στὴν πόλη Μπρινσμάϊν τῆς Γερμανίας ἕνας κατασκευαστὴς ρολογιῶν κατώρθωσε νὰ τρυπήσῃ μιὰ βελόνα ἀπὸ τὴν μιὰ ὣς τὴν ἄλλη ἄκρη!

—Γιὰ τὸ ἀπίστευτο αὐτὸ κοτώρθωμά του, χρειάσθηκε τρεῖς μῆνες δουλειᾶς.

★

—Ἕνας Σουηδὸς ἐπιστήμων ἀνακάλυψε ἕνα χρῶμα ποὺ ἀλλάζει... χρωματισμὸν μὲ τὴν πρόοδο τῆς θερμοκρασίας.

—Τὸ χρῶμα αὐτὸ θὰ ἔχῃ εἰδικὴ ἀξία γιὰ τὴν μηχανολογία, καὶ τοῦτο διότι θὰ εἶνε προειδοποιητικὸ σῆμα τῆς ὑπερκαύσεως τῶν λεβήτων.

★

—Ἐπὶ 25 χρόνια ὁ Ἀρθοῦρος Φίσμπακ ζητοῦσε νὰ βρῇ τὸν χαμένο πατέρα του στὶς διάφορες πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς.

—Ἔπειτα ἀπὸ πολύμηνες ἀναζητήσεις, ἀνακάλυψε ὅτι ὅλον αὐτὸ τὸν καιρὸ κατοικοῦσε στὸν ἴδιο δρόμο ποὺ ἔμενε καὶ ἐκεῖνος.

Μετὰ 125 ἔτη!

Ἡ ἐπέτειος τοῦ Βάγνερ

Ἡ μεγαλοφυΐα ποὺ ἐπάλαιψε σκληρότατα ἐπὶ πολὺ διὰ νὰ ἐπιβληθῇ καὶ νὰ κατακτήσῃ τὸν κόσμον

Στὰς 20 Μαΐου ἡ Γερμανία καὶ ὅλοι οἱ πιστοὶ τῆς μουσικῆς ἑώρτασαν τὴν 125ην ἐπέτειον τῆς γεννήσεως τοῦ δαιμονίου μουσουργοῦ. Δὲν πρόκειται νὰ κάνουμε κριτικὴ τῆς δημιουργίας καὶ τοῦ ἔργου τοῦ μεγάλου ποιητοῦ καὶ συνθέτου. Τὸ ἔργον του, ἄλλως τε, ἔχει πλέον ἐπιβληθεῖ καὶ εἰς τὸ Μπαϋρόϋτ, ἡ ἀριστοκρατία τοῦ πνεύματος προστρέχει ἀπὸ τὰ ἄκρα τοῦ κόσμου κάθε δύο χρόνια γιὰ νὰ ἀκούσῃ τὴν μυσταγωγία τῆς Βαγνερίου μουσικῆς καὶ νὰ ἀποτίσῃ φόρον τιμῆς—πολλοὶ δὲ καὶ φόρον λατρείας —εἰς τὸν μεγαλόπνοον ἀνακαινιστὴν τῆς μουσικῆς τέχνης. Εἶχεν ἤδη ἐπιβληθεῖ, ἄλλως τε, ἀπὸ τὰ ἀμέσως μετὰ τὸν γαλλογερμανικὸν πόλεμον τοῦ 1870—71 ἔτη. Τώρα δὲ ἡ Γερμανία τοῦ ἀνεγείρει παρὰ τὴν Λειψίαν, στὸ πράσινο πλαίσιο ἁρμονικοῦ καὶ ἐπιβλητικοῦ πάρκου, ἕνα μεγαλοπρεπὲς μνημεῖον, σύνθεσι μεγάλου τοῦ γλύπτου Αἰμιλίου Χίτ, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναζοῦν ὅλοι οἱ ἥρωες καὶ οἱ ἡρωΐδες τοῦ πολυσυνθέτου καὶ τόσον πλουσίου εἰς πρόσωπα, σύμβολα καὶ ἰδέες ἔργου του.

Καὶ ὅμως ὁ Βάγνερ γιὰ νὰ φθάσῃ ἐκεῖ, γιὰ νὰ κρατήσῃ μέσα του ἄσβεστη τὴ φλόγα τῆς μεγαλοφυΐας του, ἡ ὁποία κατόπιν κατηύγασε τὸν κόσμον, ἐπάλαιψε σκληρότατα ἐπὶ τῆς ζωῆς του, τόσο κατὰ τῶν ὑλικῶν δυσχερειῶν, ὅσο καὶ κατὰ τοῦ περιβάλλοντος του —ἐκτὸς στενοῦ κύκλου ἀγαπητῶν φίλων καὶ πιστῶν —καὶ τῆς ἐποχῆς του, ἡ ὁποία δὲν ἤθελε νὰ τὸν καταλάβῃ καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῶν ὀνείρων του καὶ στὴν ἐνσάρκωσι τῶν συμβόλων του.

Ἔμεινε ἐνωρὶς χωρὶς πατέρα, ἀλλὰ ὁ μητρυιός του καὶ αὐτὸς σὰν τὸν πατέρα του ἔδειξε ἰδιαίτερη ἀγάπη στὸ ζωηρό, σκεπτικὸ καὶ πρωτότυπο παιδί. Γιὰ τὴν μητέρα του, Ἰωάννα Ροζίνα, ἀπὸ ἐργατικὴ οἰκογένεια, ὁ Βάγνερ ὡμιλεῖ πάντα μὲ ἰδιαίτερη ἀγάπη καὶ μὲ ἐξαιρετικὸ θαυμασμό. Τόσον ὁ μητρυιός του καὶ ἡ μητέρα του, ὅσον καὶ τὰ ἄλλα παιδιὰ τῆς οἰκογενείας, δύο μεγαλύτερα ἀπ' αὐτόν, ἐπηρέασαν πολὺ τὸν νέον Βάγνερ. Ὁ μητρυιός ἠθοποιός, μουσικὸς καὶ ζωγράφος, ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός του καὶ αἱ ἀδελφές, ὅλοι μὲ κλίσι γιὰ τὴ σκηνὴ καὶ θεατρικὸ ταλέντο. Ἡ μεγαλύτερη ἀδελφή, μάλιστα, ἠθοποιὸν τοῦ Βασιλικοῦ θεάτρου τῆς Λειψίας, τὴν ἀγαποῦσε ἰδιαιτέρως καὶ τὴν ἐσέβετο ὅπως ὅλοι, γιὰ τὴν ἀνιδιοτελῆ ἐπίδοσί της στὴν τέχνην. Ὅταν δὲ στὴν ὀγδοηκοστὴν ἐπέτειο τῶν γενεθλίων τοῦ Γκαῖτε, στὴν πρώτη παρασταση τοῦ Φάουστ στὴν Λειψία, ἡ Ροζαλία Βάγνερ ἔπαιξε τὸν ρόλον τῆς Μαργαρίτας, ὁ Βάγνερ, δεκαέξη ἐτῶν τότε, αἰσθάνθηκε μία τέτοια συγκίνησι, καθὼς παρηκολούθησε μὲ θρησκευτικὴν εὐλάβεια τὴν παράστασι, ὥστε ἤθελε νὰ συνθέσῃ μουσικὴ στὸ ἀθάνατο δρᾶμα τοῦ ποιητοῦ.

Ἀπὸ μικρός, μέσα στὸ οἰκογενειακὸ αὐτὸ περιβάλλον, ἔπαιζε θέατρο μὲ κοῦκλες καὶ κούκλους καὶ συνέθετε ποιήματα, ἐνῷ ἡ ψυχή του καὶ ἡ φαντασία του ἐδέχοντο ἤδη τὴν ἐπίδρασι τῆς φύσεως ποὺ οἱ ἐκδηλώσεις της ἔπρεπε νὰ βροῦν μέσα του μιὰ τόσο μεγάλη ἀπήχησι καὶ ἐπρόκειτο νὰ καταλάβουν ἰδιαίτερη θέσι στὴν χειμαρρώδη μεγαλοφυΐα τοῦ δημιουργήματός του.

Ἀκολουθεῖ ἀμέσως κατόπιν μαθήματα μουσικῆς, συνθέτει—μία διασκευὴ μεταξὺ ἄλλων, τῆς ἐνάτης συμφωνίας τοῦ Μπετόβεν—μία δική του συμφωνία ἡ ὁποία καὶ παίζεται ὡς πρῶτο του ἔργον, στὶς 10 Ἰανουαρίου τοῦ 1833 στὴ Λειψία καὶ γίνεται διευθυντὴς ὀρχήστρας στὸ Μάγδεμπουργκ. Ἐκεῖ γνωρίζει τὴν πρώτη του γυναῖκα, τὴν Μίνα Πλάνερ, μὲ τὴν ὁποία παντρεύεται στὶς 24 Νοεμβρίου τοῦ 1836.

Ὁ Βάγνερ ἀργότερα ἀνακατεύεται ὅμως στὴν πολιτικὴ καὶ γιὰ τὴν ἀνάμιξί του αὐτὴ στὴν Ἐπανάστασι τοῦ 1849 ἐξορίζεται ἀπὸ τὴν Γερμανία. Στὴν Βενετία συνθέτει τὰ ὡραιότερα ἔργα του καὶ τὰ γράφει τὰ θεωρητικά του περὶ τέχνης, τὰ ὁποῖα προκαλοῦν μεγάλο θόρυβο. Ἐν τῷ μεταξὺ πεθαίνει ἡ γυναίκα του, ἡ ὁποία, ἂν καὶ ἦτο ἀφοσιωμένη σ' αὐτὸν καὶ τὸν ἀγαποῦσε πολύ, δὲν τὸν κατάλαβε ποτὲ τελείως, καὶ παντρεύεται τὴν κόρη τοῦ Λίστ, τὴν Κοζίμα, ἡ ὁποία ὑπῆρξε ἡ πραγματικὴ σύντροφος τῆς ζωῆς του, τῆς ἐμπνεύσεως του καὶ τῆς δημιουργίας του. Ταυτοχρόνως ἀποκτᾶ ἕνα νέο φίλον, τὸν Βασιλέα τῆς Βαυαρίας Λουδοβίκον τὸν Β', ὁ ὁποῖος τὸν προστατεύει καὶ τὸν βοηθεῖ μὲ κάθε τρόπο. Στὴν βοήθεια τοῦ Λουδοβίκου ἀνοικοδομεῖται ὁ Οἶκος τῆς Μουσικῆς τοῦ περίφημου Ρεστπιλχάους τοῦ Μπαϋρόϋτ, ὅπου καὶ πάλιν μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Λουδοβίκου τοῦ Β' ἐδόθησαν οἱ πρῶτες παραστάσεις τῶν ἔργων τοῦ μεγάλου συνθέτου.

Στὶς 29 Αὐγούστου τοῦ 1882 ἐγίνε ἡ 16η καὶ τελευταία παράστασις τοῦ «Πάρσιφάλ», μὲ τὴν ὁποίαν ἔκλεισε ἡ σειρὰ τῶν παραστάσεων τοῦ ἔτους ἐκείνου. Ἡ ἐπιτυχία ὑπῆρξε μοναδικὴ καὶ πραγματικὰ θριαμβευτική.

Κατόπιν ὁ Βάγνερ ἀναχωρεῖ γιὰ τὴν Βενετία γιὰ νὰ ἀναπαυθῇ. Ἐκεῖ ἐγκαθίσταται στὸ μέγαρο Βεντραμίν—Καλλέργη, ὅπου καὶ πεθαίνει στὶς 13 Φεβρουαρίου τοῦ 1883. Μὲ τὸν θάνατο τοῦ μεγάλου καλλιτέχνη εἰσῆλθε πραγματικὰ εἰς τὴν ἀθανασίαν. Ὁ τάφος του εὑρίσκεται εἰς τὸ Μπαϋρόϋτ, ὅπου χάρις εἰς τὴν γυναῖκα του, ποὺ ἐξηκολούθησε νὰ ὑπηρετῇ πιστὴ τὴν μνήμη του καὶ τὰ μεγαλουργήματά του, αἱ παραστάσεις συνεχίσθησαν μὲ ὅλον μεγαλύτερη ἐπιτυχία καὶ ἐπέτρεψαν εἰς τὰς μετέπειτα γενεὲς νὰ παρακολουθήσουν μὲ ὅλο τους τὸ συμβολισμὸ καὶ ὅλο τους τὸ μεγαλεῖο τὰ ἔργα τοῦ μεγάλου αὐτοῦ τέκνου τῆς Γερμανίας καὶ τῆς ἀνθρωπότητος.

Ρ. ΚΡΑΟΥΣ

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑΣ

ΤΟ Β΄ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΑΤΑΣΣΕΙ!

ΚΑΙ ΟΛΟΙ ΥΠΟΤΑΣΣΟΝΤΑΙ ΣΤΑΣ ΔΙΑΤΑΓΑΣ ΤΟΥ

Γενικῶς πιστεύεται ὅτι ἡ στρατιωτικὴ κατασκοπεία εἶνε μία ἐφεύρεσις τῶν νεωτέρων χρόνων. Ἐν τούτοις κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, οἱ στρατηγοὶ ποὺ εὑρίσκοντο ἐπὶ κεφαλῆς ἑνὸς στρατοῦ ἐν πολέμῳ, εἶχαν πολὺ μεγαλειτέραν ἀνάγκην πληροφοριοδοτῶν, ἀπὸ σήμερον.

Πράγματι, τότε δὲν ὑπῆρχαν οἱ τέλειοι χάρται ποὺ εὑρίσκονται τώρα εἰς τὴν διάθεσιν οἱουδήποτε Ἐπιτελείου, οἱ χάρται ἐκεῖνοι εἰς τοὺς ὁποίους καὶ ἡ παραμικρὰ τοποθεσία εἶνε σημειωμένη μὲ κάθε λεπτομέρειαν. Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ κάμουν προέλασιν εἰς ἐχθρικὸν ἔδαφος ἔπρεπε ἀπαραιτήτως νὰ καταφύγουν εἰς τὰς ὑποδείξεις τῶν κατασκόπων. Καὶ αὐτὸ εἶνε γεγονὸς ἱστορικῶς ἐξηκριβωμένον.

Μόνον ὅμως εἰς τὴν ἐποχήν μας ἐσχηματίσθησαν αἱ μεγάλαι ἐκεῖναι ὀργανώσεις ποὺ ἐργάζονται καὶ ἐν καιρῷ εἰρήνης διὰ νὰ συλλέξουν πληροφορίας ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων τῶν ἀντιπάλων, ἐπὶ τῶν διπλωματικῶν ἑλιγμῶν κλπ. Αἱ ὀργανώσεις αὐταὶ ἤρχισαν νὰ λειτουργοῦν κατὰ τὸν περασμένον αἰῶνα καὶ ὁ Ναπολέων ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ποὺ ἀντελήφθη τὴν σπουδαιότητά των.

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου σῴζονται καὶ σχετικαὶ ἐπιστολαί. Τὰς 3 Μαρτίου 1806 ὁ Ναπολέων ἔγραφεν εἰς τὸν στρατάρχην Μπερτιέ:

«Ἀγαπητέ μου, ἐσωκλείστως θὰ εὕρετε ἕνα διάταγμα μὲ τὸ ὁποῖον ὁ κύριος Λαγκρούζ, λοχαγὸς τοῦ ἐνάτου συντάγματος τῶν Δραγώνων, διορίζεται δεύτερος γραμματεὺς τῆς Πρεσβείας τῆς Βιέννης. Θὰ τὸν καλέσετε καὶ θὰ τοῦ γνωστοποιήσετε ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ κρατῇ λεπτομερῆ σημείωσιν τῶν δυνάμεων καὶ τῶν κινήσεων τῶν αὐστριακῶν συνταγμάτων. Κάθε μῆνα θὰ σας ὑποβάλλῃ σχετικὴν ἔκθεσιν. Ἡ ἐπιστολή του αὐτὴ εἶνε σπουδαιοτάτη. Κανὲν αὐστριακὸν σύνταγμα δὲν πρέπει νὰ μετακινηθῇ χωρὶς νὰ εἰδοποιηθῇ ἀμέσως.»

Ὁ Καβούρ, ὅταν εἰργάζετο διὰ τὴν ἕνωσιν τῆς Ἰταλίας δὲν ἠμποροῦσε νὰ παραβλέψῃ τὸ σπουδαιότατον αὐτὸ ὅπλον. Σῴζεται μάλιστα καὶ ἕνα ἐξαιρετικὸν σημείωμά του, εἰς τὸ ὁποῖον γίνεται μνεία ἑνὸς πληροφοριοδότου κατὰ τρόπον ἀρκετὰ μυστηριώδη. Ὁ Καβοὺρ εἶχεν εἰς τὴν διάθεσίν του ἕνα πολὺ περιωρισμένον γραφεῖον πληροφοριῶν, καὶ ἔγραφε μόνος του τὰ ἐντάλματα πληρωμῆς.

Ὀλίγον ἀργότερα ἱδρύθησαν οἱ μεγάλοι εἰδικευμένοι ὀργανισμοί. Εἰς τὴν Γερμανίαν ἱδρύθη τὸ περίφημον «Ναχρίχτεν Μπύρω» (Γραφεῖον Πληροφοριῶν) ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ περιφήμου Ἕρμαν Στίμπερ, ἀνθρώπου τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης τοῦ Βίσμαρκ. Ἐκτιμοῦσε καὶ ὁ Μόλτκε τὰς ὑπηρεσίας του, ἀλλὰ δὲν τὸν ἐχώνευε ἐπειδὴ ἦτο πολὺ αὐθάδης.

Εἰς τὴν Γαλλίαν ἱδρύθη τὸ Δεύτερον Γραφεῖον, ὁλόκληρον τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἦτο «Δεύτερον γραφεῖον διὰ τὰς ἱστορικάς, στρατιστικὰς καὶ στρατιωτικὰς ἐρεύνας γεωδοσίας καὶ τοπογραφίας».

Ἡ Ρωσσία εἶχε τὸ Ὄγδοον Γραφεῖον, ἐφωδιασμένον μὲ μίαν περίφημον μυστικὴν ὑπηρεσίαν διὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν κρυπτογραφικῶν ἐγγράφων. Εἰς τὴν Αὐστρίαν ὑπῆρχε τὸ «Ἔβιντεντζ Μπύρω», τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐπίσης ἕνα περίφημον μυστικὸν γραφεῖον.

Ἡ Ἀγγλία ἔχει ὡς γνωστὸν τὴν Ἰντέλλιζανς Σέρβις, ἡ ὁποία χρήζει ἰδιαιτέρας μνείας. Τὸ γραφεῖον αὐτὸ ἱδρύθη περὶ τὸ 1855 καὶ εἶχε τὸ σῆμα «Γραφεῖον Πληροφοριῶν παρὰ τῷ ὑπουργείῳ τῶν Στρατιωτικῶν».

Ἡ θρυλικὴ κατάσκοπος, ποὺ ἐξεφανίσθη στὸ Παρίσι κατὰ τὸν Μεγάλον Πόλεμον: Ἡ Μάτα Χάρι.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ Ἀγγλία ἦτο τόσον ἰσχυρὰ κατὰ θάλασσαν ὥστε δὲν ᾐσθάνετο τὴν ἀνάγκην ἑνὸς παρομοίου γραφείου εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν. Ἕνας δημοσιογράφος, ὁ Φρέντ Ζάν, συνεβούλευσε τὴν ἵδρυσίν του, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τὸν ἤκουσε. Τότε ἀπεφάσισε νὰ ἀποδείξῃ ἐμπράκτως τὴν χρησιμότητα τῆς ὑπηρεσίας αὐτῆς.

Τοῦτο συνέβη τῷ 1900. Ἐπισκεπτόμενος διάφορα ναυπηγεῖα καὶ ἐρωτῶν διαφόρους φίλους του, ὁ Ζὰν κατώρθωσε νὰ συντάξῃ μίαν λεπτομερεστάτην ἔκθεσιν ἐπὶ τῶν ἀγλικῶν ναυπηγήσεων. Ἔπειτα, μεταβὰς εἰς τὴν Γαλλίαν συνεκέντρωσε ἄλλας πληροφορίας τοῦ εἴδους αὐτοῦ καὶ συνέταξε σχετικὴν ἔκθεσιν. Τότε ἔστειλε τὰ δύο ἔγγραφα ἀνωνύμως εἰς τὸν Ἄγγλον ὑπουργὸν τῶν Ναυτικῶν, ποὺ ἦτο φίλος του, μὲ τὸ ἑξῆς σημείωμα: «Ἐὰν μοῦ μετρήσετε ἕνα ὡρισμένον ποσὸν ἀναλαμβάνω νὰ μὴν ἀνακοινώσω εἰς ἄλλας κυβερνήσεις τὴν ἐσώκλειστον ἔκθεσιν ἐπὶ τοῦ ἀγγλικοῦ Ναυτικοῦ, καθὼς ἐπίσης νὰ συμπληρώσω τὴν ἔκθεσιν διὰ τὸ γαλλικὸν Ναυτικόν». Ὁ ὑπουργὸς ἐξεπλάγη ὅταν ἔλαβε τὸ σημείωμα μὲ τὰς δύο ἐκθέσεις καὶ παρεδέχθη τὴν ἄποψιν τοῦ δημοσιογράφου. Οὕτω ἱδρύθη τῷ 1901 τὸ Γραφεῖον Πληροφοριῶν διὰ τὸ Ναυτικόν.

Ἔπειτα, ἐπὶ τῶν ἰδίων βάσεων ἱδρύθη παρόμοιον γραφεῖον εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ ἠκολούθησαν τρία ἄλλα γραφεῖα: διὰ τὰς πληροφορίας βιομηχανίας καὶ ἐμπορίου, διὰ τὰς ἀποικίας καὶ διὰ τὰ ἐσωτερικὰ ζητήματα. Ἡ κεντρικὴ ἕδρα τους εὑρίσκεται εἰς τὴν Ντάουνιγκ Στρήτ, ἀρ. 10, πίσω ἀπὸ τὸ κτίριον ὅπου εἶνε ἐγκατεστημένη ἡ Προεδρία τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου.

Ἡ διεύθυνσις τῆς Ἰντέλλιζανς Σέρβις εὑρίσκεται εἰς χεῖρας ἑνὸς ἀνωτάτου ἀρχηγοῦ, τὸν ὁποῖον κανεὶς δὲν γνωρίζει, ὅπως ἐπίσης εἶνε ἄγνωστοι καὶ οἱ ἀρχηγοὶ τῶν διαφόρων τμημάτων. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου ὁ σὲρ Ρέτζιναλ Χὼλ ἦτο ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Ναυτικοῦ Τμήματος, τοῦτο ὅμως ἐγνώσθη μόλις πρό τινων ἐτῶν, ὅταν εἶχεν ἤδη ἀποσυρθῆ τῆς ὑπηρεσίας.

Ἡ δρᾶσις τῆς Ἰντέλλιζανς Σέρβις εἶνε ποικίλη καὶ πολὺ ἐκτεταμένη. Ἀκούσατε ἕνα παράδειγμα: ἀμέσως μετὰ τὸν πόλεμον ἄνοιξεν εἰς τὸ Παρίσι ἕνα ἀριστοκρατικὸν κέντρον, ὅπου συχνάζουν παντὸς εἴδους ὡραιόταται γυναῖκες, ἀπὸ ὅλας τὰς χώρας καὶ τὰς φυλάς. Πολὺ ἀργότερα ἐγνώσθη ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης ἦτο ἕνας Ἄγγλος, πράκτωρ τῆς Ἰντέλλιζανς Σέρβις. Καὶ τοῦτο ἐγνώσθη ἀπὸ τὸ ἑξῆς γεγονός:

Εἰς τὸ κέντρον αὐτὸ ἐσύχναζαν καὶ διάφορες προσωπικότητες, παλαιοὶ καὶ νέοι διπλωμάται ὅλων τῶν χωρῶν, στρατιωτικοὶ Γάλλοι καὶ ξένοι, ὥστε ὁ πράκτωρ κατώρθωνε νὰ ἐκμεταλλεύεται ὅλας αὐτάς τας γνωριμίας. Κάποτε, ἕνας πλουσιώτατος καὶ πανίσχυρος Ἰνδὸς μαχαραγιᾶς, ὁ σὲρ Χάρρυ Σίγκ, ἔμεινε μερικοὺς μῆνας εἰς τὸ Λονδῖνον, καὶ ἔπεσεν εἰς τὰ δίκτυα μιᾶς ὡραίας γυναικὸς ποὺ ἠθέλησε νὰ τὸν ἐκβιάσῃ, καὶ τοῦ ἐπῆρε 10 χιλ. λίρες. Τὴν ἑπομένην ὁ μαχαριᾶς ἔλαβε παρ' ἀγνώστου μίαν ἐπιταγὴν μὲ τὸ ἴδιον ποσόν. Ἡ Ἰντέλλιζανς Σέρβις ἀγρυπνοῦσε καὶ δὲν ἤθελε ν' ἀποκομίσῃ ὁ μαχαραγιᾶς δυσαρέστους ἐντυπώσεις ἀπὸ τὸ Λονδῖνον.

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὑπενθυμίζομεν τὸ σκάνδαλον τοῦ Γάλλου ἀκτοφύλακος Οὔλμο, ποὺ ἐδημιούργησε τόσον θόρυβον εἰς τὴν ἐποχήν του. Τὸ 1907 ὁ Οὔλμο ἔστειλεν εἰς τὸ γαλλικὸν ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν ἀνώνυμον ἐπιστολὴν μὲ τὴν ὁποίαν ἐζητοῦσεν 150 χιλιάδας φράγκων, ἄλλως ἀπειλοῦσε νὰ πωλήσῃ τὸν κώδικα τῶν μυστικῶν σημάτων καὶ τὰς μυστικὰς διώρυγας.

Ἔπειτα ἀπὸ πολλὰς διαπραγματεύσεις, ποὺ ἔγιναν καὶ τηλεφωνικῶς, ὡρίσθη μία συνάντησις εἰς τὰ περίχωρα τῆς Τουλῶνος, ὅπου ὁ ἐκβιαστὴς συνελήφθη. Ἀνακρινόμενος ὁ Οὔλμο ὡμολόγησεν ὅτι κατέφυγεν εἰς τὸ μέσον αὐτὸ ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τὴν ὡραίαν Λιζόν, μίαν ὡραίαν τραγουδίστριαν ἐρωμένην του, ποὺ τοῦ ἐζητοῦσε διαρκῶς χρήματα. Μόλις συνελήφθη ἀνεφώνησε:

— Εἶμαι ἕνας παληάνθρωπος, ἀλλὰ δὲν θὰ ἐπρόδιδα ποτέ. Ἀπειλοῦσα νὰ κάμω κάτι τὸ ὁποῖον δὲν ἐπρόκειτο ποτὲ νὰ πραγματοποιήσω.

Διὰ νὰ σχηματίσετε μίαν ἰδέαν τῆς σπουδαιότητος ποὺ ἔχει μιὰ ἀκριβὴς πληροφορία κατὰ τὴν διάρκειαν ἑνὸς πολέμου, ἀρκεῖ νὰ ὑπενθυμίσωμεν ἕνα ἱστορικὸν γεγονός. Ὅταν ἤρχισεν ὁ μεγάλος πόλεμος, τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1914, οἱ Γερμανοὶ δὲν ἠμπόρεσαν νὰ συνεχίσουν τὴν πορείαν των πρὸς τὸ Παρίσι καὶ ἐσταμάτησαν εἰς τὸν Μάρνην ἐξ αἰτίας μιᾶς ἀνακριβοῦς πληροφορίας.

Τὸ πρωΐ τῆς 5ης Σεπτεμβρίου ἡ μάχη διεξήγετο κατὰ μῆκος τοῦ Οὔρκ. Ὁ γαλλικὸς στρατὸς ποὺ ἀπὸ δεκαπενθημέρου ἐτρέπετο εἰς φυγήν, ἐδείκνυε σημεῖα ἀντιστάσεως. Ἔξαφνα ἦλθεν ἡ πληροφορία ὅτι εἰς τὴν Ὀστάνδην τοῦ Βελγίου εἶχαν ἀποβιβασθῆ 40 χιλιάδες Ἄγγλοι στρατιῶται. Τοῦτο ὅμως δὲν ἦτο ἀληθές. Ἐπρόκειτο περὶ τῆς τετάρτης βελγικῆς μεραρχίας ποὺ ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὴν Χάβρην. Ἀλλὰ ὁ Γερμανὸς στρατηγὸς Μόλτκε ἐσάστισε. Οἱ Γερμανοὶ ἐπρόκειτο νὰ κάμουν μίαν ἐπίθεσιν μεταξὺ Σαλὸν καὶ Βερντέν, ἡ ὁποία ὅμως ἀνεβλήθη. Αἱ δυνάμεις ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἐνεργήσουν τὴν ἐπίθεσιν αὐτὴν ἐστάλησαν εἰς τὸ Βέλγιον, ἐγκαταλειφθέντος τοῦ σημείου ὅπου διεξήχθη ἡ περίφημος μάχη τοῦ Μάρνη. Ἐὰν οἱ Γερμανοὶ ἐπληροφοροῦντο τὴν ἀλήθειαν, ὁ πόλεμος θὰ εἶχεν ἴσως ἄλλην ἐξέλιξιν καὶ διαφορετικὸν τέλος.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΙΑΝΟ

ΤΗΝ Κυριακὴ θἄφερνε τὴ νύφη μὲ τὸ βαπόρι ὁ Κωστάκης κι' ὅλη ἡ χώρα εἶχε περιέργεια νὰ τὴν ἰδεῖ, γιὰ δυὸ λόγους: Πρῶτον, ἤθελαν νὰ ἰδοῦν γιὰ ποιὰ περιφρόνησε τὰ κορίτσια τοῦ τόπου ὁ Κωστάκης, κι' ἐνῷ ἀνύπαντρος ἔπαιζε μαζί τους καὶ γελοῦσε, κι' ἔδινε τὶς καλύτερες ἐλπίδες, σὰν ἦρθε ἡ ὥρα του νὰ παντρευτεῖ ἔφυγε καὶ παντρεύτηκε στὴν Ἀθήνα. Καὶ δεύτερο, γιατὶ εἴχανε ἀκουστὰ πολλὰ γιὰ τὰ προικιὰ τῆς νύφης, καὶ γιὰ τὴν πολυτέλεια τοῦ σπιτιοῦ της.

«Ὅσα ἔπιπλα ἔχουνε στὸ χώλλ, νὰ τἄχα στὸ σπίτι μου!» ἔλεγε καὶ ξανάλεγε ἡ μητέρα του στὶς φίλες της, γιατὶ ἡ κυρία Εὐρυδίκη ἤτανε γυναῖκα εὐγενική. Ἀλλοιῶς μποροῦσε καὶ νὰ πεῖ «νὰ τἄχαμε στὰ σπίτια μας!» Γιατὶ καὶ τὸ δικό της τὸ ἴδιο νοικοκυρεμένο ἤτανε ὅπως τὰ ἄλλα σπίτια κι' ἀπὸ τὴ σάλα της δὲν ἔλειπε τίποτα ἀπ' ὅ,τι εἴχανε οἱ ἄλλες σάλες, κονσόλα μὲ καθρέφτη, τραπεζάκι μαρμάρινο τῆς μέσης καὶ λαστιχένιον καναπέ.

Τὰ ἔπιπλα τῆς νύφης, εἴχανε φτάσει ἀπὸ μέρες πρωτήτερα κ' ὅλες ἤθελαν νὰ τὰ ἰδοῦν. Ὅμως δὲν μποροῦσαν νὰ πᾶνε ἀμέσως - ἀμέσως. Ἔπρεπε νὰ περιμένουν νἄρθεῖ τὸ ζευγάρι μὲ τὸ καλό, νὰ ἑτοιμαστεῖ τὸ σπίτι!

Ἡ Ἀντωνίτσα ὅμως μποροῦσε. Γιατὶ ἡ Ἀντωνίτσα ἤτανε γυναῖκα τοῦ ἄλλου γιοῦ τῆς κ. Εὐρυδίκης, τοῦ γραμματέα. Μὲ τὴν πεθερά της ἔβγαιναν ταχτικὰ μαζὺ στὶς ἐπισκέψεις, ἐπήγαιναν στὰ χτήματα, φαινόνταν ἀγαπημένες. Ὅμως ὅλη ἡ πόλη ἤξερε μὲ λεπτομέρειες τῆς κάθε μιᾶς τὰ παράπονα.

Οἱ φίλες τῆς κ. Εὐρυδίκης ἄκουγαν ροφῶντας τὸν καφὲ στὴ σάλα τὴν κακονοικοκυροσύνη, τὴ σπατάλη, καὶ τὸν ἄσχημο τρόπο ποὺ μιλοῦσε σ' αὐτὴν καὶ στὸν ἄντρα της ἡ Ἀντωνία, ἐνῷ οἱ φίλες αὐτηνῆς λιγώτερο σοβαρὲς ἀλλὰ τὸ ἴδιο περίεργες ἄκουγαν τὰ δικά της.

Ἔπιπλα λοιπὸν ἤξεραν πὼς θἄφερνε ἡ γυναῖκα τοῦ Θοδωράκη. Ἄλλως τε ἤτανε εἰπωμένο καὶ στὸ συμπεθεριό. Διακόσιες χιλιάδες μετρητὰ καὶ τὰ ἔπιπλά της. Ὅμως πιάνο δὲν περίμεναν. Οὔτε ἔτυχε νὰ τοὺς τὸ πεῖ κανείς, οὔτε τὸ φαντάστηκαν. Γι' αὐτὸ ὅταν εἶδε ἡ κ. Εὐρυδίκη τοὺς χαμάληδες ποὺ τὸ κουβαλοῦσαν πρῶτο πρῶτο ἔγινε ὅλη χαρά, ἐνῷ τῆς Ἀντωνίτσας τῆς ἐφάνη πὼς κάτι τὴ δάγκωσε ἔξαφνα μέσα στὸν κόρφο.

Τρία πιάνα ἤτανε στὸν τόπο. Τῆς κόρης τοῦ Τραπεζίτη, τῆς κυρίας Γεωργιάδη, καὶ τῶν κοριτσιῶν τοῦ κὺρ Χαράλαμπου, ποὺ ἦρθαν πέρυσι ἀπὸ τὴ σχολή. Τὰ τρία αὐτὰ πιάνα ἔκαμαν στὴ μικρὴ πόλη ὅ,τι ἄνθρωποι ἴσως πολὺ δύσκολα θὰ μποροῦσαν νὰ κάμουν. Ἐχώρησαν δηλαδὴ τὴν πρώτη τάξι, τὴν ἀριστοκρατία, ἀπὸ τὶς ἄλλες. Καὶ ὅλοι παραδέχτηκαν τὴν ἀπόφασι αὐτὴ τῶν πιάνων, ἐνῷ ἂν τὴν ἔκαναν ἄνθρωποι, μπορεῖ νὰ εἶχαν πολλοὶ παράπονα ἢ ἀντιρρήσεις.

Τὸ πρῶτο βράδυ ποὺ κουβαλήθηκαν στὸ σπίτι τὰ ἔπιπλα, ἡ κ. Εὐρυδίκη μπῆκε στὴ σάλα καὶ κύτταξε γύρω της. Ποῦ θἆταν καλύτερα νὰ μπεῖ τὸ πιάνο, στὴ μέση τοῦ τοίχου ἢ στὴ γωνιά; Πῶς θὰ φαινόταν καλύτερα ἀπὸ τὸν καναπέ;

Πλησίασε καὶ τὸ ἄνοιξε σκεπτική. Ὡς ποῦ ἀκουγώταν ἄραγε; Στὸ δημοτικὸ κῆπο ἀσφαλῶς, καθὼς καὶ στὸ διπλανὸ καφενεῖο ἴσα μὲ τὸ σπίτι τῆς Μαριγῶς τῆς Παντελίνας. Στοῦ Θοδωράκη ν' ἀκουγώνταν; Ζήτημα ἤτανε. Ἂν τὸ παίζει δυνατά, μπορεῖ. Κατὰ τοὺς ἀνθρώπους βλέπεις, ἄλλοι τὸ παίζουν δυνατά, κι' ἄλλη ὄχι. Ἀλλὰ γιατὶ νὰ σκοτίζεται; Μεθαύριο ποὺ θἄρθει ἡ νύφη της, θὰ μάθει, θὰ τὴν βάλει νὰ παίξῃ κι' αὐτὴ θὰ βγεῖ τάχατες γιὰ δουλειά. Θὰ πάει πιὸ κάτου, ἴσα μὲ τὸ φοῦρνο νὰ ρωτήσῃ κάτι, καὶ μετὰ θὰ φέρει γύρα τὰ γειτονιὰ νὰ ἰδεῖ ὡς ποῦ ἀκούγεται. Κι' ἔκλεισε πίσω της τὴν πόρτα, νὰ πάει νὰ κοιμηθεῖ, καὶ συλλογίσθηκε χαμογελῶντας τὴ ζήλεια τοῦ κόσμου καὶ τῆς ἄλλης της νύφης.

Καὶ δὲν εἶχε διόλου ἄδικο ἡ κ. Εὐρυδίκη.

Σίγουρα, σκεπτότανε τὴν ἴδια ὥρα ἡ Ἀντωνίτσα κακόκεφη, ἡ συνυφάδα της, τώρα μὲ τὸ πιάνο θὰ πιάσει σχέσεις μὲ τὶς «πρῶτες». Μὲ τὶς κόρες τοῦ κὺρ Χαράλαμπου, ποὺ αὐτὴ δὲν τὴν καταδεχόνταν, τὸ καταλάβαινε, καὶ τὴ θεωροῦσαν παρακατιανή, καὶ μὲ τὶς ἄλλες.

Ἄγρυπνη ἔμεινε σχεδὸν τὴ νύχτα ἡ Ἀντωνίτσα. Καὶ μόνο τὸ πρωΐ, τὰ ξημερώματα ἐπῆρε λίγον ὕπνο.

Κι' ἔτσι τὸ πιάνο τῆς γυναίκας τοῦ Κωστάκη ἔβαλε δύο ἀνθρώπους, τὸν καθένα χωριστὰ σὲ σκέψη μεγάλη καὶ σὲ συλλογή, ἂν καὶ ἔμενε κλειστὸ μέσα σὲ μιὰ ἔρημη καὶ σκοτεινὴ σάλα.

ΠΙΠΙΝΑ Δ. ΤΣΙΜΙΚΑΛΗ

ΠΟΥ ΚΑΤΑΦΕΥΓΟΥΝ ΑΙ ΞΕΝΑΙ ΚΥΡΙΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΒΑΛΛΙΕΡΩΝ

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΜΝΕΙ ΧΡΥΣΕΣ ΔΟΥΛΕΙΕΣ

Ἕνας πρώην πτωχὸς ἐμποροϋπάλληλος τῆς Νέας Ὑόρκης δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ γίνῃ ἑκατομμυριοῦχος χάρις εἰς μίαν καλὴν ἔμπνευσιν τὴν ὁποίαν ἔβαλε μεθοδικῶς καὶ συστηματικῶς εἰς ἐφαρμογήν.

Στὸ κατάστημα ὅπου πουλοῦσε χαλιά, μπῆκε μιὰ μέρα μιὰ κυρία, νὰ ἐκφράσῃ τὴν γνώμη ὅτι θὰ ἔπρεπε οἱ κυρίες καὶ τὰ παιδιὰ ποὺ μποροῦν νὰ προσλαμβάνουν, γιὰ μερικὲς ὧρες, γιὰ ἕνα βράδυ, γιὰ μιὰ ὁλόκληρη μέρα, νέους ἢ καὶ μεγαλειτέρας ἡλικίας κυρίους, καθὼς πρέπει ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, γιὰ καβαλιέρους σὲ τραπέζι, ἑσπερίδες ἢ περιπάτους ἔναντι ὡρισμένης ἀμοιβῆς.

Ὁ κ. Πέκχαν ἐφήρμοσε τὴν γνώμην τῆς κυρίας αὐτῆς καὶ ὀργάνωσε ἕνα μοναδικὸ καὶ θαυμάσιο γραφεῖο ποὺ προμηθεύει καβαλλιέρους ἐπὶ παραγγελίᾳ.

Στὸ μεγάλο φωτεινὸ γραφεῖο — εἶνε 9 τὸ πρωΐ καὶ μόλις σχεδὸν ἔχουν καθίσει στὶς θέσεις τους οἱ ὑπάλληλοι —κουδουνάει τὸ τηλέφωνο. Ἡ νέα ποὺ τὸ ἔχει κοντά της πέρνει τὸ ἀκουστικό:

—Ἐδῶ γραφεῖον Πέκχαμ, τμῆμα ὁδηγιῶν καὶ συνοδιῶν.

Ἔπειτα ἀκούει μὲ προσοχὴ καὶ ἀκουμπάει πάλι τὸ ἀκουστικὸ λέγοντας σ' ἕνα κύριο σκυμμένο πάνω στὰ χαρτιά του.

—Κύριε Πέκχαμ, μία δεσποινὶς Βὰν Ντάϊν παρακαλεῖ νὰ τῆς στείλουμε ἕναν κύριο μετρίου ἀναστήματος, μὲ φράκο, στὶς ἕνδεκα τὸ βράδυ στὸ ξενοδοχεῖο «Ἀστόρια» γιὰ νὰ τὴν συνωδεύσῃ τὴ νύχτα στὴ λέσχη. Προτιμάει ἕναν μεθοδιστὴν μὲ δίπλωμα κολλεγίου, ποὺ νὰ ξέρῃ νὰ χορεύῃ ρούμπα.

Ὁ διευθυντὴς καὶ ἰδιοκτήτης τοῦ περιέργου αὐτοῦ καὶ πρωτοτύπου γραφείου, σημειώνει κάτι στὸ μπλόκ του καὶ βγάζει ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μακρουλὸ συρτάρι τοῦ γραφείου του μιὰ καρτέλλα τὴν ὁποία τείνει σὲ μίαν ἄλλη νέα λέγοντάς της:

—Καλέσατε ἀμέσως τηλεφωνικῶς τὸν κ. Σούντβελτ καὶ ζητήσατέ του, ἂν εἶνε ἐλεύθερος ἀπόψε. Ἂν εἶνε νὰ ἔρθῃ ἐδῶ στὰς δέκα νὰ λάβῃ ὁδηγίας.

Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ τηλέφωνο ἐκτύπησε πάλι καὶ ἡ νέα ξαναπῆρε τὸ ἀκουστικό.

—Τρεῖς κυρίους θέλετε γιὰ τὸ βραδυνὸ χορὸ στὸ σπίτι σας; Μὲ σμόκιν; Ἰδιαίτερα χαρακτηριστικά; Νὰ ξέρουν ἀπὸ τέννις καὶ ἀπὸ ἄλογα; Πολὺ καλά κυρία μου, θὰ φροντίσουμε.

Ἀκουμπάει τὸ ἀκουστικὸ καὶ ἀμέσως τὸ ξαναπέρνει:

—Ἐδῶ γραφεῖο Πέκχαμ. Ἕναν κύριο σαράντα ἐτῶν γιὰ τὸ θέατρο; Ἀπὸ τὴ Φλόριντα, ἂν εἶνε δυνατόν; Πολὺ καλά, θὰ φροντίσουμε.

Ἔπειτα ἀπὸ κάθε παρομοία τηλεφωνικὴ συνεννόησι ὁ κ. Πέκχαμ σημειώνει στὸ μπλόκ του, βρίσκει τὴν κατάλληλη καρτέλλα στὸ εὑρετήριο καὶ τὶς περισσότερες φορὲς ξέρει κι' ὅλας μετὰ δέκα λεπτὰ ἐὰν τοῦ εἶνε δυνατὸν νὰ ἱκανοποιήσῃ τὶς ἐπιθυμίες τῶν πελατισσῶν του.

Ὁ κ. Πέκχαμ εἶνε ὁ μοναδικὸς προμηθευτὴς ἀνδρικῆς συνοδείας γιὰ νέες ἢ ἡλικιωμένες κυρίες, ποὺ δὲν ἔχουν, γιὰ νὰ βγοῦν ἔξω, ἰδίως τὴ νύχτα, ἀδελφό, πατέρα, σύζυγο, ἀρραβωνιαστικὸ ἢ ἄλλο συγγενῆ ἢ φίλο. Ὅλα τὰ μεγάλα ξενοδοχεῖα ἔχουν τὴν διεύθυνσί του καὶ τὸν ἀριθμό του καὶ στὴν πρώτη κλήσῃ ὁ θαυμάσια ὀργανωμένος μηχανισμὸς τοῦ γραφείου τοῦ κ. Πέκχαμ τίθεται εἰς κίνησιν καί, ἐν γένει, ἱκανοποιεῖ καὶ τὶς πιὸ ἀπίθανες ἀπαιτήσεις, ἀπὸ τὸν πιὸ ἁπλούστερο συνοδὸ περιπάτου μέχρι τοῦ κομψοτέρου ἀπὸ πάσης ἀπόψεως χορευτοῦ.

Ἀπὸ τριῶν ἐτῶν ποὺ ὑφίσταται ἡ ἐπιχείρησις, ὁ κ. Πέκχαμ ἔχει ἤδη στὸ ἐνεργητικόν του ἄνω τῶν 100.000 αἰτήσεων, στὶς ὁποῖες ἔδωσε ἀπολύτως ἱκανοποιητικὴν λύσιν καὶ γιὰ τὶς ὁποῖες ἐχρησιμοποίησε περὶ τοὺς 10.000 καβαλλιέρους, ἀνθρώπους ἐν γένει μορφωμένους μὲ καλοὺς τρόπους, οἱ ὁποῖοι ξέρουν νὰ συναναστρέφωνται ὡς πραγματικοὶ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου, νὰ φοροῦν στὴν ἐντέλεια τὸ σμόκιν καὶ τὸ φράκο καὶ ταὐτοχρόνως, νὰ χρησιμοποιοῦν ὅπως πρέπει τὰ δολλάρια ποὺ τοὺς ἀποφέρει τεσσάρων ὡρῶν συνοδία μιᾶς ὡραίας ἢ ἀσχήμου νέας, ἢ ἡλικιωμένης κυρίας.

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ κ. Πέκχαμ εἶνε αὐστηρότατος εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν κυρίων ποὺ χρησιμοποιεῖ. Βεβαίως δὲν εἶνε ἐν γένει πλούσιοι ἄνθρωποι. Ἀλλὰ προτοῦ προσληφθοῦν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, λαμβάνονται λεπτομερέστατες πληροφορίες γιὰ τὸ παρελθόν τους, τὴν τιμιότητά τους καὶ τὸν χαρακτῆρα τους. Μόνον ἐὰν αἱ πληροφορίαι εἶνε ἀπολύτως ἱκανοποιητικαί, προσλαμβάνονται.

Δυσκολώτερος εἶνε ὁ ἔλεγχος τῶν πελατισσῶν, οἱ ὁποῖες συχνὰ ζητοῦν ἀπὸ τοὺς συνοδούς των, περισσότερα ἀπ' ὅ,τι τοὺς ἐπιτρέπεται νὰ δώσουν. Ὁ κ. Πέκχαμ ἔχει συντάξει αὐστηρότατον κανονισμόν: Πρῶτον οἱ συνοδοὶ πρέπει ν' ἀποφεύγουν κάθε σκάνδαλον.

—Ἀφῆστε τὴν κυρίαν νὰ χορέψῃ μέχρις ἐξαντλήσεως, ἀλλὰ μὴν τὴν ἀφίσετε νὰ μεθύσῃ.

Ὁ ἴδιος ὁ συνοδὸς πρέπει νὰ περιορισθῇ τὸ πολὺ εἰς ἕνα ποτῆρι κρασὶ ἢ λυκὲρ κάθε ὥραν, δὲν πρέπει νὰ κατεβάσῃ τὶς κουρτῖνες στὸ ταξί, ἂν καὶ τοῦ ἐπιτρέπεται νὰ κρατάῃ τὰ χέρια τῆς κυρίας ἂν αὐτὸ τὴν εὐχαριστεῖ, ἀλλὰ δὲν τοῦ ἐπιτρέπεται νὰ μπῇ στὸ δωμάτιό της στὸ ξενοδοχεῖο παρὰ μόνον ἐπὶ παρουσίᾳ τοὐλάχιστον τεσσάρων ἄλλων ἀνθρώπων. Οἱ πρῶτες τέσσαρες ὧρες πληρώνονται ἀπὸ τὶς κυρίες δέκα δολλάρια, ἐκτὸς τῶν ἐξόδων. Κάθε ὥρα ἐπὶ πλέον κοστίζει διόμισυ δολλάρια. Ἐκ τῶν προτέρων, τὸ γραφεῖον ἔχει εἰδοποιήσει τὴν κυρίας, ἡ ὁποία δίνει στὸ χέρι τοῦ κυρίου της, μόλις ἐμφανισθῇ, δύο φακέλλους, τὸν ἕνα μὲ τὰ δέκα δολλάρια καὶ τὸν ἄλλο μὲ τὰ ἔξοδα ποὺ θέλει νὰ κάνῃ. Καὶ τὸ γραφεῖον ἐξακολουθεῖ νὰ σημειώνῃ πρωτοφανῆ ἐπιτυχίαν.

ΠΩΣ ΓΛΕΝΤΟΥΝ ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ

ΤΑ ΠΕΡΙΦΗΜΑ «ΛΑΪΝ-ΠΑΡΤΥ»

Γνωρίζετε βέβαια ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ ἀγαποῦν τας θορυβώδεις καὶ πρωτοτύπους διασκεδάσεις. Πράγματι δέ, αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι εἶνε ἡ πατρὶς τῶν διαφόρων «πάρτυ». Ὑπάρχει τὸ «κοκτέϊγ πάρτυ», ἡ συγκέντρωσις δηλαδὴ εἰς τὴν ὁποίαν προσφέρεται μόνον κοκτέϊγ, ὑπάρχει τὸ «τέροτερ πάρτυ», ὅπου σκηνοθετεῖται ἕνα δρᾶμα πολὺ μυστηριῶδες καὶ ἕκαστος τῶν καλεσμένων πρέπει νὰ εὕρῃ τὸν δράστην. Καὶ τὰ «σουπράϊζ πάρτυ», κατὰ τὰ ὁποῖα ἕνας ὅμιλος γλεντζέδων πηγαίνει τὴν νύκτα εἰς τὸ σπίτι ἑνὸς φίλου ὅπου γίνεται μεγάλο γλέντι.

Σὰν νὰ μὴν ἀρκοῦσαν ὅλα αὐτὰ ἀνεκαλύφθη τώρα καὶ τὸ «λάϊν πάρτυ», ποὺ εἶνε πολὺ τῆς μόδας εἰς τὰς κεντρικὰς ἐπαρχίας τοῦ Ἀρκανσάς, εἰς τὰς ἀπεράντους δηλαδὴ καὶ ἐρήμους πεδιάδας κατὰ μῆκος τοῦ Μισισιπῆ.

Εἰς τὰς ἐκτάσεις αὐτὰς εὑρίσκεται κατεσπαρμένα μεγάλα ἀγροκτήματα, «φάρμες», ὅπως λέγονται ἐκεῖ, ποὺ ἀπέχουν πολὺ μεταξύ των. Ἐννοεῖται, ὅτι οἱ «φάρμες» διάγουν ζωὴν πολὺ μοναχικήν, ἀφοῦ περνοῦν ὁλόκληροι μῆνες χωρὶς νὰ ἰδοῦν πιὰ ἕνα νέον πρόσωπον. Ἀπό τινος ὅμως ἔχει ἐγκατασταθῆ καὶ ἐκεῖ πλῆρες τηλεφωνικὸν δίκτυον εἰς τρόπον ὥστε οἱ διάφοροι «φάρμες» ἠμποροῦν τώρα νὰ συνδιαλέγωνται μεταξύ των.

Τὰ περισσότερα τηλεφωνήματα τὰ κάμουν βέβαια προκειμένου νὰ συνεννοηθοῦν διὰ τὴν δουλειά τους. Πολὺ συχνὰ ὅμως μεταχειρίζονται τὸ τηλέφωνον καὶ χάριν διασκεδάσεως. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ παίζουν κυριολεκτικῶς σὰν τὰ μικρὰ παιδιά. Οἱ κάτοικοι τῶν πόλεων θὰ γελάσουν βέβαια, ἀλλὰ πρέπει νὰ σκεφθοῦν τὴν ζωὴν ποὺ περνοῦν αὐτοὶ ἐκεῖ κάτω τελείως ἀποξενωμένοι ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι ἔχουν μίαν ψυχὴν ἀφελεστάτην, σχεδὸν πρωτόγονον.

Διοργάνωσαν, λοιπόν, μὲ τὸ τηλέφωνον τὰ «λάϊν πάρτυ» ποὺ δὲν διαφέρουν καθόλου ἀπὸ τὰ παιγνίδια τῶν συναναστροφῶν. Τὸ παιγνίδι αὐτό, ἀρκετὰ παιδαριῶδες, γίνεται ὡς ἑξῆς:

Ἕνας φάρμερ καλεῖ εἰς τὸ τηλέφωνον ἕναν ἄλλον ποὺ εὑρίσκεται εἰς ἀπόστασιν 30 ἢ 40 χιλιομέτρων καὶ τοῦ ἀφηγεῖται πολὺ γρήγορα μίαν πολύπλοκον ἱστορίαν. Αὐτὸς ποὺ τὴν ἀκούει, πρέπει νὰ τὴν ἐπαναλάβῃ τηλεφωνικῶς εἰς ἕναν ἄλλον φάρμερ, καὶ αὐτὸς εἰς ἄλλον, πάντοτε γρήγορα, ὥστε νὰ μὴ προφθάσῃ νὰ τοῦ ἐντυπωθῇ καλά. Ἔτσι ἡ ἱστορία αὐτὴ ἐπαναλαμβανομένη ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἄλλον διανύει ἑκατοντάδας χιλιομέτρων καὶ καταλήγει εἰς τὸν πρῶτον ποὺ τὴν μετέδωσε. Ὅπως εἶνε φυσικόν, φθάνει πολὺ ἀλλοιωμένη εἰς τὸ τέρμα, πρᾶγμα ποὺ προκαλεῖ τὴν εὐθυμίαν ὅλης τῆς οἰκογενείας. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον διασκεδάζουν οἱ νέοι μὲ τὰ κορίτσια, ὥστε τελευταίως ἔγιναν πολλοὶ γάμοι χάρις εἰς τὸ τηλέφωνον.

Πρὸ ἑνὸς ὅμως μηνὸς ἔγινεν ἕνα «πάρτυ» ἐξαιρετικὸν καὶ σοβαρώτατον. Δύο ἀδελφοί, ὁ Κλαρὲνς καὶ ὁ Φρέντι Μπρώς, εἴκοσι πέντε περίπου ἐτῶν, γεννηθέντες εἰς τὴν πόλιν Κούβεϋ παρὰ τὸν ποταμὸν Ἀρκανσάς, διέπραξαν μίαν ἡμέραν ἕξη φόνους μὲ σκοπὸν τὴν ληστείαν, τὸν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου. Κατώρθωσαν δὲ νὰ διαφύγουν τὴν σύλληψιν, ἀπομακρυνθέντες ἀμέσως ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἐκηρύχθησαν ὅμως Δημόσιοι Κίνδυνοι ὑπ' ἀρ. 1 τῆς πολιτείας Ἀρκανσάς. Βαδίζοντες συνεχῶς ἡμέραν καὶ νύκτα, ἔφθασαν εἰς τὰς κεντρικὰς ἐπαρχίας τοῦ Ἀρκανσάς. Ἐκόπησαν δὲ νὰ φθάσουν εἰς μίαν ἀπρόσιτον ζώνην, ὅπου ἡ σύλληψίς των θὰ ἦτο πλέον δύσκολος.

Εἶχαν κάμει ὅμως τοὺς λογαριασμοὺς των χωρὶς τὸ τηλέφωνον, ποὺ ἐλειτουργοῦσε καὶ εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, ὅπου αἱ φάρμες ἦσαν συνδεδεμέναι μὲ τὰς γύρω πόλεις καὶ χωρία.

Μίαν ἡμέραν ἕνας ἀπὸ τοὺς κτηματίας ἐκείνους ἐκλήθη εἰς τὸ τηλέφωνον ἀπὸ ἕνα συνάδελφόν του ποὺ τοῦ εἶπε τὰ ἑξῆς περίπου: «Πρόσεξε, διότι ἡ ἀστυνομία μὲ εἰδοποίησε, ὅτι δύο λησταὶ εὑρίσκονται εἰς τὴν περιφέρειάν μας, καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους μου μὲ εἰδοποίησε, ὅτι τοὺς εἶδε χθὲς τὸ βράδυ νὰ ἔρχωνται πρὸς τὸ κτῆμα σου».

Κατ' ἀρχάς, αὐτὸς ποὺ ἔλαβε τὸ τηλεφώνημα ἐνόμισεν, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀστείου, ὅτι ἦτο δηλαδὴ μία ἀπὸ τὰς συνηθισμένας «πάρτυ». Ἔπειτα ὅμως ἐπείσθη ὅτι ἡ εἴδησις ἦτο ἀληθινὴ καὶ τὴν μετέδωσεν εἰς τοὺς ἄλλους.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ δύο λησταὶ εἶχαν ἐλπίσει, ὅτι ἡ ἀστυνομία εἶχε χάσει τὰ ἴχνη των. Ἔπειτα ὅμως ἀντελήφθησαν, ὅτι εὑρίσκοντο εἰς μίαν ζώνην πάρα πολὺ ἐπικίνδυνον δι' αὐτοὺς καὶ ὅτι παρηκολουθοῦντο ἀπὸ παντοῦ. Ἀπέφευγαν τοὺς κεντρικοὺς δρόμους, ἔκαμναν μεγάλους γύρους διὰ νὰ ἐξαπατήσουν τοὺς διώκτας των. Ἔπειτα ὅμως, ὅταν ἐνόμιζαν ὅτι εὑρίσκοντο κάπως ἀσφαλισμένοι, ἔβλεπαν εἰς τὸν ὁρίζοντα ὡπλισμένους ἱππεῖς ποὺ εἶχαν σταλῆ εἰς καταδίωξίν των καὶ ἀπειλοῦσαν νὰ τοὺς περικυκλώσουν ἀπὸ παντοῦ.

Ἐπὶ πλέον οἱ δύο λησταὶ δὲν εἶχαν μαζύ των οὔτε τρόφιμα, οὔτε σφαίρας διὰ ν' ἀντιστοῦν. Κατ' ἀρχὰς ἐνόμισαν ὅτι ἠμποροῦσαν νὰ τὰ προμηθευθοῦν αὐτὰ μὲ τὴν ληστείαν ἢ ζητοῦντες ἐλεημοσύνην εἰς τὰ ἀγροκτήματα ποὺ θὰ συναντοῦσαν καθ' ὁδόν. Ἐφ' ὅσον ὅμως ἐπροχωροῦσαν εὕρισκον πραγματικὴν ἔρημον γύρω των καὶ κανεὶς δὲν ἐννοοῦσε νὰ τοὺς δεχθῇ καὶ νὰ τοὺς δώσῃ τὸ παραμικρόν.

Εἶχαν ὅλοι εἰδοποιηθῆ μὲ τὸ τηλέφωνον. Οἱ κτηματίαι ἐτηλεφωνοῦσαν διαρκῶς ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον: «Προσέχετε, διότι τώρα κατευθύνονται πρὸς νότον... Σεῖς ἀπὸ τὴν φάρμαν Γκρέϊπ, κλεῖστε μέσα τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδιά, ἀλλὰ στεῖλτε ὡπλισμένους ἄνδρας νὰ κλείσουν τὸν δρόμον εἰς τοὺς ληστάς, ὥστε νὰ μὴ προφθάσουν νὰ πάρουν τὰ βουνά»...

Δύο ἡμέρας ἀφοῦ ἤρχισε τὸ ἄγριον ἐκεῖνο ἀνθρωποκυνήγι, οἱ λησταὶ συνελήφθησαν. Καὶ ἕνας φάρμερ, αὐτὸς ποὺ συνετέλεσε περισσότερον εἰς τὴν σύλληψίν των, εἶπεν εἰς τοὺς δημοσιογράφους:

—Αὐτὴ ἦτο ἡ ὡραιοτέρα «λάϊν πάρτυ» ἀπὸ ὅσας εἶδα ἕως τώρα!

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟ ΜΕ ΤΑ ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΑ

ΤΟΥ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΜΩΡΙΣ ΜΠΕΚΝ

Καὶ πάλι ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ μαῦρο μικρὸ μουστάκι πέρασε στὸ διάδρομο τοῦ βαγονιοῦ. Χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι κυττάει ἔρριψε ἐν τούτοις μιὰ ματιὰ στὸ διαμέρισμα ποὺ ἐταξίδευε ὁ Τόμμυ Μπέλτον μὲ μία βαλίτζα ἀπάνω στὸ δικτυωτὸ μὲ τὸ ἀτσαλένιο κιβωτίδιο δίπλα στὸ κάθισμά του καὶ μὲ ἕνα βιβλίο στὸ χέρι.

— Σὲ ἔπιασε ἡ ἀνυπομονησία φίλε μου — εἶπε μέσα του ὁ Τόμμυ. Θὰ φθάσωμε σὲ μιὰ ὥρα τὴν Μεδένα καὶ θὰ ἤθελες φιλαράκο μου νὰ τὸ σκάσῃς προτήτερα. Ἂς σὲ διευκολύνουμε λοιπόν!

Ἔβγαλε ἕνα μικρὸ κλειδάκι καὶ ἔκανε δῆθεν ὅτι προσέχει πολὺ Ἄνοιξε τὸ ἀτσαλένιο κιβωτίδιο, κύτταξε μέσα, τὸ ξανακλείδωσε καὶ ὕστερα ἐμαζεύθηκε ἐκεῖ στὴ γωνία γιὰ νὰ κοιμηθῇ λίγο. Ἔρριψε ἕνα ταξειδιωτικὸ μανδύα στὸ κεφάλι του διὰ νὰ κρύψῃ ἀπὸ τὰ μάτια του τὸ φῶς. Σὲ λίγα λεπτὰ ἄρχισε νὰ ροχαλίζῃ... Ὁ ἄνθρωπος τοῦ διαδρόμου ξαναπέρασε μία φορά, δυό, τρεῖς, ἐσταμάτησε ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν θύρα. Ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἡ ἁμαξοστοιχία εἶχε ἐλαττώσει τὴν ταχύτητα· σὲ ἕνα λεπτὸ τὸ πολὺ θὰ ἔμπαινε στὸ σταθμό. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ μαῦρο μουστακάκι χωρὶς βιασύνη ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ διστάσῃ πλέον, ἄνοιξε σιγὰ τὴν πόρτα. Ἕνα χέρι γαντωμένο πέρασε μέσα καὶ ἅρπαξε τὸ ἀτσαλένιο κιβωτιάκι. Ἡ πόρτα ἔκλεισε. Τὸ τραῖνο ἐσταμάτησε. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ μαῦρο μουστακάκι κατέβη καὶ ἀμέσως ἐξηφανίσθη.

Ὁ Τόμμυ ἔπαυσε νὰ ροχαλίζῃ, κατέναψε ἕνα τσιγάρο.
βασε ἀπὸ τὸ πρόσωπο τὸν μανδύα καὶ ἄ-

— Φαντάζομαι, φιλαράκο, ἔλεγε μονολογῶν, πῶς θὰ τρίβῃς τὰ μάτια ὅταν θὰ ἀνοίξῃς τὸ κιβωτιάκι. Δὲν πειράζει, εἶναι καὶ ἄλλοι!!

Καὶ ἔπειτα κατέβασε τὴν βαλίτζα του ἀπὸ τὸ δικτυωτὸ καὶ ἀπὸ μέσα ἔβγαλε δεύτερο ἀτσαλένιο κιβωτίδιο ἀκριβῶς ὅμοιο μὲ τὸ πρῶτο ποὺ τοῦ ἔκλεψε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ μαῦρο μουστακάκι. Ὀλίγο ἀργότερα ὁ Τόμμυ ὅταν ἐμπῆκαν οἱ Ἰταλοὶ τελωνειακοὶ τῶν συνόρων ἐδήλωσε ὅτι τὸ περιεχόμενον τοῦ ἀτσαλένιου κιβωτιδίου ἦτο ἀξίας 150 λιρεττῶν. Τὴν ἀξίαν, δὲν ἠμφισβήτησαν καθόλου οἱ τελωνειακοί, διότι ὁλόκληρη συλλογὴ κολλιέ, ἀπὸ τὸ καλλίτερο γυαλί, δὲν ἔφθανε ποτὲ τὴν ἀξία αὐτή.

Καθὼς ἄλλαζεν ὁ Τόμμυ τραῖνο ἀντήλλαξε δυὸ λέξεις μὲ ἕνα ἄτομο ποὺ... ἐφοροῦσε φθαρμένα σκωτζέζικα ροῦχα.

— Ὁ πιστὸς ἀκόλουθός μου, τοῦ εἶπεν ὁ Τόμμυ, κατέβηκε μὲ τὰ λάφυρά του. Τώρα θὰ ἔχῃ ἀνοίξει τὸ κιβωτίδιο καὶ θὰ ἀνεκάλυψε τὸ θησαυρό. Μήπως εἶδες κανένα ἄλλον ὕποπτο;

— Ὄχι κύριε, ἐφ' ὅσον τοὐλάχιστο ἀντελήφθηκα. Τὸ ζευγάρι ποὺ ἦταν στὸ βαγόνι μου, εἶναι τελείως ἀκίνδυνο, μολονότι ἔχουν τὸ ὕφος ἀνθρώπων ποὺ μπορεῖ νὰ σοῦ στρίψουν τὸ λαρύγγι γιὰ ἕνα δεκάρικο.

— Αὐτὸ εἶναι προκαλάληψις Χεΰνες! Τώρα δὲν θὰ ριψοκινδυνεύσω νὰ σοῦ πιάσω πλέον ὁμιλία μέχρις ὅτου φέρομε σὲ πέρας τὴν ὑπόθεσι.

*

Ἡ ὑπόθεσις ποὺ ἀναφέρεται ἡ ἱστορία μας ἦταν ἡ ἑξῆς: Ὁ Μάνσυ Μπέλτον, ἐξάδελφος τοῦ Τόμμυ Μπέλτον, ἦτο ἔμπορος διαμαντικῶν. Εἶχε ἀνάγκη νὰ στείλῃ ἕνα περίφημο περιδέραιον μὲ μπριγιάντια στὴν Ἰταλία, σὲ κάποιο, Πένδελτον Χόλτ, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ τὸ κάμῃ δῶρο στὴν γυναῖκα του, γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ μ' αὐτὸ κατὰ τὴν ἐφετεινὴ ἐπέτειον τῶν γενεθλίων της ποὺ ἦτο ἡ τεσσαρακοστή. Ἀλλ' ἡ μεταφορὰ τοῦ πολυτίμου περιδεραίου ἦτο ἐκτεθειμένη σὲ κινδύνους. Ὁ ἀδαμαντοπώλης λοιπὸν ἤθελε νὰ εὕρῃ ἄνθρωπο ποὺ νὰ μὴ ἦτο γνωστὸς στὴν ἀδελφότητα, ἢ τὸ σωματεῖον τῶν Λονδινέζων καὶ παρισινῶν λωποδυτῶν, οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν λεπτομερῶς γιὰ τὰ πολύτιμα κοσμήματα ποιὸς τὰ ἔχει, ποιὸς τὰ διαπραγματεύεται καὶ ὅλα τὰ καθέκαστα. Καὶ τὸ ἐν λόγῳ περιδέραιον εἶχε 271 μπριγιάντια, εἶχε δὲ γνωσθῆ στὸν ὑπόκοσμο τῶν λωποδυτῶν ὅτι ἐπωλήθη εἰς Ἰταλίαν καὶ ὅτι ἐπρόκειτο νὰ σταλῇ ἐκεῖ. Ὁ ἀδαμαντοπώλης εἶχε σκεφθῆ νὰ ἀποστείλῃ δύο εἰδικούς, γιὰ τέτοιες ἀποστολές, ἀνθρώπους μὲ χαλύβδινα νεῦρα, ποὺ ἤξεραν νὰ παίζουν καλὰ τὸ μαχαίρι, τὸ πιστόλι καὶ τὶς γροθιές. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἦτο εὔκαιρος ἐκείνη τὴν ἐποχή. Εἶχαν φύγει γιὰ ἄλλες ἀποστολές.

*

Τὴν ὥρα ποὺ ἐγένετο ἡ συζήτησις περὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ περιδεραίου, ἔτυχε νὰ εἶναι στὸ γραφεῖον τοῦ ἀδαμαντοπώλου ὁ ἐξάδελφος τοῦ Τόμμυ.

— Ναυλῶστε ἕνα ἀεροπλάνο καὶ στείλατε ἐμένα.

— Δὲν εἶναι καθόλου ἀσφαλὲς μέσον. Μπορεῖ νὰ συμβῇ τίποτε καὶ νὰ πέσῃ τὸ κόσμημα σὲ κανένα βουνὸ ἢ στὴν θάλασσα. Ἔπειτα μπορεῖ ὁ ὁδηγὸς νὰ εἶναι πληρωμένος ἀπὸ αὐτούς.

— Μπᾶ! Κουταμάρα! — εἶπεν ὁ Τόμμυ. Ἐγὼ θέλω νὰ ξεσκάσω λίγο. Οἱ κακοῦργοι αὐτοὶ δὲν μὲ ξέρουν. Δῶστε μου τὰ ἔξοδα καὶ κανένα καλὸ ποσὸ γιὰ χαρτζηλῖκι καὶ ἀναλαμβάνω νὰ παραδώσω τὸ περιδέραιο στὸν πρὸς ὃν ὅρον. Ἔχω τὸ σχέδιό μου.

Ὁ ἀδαμαντοπώλης κύτταξε τὸν ἐξάδελφόν του λίγα λεπτά. Ἦταν ἀθλητικὸς νέος καὶ κατὰ τὸ ἠθικὸ ἄνθρωπος κατὰ πάντα ἀξιόπιστος.

—Γιὰ πές μας τὸ σχέδιό σου—τὸν ἠρώτησε.

— Ἁπλούστατο ἀλλ' ἀποτελεσματικό. Στηρίζεται στὴν μέθοδο τῆς ὀλιγωτέρας ἀντιστάσεως ποὺ λένε. Σεις ἰσχυρίζεσθε ὅτι ὅλων τῶν εἰδῶν οἱ διεθνεῖς κακοῦργοι θὰ ἀναμένουν ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον νὰ βουτήξουν τὸ κιβωτίδιο ποὺ θὰ ἔχῃ τὸ κόσμημα. Ὡραῖα!.. Ἐγὼ θὰ τοὺς ἀφήσω νὰ τὸ πάρουν.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι τρελλάθηκες Τόμμυ.

— Ἂν ἔχετε λίγο ὑπομονή, θὰ δῆτε. Λοιπὸν τί θὰ ζητήσουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι νὰ βουτήξουν; Ἕνα κιβωτίδιο, ἕνα μπαοῦλο, μιὰ βαλίτζα, μιὰ θήκη τέλος πάντων ποὺ θὰ νομίζουν ὅτι εἶναι μέσα τὸ πολύτιμο περιδέραιο. Πολὺ καλά. Δῶστε μου λοιπὸν ἐμένα τρία-τέσσερα ὅμοια ἀτσαλένια κιβωτίδια, νὰ φαίνωνται γερὰ καὶ ὅτι ἀνοίγουν μὲ ἰδιαίτερο κλειδί, μέσα στὰ ὁποῖα νὰ βάλτε περιδέραια ἀπὸ γυαλί, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον καὶ ἀναλαμβάνω νὰ παραδοθῇ τὸ ἀληθινὸ στὸν παραλήπτην του.

— Ἀρχίζω νὰ καταλαβαίνω. Ἀλλά — εἶπες τρία..;

— Βέβαια γιὰ ρεζέρβα. Μπορεῖ νὰ μὲ παρακολουθήσουν ὄχι ἕνας, ἀλλὰ περισσότεροι ἀπὸ ἕνας. Ὅταν κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς κατορθώσῃ νὰ πάρῃ τὸ πρῶτο κιβωτίδιο τί θὰ κάμῃ; Θὰ τὸ ἀνοίξῃ ἀμέσως; Ὄχι. Θὰ προσπαθήσῃ νὰ ἀπομακρυνθῇ. Ὅταν θὰ τὸ ἀνοίξῃ, ὁ ταξειδιώτης θὰ εἶνε μακρυά, καὶ ὁ ταξειδιώτης τότε θὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴν βαλίτζα του τὸ δεύτερο κιβωτίδιο νὰ τὸ βάλῃ δίπλα του, γιὰ τὸ ἐνδεχόμενον ὅτι δεύτερος κακοῦργος θὰ ἀναμένῃ σ' ἄλλο σημεῖο νὰ ἰδῇ μήπως ὁ πρῶτος ἀπέτυχε, ὁπότε θὰ ἐπιχειρήσῃ αὐτὸς τὸ κόλπο.

— Καλά! Καὶ πῶς θὰ μεταφέρῃς σὺ τὸ περιδέραιο;

— Δὲν θὰ τὸ μεταφέρω ἐγώ. Θὰ τὸ μεταφέρῃ ὁ ἄνθρωπός μου Χεΰνες ποὺ θὰ ταξειδεύῃ σὲ τρίτη θέσι, σ' ἄλλο φυσικὰ βαγόνι, καὶ τὸν ὁποῖον δὲν θὰ ἔχω φαινομενικῶς καμμιὰ συνάφεια. Τὸ περιδέραιο θὰ τὸ κρύψῃ στὴ ζώνη του κατάσαρκα ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴ φανέλλα, τὸ πουκάμισο, τὸ γιλέκο κλπ.

Ὁ ἀδαμαντοπώλης ἐσκέφθη ἕνα λεπτὸ καὶ ἔπειτα ἐρώτησε:

— Πότε μπορεῖς νὰ φύγῃς;

— Ἀπόψε!

*

Εἴδαμε στὴν ἀρχὴ τὴν τύχη τοῦ πρώτου κιβωτιδίου. Ὅταν ὁ Τόμμυ ἔφθασε στὴν Γένοβα, ἐτοποθέτησε τὸ δεύτερο κιβωτίδιο εἰς τὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ ξενοδοχείου μὲ κάποιαφαινομενικὴ περίσκεψι. Ἐσκέπτετο νὰ τὸ ἔχῃ μαζί του στὸ δεύτερο μέρος τοῦ ταξειδίου πρὸς τὸν νότον τῆς Ἰταλίας, ἀλλ' εἶχε τὴν ἀπερισκεψία νὰ τὸ βάλῃ ὅπως καὶ καὶ τὸ πρῶτο, δίπλα του στὴ θέσι ποὺ κάθησε στὸ τραῖνο. Δὲν ἐπρόφθασε νὰ γυρίσῃ νὰ ξαπλώσῃ τὰ πόδια του, ὅταν ἐπλησίαζε μιὰ στάσι καὶ τὸ κιβωτίδιον ἐξηφανίσθη.

Ἔφθασε στο Ρετζιέρο τὴν νύκτα καὶ ἐπῆγε στὸ ξενοδοχεῖο Φρασκάτι, ἐνῷ ὁ Χεΰνες πῆγε καὶ κατέλυσε σ' ἄλλο. Ὁ Τόμμυ κατέθεσε τὸ τρίτο κιβωτίδιον τώρα στὸ γραφεῖον τοῦ ξενοδοχείου καὶ πῆρε ἀπόδειξι. Ἐδείπνησε καλὰ καὶ ἀνέβη στὴν ταράτσα. Ἀπέναντι στὸ λιμάνι στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος σὲ ἀπόστασι πέντε μιλίων διεκρίνετο ἡ μικρὰ νῆσος Σὰν-Μαρτέλλο, ὅπου ἐκάθητο ὁ Πένδελτον Χόλτ **εἰς τὸν ὁποῖον** ἔπρεπε νὰ παραδοθῇ τὸ περι**δέραιον.**

Ἐσκέπτετο λοιπὸν ἐκείνη τὴν στιγμὴ νὰ νοικιάσῃ μιὰ βάρκα καὶ νὰ περάσῃ ἀπέναντι στὸ νησὶ μαζὶ μὲ τὸ τρίτον κιβωτίδιον ποὺ εἶχε τὸ ψεύτικο περιδέραιο, εἰς τρόπον ὥστε νὰ δοθῇ εὐκαιρία εἰς τὸν Χεΰνες νὰ μεταβῇ χωριστὰ στὸ νησὶ καὶ νὰ παραδώσῃ τὸ πραγματικὸ περιδέραιο εἰς τὸν ἀγοραστήν του.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη εἶδε τὸ γκαρσόνι τοῦ ξενοδοχείου. Τοῦ ἔγνεψε καὶ τὸ γκαρσόνι ἔσπευσε, καὶ ἀφοῦ πῆρε τὴν παραγγελία πῆγε μέσα καὶ ἐγύρισε πίσω μὲ τὸ κουτὶ τῶν πούρων. Ὁ Τόμμυ πῆρε ἕνα. Τὸ γκαρσόνι ἄναψε ἕνα σπίρτο. Ὁ Τόμμυ ἄρχισε νὰ καπνίζῃ. Δὲν εἶχε τραβήξει δυὸ ρουφηξιές, ὅταν ἔξαφνα βλέπῃ τὸ γκαρσόνι ἀπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μὲ ἕνα μαχαίρι νὰ τοῦ λέῃ — Μὴ κουνηθῇς, μὴ βγάλῃς ἄχνη, γιατὶ σ' ἀφίνω στὸν τόπο! Καὶ σὲ λίγα δευτερόλεπτα παρουσιάσθη ἕνας δεύτερος καὶ αὐτὸς ὡπλισμένος.

— Τί ζητεῖτε; ἀπεπειράθη νὰ εἰπῇ ὁ Τόμμυ — Πόσα θέλετε;

Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο κακούργους ἔβαλε τὸ ὅπλο στὴν τσέπη του καὶ ἄρχισε νὰ δένῃ τὰ χέρια τοῦ Τόμμυ. Ὕστερα ἔψαξε στὶς τσέπες του καὶ εὗρε τὴν ἀπόδειξι τοῦ ξενοδοχείου γιὰ τὸ κιβωτίδιον ποὺ εἶχε παραδώσει.

— Νάτο, τὸ πῆρα!— Πῆρε τὴν ἀπόδειξι καὶ τὴν ἔδωκε στὸν δεύτερο, ὁ ὁποῖος ἐξηφανίσθη.

Ὁ Τόμμυ γιὰ νὰ μὴ φανῇ ἀδιάφορος, ἔκαμε πὼς ἐτρόμαξε καὶ εἶπε: Ἂν πάρῃ αὐτὸ τὸ κιβώτιον εἶμαι κατεστραμμένος!

— Σιωπή! ἐψιθύρισε ἀπειλητικὰ ὁ κακοῦργος —χαμένος θὰ εἶσαι, ἂν δὲν τὸ πάρῃ. Καὶ κυττοῦσε ἀνυπομόνως στὴν πόρτα.

Ὁ Τόμμυ ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἐσκέφθη ὅτι, ἂν δὲν ἐπρόκειτο νὰ ὑποκρίνεται, θὰ ἦτο εὔκολο νὰ ἁρπάξῃ τὸ χέρι τοῦ κακούργου καὶ νὰ τὸν ἀφοπλίσῃ. Ἀλλὰ ἤθελε νὰ τοὺς διευκολύνῃ, διότι ἔτσι ἦτο τὸ σχέδιόν του.

Ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ ἐπέστρεψεν ὁ δεύτερος κακοῦργος μὲ τὸ κιβωτίδιον ὑπὸ μάλης.

— Θὰ καθήσῃς φρόνιμα ἐδῶ λίγη ὥρα ὥς ποὺ νὰ ἀπομακρυνθῶμεν. Μὴ κάνῃς πὼς φωνάξῃς, γιατὶ ἕνας σύντροφος εἶνε κρυμμένος κεῖ ἀπέναντι στὸ δένδρο καὶ στὴν παραμικρή σου κίνησι θα σὲ σιγυρίσῃ.

Τοῦ ἔδεσαν καὶ τὰ πόδια καὶ γιὰ μεγαλύτερη ἀσφαλεια τὸν ἐφίμωσαν καὶ ἔπειτα ἐγλύστρησαν ἀθόρυβα καὶ ἐχάθησαν μέσα στὸ σκοτάδι.

Ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα, κυλιόμενος ὁ Τόμμυ σιγά-σιγά ἔφθασε στὴν πόρτα, τὴν κτύπησε μὲ δύναμι μὲ τὸ σῶμα του, τὸν ἄκουσαν καὶ ἔσπευσαν νὰ τὸν ἐλευθερώσουν!

— Ἀλλὰ δὲν εἶμαι ἐγὼ ὑπεύθυνος, ἔσπευδε νὰ διαμαρτύρεται ὀλίγο ἀργότερα ὁ διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου, ὅταν ἔμαθε τὴν ληστείαν. Θὰ εἰδοποιήσω τὴν ἀστυνομίαν.

— Καλλίτερα νὰ εἰδοποιήσῃς τὴν μάνα σου! ἀπήντησε μὲ θυμωμένον ὕφος ὁ Τόμμυ! — καὶ ὕστερα προσέθεσε: Ἄκου ἐδῶ. Δὲν ὠφελεῖ σὲ τίποτα αὐτό· θὰ φροντίσω ἐγὼ ὅταν πρέπει γιὰ τὴν ἀστυνομία... Ἄλλωστε δὲν πρόκειται νὰ κάμω τώρα θόρυβο ὑπὸ ἕνα ὅρον ὅμως: νὰ μοῦ εὕρῃς ἀμέσως μιὰ βάρκα. Θὰ ἀφήσω τὶς βαλίτζες ἐδῶ γιὰ μιὰ ἢ δυὸ ἡμέρες καὶ ὕστερα ὅταν ἐπιστρέψω θὰ ἰδοῦμε. Τότε μπορεῖς νὰ κάμῃς ὅ,τι θέλεις.

*

Ὅταν πῆρε τὴν βάρκα ἔκαμε δύο βόλτες στὸ λιμάνι, ὕστερα τράβηξε γιὰ τὸ νησί. Ἔφθασε τέλος ἐκεῖ καὶ ἀπεβιβάσθη σὲ ἕνα μέρος σύδενδρο. Πῆρε ἕνα μονοπάτι καὶ σὲ λίγο εὑρέθη σὲ ἕνα ἀνοιχτὸ μέρος ποὺ τὸ στόλιζε ἕνα ἄσπρο μαρμάρινο ἄγαλμα, ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι του ἕνα δοχεῖο ἀπὸ τὸ ὁποιο ἔπεφτε νερό, σὲ μιὰ μικρὴ λίμνη.

Ὁ Τόμμυ ἐσταμάτησεν ἀπότομα. Κάποιος πήγαινε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀγάλματος καὶ αὐτὸς ὁ κάποιος βαστοῦσε τουφέκι. Ἀπὸ τὰς κινήσεις τοῦ ἀνθρώπου συνεπέρανε ὅτι κάτι τι ἀνώμαλο συνέβαινεν ἐκεῖ. Ὁ ἄνθρωπος πέρασε σχεδὸν σιμά του χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῇ καὶ ὕστερα τράβηξε πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης. Ἅμα ἔπαυσαν ν' ἀκούωνται οἱ κρότοι τῶν βημάτων τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ὁ Τόμμυ ἄκουσε ἕνα ἄλλο θόρυβο στὴν ἀρχὴ δυσδιάκριτο ἀλλ' ὕστερα θόρυβο ποὺ ἦτο σὰν κάποιος νὰ βογγοῦσε. Πῆγε κοντά. Στὸ σκοτάδι δὲν διέκρινε τὴν σκιά. Ἅπλωσε τὸ χέρι του. Αἰσθάνθηκε νὰ πιάνῃ μικρὰ πόδια, παπούτσια γυναικεῖα, ἀλλὰ τὰ πόδια ἦσαν δεμένα μὲ σύρμα. Ὁ Τόμμυ ἀμέσως ἔλυσε τὸ σύρμα ἀπὸ τὰ ποδάρια τῆς νεαρᾶς γυναικός, τὴν ὁποίαν λίγες στιγμὲς ἀργότερα διέκρινε καὶ τὴν ὁποίαν ἔβανε νὰ καθήσῃ σὲ ἕνα μαρμάρινο μπάγκο καὶ προσπαθοῦσε νὰ κάμῃ νὰ συνέλθῃ.

— Εἶμαι φίλος — τῆς ἐψιθύρισε. Μὴ φοβᾶστε.

— Ποιὸς εἶσθε; — ἠρώτησεν ἡ νέα ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπά. Κάποιος μὲ ἅρπαξε καὶ μὲ ἔδεσε.

— Τὸ φαντάσθηκα — ἀπάντησε ψιθυριστὰ ὁ Τόμμυ — καὶ θὰ σὲ ξανατσακώσῃ νὰ σὲ δέσῃ πάλι ἂν δὲν φύγουμε ἀπ' ἐδῶ.

Ἡ νέα σηκώθη ὀρθία καὶ στηριζομένη στὸν νέον γιατὶ τὰ πόδια της εἶχαν μουδιάσει ἀπὸ τὸ δέσιμο, ἐτράβηξαν μαζὶ μέσα στὰ δένδρα. Σὲ λίγο ἔφθασαν σὲ μιὰ μεγάλη πρασιὰ εἰς τὸ βάθος τῆς ὁποίας εὑρίσκετο ἕνα σπίτι. Ἦτο κατασκότεινο. Μόνο ἕνα ἀδύνατο φῶς ἐφαίνετο ἀπὸ κάποιο δωμάτιο τοῦ ἰσογείου.

— Ἦλθα νὰ ἰδῶ τὸν κ. Χόλτ — εἶπεν ὁ Τόμμυ — εἶσθε τοῦ σπιτιοῦ;

— Μάλιστα. Εἶμαι ἡ ἀνηψιά του,— ἀπήντησεν ἡ νέα. Ἐπρόκειτο νὰ ἔλθω αὔριον νὰ ἰδῶ τὸν θεῖο καὶ τὴν θεία μου. Ἐσκέφθηκα ὅμως νὰ τοὺς κάμω ἔκπληξι καὶ πῆρα μιὰ βάρκα καὶ ἦλθα ἀπόψε. Ὅταν βγῆκα ἀπὸ τὴν βάρκα τρεῖς ἄνδρες ἦλθαν καὶ μὲ ἔπιασαν, μὲ ἔδεσαν καὶ μὲ ἄφησαν ἐκεῖ ὁλόκληρες ὧρες. Ποῖοι εἶναι. Καὶ ποιὸς εἶσθε σεῖς;

— Δὲν ἔχω ἰδέα ποῖοι εἶναι. Μαντεύω ὅμως ὅτι θα καραδοκοῦν νὰ πιάσουν ἐμένα.

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ δύο σκιὲς ἐφάνηκαν στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς πρασιᾶς. Ἔπειτα ἀπὸ τὸ ἐπάνω σκοτεινὸ παράθυρο ἀκούσθηκε ἕνας πυροβολισμός. Οἱ δύο σκιὲς

(Συνέχεια εἰς τὴν 22αν σελίδα)

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΑΕΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΙΩΣΗΦΙΝΑΣ

Τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ κ. ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ἡ Ἰωσηφίνα... Εἶναι ἡ μοιραία γυναῖκαι ποὺ βρέθηκε στὸ δρόμο τοῦ Βοναπάρτη. Ποὺ τὴν ἀγάπησε τρελλά. Ἕνα πρωΐ ξεκίνησε ἀπὸ τὴν Μαρτινίκα, ὅπου καταγόνταν, γιὰ νἄρθῃ στὸ Παρίσι καὶ νὰ πανδρευθῇ τὸν ὑποκόμητα Μπωαρναί. Ἀλλ' ὁ ὑποκόμης, τὴν βρίσκει πολὺ ἐπαρχιώτισσα κι' αὐτὸ τὴν κάνει νὰ πεισμώσῃ μαζί του. —Ὄχι τοῦ λέει. Δὲν θὰ πανδρευθοῦμε. Θέλω ἕνα ἄντρα ποὺ νὰ μ' ἀγαπᾷ φλογερά. Ὄχι ἕναν ἄνδρα, ποὺ νὰ μοῦ δίνῃ τὴν ἀγάπη γιὰ ἐλεημοσύνη. Καὶ ὁ δυστυχὴς ὑποκόμης, ποὺ τὴν λάτρευε τώρα, ἔμεινε κόκκαλο.

10ον

—Εἶνε τὸ μόνο πλᾶσμα, ποὺ ἔχω στὸν κόσμο τὸν ἐβεβαίωνε. Κι' ἐξεπλήσσετο καὶ ἡ ἴδια γιὰ τὴν περίεργη αὐτὴ φράσι της.

Ὁ δεσμοφύλακας ἐκάμφθη καὶ ἀφοῦ κατενίκησε καὶ τοὺς τελευταίους δισταγμοὺς του τὴν ὡδήγησε ἀπὸ ἕνα σκοτεινὸ διάδρομο στὸ κελλὶ τοῦ στρατηγοῦ. Χτύπησε τὴν πόρτα.

—Ποῖος εἶνε; Ἔκαμε σὰν ὠργισμένη ἡ βαρειὰ φωνὴ τοῦ στρατηγοῦ.

Ἡ Ρόζα ποὺ ἦταν παγωμένη ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ συνῆλθε ὅταν ἄκουσε αὐτὴ τὴ φωνή. Ἤτανε τόσο ἀνέλπιστο, ὅτι ἐζοῦσε ἀκόμα ὁ ὡραῖος ἐκεῖνος ἄντρας! Ἤτανε τόσο εὐτυχισμένη νὰ τὸν ἀκούῃ, ἔστω καὶ θυμωμένον πίσω ἀπὸ τὴν κλειστὴ ἐκείνη πόρτα!

Ὁ ρωμαλέος ἐκεῖνος ἄντρας μόλις εἶδε τὸ κλαμένον της πρόσωπο τὰ ἔχασε καὶ μέσα σ' ἐκείνη τὴν κόλασι τῆς σφαγῆς θέλησαν νὰ ζήσουν σὲ μιὰ ἡδονικὴ ὑπερένταση τὶς λίγες ὧρες ποὺ τοὺς ἔμεναν ἀκόμη.

Ἡ μοῖρα ὅμως τῆς Ἰωσηφίνας δὲν τὴν προώριζε γιὰ τὴν λαιμητόμο. Ἡ πτῶσις τοῦ Ροβιεσπιέρου δὲν ἄργησε νὰ ἐπέλθῃ. Καὶ ὁ στρατηγὸς Ὢς καὶ ἡ Ρόζα βρέθηκαν ἔξω ἀπὸ τὴ φυλακή.

Ἡ πρώτη του δουλειὰ ὅταν βγῆκε ἀπὸ τὴ φυλακὴ ἦταν νὰ τρέξῃ νὰ βρῇ τὰ παιδιά της. Ἀγκάλιασε μὲ δάκρυα τὸν Εὐγένιον καὶ τὴν Ὀρτανσία. Τὴν ἀγκάλιασαν καὶ τὰ παιδιά της καὶ ἔκλαψαν κάμποση ὥρα μαζὶ γιὰ τὸν ἄδικο θάνατο τοῦΜπωαρναί.Ὁ Εὐγένιος τῆς διηγήθηκε πόσο θαρραλέος καὶ ἀξιοπρεπὴς στάθηκε ὁ πατέρας του τὴ μεγάλη ὥρα τοῦ μαρτυρίου.

Ἡ Ρόζα ἔτρεξε κατόπιν στὴν Κονσιεζερὶ νὰ πληροφορηθῇ νέα γιὰ τὴν τύχη τοῦ στρατηγοῦ Ὤς. Ὁ ὡραῖος ἐκεῖνος ἄντρας, ποὺ ὑπὸ τόσο δραματικὲς συνθῆκες εἶχε γίνει δική του λίγες ὧρες πρὸ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Ρόζας, εἶχε μεταφερθῇ στὶς φυλακὲς τῆς Κονσιεζερί. Δέν ἤξερε ἂν εἶχε ἀποκεφαλισθῇ ἢ ἂν ζοῦσε.

Ποιὰ ὑπῆρξεν ὅμως ἡ ἔκπληξίς της, ὅταν τῆς εἶπαν, ὅτι ὁ στρατηγὸς Ὢς εἶχε ἀποφυλακισθῇ πρὸ πολλοῦ. Κατώρθωσε νὰ πάρῃ τὴν διεύθυνσί του, ἀλλὰ δὲν τὸν συνήντησε οὔτε ἐκεῖ.
Καὶ δὲν εἶχε τὸ μέσον νὰ στείλῃ δυὸ λέξεις στὴ φυλακὴ γι' αὐτήν! Οὔτε εἶχε δώσει κανένα ἄλλο ἴχνος ζωῆς! Ἤτανε καλοκαῖρι, ζέστη, πλημμύρα φωτός. Μιὰ αὔρα θερμὴ καὶ ὑγρὴ ἐρχότανε ἀπὸ τὰ φυλλώματα τοῦ Λουξεμβούργου. Ὁ Αὔγουστος ἔφλεγε στὴ σκονισμένη καὶ αἰχμηρὴ ὁδὸν Βωζιράρ. Στὸ κυανοῦν πυκνὸ βάθος τὰ χελιδόνια κελαϊδοῦσαν. Ἡ Ρόζα γυρίζοντας σὲ αὐτὸ τὸ δρόμο, αἰσθανότανε γλυκὺ ἀνατρίχιασμα. Ἡ καρδιά της εἶνε γεμάτη ἀπὸ ἄπειρη συγκίνησι ποὺ ποτὲ δὲν εἶχε δοκιμάσει. Ὁ ἔρως ὁ ἰσχυρὸς καὶ ἀπέραντος ἔρως, τὴν ἐπίεζε καὶ τὴ μεθοῦσε, τῆς ἔκοβε τὴν πνοὴ καὶ ποτὲ πειά, σὰν αὐτὴν τὴν στιγμήν, δὲν αἰσθανότανε τὸν ἑαυτόν της ἔτσι γεμᾶτον ἀπὸ εὐτυχία καὶ μιὰ θέρμη θελκτικὴ καὶ συγκλονιστική, γιατὶ αὐτό, ποὺ ἀγαποῦσε τόσο δυνατὰ ἡ μικρὴ ἀπελευθερωμένη κατάδικος ἤτανε ἡ ζωή!

*

Τί ἀπέγινε ἡ Ρόζα Ἰωσηφίνα ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς περιφήμου ἐπισκέψεώς της στὸ Βοναπάρτη, μὲ τὴν ὁποίαν ἀρχίσαμε αὐτὴν τὴν ἀφήγησιν;

Ὑπῆρξεν, ὅπως ἰσχυρίζεται ὁ ἴδιος εἰς τὰ ἀπομνημονεύματά του, γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐρωμένη τοῦ Μπαράς; Ὁπωσδήποτε, ὁ πανίσχυρος αὐτὸς τύπος τοῦ διευθυντηρίου ἔχει μείνει στὴν ἱστορία τῆς Ἰωσηφίνας μὲ τὸν ὕποπτο τίτλο: «Αὐτὸ τὸ γουρούνι ὁ Μπαράς!» Ὑπῆρξε φίλος της, αὐτὸ εἶνε βέβαιον. Ὅταν ἡ Ρόζα βγῆκε ἀπὸ τὶς Κὰρμ εἶχε στὸ νοῦ της ἤδη τὸ ὄνομα το ὑΜπαράς, ποὺ τ ὀεῖχε ἀκούσει ἐπανειλημμένως στὴ φυλακή της.

Ὁ Μπαρὰς ἦταν ὁ ἰσχυρὸς τῆς ἡμέρας. Κι' αὐτή, ποὺ εἶχε τρομάξει ἀπὸ τὴν περιπέτειά της αἰσθανότανε τώρα τόσο μόνη! Ἔπρεπε νὰ στηριχθῇ κάπου. Καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὸν γνωρίσῃ.. Ὑπάρχουν γράμματά της, ποὺ τελειώναν μὲ φράσεις μεγάλης οἰκειότητος: «Σᾶς ἀγαπῶ καὶ σᾶς φιλῶ μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά...» Ἡ Ρόζα εἶχε μεγάλες ἀνάγκες ἐκείνη τὴν ἐποχή. Εἶχε νὰ ζήσῃ καὶ νὰ προστατεύσῃ δύο παιδιά. Τὰ εἰσοδήματα τῆς Μαρτινίκας δὲν εἶνε σπουδαῖα καὶ φθάνουν τόσο ἀκανόνιστα. Καὶ ἡ θεία Ρενοντέν, παρ' ὅλη τὴ γενναιοφροσύνη της δὲν μπορεῖ νὰ τὰ πληρώσῃ ὅλα σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ ὅλα εἶχαν τόσο ἀκριβά.

Ἡ Ἰωσηφίνα, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ διαζευχθῇ τὸν Ναπολέοντα

Κι' ἔπειτα ἀπὸ τὰς ὥρας τοῦ κινδύνου καὶ τῆς ἀγωνίας ἔχει τόσο ἀνάγκη κανεὶς νὰ διασκεδάσῃ. Ἤτανε μιὰ ἐποχὴ φρενίτιδος, μέθης, χοροῦ, τραγουδιοῦ ἐπάνω στὰ αἵματα ποὺ ἔχυνε ἡ ἐπανάστασις. Ἡ γυναῖκες πρωτοστατοῦν στὶς ὀργιαστικὲς αὐτὲς βραδιές, ἄλλες παράξενα ντυμένες καὶ ἄλλες ξεγυμνωμένες ἢ κάτω ἀπὸ διαφανεῖς «ἀρχαίους» χιτῶνας, ἐπάνω στοὺς ὁποίους κυματίζει ὁ ρόδινος μανδύας τῆς Ἀφροδίτης μὲ τὰ μαλλιὰ ἀλὰ Τίτο ἢ κομμένα καὶ μπουκλαρισμένα ἀ λὰ Καρακάλα ἢ ἀκόμα καὶ κατὰ τὸν τύπον τῶν «θυμάτων» τῆς ἐπαναστάσεως, μὲ τὰ πόδια γυμνὰ ἐπάνω στοὺς κοθόρνους. Ἡ ἰσότης, ἡ ἀδελφότης καὶ ἡ ἐλευθερία τοῦ δημοκρατικοῦ κηρύγματος δὲν ὑπῆρχον μόνον εἰς τὰς πολιτικὰς πράξεις, ἀλλὰ στὴν καθημερινὴ ζωή, στὴν ἀπόλυτη εὐκολία τῶν σχέσεων καὶ τὴν οἰκειότητα. Στὸ μέγαρο Τελυσσοὺ οἱ μεγάλοι δημόσιοι θορυβώδεις χοροὶ εἶνε καθημερινοί.

Ἐκεῖ θριαμβεύουν τὶς νύκτες τῆς μεγαλύτερης εὐθυμίας ἡ Ρόζα, ἡ Ταλλιώ, ἡ Ρεκαμιὲ, ἡ Ἀμλὲν, μερικὲς φορὲς καὶ ἡ κυρία Στάελ. Χορεύουν ὅλη τὴ νύχτα ὥς τὸ πρωΐ μὲ νέους ὅλων τῶν κοινωνικῶν στρωμάτων. Κάνουν τὶς δημοκράτισσες.

Ὅλοι ἀρριβισταὶ καὶ πολῖται καὶ παλαιοὶ εὐγενεῖς καὶ πτωχοὶ καὶ πλούσιοι καὶ ἀξιωματικοὶ καὶ ἔμποροι ἀνακατεμένοι διασκέδαζαν μὲ τὴν καρδιά τους, ἀπολάμβαναν τὸν καινούργιον ἀέρα, τὴν κατάλυσιν ὅλων τῶν διακρίσεων. Γιὰ λίγο καιρὸ ἡ Ρόζα μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἀνακάτωμα,προσπαθεῖ νὰ λησμονηθῇ σὲ στιγμιαίους φευγαλέους ἔρωτας πρὸς ἕνα— δυὸ νέους, ποὺ διακρίνονται σ' αὐτοὺς τοὺς χορούς. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, κυρασμένη ἀποσύρεται στὸ ἐξοχικὸ σπιτάκι τῆς Κρουασύ. Σ' αὐτὸ τὸ ἐρημικὸ καταφύγιο τὴν εἶχεν πισκεφθῇ γιὰ πρώτη φορὰ ὁ Μπαράς.

Ὁ Μπαρὰς στὰς σχέσεις του μὲ τὶς γυναῖκες —καὶ εἶχε πάρα πολλὲς μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὴν Ταλιέν, τὴ φίλη τῆς Ρόζας, ἦταν ὁ τύπος τοῦ κομψοῦ διεφθαρμένου. Ἔπειτα ἀπὸ κάποιο χορευτικὸ ξενύχτη. ποὺ εἶχε συνάντηση τὴν Ρόζα στὸ σπίτι τῆς φίλης του Ταλιέν, εἶχεν ὁρκισθῇ νὰ τὴν κάμῃ δική ου. Τοῦ ἄρεσε. Τὴν εὕρισκε τόσον ὡραία, τόσον ὀρεκτικὴ μέσα στὸν κλασσικὸν ἑλληνικὸν χιτῶνα.

Ἐτόλμησε νὰ τῆς ψιθυρίσῃ:

— Αὔριο θἄρθω στὸ Κρουασσύ.

—Θὰ σᾶς δεχθῶ εὐχαρίστως! τοῦ εἶχε ἀπαντήσει. Εἶχε τόσο ἀνάγκη ἀπὸ τὰ φιλιά του! Τὸν δέχθηκε ὅσο μποροῦσε καλύτερα. Ἀλλ'ἂν ὁ ἀνδρικὸς ἐγωϊσμὸς δὲν τὸν εἶχε ἐντελῶς τυφλώσει θὰ ἔβλεπε ὅτι τὸν ὑπέφερεν ὅπως τὸ παιδὶ ἕνα δυσάρεστο ἀλλὰ χρήσιμο γιατρικὸ ποὺ τοῦ ἐπιβάλουν νὰ πιῇ. Ἔγιναν στενοὶ φίλοι. Ἐβλέποντο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν στὸ Κραουσσύ. Κάθε φορὰ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ πάῃ τῆς ἔστελνεν ἕνα σωρὸ πράγματα, κυνήγια, σφακτά, φροῦτα, κρασί... Ἔμενε τὴ νύχτα ἐκεῖ καὶ γύριζε πρωΐ —πρωΐ στὸ Παρίσι. Αὐτὰ τὰ «πὶν νὶκ» τὰ πλήρωνε πολὺ ἀκριβά. Μὲ ὑπηρεσία, μὲ ρουσφέτια, μὲ χρήματα. Ἡ Ρόζα δὲν τὸν ἀγαποῦσε. Ἴσως μάλιστα ἂν ἐξέταζε καλὰ τὸν ἑαυτόν της καὶ νὰ τὸν μισοῦσε. Ἀλλ' εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα στήριγμα. Τὸν ἠνείχετο ἁπλῶς. Μ' αὐτὸν εἶχε γνωρίσει τὴν ταπείνωσιν, τὸν ἐξευτελισμὸν μιᾶς ἡδονῆς, χωρὶς τὸν ἔρωτα. Καὶ ὅ,τι ζητοῦσε νὰ ὠφεληθῇ ὅσο μποροῦσε περισσότερον ἀπὸ τὸν Μπαρὰς ἦτα ἕνα εἶδος ἐκδικήσεως.

*

Ὁ Μπαρὰς τῆς μιλοῦσε τακτικὰ γιὰ τὸν Ναπολέοντα. Τὸν ἐθαύμαζε, ἀλλὰ καὶ δὲν τὸν ἐχώνευε. Τὸν ζήλευε. Ὅ,τι ἔλεγε τῆς Ρόζας γι' αὐτὸν τὴν ἔκαμε νὰ ἐνδιαφερθῇ καὶ μεταχειρισθῇ τὴν πρόφασι τῆς ἀποδόσεως τοῦ σπαθιοῦ τοῦ ἀνδρός της στὸ παιδί της τὸν Εὐγένιο, γιὰ νὰ τὸν γνωρίσῃ. Καὶ τώρα, καθισμένη στὸν καναπὲ τοῦ μικροῦ κομψοῦ σαλονιοῦ της, τῆς ὁδοῦ Καντερέν, περίμενε τὴν ἐπίσκεψί του. Θὰ θυμηθῇ τὴν ὑπόσχεσι ποὺ τῆς ἔδωσεν; Ἢ αἱ ἀσχολίαι του θὰ τὸν κάμουν νὰ τὴν λησμονήσῃ; Ἀναλοει τὰς ἐντυπώσεις της ἀπ' αὐτὸν τὸν εἰκοσιεξαετῆ σωτῆρα τῆς Δημοκρατίας, τὸν διοικητὴς τῆς στρατιᾶς τοῦ ἐσωτερικοῦ, τον κύριον τοῦ Παρισιοῦ. Πῶς τὸν βρίσκει; Ἕνα χαριτωμένο.. «παπουτσωμένο γάτο»!

—Ναί, ἔλεγε τὸ πρωΐ στὴ φίλη της Ταλλιέν, εἶνε νόστιμος.. Τόσο νέος, ἕνα παιδί. Ἐκεῖ πέρα... καὶ ὅμως ἔχει τόση δύναμι!.... Εἶνε ἕνας μικρὸς κορσικανὸς μὲ πολὺ μέλλον!... Εἶνε καλοκαμωμένος καὶ διασκεδαστικός. Μόνον ποὺ εἶνε λιγάκι κοντός!

Τωρα εἶνε ὁλομόναχη καὶ τὸ αὐτί της διαρκῶς στὴν πόρτα. Πῶς θὰ ἤθελε νὰ μὴν τὸ ξεχνοῦσε ὁ Βοναπάρτης! Δὲν μποροῦσε νὰ ξεχάσῃ τὰ μάτια του, μεγάλα διαυγῆ γεμᾶτα φῶς καὶ φλόγα. Κι' αὐτὸ τὸ λεπτὸ καὶ ὠχρὸ πρόσωπο... Πόσο τῆς κεντοῦσε τὰ νεῦρα αὐτὴ ἡ χλωμάδα! «Αὐτὸς θὰ εἶνε πολὺ ἐνδιαφέρων», συλλογιζότανε καὶ ἀδημονοῦσε νὰ τὸν ξαναϊδῇ. Ἂν ἤτανε νεωτερη θὰ ἦτο ἀπολύτως βεβαία ὅτι δὲν θὰ τὴν ξεχνοῦσεν. Ἀλλὰ τὰ χρόνια ἔχουν περάσει. Εἶνε τριανταδύο ἐτῶν, τὰ παιδιά της μεγαλώνουν... καὶ ἔχει ἀρχίσει κάπως ν' ἀμφιβάλῃ γιὰ τον ἑαυτόν της. Ἐπὶ τέλους ἀκούγονται κτυπήματα δυνατά ἀποφασιστικὰ στὴν πόρτα. Αὐτὸς εἶνε!... Ὁ καμαριέρης της, ὁ Γκωτιέ, πηγαίνει νὰ τοῦ ἀνοίξῃ. Ἀκούει τὴ Λουΐζα ποὺ παίρνῃ τὴν καπότα του καὶ τὸ σπαθί του, βγαίνει στὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ νὰ τὸν ὑποδεχθῇ. Τῆς φιλεῖ τὸ χέρι. Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἁβρό, σαχλὸ φίλημα κυρίου τοῦ κόσμου. Εἶνε μιὰ φλόγα ποὺ τῆς καίει τὴν ἐπιδερμίδα. Κοιτάζει ἐν τῷ μεταξὺ τὸ δικό του χέρι. Θεέ μου, τί μικρὸ παχουλό, ἄσπρο γυναικεῖο χεράκι!... Τὸν μπάζει στὸ σαλόνι, τοῦ δείχνει μιὰ πολυθρόνα πλάϊ της. Μετὰ τὶς πρῶτες τυπικὲς φράσεις, ἐφαρμόζει τὴν αἰωνίαν τακτικὴν τοῦ αἰφνιδιασμοῦ ποὺ τοῦ εἶχε δώσει τόσας νίκας, τὴν βομβαρδίζει μὲ μιὰ ἐρώτησι:

—Σᾶς λέγουν Γιεγιέντ, Ρόζα καὶ Ἰωσηφίνα... δὲν εἶνε ἀλήθεια; Οἱ δικοί σας σᾶς ὀνομάζουν Γιεγιέτ... Οἱ φίλοι σας Ρόζα... καὶ Ἰωσηφίνα κανείς... Δὲν εἶν' ἔτσι;

—Ποῦ τὸ ξέρετε;

—Δὲν ἤτανε καὶ τόσο δύσκολο νὰ τὸ μάθῃ ἕνας ἄνθρωπος ποὺ μπορεῖ νὰ ξέρῃ ἄλλα πολὺ πιὸ ἀπόκρυφα πράγματα, τῆς εἶπε ἀργά. Ἀλλὰ σᾶς ἐρωτῶ, κυρία!.... Μοῦ δίδετε τὴν ἄδεια νὰ σᾶς ὀνομάζω ἐγὼ Ἰωσηφίνα;

—Γιατί αὐτό; ρώτησε γελῶντας πονηρά.

—Γιατὶ θέλω νὰ ἔχω κάτι ἀπὸ σᾶς ποὺ δὲν εἶχε ἄλλος κανένας πρὶν ἀπὸ μένα!

Ἡ Ἰωσηφίνα δὲν περίμενε τὸν αἰφνιδιασμόν. Περίμενε ἄλλη ἐξέλιξι πιὸ φυσιολογική. Ἀλλ' ὁ Βοναπάρτης ἤτανε κεραυνώδης σὲ ὅλα του.

—Τί ἐγωϊστὴς ποὺ εἶσθε, πρόλαβε νὰ πῇ, μόλις συγκρατῶντας τὴν ταραχή της. «Αὐτὸς δὲν εἶνε σὰν τοὺς ἄλλους, εἶπε ἀπὸ μέσα της, περπατεῖ σὰν τὸν δράκοντα τοῦ παραμυθιοῦ, κάθε πάτημα καὶ λεύγα! Ἀλλὰ θέλει κι' αὐτὸς νὰ μοῦ ἀλλάξῃ τ' ὄνομά μου! Τί ἀνόητοι ποὺ εἶνε καὶ οἱ μεγαλύτεροι ἄντρες!»

—Ἀσφαλῶς, κυρία εἶπε γρήγορα ὁ Βοναπάρτης. Εἶμαι ζῷον ἐγωϊστικὸν καὶ κατακτητικόν.

—Πολὺ καλά, ἔκαμε ἡ Ἰωσηφίνα δῆθεν ἀφελῶς,ἐνῷ ἀπὸ μέσα της ἔτρεμε, ἀλλὰ τότε αὐτὸ ποὺ ζητᾶτε τὸ βρίσκω πολὺ λίγο! Τί εἶνε τὸ δικαίωμα ποὺ θέλετε νὰ σᾶς δώσω νὰ μέ λέτε Ἰωσηφίνα;

—Δὲν τὸ εἶχε κανεὶς πρὶν ἀπὸ μένα;

—Μὰ ὑπάρχουν δικά μου πράγματα πολὺ οὐσιωδέστερα ἀπὸ τὸν ξερὸν ἦχον ἑνὸς ὀνόματος ποὺ δὲν τὰ εἶχε ποτὲ κανείς! Καὶ αὐτὰ ἔπρεπενὰ ζητήσετε, ἂν εἶσθε πραγματικῶς ἐγωϊστικὸ καὶ κατακτητικὸν ζῶον, ὅπως λέτε!

—Ποιὰ πράγματα, θελκτικὴ κυρία; ρώτησε ὁ Ναπολέων μὲ μιὰ λάμψι περίεργη στὰ μάτια.

—Ἡ καρδιά μου, παραδείγματοις χάριν! εἶπεν ἡ Ἰωσηφίνα βάζοντας κάποια δύναμι ἀπὸ μέσα της.

—Καὶ ὁ Τεσσιέ, λοιπόν;

—Ἀεροβασίες τῆς νεότητος, ἔκαμε ἡ Ἰωσηφίνα μὲ τὸ φυσικώτερο ὕφος τοῦ κόσμου.

—Καὶ ὁ Μπωαρναί;

—Τὸ θλιβερὸ μυθιστόρημα τοῦ γάμ στρατηγέ!...

—Καὶ ὁ στρατηγὸς Ὤς, λοιπόν;

—Τὸ Παρίσι φλυάρισεν ἐντελῶς

(Συνέχεια εἰς τὴν 30ὴν σελίδα)

ΑΘΛΗΤΙΚΑ

Ἡ θάλασσα καὶ αἱ ἀπολαύσεις της

ΚΟΛΥΜΠΙ, ΤΟ ΣΠΟΡ ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ

Τὰ ἑλληνικὰ ἀκρογιάλια ἤρχισαν νὰ δέχωνται τοὺς πιστούς των, ποὺ ἀπολαμβάνουν τὸ κολύμπι μὲ χίλιους δυὸ τρόπους

Τώρα μὲ τὴ ζέστη τοῦ καλοκαιριοῦ, ἡ θάλασσα μὲ τὴ δροσιά της, τραβάει ὅλο τὸ κόσμο, μικροὺς καὶ μεγάλους. Μὲ τὶς πρῶτες ζέστες ὅλα τὰ ἀκρογυάλια γέμισαν κόσμο. Τὰ Φάληρα, τὸ Καλαμάκι, ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς, ἡ Γλυφάδα, ἡ Βοῦλα, ἡ Βουλιαγμένη, ὁ Σκαραμαγκᾶς, ἡ Σαλαμῖνα γνώρισαν τὰ ἐγκαίνια τῆς ἐφετεινῆς κολυμβητικῆς σαιζόν. Ἡ Ἀττικὴ φύσις τόσο καιρὸ τώρα μᾶς ἔπαιζε τὸ κρυφτοῦλι. Πότε μᾶς ἐρχότανε μ' ἕνα καυτερὸ ἥλιο, σωστὴ ἀτμοσφαῖρα καλοκαιρινή, καὶ πότε ἄνοιγε τοὺς καταρράκτας τοῦ οὐρανοῦ γιὰ νὰ μᾶς ἀναγκάσῃ νὰ ξαναθυμηθοῦμε τόν.... Δεκέμβριο! Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι ἐφέτος τὸ καλοκαῖρι ἄργησε νὰ μᾶς ἔλθῃ. Τέτοιον καιρὸ πέρυσι, κυριολεκτικῶς ψηνόμαστε καὶ τὸ θερμόμετρον εἶχεν ὑπερβῆ τοὺς 30°. Φέτος μπαίνουμε στὸν Ἰούνιο καὶ ἀκόμα ὁ Ἀττικὸς οὐρανὸς ἔχει... ἐπιφυλάξεις. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως ἡ κολυμβητικὴ κίνησις ἄρχισε ἤδη στὰ διάφορα ἀκρογυάλια, πρᾶγμα ποὺ μᾶς ἀναγκάζει καὶ μᾶς νὰ πιστέψουμε πὼς μπήκαμε ὁριστικὰ στὴν βασιλεία τοῦ καλοκαιριοῦ. Καὶ καλοκαῖρι σημαίνει θάλασα. Κολύμπι, ἀμμουδιά, παιγνίδια, τραγούδι, ρωμάντσα κοντὰ στ' ἀκρογυάλι, βάρκα, βενζινάκατο, κόττερο. Ἀλλὰ πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλα κολύμπι. Ἂν δὲν βουτήξῃς τὸ κορμί σου μέσα στὴ θάλασσα καὶ ὁ οὐρανίσκος σου δὲν αἰσθανθῇ τὴ θαλασσινὴ ἁλμύρα, δὲν μπορεῖς νὰ πῇς πως ξέρεις τὴ θάλασσα. Τὸ κολύμπι εἶνε τὸ σπὸρ τοῦ καλοκαιριοῦ ποὺ μᾶς φέρνει πιὸ κοντὰ στὴ φύση καὶ μᾶς ἀναγκάζει θέλοντας καὶ μὴ νὰ γίνωμε.... φίλαθλοι... Ἂν ἀμφιβάλλετε γι' αὐτὰ ποὺ σᾶς λέμε, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ διαθέσετε ἕνα πρωϊνό σας καὶ κάνετε ἕνα περίπατο μέχρι τὴ Βουλιαγμένη. Θὰ δῆτε ὅλη τὴν ἀκτὴ ἀπὸ τὸ Νέο Φάληρο μέχρι τὸ τέρμα τῆς Βουλιαγμένης πιασμένη ἢ μᾶλλον βουτηγμένη στὸ ἀνθρώπινο ὑλικό ποὺ χαίρεται τὴ θάλασσα μὲ χίλιους δυὸ τρόπους. Εἶνε πολλοί, μὰ πάρα πολὺ ἐκεῖνοι ποὺ ἐννοοῦν μόλις τοὺς δοθῇ μιὰ Κυριακὴ ἐλεύθερη νὰ «χορτάσουν» κυριολεκτικῶς τὴ θάλασσα. Τοὺς βλέπετε, νὰ βρίσκουνται μέσα στὸ θαλασσινὸ νερό, ὅλη σχεδὸν τὴν ἡμέα, καὶ νὰ μὴ χορταίνουν νὰ κολυμποῦν καὶ νὰ παίζουν...

Ἀλλὰ γιὰ νὰ ἀπολαύσῃ κανεὶς τὴ θάλασσα προϋποτίθεται ὅτι ξέρει νὰ κολυμπᾶ! Ἅμα δὲν ξέρεις κολύμπι τότε ἀρκεῖσαι στὸν ρόλον τοῦ θεατοῦ· φορεῖς τὸ μαγιό σου καὶ κολύμπι γιώκ... ἀμμουδιὰ κριτικάροντας τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα... Γιὰ ὅσους θέλουνε νὰ μάθουνε κολύμπι θὰ δώσουμε μερικὰς χρησίμους ὁδηγίας ποὺ ἂν τὶς ἀκολουθήσουν γρήγορα θὰ μποροῦν νὰ κολυμποῦν. Καὶ πρῶτα—πρῶτα, πρέπει νὰ ξέρῃ ὁ καθένας, ὅτι τὸ σῶμα δὲν βυθίζεται ὅταν οἱ πνεύμονες εἶνε γεμᾶτοι ἀέρα. Γι' αὐτὸ χρειάζεται μεγάλη προσοχὴ καὶ ἐπιμονὴ στὸ ζήτημα τῆς ἀναπνοῆς. Ἡ θαλασσινὴ εἰσπνοὴ γίνεται μὲ τὸ στόμα καὶ ἡ ἐκπνοὴ μὲ τὴ μύτη μέσα στὸ νερὸ ποὺ προφυλάσσονται οἱ ρινικὲς κόγχες ἀπὸ τὴ θάλασσα ποὺ θὰ ἔμπαινε τυχὸν μαζὺ μὲ τὸν ἀέρα, κατὰ τὴν εἰσπνοή. Ὁ ἀρχάριος πρέπει νὰ γυρίσῃ πάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ, νὰ στρέψῃ τὸ κεφάλι δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ νὰ κουνήσῃ μὲ τὸ σῶμα, ὕστερα πάλι νὰ φέρῃ τὸ πρόσωπο πρὸς τὸ νερό, βουτῶντας συγχρόνως τὸ κεφάλι, καὶ νὰ ἐκπνεύσῃ μέσα τὸ νερὸ ἀπὸ τὴ μύτη. Νὰ μιὰ ἄλλη ἄσκησις, ἡ ἑξῆς: Σταθῆτε σέ θάλασσα καὶ σὲ βάθος ὅπου τὸ νερὸ φθάνει στὸ στῆθος σας, πάρετε μιὰ βαθειὰ εἰσπνοή, κάμψετε τὰ γόνατα, πιάστε μὲ τὰ χέρια τὶς κνῆμες καὶ φέρνετε τὰ γόνατα πρὸς τὸ στῆθος, σκύβοντας τὸ κεφάλι. Τὰ πόδια θ' ἀφήσουν τὸν πυθμένα, ἀλλὰ τὸ σῶμα θὰ ἐπιπλεύσῃ μὲ τὴν ράχιν ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸ σὰν ἄστρακο χελώνης. Αὐτὴ ἡ ἄσκησις θὰ ἐπαναληφθῇ μέχρις ὅτου ἀντιληφθῆτε, ὅτι μπορεῖτε εὔκολα νὰ ἐπιπλεύσετε. Ἡ ἄσκησις αὐτὴ ὅταν γίνῃ ἀρκετὲς φορὲς καὶ σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες αὐτές, παρέχει στὸν ἀρχάριο τὸ συναίσθημα τῆς ἰσορροπίας. Τότε μπορεῖ νὰ συνεχισθοῦν αἱ ἀσκήσεις. Πατήσατε στεριά, κάμψατε τὰ γόνατά σας ἕως ὅτου τὸ νερὸ φθάσει τοὺς ὤμους, ἀναπνεύσατε βαθειά, πατήσατε τὸ ἔδαφος καὶ φέρατε τὸ σῶμα πρὸς τὰ ἐμπρός, σιγὰ—σιγά, ὁμαλά, ἀλλὰ μὲ δύναμι, μὲ τὸ κεφάλι μεταξὺ τῶν προτεταμένων βραχιόνων, ὥστε νὰ σχηματίζουν ἕνα εἶδος πρώρας. Ὅταν ἡ φόρα ἐλαττωθῇ κάμψετε τὰ σκέλη, φέρετε τὰ χέρια σὲ θέσι ἐκτάσεως μὲ μίαν πλαγίαν κίνησιν καὶ κατόπιν κάτω εἰς τὰ πλάγια τοῦ σώματος, τὸ ὁποῖον τώρα ἔχει ἀνορθωθῇ. Μετὰ τὴν ἄσκησιν αὐτὴν τὰ μάτια πρέπει, ὅπως εἴπαμε, νὰ εἶνε ἀνοικτά. Εἶνε διασκεδαστικὸ καὶ ἐνθαρρυντικὸ νὰ βλέπετε ὅτι κερδίζετε ἀπόστασιν. Οἱ μῦς δὲν πρέπει νὰ εἶνε συνεσπασμένοι, ἀλλὰ χαλαρωμένοι. Πρὸ παντὸς μὴ βιάζεσθε. Μὲν τὴν ἄσκησι αὐτὴ θὰ ἔχετε κερδίσῃ ἐμπιστοσύνη καὶ γνωρίζετε πιὰ τὰς δυνάμεις σας. Ἐν συνεχείᾳ μποροῦν νὰ γίνουν ἀσκήσεις γιὰ τὰ πόδια, κατόπιν συνδυασμὸς κινήσεων, ἀλλὰ δὲν πρόκειται νὰ διδάξωμε κολύμπι: Ἁπλῶς δίνουμε μερικές προκαταρκτικὲς ὁδηγίες εἰς τοὺς ἀρχαρίους.

Τὰ παιγνίδια μέσ' τὴ θάλασσα, ἀποτελοῦν ἕνα ἀπαραίτητο συμπλήρωμα κάθε κολυμβητοῦ. Τὸ συνηθέστερο εἶνε τὸ οὐῶτερ —πόλο ποὺ παίζεται μὲ μιὰ μεγάλη μπάλλα μεταξὺ 6 παικτῶν. Γιὰ νὰ παίξῃ ὅμως κανεὶς οὐῶτερ πόλο πρέπει πρῶτα-πρῶτα νὰ εἶνε πρώτης τάξεως κολυμβητής, γιατὶ τὸ κανονικὸ πόλο παίζεται σὲ θαλάσσιο βάθος ποὺ δὲν πατάει.. ἄνθρωπος! Ἐννοεῖται ὅτι στὸ κολύμπι ὑπάρχουν πολλὰ εἴδη. Τὸ συνηθέστερο καὶ πιὸ γρήγορο εἶδος κολυμπιοῦ, εἶνε τὸ «κρόουλ» ποὺ ἐπεκράτησε σήμερα σ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ καλλίτερος κολυμβητὴς τοῦ κόσμου μπορεῖ κολυμπῶντας 100 μ. μὲ κρόουλ νὰ τὰ διανύσῃ σὲ 56΄΄. Εἶνε κατόπιν τὸ πρόσθιο κολύμπι καὶ τὸ ὕπτιο, δηλαδὴ ἀνάσκελα. Τὰ τρία αὐτὰ εἴδη κολυμπιοῦ γίνονται ἐπὶ διαφόρων ἀποστάσεων 50 ἕως 1500 μέτρων. Ὑπάρχει ὅμως στὸ κολύμπι καὶ ἕνα κοπιῶδες ἀγώνισμα. «Ὁ κολυμβητικὸς Μαραθώνειος». Πρόκειται διὰ τὸν διάπλουν τοῦ στενοῦ τῆς Μάγχης, κατόρθωμα τὸ ὁποῖον πολὺ λίγοι ἔφερον σὲ πέρας. Πρὸς τιμὴν τοῦ.... ἀσθενοῦς φύλου πρέπει ν' ἀναφέρουμε, ὅτι στὸν κολυμβητικὸν διάπλουν τῆς Μάγχης ἔχει διακριθῇ μία γυναῖκα ἡ Γερτρούδη Ἔντερλε, ἡ ὁποία πρὸ ἐτῶν ἐπέρασε τὸ αὐτὸ στενὸ κολυμπῶντας το σὲ 12 ὧρες!!

Σ—ς

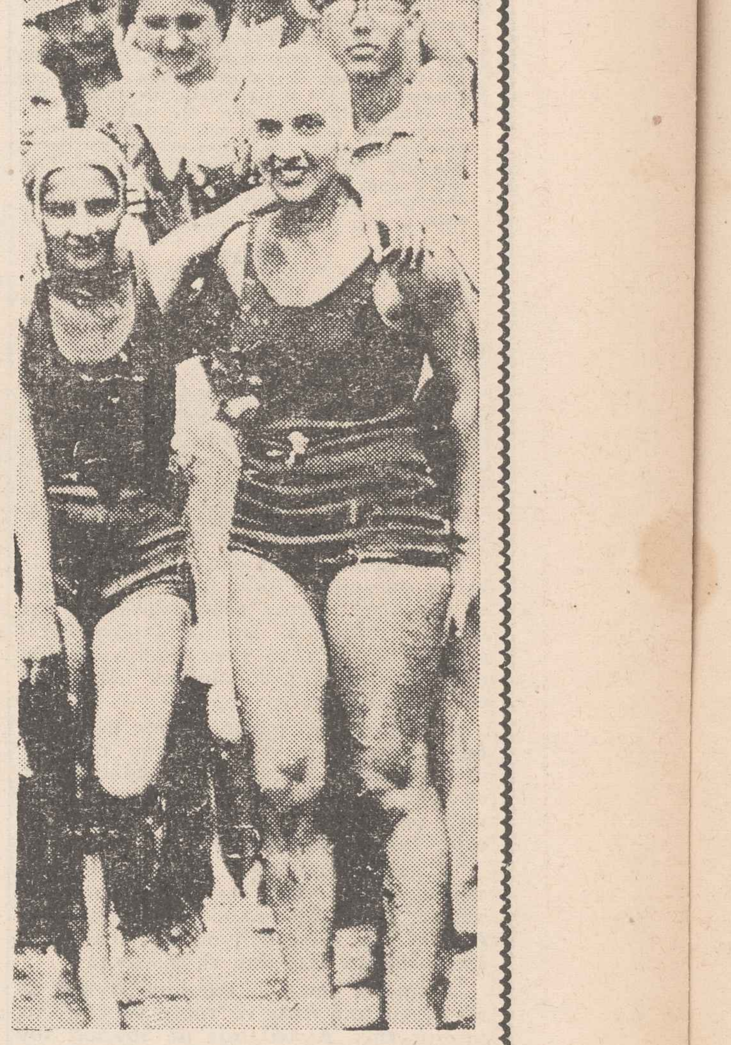

Κολυμβήτριαι ποὺ ἐνίκησαν εἰς τοὺς περυσινοὺς κολυμβητικοὺς ἀγῶνας ποὺ ἔγιναν στὸ Τουρκολίμανο καὶ ὅπου ἐσημειώθησαν ἐξαιρετικὰ ρεκὸρ

ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΜΕ ΤΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 20ῆς σελίδος)

ἐχάθησαν ἀμέσως πίσω στὸ σκοτάδι.

— Νομίζω — εἶπεν ὁ Τόμμυ ὅτι ὁ θεῖος σας εὑρίσκεται πολιορκημένος. Καὶ ἤθελα νὰ μπῶ μέσα. Ἀλλὰ τὸ καλλίτερο εἶναι νὰ γυρίσωμε μὲ τὴν βάρκα μου στὸ πετζιέρο καὶ νὰ καλέσωμε τὴν ἀστυνομία.

— Καὶ νὰ ἀφήσωμε τὸ θεῖο μου νὰ τὸν σκοτώσουν οἱ κακοῦργοι; Ἐγὼ δὲν πάω πίσω. Ξέρω ἕνα δρόμο ποὺ δὲν θὰ μᾶς ἰδοῦν ἐκεῖνοι ποὺ παραφυλανε ἀπ' ἔξω. Ἐλᾶτε!

Ὁ Τόμμυ ἀκολούθησε τὴν νέα.

Σὲ λίγη ὥρα ἀνέβαιναν μιὰ σκοτεινὴ ἐσωτερικὴ σκάλα καὶ σὲ δυὸ λεπτὰ εὑρισκοντο μέσα σὲ ἕνα γραφεῖο. Ἕνας γιγαντόσωμος ἄνθρωπος ἐκάθητο ἐκεῖ. Μόλις τοὺς εἶδε πετάχτηκε ἐπάνω καὶ ἐβούτηξε τὸν Τόμμυ ἀπὸ τὸν λαιμό.

— Ὄχι θεῖε. Εἶναι φίλος! Μὲ ἔσωσε ποὺ μὲ εἶχαν δέσει κάτι κακοῦργοι ἔξω.

— Πῶς; ἔκαμε γιγαντόσωμος ἄνθρωπος. Καὶ ἄφησε τὸν Τόμμυ.— Γιὰ πές μου τί συμβαίνει.

Ὁ Τόμμυ, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴν περιγραφὴν ποὺ τοῦ εἶχε κάμει ὁ ἐξάδελφός του ὁ ἀδαμαντοπώλης, ἐπείσθη ὅτι εἶχε μπροστά του τὸν Χόλτ, ἐξέθεσε ἐν λεπτομερείαις τὰ τοῦ ταξειδίου του.

— Ἀλλὰ ποῦ εἶναι ἡ θεία — διέκοψε σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ νέα;... Τί ἔχεις καὶ σὺ θεῖε μου, φαίνεσαι σὰν νὰ γέρασες διὰ μιᾶς ὁλόκληρα χρόνια — τί συμβαίνει;

— Δόξα σοι ὁ Θεὸς δὲν συμβαίνει τίποτε. Ἡ θεία σου δὲν εἶναι ἐδῶ· πῆγε μέσα ἀπόψε. Ὥστε ἔτσι φίλε μου — εἶπε στρεφόμενος πρὸς τὸν Τόμμυ, αὐτὰ σοῦ συνέβησαν. Εἶσαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ ἀνακαλύψουν τὸν φίλον σου οἱ κακοῦργοι; Πῶς εἶνε ντυμένος;

— Σούτ! ἔκαμε τότε ἀποτόμως ἡ νέα. Ἄκουσα κρότο σὰν νὰ πριονίζουν. Πᾶμε νὰ ἰδοῦμε.

Ὁ Χόλτ ἐτινάχθη στὰ πόδια του καὶ ἔσπευσε πρῶτος. Ἡ νέα καθὼς περνοῦσαν στὸ διάδρομο ἐπῆγε καὶ ἐψιθύρισε στὸ αὐτὶ τοῦ Τόμμυ: «Μὴ λὲς τίποτε σ' αὐτόν. Δὲν εἶναι ὁ θεῖος Χόλτ, τοῦ μοιάζει ὑπερβολικά, ἀλλὰ δὲν εἶναι ὁ θεῖος μου.

Ἐπροχώρησαν. Κρότος ὅμως δὲν ἠκούετο κανείς. Τίποτε ὕποπτο δὲν ἐφαίνετο.

— Λοιπόν, πῶς εἶναι εἴπατε — ἐπανέλαβε ὁ ψευτο-Χόλτ — ὅταν ἐπέστρεψαν πάλι στὸ γραφεῖο.

Ὁ Τόμμυ τότε προειδοποιημένος ἄρχισε νὰ δίδῃ φανταστικὴ περιγραφὴ τοῦ φίλου του, ὁ ὁποῖος ἔφερνε τὸ πραγματικὸ περιδέραιο. Ὅταν ἐτελείωσε, σηκώθη ὁ Χόλτ καὶ εἶπε: Πρέπει νὰ περιμένωμε λοιπὸν ἕως αὔριο τὸ πρωΐ. Σὺ μπορεῖς νὰ πᾶς στὸ δωμάτιό σου, μικρή μου, ὁ κ. Μπέλτον θὰ μείνῃ μαζί μας θὰ τοῦ δώσωμε ἕνα περίστροφο καὶ θὰ φυλάξῃ καὶ αὐτὸς ἐλπίζω. — Εὐχαρίστως εἶπεν ὁ Τόμμυ.

— Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κοιμηθῶ — ἐγὼ εἶπεν ἡ νέα — ἐνῷ ὅλοι σας θὰ φυλάγετε. Θὰ ἀγρυπνήσω καὶ ἐγώ. Τώρα θεῖε μου ἂς μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ δείξω τὸ σπίτι στὸ φιλοξενούμενό σας κ. Μπέλτον.

Καὶ σὲ λίγο ἡ νέα ἐμπρός, ὁ Τόμμυ ὄπισθεν, ἤρχισαν νὰ βαδίζουν. Ἕνα τρίτο πρόσωπο βγῆκε ἀπὸ ἕνα δωμάτιο καὶ προσπέρασε μὲ μιὰ μικρὴ ὑπόκλισι.

Οἱ δυὸ νέοι τράβηξαν στὸ μαγειρεῖο.

— Γλήγορα, εἶπε ἡ νέα. Ἐκεῖ εἶναι μιὰ πόρτα. Γλήγορα γιατὶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος νομίζω πὼς μας παρακολουθεῖ.

Βήματα ἀκούσθηκαν ἀπ' ἔξω καὶ ἀμέσως μιὰ ἠλεκτρικὴ λυχνία τῆς τσέπης ἄναψε. Ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ πιστόλι στὰ χέρια, ἦτο ἕτοιμος νὰ φωνάξῃ. Ἕνα πήδημα τοῦ Τόμμυ καὶ τὸ πιστόλι τοῦ ἄλλου ἔπεσε ἀπὸ τὰ χέρια.

Γλήγορα δεσποινὶς φύγετε — γιὰ τὴν βαρκα! Ἐφώναξε ὁ Τόμμυ. Ἐν τῷ μεταξὺ εἶχαν ἁρπαχθῇ στὰ χέρια μὲ τὸν κακοῦργο. Σὲ λίγο ὁ Τόμμυ εἶχε χάσει τὰς αἰσθήσεις.

Ὅταν ὁ Τόμμυ συνῆλθε εὗρε ὅτι ἦτο ἐξαπλωμένος στὸ πάτωμα τοῦ χώλλ. Ἀπὸ πάνω του ἦτο σκυμμένος ὁ ψευδο-Χόλτ. Προσπάθησε νὰ σηκωθῇ, ἀλλὰ τὰ χέρια του ἦσαν δεμένα μὲ σύρμα.

— Τί τρέχει;— Τί εἶναι αὐτὸ ἐδῶ κύριε Χόλτ;— ἐφώναξεν ὁ Τόμμυ, ἐξακολουθῶν νὰ ὑποκρίνεται ὅτι δὲν ἐγνώριζε τὴν πραγματικὴ ταυτότητα τοῦ ἄλλου.

— Ἄς τα αὐτά! ποὺ εἶνε τὸ κολλιέ; Σὲ ποιὸ ξενοδοχεῖο κάθησεν ὁ ἄλλος; Λέγε!

— Δὲν θὰ μάθῃς τίποτε, κακοῦργε ἀπὸ μένα, ἐφώναξε τότε ὁ Τόμμυ.

— Καλά, θὰ τὸ ἰδοῦμε. Τὸ κερὶ καὶ τὸ βουλοκέρι, Κάρτερ, διέταξε ὁ ψευδο-Χόλτ, τὸν ἄλλο κακοῦργο.

Ὁ ἄλλος ἔθεσε ἕνα κομμάτι βουλοκέρι στὴν λαμπάδα τοῦ κεριοῦ καὶ ἄρχισε νὰ τὸ στάζῃ στὴν παρειὰ τοῦ Τόμμυ. Ὁ πόνος ἦτο φρικτὸς ἀλλ' ὁ Τόμμυ ἠρνεῖτο νὰ μαρτυρήσῃ. Τὸ μαρτύριον ἐπανελήφθη μιά-δυὸ φορές. Στὴν τρίτη, ὁπότε ὁ πόνος ἦτο ἀνεκδιήγητος ὁ Τόμμυ ἔμπηξε μιὰ φωνὴ ἡ ὁποία ἀσφαλῶς θὰ ἔφθασε μίλια μακρυά. Σὰν ἀπάντησι στὴ φωνὴ αὐτὴ ἀκούστηκε κρότος γυαλιῶν ποοῦ σπανε, καὶ πυροβολισμοί. Ὁ ψευδο-Χόλτ πετάχθηκε ἐπάνω μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι. Κάποιος πάτησε τὸν Τόμμυ στὸ κεφάλι. Ὁ Τόμμυ ἔχασε τὰς αἰσθήσεις.

★

— Εἶναι ὅλα ἐν τάξει τώρα κ. Μπέλτον — ἄκουσεν ὁ Τόμμυ σὰν μέσα ἀπὸ σύννεφον νὰ τοῦ λέῃ μιὰ γλυκειὰ φωνή: Ἐδῶ εἶναι ὁ θεῖος Χόλτ, ὁ πραγματικὸς αὐτὴ τὴν φορά.

— Αὐτὸς εἶναι ὁ θεῖος μου, ἐπανελάμβανεν ἡ νέα, ὁ ἄλλος εἶναι —

— Ἀξάδελφός του — προσέθεσεν ὁ κ. Χόλτ — ποὺ νόμισε ὅτι μποροῦσε νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπὸ τὴν μεταξύ μας ὁμοιότητα. Αὐτὸς καὶ οἱ ἄνθρωποί του μας συνέλαβαν καὶ μᾶς ἔρριψαν μέσα σὲ μιὰ ἀποθήκη ὅπου εἶχαν ρίψει προηγουμένως ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τοῦ σπιτιοῦ. Ἡ ἀνηψιά του ἐδῶ κατώρθωσε νὰ φέρῃ τὴν ἀστυνομία. Μας ἀπελευθέρωσαν καὶ νάμας.

— Τώρα ποὺ συνῆλθα λίγο — εἶπεν ὁ Τόμμυ — μπορῶ νὰ πλυθῶ, νὰ ξεσκονισθῶ, νὰ τσιμπήσω κάτι καὶ νὰ πᾶμε νὰ εὕρουμε τὸν ἄνθρωπο τοῦ Χέϋνες. Ἐλπίζω ἡ δεσποινὶς νὰ ἔλθῃ μαζί μας!

— Μάλιστα πολὺ ἐπιθυμῶ, ἀπήντησεν ἡ νέα.

Στὰ μάτια του εἶχε ἰδῆ κάτι ποὺ ἦτο τὸ εὐγλωττότερο πραγμα στὸν κόσμο γιὰ μιὰ γυναικα.

Τά μυστήρια πού λύονται

Ποῦ ἀρχίζει ἡ ζωή;

Ἕνα ἐρώτημα, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ ἀπάντησις εὑρίσκεται, σ' ὅ,τι θὰ διαβάσετε παρακάτω

Ποῦ ἀκριβῶς ἀρχίζει ἡ ζωή; Τὸ μεγάλο αὐτὸ ἐρώτημα, τὸ ὁποῖον ἔθεσεν ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τότε ποὺ ἄρχισε νὰ σκέπτεται καὶ νὰ ἐξετάζῃ τὴν προέλευσίν του καὶ τὰ μυστήρια τοῦ σύμπαντος, τὸ θέτει σήμερον ἡ ἐπιστήμη λόγῳ ἀκριβῶς τῶν προόδων της, κατὰ τρόπον ὁλοένα καὶ ἐπιτακτικώτερον. Τὰ πρῶτα ἴχνη τῆς ζωῆς ἐπὶ τῆς γῆς μας εὑρέθησαν ὑπὸ τύπον ἀπολιθωμένων φυτῶν μέσα σὲ βράχους τῶν πρώτων ἐποχῶν τοῦ πλανήτου μας εἰς τὸν Καναδᾶ. Πιὸ πίσω ἀπὸ αὐτὰ ἀκόμη εὑρέθησαν σφαιροειδῆ ἀπολιθώματα τῶν ὁποίων δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ καθορισθῇ ἡ ἀκριβὴς ἡλικία, χανομένη εἰς τὰ βάθη τῶν αἰώνων. Πέραν αὐτῶν χάνεται εἰς τὸ σκότος ἡ ἁλυσσίδα τῆς ζωῆς. Τὰ ἐλάχιστα αὐτὰ ἴχνη παρέμειναν στὴν πέτρινη θήκη τους, γιὰ νὰ φθάσουν μέχρις ἡμῶν, ἐπὶ ἑκατομμύρια ἐτῶν, ἐνῷ ἡ ζωὴ ἐξειλίσσετο καὶ ἔφθανε ἀπὸ τὰ ἀρχικὰ αὐτὰ μονοκύτταρα, μέχρι τοῦ πολυπλόκου καί, μποροῦμε νὰ ποῦμε, ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, τελείου ὀργανισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

Ποῦ ὅμως ἔγινε ἡ ἀρχή; Τὸ ἀγνοοῦμεν, Ὁ μεγαλείτερος τῶν σοφῶν τῆς ἀρχαιότητος, ὁ Ἀριστοτέλης, ἔγραψε κάποτε ὅτι τὰ μικρὰ τῶν χελιῶν ἔβγαιναν ἀπὸ τὴν ἄμμο καὶ τοῦτο διότι οὐδέποτε εἶχαν βρεθῇ, ἐκεῖ ὅπου ζοῦσαν τὰ χέλια, αὐγὰ ἢ σπέρματα χελιῶν. Ὁ Ἀριστοτέλης ἔκανε λάθος, ὅπως ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας ὅλοι οἱ σοφοὶ ποὺ ἀσχολήθηκαν μὲ τὸ ζήτημα αὐτό. Μόλις τῷ 1844 διελευκάνθη τὸ μυστήριον τῆς ἀναπαραγωγῆς τῶν χελιῶν, ἡ ὁποία, ὅπως εἶναι γνωστὸν πλέον, γίνεται κοντὰ εἰς τὰς Βερμούδας νήσους, εἰς τὴν θάλασσαν τῶν Σαργασῶν.. Τὸ σπουδαῖον εἶναι ὅμως ὅτι ἕνα πνεῦμα ὡσὰν τοῦ Ἀριστοτέλους δὲν εὕρισκε ἀδύνατον τὴν ἐκπήγασιν τῆς ζωῆς ἀπὸ τὴν ἀνόργανον καὶ τὴν ὡς ἐκ τούτου νεκρὰν ὕλην. Καὶ τὴν σκέψιν αὐτήν, δὲν ἐδυσκολεύθησαν νὰ ὑποστηρίξουν ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας καὶ μέχρι τῆς νεωτέρας μας ἐποχῆς παντὸς εἴδους ἐρευνηταὶ καὶ ἐπιστήμονες. Οἱ τελευταῖες θεωρίες δὲν τὴν δέχονται, ἀλλ' ἂς ἐξετάσουμε τὰ πράγματα ὅπως ἔχουν:

Ἡ ζωὴ δίδει τὴν χάρι καὶ τὴν εὐμορφιὰ σ' αὐτὴν τὴν πολύχρωμη πεταλοῦδα

Τὸ 1828 ὁ Γερμανὸς χημικὸς Βέλερ κατορθώνει νὰ παραγάγῃ στὸ ἐργαστήριό του συνθετικῶς οὐρίαν. Τὰ ὀλίγα ἀνοιχτόχρωμα κρύσταλλα τὰ ὁποῖα εὑρέθησαν μπροστά του στὸ τέλος τοῦ πειράματός του, ἀνέτρεψαν μίαν, μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἀτράνταχτον θεωρίαν καὶ ἀπέδειξαν ὅτι καὶ ὁ χημικός, ὄχι μόνον οἱ ζωντανοὶ ὀργανισμοί, μπορεῖ νὰ παράγῃ ὀργανικὴν οὐσίαν. Ἀπὸ τότε ἡ χημεία ἐπροχώρησε συνεχῶς καὶ σήμερον γνωρίζουμε τὰ χημικὰ συστατικὰ τῶν ζώντων ὀργανισμῶν καὶ παρακολουθοῦμε τὴν λειτουργίαν τῆς πέψεως, τῆς ἀφομοιώσεως, τῆς θρέψεως, τῆς ἀναπνοῆς κ.λ.π.

Ἀκολουθεῖ δεύτερο σπουδαῖο βῆμα: ὁ ἄνθρωπος ἀνακαλύπτει ὅτι καὶ ἡ πιὸ θρεπτικὴ τροφὴ δὲν εἶναι ἐπαρκὴς γιὰ τὴν συντήρησι τοῦ σώματος. Λέγεται ὅτι οἱ τρομεροὶ Βήκυγς ἐνικήθησαν, ἀπὸ τὴν ἔλλειψιν βιταμινῶν καὶ ὅλοι οἱ θαλασσοπόροι γνωρίζουν ὅτι τὸ φοβερὸ σκορβοῦτον γιατρεύεται μὲ χυμὸ λεμονιοῦ καὶ φρέσκα χορταρικά. Ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰ συνεχῆ πειράματα ὅτι ὁ ὀργανισμὸς δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ, δὲν μπορεῖ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν πολύπλοκη ἐργασία χωρὶς τὴν βοήθεια ἀπὸ ἐλάχιστα κλάσματα ἑνὸς γραμμαρίου τῶν χημικῶν ἐκείνων οὐσιῶν ποὺ ὀνομάζουμε βιταμίνες. Ὅτι εἶναι χημικὲς οὐσίες δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, διότι ἀφοῦ γίνει ἡ ἀνάλυσίς των καὶ καθορισθοῦν τὰ συστατικά των, ἀναπαράγονταν στὸ τέλος στὰ ἐργαστήρια μικρὰ καὶ ἀνοιχτόχρωμα κρύσταλλα τὰ ὁποῖα εἶναι ἀπαραίτητα στὴ ζωὴ καὶ τὰ ὁποῖα κατασκευάζει—κυριολεκτικῶς—ὁ χημικός.

Ἡ συνέχεια τῶν ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν, ἀποδεικνύει ὅτι αἱ ἐλάχισται, σχεδὸν ἀνεπαίσθητοι, ποσότητες χημικῶν οὐσιῶν —τῶν ὁρμόνων—ποὺ μοιάζουν σὰν ἐνσυνείδητοι ἀγγελιαφόροι —τὶς ὁποῖες οἱ ἀδένες ἔσω ἐκκρήσεως χύνουν εἰς τὸ αἷμα, ἔχουν κυριαρχοῦσαν σπουδαιότητα στὴν ὅλην ἐκδήλωσιν τῆς ζωῆς. Χιλιοστόγραμμα αὐτῶν τῶν «ὁρμονῶν» κυκλοφοροῦν εἰς ὅλο τὸ σῶμα, ἀλλ' ἀκριβῶς ἡ ποσότης ποὺ πρέπει. Λίγο περισσότερο εἶναι ἐξ ἴσου βλαβερὸ ὅπως καὶ λίγο ὀλιγότερο. Ἀπὸ τὶς ὁρμόνες τῶν γεννητικῶν ἀδένων ἐξαρτᾶται ἡ γονιμότης ἑνὸς ζωντανοῦ ὀργανισμοῦ καὶ ὅλη ἡ διαδικασία τῆς κυήσεως μέχρι τῆς γεννήσεως.

Ἀλλὰ ἂς κάνουμε μίαν μικρὴν παρένθεσιν. Εἰς ὅλην τὴν ὑφήλιον ἡ ἀρχὴ τῆς ἀντιθέσεως μεταξὺ θήλεως καὶ ἄρρενος καὶ συμπληρώσεως τοῦ ἑνὸς διὰ τοῦ ἄλλου, κυριαρχοῦν τῆς ζωῆς ἀπολύτως τόσον ὥστε ἡ ζωὴ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἀρχὴν αὐτήν. Ἡ ἀντίθεσις αὐτὴ φαίνεται ἀνυπέρβλητος ἀγεφύρωτος. Καὶ ὅμως εἰς τὰ χημικὰ ἐργαστήρια ἀνακαλύπτουμε ὅτι ἡ διαφορὰ αὐτὴ δὲν εἶναι καὶ τόσον μεγάλη... εἰς τὴν ἀρχικήν της αἰτίαν. Καὶ πάλιν ἔχουμε μπρὸς στὰ μάτια μας ὀλίγα ἀνοιχτόχρωμα κρύσταλλα: τὴν ἀνδρικὴν καὶ τὴν γυναικείαν ὁρμόνην, τὴν ἀρχὴν ποὺ ἀντιπροσωπεύει τὸ θῆλυ καὶ τὸ ἄρρεν. Ἐκπληκτικὸ πράγματι ἀποτέλεσμα. Ἡ ἔκπληξις γίνεται πολὺ μεγαλειτέρα ὅμως ἂν προβοῦμε στὴν ἀνάλυσι τῆς συνθέσεως τῶν ἀρχικῶν αὐτῶν μορίων: τὰ μόρια αὐτὰ παρουσιάζονται σχεδὸν ὅμοια! Μὲ τὴν ἀλλαγὴν θέσεως ἢ τὴν προσθήκην ἑνὸς ἀτόμου ἄνθρακος ἢ ὑδρογόνου ἡ ἀνδρικὴ ὁρμόνη μετατρέπεται εἰς γυναικείον.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Στὸ Κακουργιοδικεῖο:

—Γιατὶ νὰ σκοτώσῃς τὴν γυναῖκα σου, ἀθεόφοβε! ρωτᾶ ὁ πρόεδρος τὸν κατηγορούμενο.

—Δὲν ἦταν δυνατὸν κύριε πρόεδρε, νὰ ζήσωμε πιὰ μαζί...

—Καὶ γιατὶ τότε δὲν τὴν ἐχώριζες;

—Ἆ: δὲν μποροῦσα, μ' ἐμπόδιζε ὁ ὅρκος μου...

—Ποιὸς ὅρκος;

—Νά, τῆς εἶχα ὁρκισθῇ νὰ μὴ μᾶς χωρίσῃ τίποτε παρὰ μόνο ὁ θάνατος!

★

—Μαρία: γιατὶ δὲν ἀπαντᾶς ὅταν σὲ ρωτᾶ κάτι ὁ κύριός σου;

—Μὰ κυρία δὲ μοῦ εἴπατε νὰ μιλῶ μόνο στὸν πληθυντικό; Περιορίζομαι, λοιπόν, νὰ ἀπαντῶ μόνο ὅταν εἶσθε οἱ δυό σας!

★

—Κύριε διευθυντά, μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ διαβάσω τὴν ὑπογραφὴ αὐτοῦ τοῦ ἐπιστολογράφου μας.

—Καλά, ἀπάντησέ του στὴν «Ἀλληλογραφία» νὰ τὴν γράφῃ στὸ ἑξῆς καθαρώτερα:...

★

— Ὁ σύζυγός σου ἔλεγε χτὲς στὸν ἄντρα μου ὅτι ὁ λόγος του στὸ σπίτι εἶνε νόμος.

—Ναί, ἀλλὰ ἀπὸ τοὺς νόμους ἐκείνους ποὺ δὲν τίθενται ποτὲ ἐν ἰσχύϊ!

★

— Περίεργο: Πῶς αὐτός, ποὺ εἶνε τόσο ντροπαλός, νέος, ἐτόλμησε νὰ παντρευτῇ αὐτὴ τὴν γρηά...

—Ἴσια — ἴσια ἐπειδὴ ἦταν ντροπαλός.. δὲν ἐτόλμησε νὰ πῇ «ὄχι»!

★

—Γκαρσὸν, αὐτὸ τὸ πιάτο ποὺ μοῦ ἔφερες εἶνε λερωμένο...

—Συγγνώμην, κύριε ἕνα λεπτό.. Θὰ τὸ σκουπίσω μπροστά σας.

—Τρελλάθηκες, παιδί μου, μὲ τὸ μαντῆλι σου τὸ σκουπίζεις;

—Δὲν πειράζει, κύριε, εἶνε βρωμικο!

★

—Τὰ παιδάκια σας, κυρία μου, εἶνε μιὰ χαρά. Νὰ σας ζήσουνε..

—Εὐχαριστῶ. Εἴδατε τὶ ἀνάπτυξις! Εἶνε δίδυμα... καὶ τὰ δύο 5 χρονῶν.

—Καὶ ποὺ γεννηθήκανε;

—Τὸ ἕνα ἐδῶ καὶ τὸ ἄλλο στὴ Θεσσαλονίκη!

★

—Δὲ μοῦ λές, ἀγαπητή μου, πῶς τὰ καταφέρνεις καὶ κάνεις τὴν ὑπηρέτριά σου νὰ ξυπνᾶ τόσο νωρὶς κάθε πρωΐ;

—Εἶμαι τυχερή, Λίτσα μου. Ἡ ὑπηρέτριά μου εἶνε ἐρωτευμένη μὲ τὸ γαλατᾶ μας.

★

—Ἄλτ: Τὸ πορτοφόλι σου ἢ τὴ ζωή σου...

—Λυποῦμαι πολὺ ἀγαπητέ μου, ἀλλὰ δὲν ἔχω ψιλή. Τὸ μόνο ποὺ μπορῶ νὰ σοῦ κάνω εἶνε νὰ πῶ στοὺς φίλους μου νὰ περάσουν αὔριο τὸ βράδυ ἀπὸ δῶ!

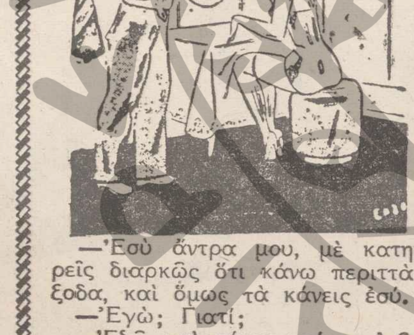

—Ἐσὺ ἄντρα μου, μὲ κατηγορεῖς διαρκῶς ὅτι κάνω περιττὰ ἔξοδα, καὶ ὅμως τὰ κάνεις ἐσύ.

—Ἐγώ; Γιατί;

—Ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια ἐπῆρες αὐτὸ τὸ μηχάνημα ποὺ σβύνουν τὶς πυρκαϊὲς καὶ ἀκόμα δὲν τὸ μεταχειριστήκαμε.

Τὸ νέον σύνθημα

Ζῆτε μὲ βιταμίνας

Φροῦτα καὶ λαχανικὰ συνιστοῦν οἱ ἰατροί. Ἀλλ' εἶνε δυνατὸν νὰ τραφῇ μ' αὐτὰ μόνον ὁ ἄνθρωπος;

Δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς ποὺ ἡ δίαιτα τῆς μὴ μαγειρευμένης τροφῆς δὲν συναντοῦσε παρὰ εἰρωνίες καὶ σκώμματα, χωρὶς ν' ἀποτελέσῃ ποτὲ τὸ ἀντικείμενον σοβαρᾶς συζητήσεως. Ἀπὸ τότε τὰ πράγματα ἄλλαξαν, ἰδίως δὲ μετὰ τὸν Παγκόσμιον πόλεμον ἐσημειώθη μιὰ μεγάλη πρόοδος εἰς τὴν διάδοσιν τῆς χρησιμοποιήσεως ἀμαγειρεύτων τροφῶν. Δὲν πρόκειται, ὅπως ἴσως πολλοὶ νομίζουν, ἁπλούστατα νὰ καταβροχθίζετε χορταρικά, χωρὶς καμμίαν ἐκλογήν. Ὅποιος ἀπὸ τοὺς ἀντιθέτους ἢ ἀνίδεους παρευρεθῇ σὲ ἕνα καλὰ ἑτοιμασμένο τραπέζι χορτοφάγων, θὰ μείνῃ ἔκπληκτος ἀπὸ τὴν ποικιλία τῶν γαργαλιστικῶν καὶ γιὰ τὰ μάτια καὶ γιὰ τὸν οὐρανίσκο τροφῶν, ποὺ μποροῦν νὰ παρασκευασθοῦν μόνον μὲ χόρτα. Μαζὶ μὲ τὴν βιομηχανίαν, ἐπεκράτησαν σήμερον καὶ οἱ βιταμῖνες καὶ ἡ ἐναποθηκευμένη ἡλιακὴ ἐνέργεια προσετέθη εἰς τὰς θερμίδας τῶν παλαιοτέρων καὶ τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι κάθε ἰατρικὴ διαιτολογία πρέπει νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψει της καὶ τὶς μὲν καὶ τὶς δέ. Πρόκειται δηλ. εἰς τὴν πραγματικότητα γιὰ συμπύκνωσιν ἐνεργείας μέσα στὰ φυτὰ ἀπὸ τὴν συνεχῆ ἐπίδρασιν τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, ὁπότε ἐπέρχεται μετατροπὴ τῆς φυσικῆς εἰς χημικὴν ἐνέργειαν. Ἡ ἐνέργεια αὐτὴ τοῦ ἡλίου ποὺ ἐνυπάρχει εἰς τὰ φρέσκα χορταρικὰ πρόκειται νὰ πλουτίσῃ διὰ τῆς λειτουργίας τῆς ἐνκλαγῆς τῆς ὕλης ποὺ γίνεται εἰς τὸν ὀργανισμόν μας, τοὺς ἱστοὺς καὶ τὰ κύτταρα τοῦ σώματός μας. Κατὰ τοὺς νόμους τῆς φυσικῆς καὶ τῆς χημείας, κάθε τεχνικὴ μεταβολὴ ποὺ ἐπέρχεται στὶς τροφὲς — ὡς ἡ βράσις καὶ ἡ ψῆσις — μεταβάλλουν καὶ τὴν ἐνέργειάν τους. Ὅσον ἀφορᾷ τὶς βιταμῖνες καὶ τὶς φυτικὲς ὁρμόνες, ὡς φορεῖς ἐν μέρει τῆς ἐνέργειας ποὺ ἐγκλείεται στὶς ἡλιακὲς ἀκτῖνες, φυσικά, χημικὰ καὶ βιολογικὰ πειράματα ἀπέδειξαν ὅτι οἱ οὐσίες αὐτὲς εἶναι λίαν εὐαίσθητες πρὸς ἐξωτερικὰς ἐπιδράσεις. Τὰ ἀμαγείρευτα χόρτα καὶ φροῦτα μεταφέρουν τὶς σπουδαιότατες αὐτὲς διὰ τὴν ζωὴν οὐσίες χωρὶς καμμιὰ ἀλλοίωσι καὶ χωρὶς καμμία μείωσι εἰς τὸν ὀργανισμό μας. Βεβαίως δὲν ἕπεται ὡς ἐκ τούτου ὅτι πρέπει νὰ ζήσῃ κανεὶς ἀποκλειστικῶς ἀπὸ ἀμαγείρευτη τροφή. Ὁ ὑγιὴς ὀργανισμὸς δὲν ἔχει ἀνάγκην παρὰ ἀπὸ ἐλάχιστες ποσότητες ἀπὸ τὶς οὐσίες αὐτές, οἱ ὁποῖες, χωρὶς νὰ ὑποβληθῇ κανεὶς εἰς ἰδιαίτερη δίαιτα, εἰσέρχονται εἰς τὸν ὀργανισμόν μας μὲ τὰ καθημερινὰ φροῦτα καὶ ἄβραστα χόρτα. Ἐξ ἄλλου, ὅλες οἱ βιταμῖνες δὲν καταστρέφονται μὲ τὸ μαγείρευμα, ἰδίως δὲ ὅταν τὰ χόρτα μαγειρευθοῦν μὲ τὸν ἀτμὸ καὶ ὄχι μέσα στὸ νερό. Κατὰ τὴν παλαιότερη ἐποχὴ ὑπῆρχε ἡ ἀντίληψις ὅτι τὰ διὰ τὴν τροφὴν χόρτα δὲν ἀποδίδουν ἐξ ὁλοκλήρου τὶς θρεπτικές των οὐσίες παρὰ μόνον ὅταν μαγειρευθοῦν, ὁπότε καὶ τὰ κύτταρα γίνονται κατάλληλα διὰ τὴν πέψιν. Ἐν τούτοις σχετικὰ πειράματα ἀπέδειξαν ὅτι τὰ πεπτικὰ ὑγρὰ ἐπενεργοῦν καὶ ἐπὶ τῶν ἀμαγειρεύτων φυτικῶν τροφῶν. Ἀπεδείχθη ὅτι τὸ ἴδιο χόρτο δίδει εἰς τὸν ὀργανισμὸν τὶς ἴδιες οὐσίες, εἴτε μαγειρευμένον, εἴτε ἀμαγείρευτον. Συχνὰ ἀκούει κανεὶς νὰ λέγεται ὅτι «ἡ ὠμὴ αὐτὴ τροφὴ ἐρεθίζει τὸ στομάχι ἢ τὸ ἔντερον. Ἡ ἐκ τῆς πρακτικῆς πεῖρα ἀπέδειξεν ἐν τούτοις τὸ ἐναντίον.

Οἱ βεντέττες μεταχειρίζονται βιταμίνες γιὰ τ' ἀγαπημένα των σκυλλιά

Σημαντικωτάτην δὲ ἐξ ἄλλου θέσιν καταλαμβάνει ἡ ἀποκλειστικῶς ἀμαγείρευτη τροφὴ εἰς τὴν θεραπείαν πολυαρίθμων ἀσθενειῶν, εἴτε ὡς διαρκὴς διατροφή, εἴτε κατ' ἐναλλαγὴν μὲ τὴν ἄλλην συνήθη τροφήν, γιὰ τὴν θεραπεία πολυαρίθμων ἀσθενειῶν, ἀναλόγως τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ. Λόγῳ τῆς ἰδιαιτέρας συνθέσεώς της, ἡ τροφὴ αὐτὴ ἐπηρεάζει τὴν λειτουργίαν τῶν νεφρῶν, τῆς καρδιᾶς, τῆς πέψεως καὶ τοῦ κυκλοφοριακοῦ συστήματος, βοηθεῖ τὴν ἐναλλαγὴν τῆς ὕλης, εὐνοεῖ τὴν πέψιν καὶ τὴν ἐν γένει λειτουργίαν τῶν ἐντέρων. Συνιστᾶται ὡς ἐκ τούτου ἰδιαιτέρως δι' ἀσθενείας τῆς καρδιᾶς, διὰ κυκλοφοριακὰς διαταραχάς, δι' ἀσθενείας τῶν νεφρῶν, διὰ πίεσιν, τάσιν πρὸς πάχυνσιν, χρονίαν δυσκοιλιότητα, ζαχαροδιαβήτην, ἀρθροιτισμὸν καὶ ρευματικὰς παθήσεις ἐν γένει. Ἡ δίαιτα αὐτὴ δὲν συνιστᾶται μόνον γιὰ θεραπευτικοὺς σκοποὺς ἀλλὰ καὶ γιὰ προληπτικούς. Τὰ ἀμαγείρευτα φροῦτα καὶ ὁ ἀμαγείρευτος χυμὸς φρούτων εἶναι μοναδικὰ γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τὸν σκοπὸν αὐτόν. Ὁ περίφημος Οὔγγρος βιταμινολόγος, καθηγητὴς Στσὲνν-Γκιόγκι βεβαιώνει ὅτι ἐὰν πολλοὶ ἀσθενεῖς εἶχον δώσει εἰς τὸν ὀργανισμόν τους τὶς ἀπαιτούμενες ποσότητες βιταμίνης προτοῦ ἀρρωστήσουν, δὲν θὰ εἶχαν ἀρρωστήσει ποτέ, ἐφ' ὅσον εἶναι πολὺ εὐκολώτερον νὰ προλαμβάνῃ κανεὶς μιὰ ἀσθένεια παρὰ νὰ τὴν θεραπεύῃ. Ἐὰν δὲν θέλει ὅμως νὰ γίνῃ κανεὶς ἀπόλυτος θιασώτης τῶν ἀμαγειρεύτων τροφῶν, πρέπει πάντως νὰ φροντίζῃ νὰ προμηθεύῃ εἰς τὸν ὀργανισμόν του καθημερινῶς τὶς ἀπαιτούμενες ποσότητες βιταμινῶν, τρώγοντας ἀρκετὰ φροῦτα καὶ ἀμαγείρευτα χόρτα. Καλὸν εἶναι π.χ. νὰ τρώῃ κανεὶς κάθε μέρα, ὀλίγο πρὶν ἀπὸ τὸ κύριο φαγητό, ἕνα πιάτο ἀμαγείρευτα χορταρικά, γιὰ νὰ μπορῇ ὁ στόμαχος νὰ τὰ ἀφομοιώνῃ προτοῦ πιβαρυνθῇ μὲ ἄλλες τροφές. Ἡ νεώτερη μάλιστα ἰατρικὴ συνιστᾷ νὰ τρῶμε πρὶν ἀπὸ τὰ γεύματα, ἤ, ἂν εἶναι εὐκολώτερον, εἰς τὸ ἐνδιάμεσον τῶν κυρίων γευμάτων, ἀρκετὰ φροῦτα, τὰ ὁποῖα δίδουν καλλίτερα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὅλον τὸν πλοῦτον τους εἰς βιταμῖνες εἰς τὸν ὀργανισμόν μας.

Η μόδα

Ἕνα ὡραῖο ἐμπριμέ, πάντοτε εἶνε τῆς μόδας.

Κυρίες μου, διαβάσατε μὲ προσοχὴ

Αὐτὴ ἡ νέα γυναῖκα! εινε μόνο...48 ἐτῶν

Πῶς διατηρεῖται τόσο ὡραία, τόσο σβέλτα, τόσο κομψὴ ὅσο δείχνει ἡ εἰκόνα της; Μᾶς τὸ ἀποκαλύπτει ἡ ἴδια στὴν παρακάτω συνέντευξί της

Τὸ τραῖνο ἐπλησίαζε στὴν Ἀλεξανδρούπολι καὶ κάθε ἐπιβάτης ἐπερνοῦσε ἐμπρὸς ἀπὸ τὸν ἁρμόδιο ὑπάλληλο διὰ τὴν θεώρησι τῶν διαβατηρίων, ὅταν ἦλθε ἡ σειρὰ τῆς κυρίας ποὺ εὑρίσκετο κοντά μου, μία χαριτωμένη νέα γυναῖκα, λεπτή, κομψή, μὲ θαυμασίαν σιλουέττα καὶ ντυμένη μὲ ἕνα ἁπλὸ φορεματάκι. Ἀσυναίσθητα, τὸ βλέμμα μου ἔπεσε ἐπάνω εἰς τὸ φύλλον, ποὺ κρατοῦσε ἀνοικτὸ ἐμπρὸς εἰς τὸν ἐπιθεωρητήν: «Ἡμερομηνία γεννήσεως: «25 Μαρτίου 1890». Ἕνας ταχὺς νοερὸς ὑπολογισμός, 1890—1938... 48 ἔτη. Τὴν ἐκύτταξα καὶ πάλιν ἀπολιθωμένη, καὶ παρετήρησε ὅτι καὶ ὁ ὑπάλληλος, παρ' ὅλην τὴν ἐπαγγελματικήν του ἀπάθεια, ἔδειχνε καὶ αὐτὸς ἕνα βλέμμα δυσπιστίας.

Ὅσον γιὰ μένα, μὲ ἔτρωγε ἡ περιέργεια, καὶ κατώρθωσα νὰ συναντηθῶ μὲ τὴν συνταξειδιώτιδά μου στὸ τραῖνο ποὺ θὰ μᾶς μετέφερε στὴν Κωνσταντινούπολι. Καὶ ὅταν γνωριστήκαμε καὶ τὴν ρώτησα μὲ τρόπο, ἰδοὺ τί μοῦ εἶπε, ἐνῷ ἐγὼ ἐθαύμαζα τὴν σταθερότητα τῶν γραμμῶν της, τὸ ἀπηλλαγμένον ἀπὸ ρυτίδες πρόσωπό της, καὶ πρὸ παντός, τὴν ζωηρότητα τοῦ βλέμματός της.

*

— Πρωτα-πρωτα, μοῦ εἶπε, δὲν ἔχω κανένα ἀπολύτως μυστικὸ καὶ θὰ ἀπογοητευθῆτε ἂν περιμένετε καμμίαν ἀποκάλυψι ἢ κανένα μαγικὸ φίλτρο, ποὺ νὰ προφυλάττῃ τὴν νεότητα.

»Ἀπογοήτευσις; Καμμιά... Παρηγορία μᾶλλον, γιατὶ κάθε γυναῖκα τῆς ἡλικίας μου, μπορεῖ ὅπως καὶ ἐγὼ νὰ διατηρηθῇ εὔκολα καὶ χωρὶς νὰ ξοδεύσῃ γι' αὐτὸν τὸν σκοπὸν μίαν ὁλόκληρον περιουσία.

»Εἶμαι 48 ἐτῶν, τὸ ὁμολογῶ δίχως ἐντροπή, ἔχω ὕψος 1.64 καὶ ζυγίζω 56 χιλιόγραμμα. Παντοῦ ὅπου πρέπει νὰ ἀναφέρω τὴν ἡλικίαν μου, διασκεδάζω μὲ τὴν ἔκπληξι ποὺ προκαλῶ.

»Ἡ μόνη μαγικὴ συνταγή μου, εἶναι μία ἁπλῆ ζωή, καὶ ὅμως δὲν ξέρω τὴν ἀργία. Νοσοκόμος κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ μεγάλου πολέμου, ἔχω πάντοτε ἐργασθῆ γιὰ νὰ ζήσω, δίχως ποτὲ νὰ παύσω νὰ φροντίσω καὶ γιὰ τὸ νοικοκυριό μου.

»Ἐπεδόθηκα εἰς τὸν ἀθλητισμὸ κάθε φορὰ ποὺ μοῦ ἐπαρουσιάσθη ἡ εὐκαιρία. Τελευταίως μάλιστα ἄρχισα νὰ ἐπιδίδωμαι καὶ στὶς χιονοδρομίες, εἶμαι δὲ κατενθουσιασμένη. Ἔχω ἐπιδοθῆ καὶ εἰς διάφορες ἄλλες ἀσκήσεις, τὶς ὁποῖες οἱ γυναῖκες περιφρονοῦν ἢ τὶς ἐκτελοῦν ἐπειδὴ τοὺς εἶναι ἀδύνατον νὰ τὶς ἀποφύγουν: τὴν οἰκιακὴν ἐργασίαν καὶ τὴν κηπουρική. Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσο τὸ τρίψιμον τοῦ δαπέδου, τὸ καθάρισμα τῶν τζαμιῶν καὶ ἄλλα, παρόμοια οἰκιακὰ ἔργα, θέτουν εἰς ἐνέργεια τοὺς μυῶνες καὶ καλλιεργοῦν τὴν εὐλυγισίαν.

»Δὲν εἶχα πάντοτε κῆπο. Ὅταν ὅμως ἔτυχε νὰ κατοικήσω εἰς τὴν ἐξοχήν, πόσες ὧρες δὲν ἐπέρασα, μὲ τὸ νὰ σκάβω τὴν γῆ καὶ νὰ πριονίζω διάφορα ξύλα. Καὶ τώρα, ὅπως βλέπετε, αἱ ἀπασχολήσεις αὐτές, μὲ ὠφέλησαν περισσότερο εἰς τὸ νὰ μὲ νομίζουν νέα καὶ ὠφέλησαν ἀκόμη τὴν ὑγεία μου καλύτερα ἀπὸ ὅλες τὶς πολυσύνθετες συνταγές.

*

»Καὶ ἡ δίαιτα θὰ ἐρωτήσετε; Κάποια ἐντυπωσιακὴ ἀποκάλυψις; Αἴ, λοιπόν. Βρίσκω ὅτι γίνεται πολὺς θόρυβος σήμερα, γύρω ἀπὸ τὶς περίφημες δίαιτες. Ἔτρωγα πάντα ὅ,τι μοῦ ἄρεσε. Πολλὰ φρέσκα λαχανικά, σαλάτες καὶ φροῦτα, ἐπειδὴ μοῦ ἤρεσαν, καὶ ὄχι ἀπὸ ὑποχρέωσιν. Τὸ καλοκαῖρι, ἀντικαθιστῶ τὸ πρωϊνὸν τέϊον μὲ χυμὸν πορτοκαλιοῦ. Πίνω λίγο, καπνίζω πολὺ μετρίως — ὡς βλέπετε — καὶ προσπαθῶ νὰ προφυλάξω ζηλοτύπως τὸν ὕπνο μου. Ὀκτὼ ὧρες κάθε νύχτα, ἀπαραιτήτως. Αὐτὸ ἐπιβάλλει βεβαίως μερικὲς θυσίες, τὸ ἀποτέλεσμα ὅμως ἀξίζει τὸν κόπο. Ὁ κόσμος, λησμονεῖ πολὺ εὔκολα τὸ εὐεργετικὸν ἀποτέλεσμα τοῦ ὕπνου. Κάθε ξενύχτι, πληρώνεται μὲ μίαν ρυτίδα, μὲ μίαν μάρανσι, ποὺ ἀφαιρεῖ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου καὶ τὴν λάμψι τοῦ βλέμματος. Νὰ κοιμᾶστε ἐνωρίς. Ὁ πρὸ τοῦ μεσονυκτίου ὕπνος εἶναι ὁ ὕπνος τῆς ὡραιότητος, τῆς ὑγείας.

»Αἱ περιποιήσεις διὰ τὴν ὡραιότητα; Ἐδῶ, ἴσως νὰ ἐκπλαγῆτε ἀπὸ τὴν μεγάλην ἁπλότητα. Ἐὰν νομίζετε ὅτι ἐπέρασα τὴν ζωήν μου εἰς τὰ ἰνστιτοῦτα καλλονῆς, ἀπατᾶσθε. Δὲν ἤρχισε τὸ μακιγιάρισμα παρὰ εἰς ἡλικίαν 25 ἐτῶν. Ἰδοὺ δὲ τί ἀκριβῶς κάνω: Δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα, ἀλείφω τὸ πρόσωπό μου μὲ ἐλαιόλαδον καὶ καθημερινῶς ρίπτω εἰς τὸ νερὸ τοῦ μπανιου μου δύο κουταλιὲς ἀπ' αὐτό. Νομίζω ὅτι εἶναι αὐτὸ ποὺ ἔχει προφυλάξει τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου μου καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσητε ὅτι εἶναι μία μέθοδος προσιτὴ διὰ κάθε βαλάντιον.

»Ἔχω μίαν ἀδυναμίαν διὰ τὸ ἐλαιόλαδο, ὅταν εἶμαι ἐκνευρισμένη— καὶ δὲν ὑπάρχει χειρότερο πρᾶγμα διὰ τὴν ὡραιότητα ἀπὸ τὰ νευράκια,— ροφῶ μιὰ κουταλιὰ τοῦ καφὲ λάδι, καὶ αὐτό, τέσσαρες φορὲς τὴν ἡμέραν.

»Ἐπειδὴ τὸ δέρμα εἶναι στεγνόν, μεταχειρίζομαι μίαν καλὴν σκοῦρα κρέμα, καὶ πλένω κάθε βράδυ τὸ πρόσωπό μου μ' ἕνα πολὺ λιπαρὸ σαποῦνι. Ὀλίγον κοκκινάδι εἰς τὰ μάγουλα, ἕνα ρούζ ταιριαστὸ γιὰ τὰ χείλη καὶ μίαν πούδρα ροδό-

»Θαυμάζετε τὰ μαλλιά μου; Ἐν τούτοις, εἶναι ἴσως τὰ μόνα ποὺ ἔχουν γηράσει, δεδομένου ὅτι ἀρνοῦμαι νὰ τὰ βάψω. Δὲν μοῦ ἀρέσει ποτὲ νὰ φορῶ καπέλλο, καὶ ὅταν εὑρίσκομαι εἰς τὴν ἐξοχὴν τὸ καταργῶ τελείως. Ἕνα δυνατὸν βούρτσισμα πρωῒ καὶ βράδυ, ἕνα μπάνιο μὲ λάδι πρὶν ἀπὸ κάθε λούσιμο, πλύσιμο καὶ στέγνωμα. Ὅλα αὐτὰ δὲν ἔχουν τίποτε τὸ μυστηριῶδες.

*

»Τὸ ἀποτέλεσμα τοὐλάχιστον ἀποδεικνύει τὰ ἑξῆς: Ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ διατηρήσῃ μία γυναῖκα πενῆντα περίπου ἐτῶν, πρόσωπο καὶ σῶμα νεανικόν, διάγουσα συγχρόνως μίαν ζωὴν δραστήρια καὶ χρήσιμο. Πολλάκις, ὁ κόσμος φαντάζεται, ὅτι θὰ μείνουν νέες μόνον οἱ γυναῖκες ποὺ περνοῦν τὸν καιρόν των περιποιούμενες τὸν ἑαυτόν τους. Πλάνη! Πιστέψτε με. Ἡ ἐργασία δὲν βλάπτει οὔτε τὴν ὡραιότητα, οὔτε τὴν ὑγεία, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως φυσικὰ νὰ γίνεται τελεία ἀνάπαυσις εἰς ὡρισμένες ὧρες.

»Ὅ,τι ἔκανα, ἡ κάθε μία ἀπὸ σᾶς δύναται βέβαια νὰ τὸ κάνῃ. Ἐὰν ὁ ἀθλητισμὸς σᾶς φαίνεται πρᾶγμα ἀδύνατον, τρίψατε τὸ δάπεδον. Οἱ οἰκιακὲς ἐργασίας ποὺ σᾶς φαίνεται ὅτι σᾶς συντρίβουν, θὰ σᾶς διασκεδάσουν ἀσφαλῶς τὴν ἡμέραν ποὺ θὰ τοὺς δοθῇ ἕνα χαριτωμένο ἀγγλικὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον θὰ τὰς κατατάξῃ μεταξὺ τοῦ ἀθλητισμοῦ... Ἂν τὶς ὀνομάσετε «σπόρ»...

»Νὰ εἶσθε εὔθυμες καὶ αἰσιόδοξες. Καλλιεργήσατε τὴν εὐθυμία, τὴν ἐπιείκεια, τὴν καλωσύνη.

Καὶ τώρα, ἰδοὺ τί σκέπτομαι κάνοντας τὴν ἀποκάλυψίν μου: ἴσως αὐτὸ νὰ εἶναι ἁπλούστατα, τὸ μοναδικόν, τὸ ἀληθινὸν μυστικὸν τῆς νεότητός μου.

Καὶ μοῦ ἔτεινε ἕνα χαρτάκι.

Ἐδιάβασα:

Ἰδοὺ δέκα συμβουλὲς ποὺ δύνασθε ὅλες ἀνεξαιρέτως νὰ ἀκολουθήσετε:

1) Κάνετε καθημερινῶς, ὅπως καὶ διὰ τὸ σῶμα μία μικρὴ γυμναστική: ἐπὶ πέντε λεπτὰ μασσάζ, καὶ ἐλαφρὸ καὶ συνεχὲς κτύπημα αὐτὸ δέ, πρωῒ καὶ βράδυ.

2) Ὁποιαδήποτε ὥρα καὶ ἂν πλαγιάσητε, σκουπίσατε ἐπιμελῶς τὴν ἐπιδερμίδα σας καὶ βουρτσίσατε δυνατὰ καὶ ἐπὶ πολλὴν ὥραν τὰ μαλλιά σας.

Διὰ τὴν ὑγείαν σας:

3) Νὰ κοιμᾶσθε τοὐλάχιστον ὀκτὼ ὧρες. Ἡ ἔγερσις νὰ γίνεται πρωΐ. Κινήσατε ὀλίγον τὰ μέλη τοῦ σώματός σας καὶ πιῆτε ἕνα μεγάλο ποτῆρι χλιαρὸ νερό. Ἀναπνεύσατε δέκα φορὲς βαθειὰ ἐμπρὸς εἰς τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον καὶ χαμογελάσατε εἰς τὴν ἡμέραν ποὺ ἀρχίζει.

4) Κάνετε κάθε πρωῒ ἕνα λουτρὸν μὲ κρύο ντούς, τὸ ὁποῖο θὰ ἀκολουθήσῃ μία δυνατὴ ἐντριβὴ μὲ γάντι ἀπὸ ἀλογότριχα.

Διὰ τὴν σιλουέττα σας:

5) Ἐὰν δὲν ἔχετε καιρὸν νὰ κάμετε σωματικὴ ἀγωγή, τρίψατε τὸ δάπεδον· ἡ οἰκιακὴ ἐργασία μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ σὰν ἀθλητισμὸς εἰς τὴν ὁποίαν δὲν λείπει παρὰ μόνον τὸ ὕπαιθρον.

6) Τὴν ἡμέραν ποὺ δὲν μπορεῖτε νὰ ἐπιδοθῆτε εἰς καμμίαν ἄσκησιν, κάμετε τοὐλάχιστον μιᾶς ὥρας πεζοπορίαν.

Διὰ τὸ πνεῦμα σας:

7) Μὴ ἐπιτρέψετε ποτὲ τόσον εἰς τὸ μυαλό σας ὅσον καὶ εἰς τὸ σῶμα σας νὰ ἀποναρκωθοῦν. Κυττάξατε γύρω σας καὶ κάμετε καθημερινῶς μίαν παρατήρησιν ποὺ θὰ πλουτίσῃ τὸ πνεῦμα σας.

8) Καλλιεργήσατε τὴν μνήμην σας. Μανθάνετε κάθε ἡμέραν μερικὲς γραμμὲς πεζὸ ἢ ἕνα μικρὸν ποίημα.

Διὰ τὸν χαρακτῆρα σας:

9) Νὰ εἶσθε πάντα εὔθυμες καὶ αἰσιόδοξες. Σκεφθῆτε ὅτι ἡ ἡμέρα ποὺ ἀρχίζει σᾶς ἐπιφυλάσσει μίαν κρυφὴν χαράν, καὶ ὅτι σὲ σᾶς ἐναπόκειται νὰ τὴν βρῆτε.

10) Καλλιεργήσατε τὴν ἐπιείκειαν καὶ τὴν καλωσύνην. Ἔχετε καθημερινῶς μίαν ἀγαθὴ σκέψιν διὰ τὸν πλησίον σας.

Φύλαξα τὴν συνταγὴ κι' εὐχαρίστησα τὴν κυρία τῶν σαράντα καὶ ὀκτὼ χρόνων, ποὺ δὲν φαινόνταν, οὔτε τριάντα πέντε.

Α.—Ω.

Κυττάχτε την... Εἶνε ἡ νέα κυρία τῶν...., 48 ἐτῶν!

ΜΕ ΤΑ ΔΡΕΠΑΝΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΣΠΑΡΤΑ

Ἔφθασε ἡ εὐλογημένη στιγμὴ ΤΟΥ ΘΕΡΙΣΜΟΥ

Ἡ γῆ ἀμείβει πλουσιοπάροχα τὸν τίμιον μόχθον τοῦ ἀγρότου..

Ὁ ἀγρὸς ἔφθασε εἰς τὴν γλυκειὰ στιγμὴ τῆς ὡριμότητος. Μία σμαραγδένια θάλασσα ἁπλώνεται, κυματίζει στὶς πνοὲς τοῦ ἀνέμου, κάνει ἀγκαλιὲς καὶ σπηλιάδες. Εἶνε τὸ νέο σιτάρι, ἕτοιμο γιὰ τὸν θερισμόν. Εἶνε σὰν ἕνα ξανθὸ ὄνειρο κάτω ἀπὸ τὴν λάμψιν τοῦ καλοκαιρινοῦ ἡλίου. Τὰ στάχια γέρνουν τὰ κεφαλάκια τους καὶ σιγοψιθυρίζουν. Ἡ Φύση, ὁ Θεὸς ἐπαναλαμβάνει μὲ τοὺς ψιθυρισμοὺς ἐκείνους τὸ εὐαγγελικόν. «Λάβετε φάγετε, τοῦτο ἐστὶ τὸ σῶμα μου»...

Ποιὸς ὅμως κάθεται ν' ἀκούσῃ σήμερα ρήσεις θεϊκές; Ποιὸς συγκινῆτε ἀπὸ τὴν γεναιοδωρίαν τῆς Φύσεως, ἡ ὁποία προσφέρει τὶς σάρκες της νὰ μᾶς θρέψῃ; Κανεὶς δὲν προσέχει τὸ πραγματικὸ χρυσάφι τοῦ ἀγροῦ. Ἀλλ' ὅλους μᾶς τραβᾷ ἀκατανίκητα τὸ κίτρινο μέταλλο, ποὺ τὸ ἔχει, θαρρεῖς, κιτρινίσει ὁ φθόνος καὶ ὅλες οἱ κακίες. Ὅλοι σκοτωνόμεθα σ' ἕναν ἀγῶνα γύρω ἀπὸ τὸ ἄχρηστο στὴν πραγματικότητα χρυσάφι τῶν χρηματοκιβωτίων καὶ δημιουργοῦμε, μὲ δαῦτο, ὅλα ἐκεῖνα τὰ φοβερὰ τρωτὰ τοῦ πολιτισμοῦ μας, τὶς χρυσὲς βάσεις, τὰ συναλλάγματα, τὰ χρηματιστηριακὰ κρὰχ καὶ τὸν κακό μας τὸν καιρὸ — δηλαδὴ μ' ἕνα λόγο τὴν δυστυχία μας. Καὶ περιφρονοῦμε τὴν εὐτυχίαν, ποὺ μᾶς ἑτοιμάζει στὰ ἀπέραντα ἐργαστήριά της, στοὺς καρποφόρους ἀγρούς, ἡ φύσις. Καὶ σηκωνόμαστε κι' ἐρχόμαστε στὴν Ἀθήνα, νὰ ... πεινάσουμε.

*

Ἐγκαταλείψετε σήμερα τὴν ἄγονον ξηρότητα τῆς ἀσφάλτου. Καὶ ἐλᾶτε γιὰ λίγο ἔστω στὴν ἐξοχή. Ἀνεβῆτε σ' αὐτὴν τὴν ραχοῦλα καὶ βάλτε ἀντήλιο τὸ χέρι. Καὶ κυττάξτε τὴν θείαν εὐφροσύνην τοῦ ὡρίμου ἀγροῦ. Τὸ θέαμα γεμίζει τὴν ψυχήν μας μὲ μιὰ ἀπέραντη παρηγοριά. Δόξα σοι, ὁ Θεός! Ἡ γῆ δὲν ἔπαυσε νὰ φροντίζῃ γιὰ τὴν διατροφή μας.

Κυττάξετε σήμερα τὴν κυματιστή, ξανθὴ κόμη τοῦ χωραφιοῦ. Διότι αὔριο πρωΐ — πρωῒ θὰ μπῆ καὶ θ' ἀρχίσῃ νὰ τὴν κουρεύῃ τὸ δρεπάνι τοῦ θεριστοῦ.

Δὲν ἔχει φωτίσει ἀκόμη. Τὸ φεγγάρι λάμπει ὁλόγιομο καὶ μέσα στὴν ἀσημένια θάλασσα τοῦ φωτὸς του χύνονται, μουσικὲς σταλαγματιές, οἱ τρίλλιες τοῦ ἀηδονιοῦ. Στὰ σπίτια τοῦ χωριοῦ ἄρχισε ἡ κίνηση. Ἑτοιμασίες γίνονται, γιατὶ θ' ἀρχίσῃ, μὲ τὰ ξημερώματα, ὁ θερισμός. Κάποιος φοῦρνος σκορπᾶ, μέσα στὸ πρωϊνὸ μούχρωμα, τὴν ἀναλαμπή του καὶ τὴν εὐφροσύνη μυρωδιὰ τοῦ ψηνομένου ψωμιοῦ. Ἑτοιμάζεται τὸ ψωμὶ τῆς ἐργατιᾶς, ποὺ θὰ ξεκινήσῃ σὲ λίγο μὲ τὰ δρεπάνια γιὰ τὰ χωράφια.

Ἦλθε ἡ στιγμή, ν' ἀπολαύσουν οἱ ἀγρότες τὴν ἀμοιβὴ πολύμηνων μόχθων των. Κάποια συγκίνηση καὶ κάποια γλυκειὰ ἀνυπομονησία τοὺς ξεσήκωσε τόσο νωρὶς στὸ πόδι.

Οἱ ἴσκιοι τοῦ λυκόφωτος χωνεύουν σιγὰ — σιγὰ μέσα στὴν λαμψιν τῆς αὐγῆς. Στὴν Ἀνατολὴ ἐχύθη ἡ ρόδινη ὑπόσχεση τῆς ἐλεύσεως τοῦ ἡλίου. Λὲς καὶ πῆρε ἡ ἀνατολὴ τὸ ρόδινο χρῶμα της ἀπὸ τὴν χαρὰ τῶν ἀγροτῶν. Νάτοι! Ἔφθασαν στὰ σπαρτὰ καὶ κάνουν τὶς τελευταῖες ἑτοιμασίες γιὰ νὰ ἐπελάσουν μὲ τὰ καμπυλωτὰ γιαταγάνια τῶν δρεπανιῶν κατὰ τῶν σταχιῶν. Ξεφορτώνουν ἀπὸ τὸ ὑποζύγιο τὰ πράγματά τους, κρεμοῦν στὰ δέντρα τὰ ταγάρια μὲ τὰ φαγώσιμα, βάζουν τὶς βαρέλες τοῦ νεροῦ σὲ ἀπόσκιο γιὰ νὰ μὴ ζεσταθοῦν ἀπὸ τὸν ἥλιο, δένουν τὰ ζῶα των στὸ χέρσο ἔδαφος καὶ μπαίνουν μὲ τὰ δρεπάνια στὴ «σπαρτιὰ» κάνοντας τὸ σταυρό τους.

—Βόηθα Χριστὲ καὶ Παναγιά.

*

Τὰ δρεπάνια φοβεροὶ δήμιοι τῶν σταχυῶν, τὰ ἀποκεφαλίζουν ὁμαδικῶς. Πιάνει ὁ θεριστὴς μὲ τὸ ἀριστερό του χέρι ὅσα στάχυα μπορεῖ καὶ μὲ τὸ δεξὶ τραβᾷ τὸ δρεπάνι καὶ τὰ κόβει. Ἕνα δυνατὸ τρίξιμο ἀκούγεται καθὼς προχωροῦν δουλεύοντας οἱ θερισταί. Εἶνε τὸ τρίξιμο τῆς καλαμιᾶς, ποὺ μένει ὀρφανὴ καὶ ποὺ ἐκδηλώνει μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὸ παράπονό της διότι τὴν χωρίζουν ἀπὸ τὸν καρπό, ποὺ τὸν κράτησε καὶ τὸν ἔθρεψε δίνοντάς του ὅλην τὴν ἀκμάδα της.

Ὅλοι δουλεύουν. Κανεὶς δὲν μένει ἀργός. Ὁ ἱδρὼς ἀρχίζει νὰ στολίζῃ μὲ τὰ ἀτίμητα διαμάντια του τὰ μέτωπα τῶν ἀγροτῶν. Μπροστὰ πᾶνε οἱ θεριστές. Χεριές, χεριὲς τὰ στάχυα καὶ τ' ἀφήνουν κατὰ γῆς. Τὰ μαζεύει ἄλλος πίσω καὶ τὰ δένει σὲ «χερόβολα». Πολλὰ «χερόβολα» σχηματίζουν ἕνα μεγάλο δεμάτι, καλοδεμένο μὲ βοῦρλα ποὺ θὰ κουβαληθῇ στὸ ἀλώνι.

Μεσημέρι. Ὁ ἥλιος ἀπειλεῖ νὰ λυώσῃ ὡς καὶ τὶς πέτρες ἀκόμη. Οἱ ἐργάται τραβιοῦνται στὰ βαθύσκια δέντρα. Τρῶνε καὶ γέρνουν νὰ ξεκουρασθοῦν. Ἀποχαυνωτικὴ γαλήνη ἁπλώνεται στοὺς ἀγρούς.

Τὶς πρῶτες ἀπογευματινὲς ὧρες, μόλις δροσίσῃ, γίνεται νέα ἐξόρμησις μὲ τὰ δρεπάνια. Καὶ τὸ χωράφι ἀντηχεῖ ἀπὸ τὸ τρίξιμο τῆς καλαμιᾶς, ποὺ μένει ἔρημη πίσω ἀπὸ τὸν θεριστή.

Ἡ βαρειὰ δουλειὰ τοῦ θερισμοῦ ἐξακολουθεῖ ἡμέρας. Μέχρις ὅτου προβάλλει ὅλος ὁ ἀγρός, σὰν κουρεμένο κεφάλι νεοσυλλέκτου. Τὰ δεμάτια στημένα ἐδῶ καὶ κεῖ, δίνουν ἀπὸ μακρυὰ τὴν ἐντύπωσιν κοπαδιοῦ προβάτων σκορπισμένων εἰς ὅλο τὸ χωράφι.

*

Τὰ δεμάτια κουβαλιοῦνται στὸ ἀλῶνι. Στιβάζονται εἰς ὕψος οἱ θυμωνιές. Τὰ θερισμένα χωράφια ἀντηχοῦν τώρα ἀπὸ τὰ κουδουνίσματα τῶν κοπαδιῶν, ποὺ ἐξεχύθηκαν στὴ βοσκή.

Τὰ δεμάτια εἶνε ἕτοιμα γι' ἀλώνισμα. Στὸ ξύλο, ποὺ εἶνε στερεωμένο στὴ μέση τοῦ ἀλωνιοῦ, δένονται τὰ ἄλογα. Καὶ ἀρχίζουν νὰ διαγράφουν ἀτελείωτους κύκλους ἀπάνω στὰ στάχυα. Οἱ ὁπλές τους τρίβουν τὸν σπόρο. Μιὰ μεγάλη σαλάτα ἀχύρων καὶ καρποῦ ἑτοιμάζεται μέσα στὴν ἁπλάδα τοῦ ἀλωνιοῦ.

Τ' ἄλογα βγαίνουν ἀπὸ τὸ ἀλῶνι, μούσκεμμα στὸν ἱδρῶτα. Τὸ ἀλώνισμα ἐτελείωσε. Καὶ παίρνουν τὸν λόγον οἱ ξύλινες τρίαινες — τὰ δικράνια. Ἀρχίζει ἡ εἰδυλλιακὴ σκηνὴ τοῦ λιχνίσματος. Ὁ μπάτης, συνεργάτης τοῦ ἀγρότου, ἀρχίζει νὰ πνέῃ, ὅσο χρειάζεται, νὰ παρασύρῃ μὲ τὴν πνοήν του τὰ ἄχυρα. Καθὼς τινάζονται πρὸς τὰ ἐπάνω τὰ ἀλωνισμένα στάχυα, γίνεται μιὰ ἀστέρινη βροχὴ ἀχύρων, κάτω ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀρχίζει νὰ φαίνεται, σὰν γλυκὸ πρόσωπο κορασιᾶς, τὸ νέο σιτάρι.

Στὸ θέαμα ἐκεῖνο ἀναγαλλιάζει ἡ ψυχὴ τοῦ ἀγρότου. Ἡ ἀπαντοχὴ αὐτοῦ τοῦ πολυτίμου καρποῦ τὸν ἐμψυχώνει εἰς τὸ βαρύ, ἀγροτικόν του ἔργον. Αὐτὸν τὸν χρυσὸν σωρὸν σιταριοῦ ὡραματίζετο, ὅταν ἄνοιγε τὶς αὐλακιὲς μὲ τὸ ἀλέτρι καὶ ἔρριχνε μέσα τὸν σπόρον, μαζὺ μὲ τὶς σταλαγματιὲς τοῦ ἱδρῶτος του. Τότε εἶχε ὁ ἀγρότης τὴν φαντασίαν ποιητοῦ. Ἔβλεπε ἀπὸ τὶς νωπὲς αὐλακιὲς νὰ βγαίνῃ χαρούμενη καὶ δροσερὴ ἡ βλάστησις, νὰ γίνεται ἀτίμητο, πράσινο χαλὶ καὶ ἀργότερα σμαραγδένια θάλασσα σταχυῶν. Καὶ τέλος νὰ προβάλλῃ, γλυκοθώρητο, τὸ νέο μελιχρὸ πρόσωπο τοῦ σιταριοῦ κάτω ἀπὸ τὰ ξανθά, ἄτακτα ἀγγλοσαξωνικῆς φυλῆς, μαλλιὰ τῶν ἀχύρων. Τὸ ὄνειρο τοῦ ἀγρότου ἐπέρασε ἀπὸ ὅλες τὶς φάσεις τῆς πραγματοποιήσεως καὶ νὰ ποὺ τώρα, κάτω πὸ τὸν φλογερὸ ἥλιο τοῦ καλοκαιριοῦ, ὁλοκληρώθη...

Ἡ γῆ βραβεύει τὸν τίμιον ἀγροτικὸν μόχθον.

*

Ὁ ἀγρότης εἰργάσθη καὶ γιὰ μᾶς Ἀπὸ τὸ προϊὸν τῶν χωραφιῶν του θὰ περάσῃ κι' αὐτὸς τὴν χρονιά του καὶ θὰ στείλῃ τὸ περίσσευμα σὲ μᾶς. Ποτὲ δὲν μᾶς ξεχνᾷ. Καὶ ὅταν ἀρχίζει τὴν δουλειά του, ἔτσι παρακαλεῖ τὸν Θεό:

—Θεούλη μου, δῶσε νὰ πάῃ καλὰ ἡ ἐσοδεία, νὰ φάῃ ὁ κοσμάκης ψωμί.

Καὶ ὁ Ὕψιστος εἰσακούει πάντα τὴν παράκλησίν του, εἰς τὴν ὁποίαν περιλαμβανόμαστε κι' ἐμεῖς. Γιὰ ὅλον τὸν κοσμάκη παρακαλεῖ ὁ ἀγρότης. Ἐμεῖς ὅμως, οἱ πολυάσχολοι ἄνθρωποι τῶν πόλεων, οὔτε τὴν ὕπαρξίν του σκεπτόμαστε κἄν.

Καὶ ὁ ἀγρότης μοχθεῖ μόνος εἰς τὸ μέγα, ἱερὸν ἔργον τῆς καλλιεργείας τῆς γῆς. Τὸν συντροφεύουν μονάχα, τὴν ἐποχὴ τῆς σπορᾶς τὰ πετεινὰ τ' οὐρανοῦ, ποὺ κυττάζουν νὰ τοῦ ἁρπάξουν τὸν σπόρο, καὶ τὴν ἐποχὴ τοῦ θερισμοῦ οἱ ἀκούραστοι τροβαδοῦροι τῆς ζέστης, τὰ τζιτζίκια.

Ἂς τὸν συντροφεύσῃ γιὰ λίγο καὶ ἡ δική μας συμπάθεια. Τὴν εὐλογημένη αὐτὴ ὥρα τοῦ θερισμοῦ, ἂς στρέψουμε εὐγνώμονο τὸν νοῦν μας στὸ μόχθο τοῦ ἀγρότου.

Τὸν εὐγνωμονεῖ ἡ φτωχολογιά, ποὺ ἔχει βάσιν τῆς ὑπάρξεώς της τὸ ψωμί.

ΠΕΝΝΑ Χ.

Μία φωτογραφία ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ ζωή: Ἡμέρα γιορτῆς καὶ ἡ ὄμορφη χωριατοπούλα, ντυμένη τὰ γιορτινά της, ποτίζει τὶς γλάστρες της. Αὔριο, μὲ τὸ ἁπλὸ φορεματάκι της καὶ τὸ τσεμπέρι στὸ κεφάλι θὰ πάῃ στὸ θέρος

Μυγδαλιὰ

Ἔχει στὸν κῆπο μου
μιὰ μυγδαλιὰ φυτρώσει
κ' εἶν' ἔτσι τρυφερή,
ποὺ μόλις ἀνασαίνει.
Μὰ ἡ κάθε μέρα,
ἡ κάθε αὐγὴ τήνε μαραίνει
καὶ τὴ χαρὰ τοῦ ἀνθοῦ της
δὲ θὰ μοῦ τὴ δώσει

Κι' ἀλλοίμονό μου! ἐγὼ
τῆς ἔχω ἀγάπη τόση...
Κάθε πρωῒ κοντά της
πάω καὶ γονατίζω
καὶ μὲ μεράκι
καὶ μὲ δάκρυα τὴν ποτίζω
τὴ μυγδαλιὰ ποὔχει
στὸν κῆπο μου φυτρώσει.

Ἄχ, τῆς ζωούλας της
τὸ ψέμα θὰ τελειώσει.
Ὅσα δὲν ἔχουν πέσει,
θὰ τῆς πέσουν φύλλα
καὶ τὰ κλαράκια της
θὲ ν' ἀπομείνουν ξύλα.
Τὴν ἄνοιξη τοῦ ἀνθοῦ της
δὲ θὰ μοῦ τὴ δώσει.
Κι' ὅμως ἐγὼ ὁ φτωχὸς
τῆς εἶχ' ἀγάπη τόση...

Κ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

Θέρος...

Θέρος, μακάριε καιρέ,
ποὺ θροοῦν καὶ τραγουδᾶν
ὅλα: τοῦ τζίτζικα ἡ φωνή,
τὸ ἀνήσυχο μελτέμι,
ἀπ' τοῦ βοδιοῦ τὸ μουγκρητόν,
ἕως τὸ θρὸ τοῦ δέντρου—
θέρος, ὦ μεγαλόχαρο,
πλούσιον, ἠχηρό, φλογᾶτο.

Ἀγάπη; Νά! τὴν ἄναψες
σὰ μεσημέρι λάβρο
γιὰ νὰ τὴν ξεδιψᾶ ἡ δροσιὰ
τοῦ δέντρου καὶ τ' ἀθῶο
νερόν, ὅπου τὰ ἔγκατα
τῆς γῆς στέλνουν ἐπάνω
ν' ἀναδροσίζουνε τὴ γῆ
ποὺ βαλαντώνει ὁ ἥλιος...

Ὦ θέρος μεγαλόχαρο,
νὰ ζήσω μέσ' στὰ δέντρα
καὶ στὴν ἀγάπη μου σιμά,
νὰ πιῶ τὴ μουσική σου,
νὰ μοῦ ἡμερέψει τὴν ἁπλῆ,
περήφανή μου σκέψη.

ΑΡΙΣΤΟΣ ΚΑΜΠΑΝΗΣ

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΠΟΥ ΜΑΣ ΑΠΑΣΧΟΛΟΥΝ

Μέντιουμ καὶ ἀπατεῶνες

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥ

Γ΄.

Διὰ νὰ σχηματίσετε μιὰν ἰδέαν τῆς εὐκολίας μὲ τὴν ὁποίαν τὰ νεῦρα καὶ αἱ αἰσθήσεις μας ἠμποροῦν νὰ πέσουν θύματα μιᾶς αὐταπάτης, πρέπει νὰ διαβάσετε τὸ ἑξῆς γεγονὸς ποὺ συνέβη πρό τινος εἰς τὴν Γερμανίαν: Ἕνας ἐργάτης, κατὰ λάθος, εὑρέθη κλεισμένος μέσα εἰς ἕνα μεγάλο ἠλεκτρικὸν ψυγεῖον ἀπὸ ὅπου τοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐξέλθη, οὔτε ἄκουγε κανεὶς τὰς φωνὰς του ποὺ ἐκαλοῦσε εἰς βοήθειαν. Τὸ ψυγεῖον δὲν ἐλειτουργοῦσε, ἐπομένως δὲν ἔκαμνεν ἐξαιρετικὸν ψῦχος ἐκεῖ μέσα. Ὁ τρόμος ὅμως τοῦ ἐργάτου ἦτο τόσον μεγάλος, ποὺ ἠσθάνετο πραγματικὰ ἕνα θανατηφόρον ψῦχος καὶ ὅταν, μετὰ παρέλευσιν μερικῶν ὡρῶν κάποιος ἄνοιξε, εὑρῆκε τὸν ἀτυχῆ ἐργάτη νεκρόν, μὲ ὅλα τὰ συμπτώματα τῆς ψύξεως.

Ἀπὸ τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἠμπορεῖ κανεὶς ν' ἀντιληφθῇ πόσον εὔκολα οἱ ἄνθρωποι ὑπόκεινται εἰς τὴν αὐθυποβολήν, φαντάζονται δηλαδή, ὅτι βλέπουν κάτι τὸ ἀνύπαρκτον.

Διατί, λοιπόν, νὰ μᾶς φανῇ περίεργον, ἂν μερικοὶ ἄνθρωποι μὲ πολὺ εὐαίσθητα νεῦρα, εὑρισκόμενοι εἰς εἰδικὰς συνθήκας, βλέπουν πράγματα, τὰ ὁποῖα εἰς τὴν πραγματικότητα δὲν ὑφίστανται;

Τὰ φαντάσματα καὶ αἱ ὀπτασίαι γεννῶνται σχεδὸν πάντοτε ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ φόβου καὶ τῆς ἀνησύχου συνειδήσεως. Ὅποιος ἔχει ἀνησυχίας, ὅποιος εἶνε ἄρρωστος ἢ ἔκανε ἕνα κακὸν καὶ περιμένει τὴν ἐκδίκησιν, καθὼς καὶ αὐτοὶ ποὺ ἔχουν τὴν παραμικρὰν τύψιν συνειδήσεως, φαντάζονται πολὺ εὔκολα, ὅτι κάτι τὸ ὑπερφυσικὸν πρόκειται νὰ τοὺς πλήξῃ. Ἄλλως τε, τὸ φαινόμενον αὐτὸ τὸ βλέπουν πάντοτε ἄνθρωποι μεμονωμένοι, εἰς τὸ σκοτάδι, τὴν νύκτα, εἰς ἕνα ἀλλόκοτον περιβάλλον, ἢ ὁπωσδήποτε ὑπὸ συνθήκας εὐνοϊκὰς εἰς τὴν ἀλλοίωσιν τῆς ὁράσεως καὶ τῆς ἀκοῆς. Πάρα πολὺ δύσκολα ἕνας ἄνθρωπος ὑγιὴς εἰς τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα, ποὺ ἐχώνευσε καλὰ καὶ δὲν ἤπιε οἰνοπνευματώδη ποτά, νὰ εἶδε ἕνα φάντασμα κατὰ τὴν διάρκειαν ἑνὸς ἡλιολούστου ἀπογεύματος, εἰς τὸ ὕπαιθρον.

Τὸ φαινόμενον τῶν φαντασμάτων ἠμπορεῖ νὰ διαιρεθῇ εἰς τρεῖς κατηγορίας: εἶνε τὸ σκηνοθετημένον φάντασμα, τὸ τυχαῖον, τὸ ἀτομικὸν καὶ τὸ σταθερὸν φάντασμα ἢ θρυλικόν.

Τὸ σκηνοθετημένον φάσντασμα εἶνε ἡ πεζοτέρα καὶ βλακωδεστέρα μορφὴ τοῦ φαινομένου. Εἰς τὴν πραγματικότητα δὲν εἶνε παρὰ ἕνας ἀπατεών, μεταμφιεσμένος εἰς φάντασμα, μὲ σκοπὸν τὸν ἐκφοβισμὸν ἢ τὴν φάρσαν. Κάποτε χρησιμεύει διὰ νὰ κάμῃ ἐντύπωσιν εἰς τοὺς συγκεντρωθέντας διὰ μίαν πνευματιστικὴν συνεδρίασιν, ἢ διὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν φήμην ἑνὸς στοιχειωμένου πύργου διὰ σκοποὺς τουριστικούς. Τέλος, χρησιμεύει καὶ διὰ τὴν τρομοκράτησι τῶν κατοίκων ἑνὸς τόπου.

Τὸ φαινόμενον τοῦ ἀτομικοῦ ἢ τηλεπαθητικοῦ φαντάσματος εἶνε περισσότερον πολύπλοκον καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸ πεδίον τῶν διανοητικῶν ἀλλοιώσεων ἢ τῆς μεταβιβάσεως τῆς σκέψεως. Καὶ ἐπὶ τῶν ζητημάτων αὐτῶν ἡ ἐπιστήμη δὲν εἶπεν ἀκόμη τὴν τελευταίαν λέξιν, ἐφ' ᾧ καὶ παραμένουν μυστηριώδη.

Συνέβη πολλάκις ὥστε ἄνθρωποι προικισμένοι μὲ ἐξαιρετικὴν εὐαισθησίαν τοῦ νευρικοῦ συστήματος, νὰ εἶδαν ἕνα γνωστόν τους τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ποὺ ἐκεῖνος διέτρεχε μεγάλον κίνδυνον καὶ τοὺς ἐσκέπτετο. Τὸ φαινόμενον, καθὼς φαίνεται, πραγματοποιεῖται ἀπ' εὐθείας, διὰ μέσου μυστηριωδῶν κυμάτων ποὺ ἐκπέμπονται ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλον τοῦ ἑνὸς καὶ καταλήγουν εἰς τὸν ἐγκέφαλον τοῦ ἄλλου. Μὲ τὸ πρόβλημα αὐτὸ ἀσχολεῖται ἡ ἐπιστήμη καὶ φαίνεται, ὅτι εὑρίσκεται εἰς καλὸν δρόμον.

Ὀλιγώτερον πολύπλοκον ἀπὸ τὸ τηλεπαθητικὸν φαινόμενον, ἀρκετὰ ὅμως αἰνιγματικὸν ἀκόμη, εἶνε τὸ μόνιμον ἢ θρυλικὸν φάντασμα. Συνήθως συναντᾶται εἰς κανένα παλαιὸν σπίτι ἢ πύργον, πάντοτε εἰς μέρη ὅπου κατὰ τὴν παράδοσιν, συνέβη κάποια τραγῳδία. Ἀποκλειομένης τῆς σκηνοθεσίας, τὸ φαινόμενον αὐτὸ πρέπει ν' ἀποδοθῇ εἰς τὴν αὐθυποβολήν.

Ὅταν γνωρίζετε, ὅτι εἰς ἕνα ὡρισμένον μέρος εὑρίσκεται ἕνα φάντασμα καὶ τὸ περιμένετε, αὐτὴ ἡ ἀναμονή, ἡ ἔντασις τῶν νεύρων, ἡ ἀγωνία, τὸ περιβάλλον, ὅλα αὐτὰ θὰ σᾶς ἀναγκάσουν νὰ ἰδῆτε αὐτὸ ποὺ δὲν ὑπάρχει. Ἀπατᾶται τόσον εὔκολα ἡ ὅρασίς μας! Προσθέσατε ἀκόμη ὅτι τὰ χρονικὰ μεταδίδουν μόνον τὰς θετικὰς πληροφορίας τῶν περιπτώσεων δηλαδὴ ποὺ τὸ φάντασμα ἐθεάθη ἀπὸ κάποιον. Ποιὸς ξεύρει ὅμως πόσοι ἄλλοι, μὲ γερὰ νεῦρα, καὶ καλὴν ὅρασιν, ἔμειναν εἰς ἕνα στοιχειωμένον πύργον, ἀνεζήτησαν παντοῦ τὸ φάντασμα καὶ δὲν κατώρθωσαν νὰ τὸ ἀνακαλύψουν πουθενά!

Τὸ διασημότερον θρυλικὸν φάντασμα εἶνε ἐκεῖνο τῆς Λευκῆς Κυρίας ποὺ ἀπὸ τοῦ 1300 κατὰ διαστήματα, καταδιώκει τοὺς Γερμανοὺς πρίγκηπας. Ἡ Λευκὴ Κυρία εἶνε ἱστορικὸν πρόσωπον, ἀκριβῶς δὲ ἡ κόμησα Κουνεγάδη τῆς Ὀρλαμούνδης. Ὅταν ἔμεινε χήρα μὲ δυὸ παιδιὰ ἡ κόμησσα συνῆψε σχέσεις μὲ τὸν Βυργράτιον τῆς Νυρεμβέργης, Ἀλβέρτον τὸν Ὡραῖον. Ὁ πρίγκηψ αὐτὸς τῆς ὑπεσχέθη, ὅτι θὰ τὴν ἐνυμφεύετο «ὅταν θὰ ἔκλειναν τέσσαρα ἐχθρικὰ μάτια». Ἡ γυναῖκα ἐνόμισε, ὅτι ἐννοοῦσε τὰ δυὸ παιδιά της καί, χωρὶς καθόλου νὰ διστάσῃ, τὰ ἐσκότωσε.

Ἠπατήθη ὅμως ἡ σκληρὴ ἐκείνη μητέρα, διότι ὁ Βυργράτιος ἐννοοῦσε τοὺς γονεῖς του. Ἐπερίμενε δηλαδὴ πρῶτα νὰ πεθάνουν διὰ νὰ τὴν νυμφευθῇ. Καὶ ὅταν ἐπληροφορήθη τὴν φικτὴν ἐκείνην παιδοκτονίαν, δὲν ἠθέλησε πλέον οὔτε νὰ τὴν ἰδῇ τὴν κόμησσαν. Τότε ἡ Κουνεγάνδη ἀπεσύθη εἰς ἕνα μοναστήριον, ὅπου καὶ ἀπέθανε.

Ἀπὸ τότε, ἐπειδὴ ὁ Βυργράβος τῆς Νυρεμβέργης ἦτο πρόγονος τῶν Χοεντζόλερν, ἡ Λευκὴ Κυρία παρουσιάζεται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς ἕνα μέλος τῆς οἰκογενείας αὐτῆς. Πιθανὸν νὰ πρόκειται περὶ αὐθυποβολῆς ποὺ μετεδόθη ἐκ παραδόσεως. Πιθανὸν ἀκόμη ὅτι ὅταν κανεὶς τῆς οἰκογενείας ἀσθενεῖ ἢ ἔχει κάποιαν ψυχικὴν ἀνησυχίαν, νομίζει ὅτι βλέπει τὸ φάντασμα. Ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν ἐν τούτοις αὐτὴν δὲν λείπουν τὰ ἀστεῖα ἐπεισόδια.

Μερικοὺς αἰῶνας μετὰ τὸν θάνατον τῆς κομήσσης αὐτῆς, ὁ Μαργράβος Ἀλβέρτος ὁ Πολεμιστής, ἕνας ἄνδρας στιβαρὸς καὶ ὑγιέστατος εἰς τὸ πνεῦμα, ἐπληροφορήθη ὅτι ἡ Λευκὴ Κυρία εἶχε κάμει τὴν ἐμφάνισίν της εἰς τὸν πύργον του. Χωρὶς καθόλου νὰ διστάσῃ ὁ πρίγκηψ ἐκρύβη εἰς τὴν μεγαλυτέραν αἴθουσαν τοῦ πύργου καὶ τὴν ἐπερίμενε. Ἐπὶ τέλους, τὸ φάντασμα παρουσιάζεται, κατάλευκον ὅπως πάντοτε, μὲ ἀργὸν καὶ μεγαλοπρεπὲς βάδισμα. Ἀλλὰ ὁ Ἀλβέρτος ὁ Πολεμιστὴς δὲν τὰ ἔχαθε. Τὴν ἀφήνει νὰ πλησιάσῃ ἀρκετά, ἐφορμᾷ ἐπάνω της, τὴν ἁρπάζει ἀπὸ τὴν μέσην καὶ τὴν ρίπτει ἀπὸ τὸ παράθυρον. Τὸ φάντασμα ἀφήνει μίαν κραυγὴν καὶ πέφτει μὲ φονικώτατον γδοῦπον. Σπεύδουν οἱ ὑπηρέται μὲ δᾶδας καὶ εὑρίσκουν τὸν γραμματέα τοῦ πρίγκηπος μεταμφιεσμένον εἰς φάντασμα. Φαίνεται ὅτι μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν ἤθελε νὰ τρομοκρατήσῃ τὸν κύριόν του, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπέτυχε.

Μετὰ ἕναν αἰῶνα, ἕνας ἄλλος Χοεντζόλερν, εἶχεν ὀλιγωτέραν τύχην ἀπὸ τὸν πρόγονόν του: ἐπερίμενε τὴν Λευκὴν κυρίαν εἰς τὴν κορυφὴν τῆς μεγάλης κλίμακος τοῦ πύργου, τὴν εἶδε, ὥρμησεν ἐναντίον της, ἀλλὰ μετὰ μίαν στιγμὴν ἐκατρακύλισε ἀπὸ τὰ πενῆντα σκαλοπάτια τῆς κλίμακος. Ἴσως τὴν φορὰν αὐτὴν τὸ φάντασμα τὸ ὑπεδύθη ἕνας γραμματεὺς περισσότερον χειροδύναμος ἀπὸ τὸν πρίγκηπα.

Πῶς νὰ ἐξηγήσωμεν τὸν φόβον ποὺ ἐμπνέουν τὰ ὑποτιθέμενα αὐτὰ φαντάσματα; Ἡ ἐξήγησις εὑρίσκεται εἰς τὸν φόβον τοῦ θανάτου, ἕνα φόβον τρελλόν, ἀνώτερον τῶν ἀνθρωπίνων δυνάμεων.

Ἕνα ἄλλο παράδειγμα τῆς ὑπερευαισθησίας τῶν νεύρων, μᾶς τὸ προσφέρει ἕνα ἐπεισόδιο ποὺ συνέβη εἰς τὸ Παρίσι περὶ τὸ 1900.

Μία πλουσία καὶ ἰδιότροπος Ἀγγλὶς μετέβαλε ἕνα κομψότατο σαλονάκι τοῦ σπιτιοῦ της εἰς τάφον. Εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ τοῦ τάφου εὑρίσκετο ἕνα ὑάλινον φέρετρον ὅπου ἐπρόκειτο νὰ κλεισθῇ μετὰ τὸν θάνατόν της βαλσαμωμένη. Διὰ διαθήκης ἀφῆκεν 20 χιλιάδες λίρες εἰς ὅποιον θὰ ἔμενεν ἐπὶ ἕνα ἔτος συνεχῶς, μέσα εἰς τὸ σαλόνι ἐκεῖνο, μὲ συντροφιὰν τὸν νεκρόν της.

Ὅταν ἡ παράξενη ἐκείνη γυναῖκα ἀπέθανε, παρουσιάσθησαν πολλοὶ νέοι διατεθειμένοι νὰ ὑποβληθοῦν εἰς τὴν δοκιμασίαν αὐτὴν διὰ νὰ πάρουν τὴν περιουσίαν της. Ἀπὸ ὅλους ἐξελέγη ἕνας ζωγράφος ποὺ ἐκλείσθη κατὰ τὰς δέκα τὸ βράδυ εἰς τὸ μακάβριον ἐκεῖνο σαλόνι, φωτισμένον ἀπὸ τέσσερα κεριά, ἀποφασισμένος νὰ μείνῃ ἐκεῖ μέσα ἕνα ὁλόκληρον ἔτος.

Τὸ πρωῒ τῆς ἐπομένης, ὅταν τοῦ ἔφεραν τὸ πρόγευμα, τὸν εὗρῆκαν ξαπλωμένον εἰς τὸ πάτωμα ἀναίσθητον. Τὰ κεριὰ ἦσαν σβυστά, πλήρης ὅμως τάξις ἐπικρατοῦσε ἐκεῖ μέσα. Ὅταν συνῆλθεν ὁ ἀτυχὴς ζωγράφος εἶπεν ὅτι εἶχε καθήσει στρέφων τὰ νῶτα πρὸς τὴν νεκράν, ἀποφασισμένος νὰ παρατηρῇ μόνον τὰς διακοσμήσεις τῶν τοίχων. Ἔπειτα ὅμως, σιγὰ —σιγά, ὁ πειρασμὸς νὰ στραφῇ ἀπεδείχθη ἀνώτερος τῶν δυνάμεών του, καὶ ὅταν ἀντίκρυσε τὸ κατάχλωμον πρόσωπον τῆς νεκρᾶς, ἐνόμισεν, ὅτι τὸ εἶδε νὰ κινῆται. Ἀπὸ τὸν φόβον του, διὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὸ πτῶμα, ἔσβυσε τὰ κεριά, ἔπειτα ἐσκόνταψε εἰς τὸ κάθισμά του, καὶ ἐλιποθύμησε ἀπὸ τὴν συγκίνησιν!

Ἔπειτα ἀπὸ αὐτὸν καὶ ἄλλοι νέοι ἠθέλησαν νὰ δοκιμάσουν τὴν ἀντοχήν των. Ἀλλὰ ὅσον καὶ ἂν προσπάθησαν νὰ συγκρατήσουν τὰ νεῦρά των κανεὶς δὲν κατώρθωσε νὰ μείνῃ περισσότερον ἀπὸ μίαν νύκτα. Καὶ ὅμως, ὅπως εἶνε λογικόν, τίποτε τὸ ἀνώμαλον δὲν συνέβαινεν εἰς τὸ πένθιμον ἐκεῖνο σαλόνι.

Ὅλα αὐτὰ τὰ φαινόμενα ἔχουν τὴν καταγωγήν τους εἰς τὸν ἐγκέφαλόν μας. Τὰ ἐξημμένα νεῦρα μας δὲν λειτουργοῦν καλὰ καὶ αἱ αἰσθήσεις ἀντιλαμβάνονται ἐκεῖνο ἀκριβῶς ποὺ φοβούμεθα, ὅπως ἡ ἠχὼ μας στέλνει τὰ ἴδια μας τὰ λόγια.

Ἡ νεαρὰ ἐπιστήμη τῆς ψυχολογίας δὲν κατώρθωσε ἀκόμη νὰ διαλευκάνῃ ὅλα τὰ μυστήρια τοῦ ἀνθρωπίνου ἐγκεφάλου.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ: Τὰ πνεύματα ποὺ κτυποῦν.

Ο «ΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΣΙΤΟΥ»

ΚΑΤΙ ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Φαίνεται σὰν ἐπεισόδιον παρῳχημένης ἐποχῆς. Καὶ ὅμως γίνεται τώρα, εἰς τὸν εἰκοστὸν αἰῶνα ὅταν ἡ θάλασσα, ἡ ξηρὰ καὶ ὁ ἀὴρ διασχίζεται ἀπὸ βολίδας ποὺ χρησιμοποιοῦνται ὡς μεταφορικὰ μέσα.

Πρόκειται περὶ τοῦ ἑξῆς, σχεδὸν ἀπιστεύτου: κάθε χρόνο, τὴν ἐποχὴν αὐτήν, μεγάλα ἱστιοφόρα διασχίζουν τοὺς ὠκεανούς, φορτωμένα, εἰς ἕνα δρόμον τριάντα χιλιάδων χιλιομέτρων περίπου, μεταφέροντα φορτίον σίτου. Καὶ γίνεται μιὰ λυσσώδης ἅμιλλα μεταξύ των, ἕνας δρόμος ταχύτητος παρ' ὅλας τὰς τρικυμίας ποὺ συναντοῦν καθ' ὁδόν.

Τὸ μεγάλο αὐτὸ ταξεῖδι ποὺ λέγεται «δρόμος τοῦ σίτου», ἔχει ἀρχίσει πρὸ μιᾶς περίπου ἑβδομάδος καὶ τὰ ἱστιοφόρα εὑρίσκονται εἰς τὸν δρόμον. Δεκατρία σκάφη, κινούμενα μόνον ἀπὸ τὸν ἄνεμον, ἐξεκίνησαν ἀπὸ τὴν Ἀδελαΐδα τῆς Αὐστραλίας, κατευθυνόμενα εἰς τὸν ἀγγλικὸν λιμένα τοῦ Φάλμουθ.

Αἱ ἐφημερίδες δὲν ἠσχολήθησαν πολὺ μὲ τὸ γεγονὸς αὐτό, ἴσως ἐπειδὴ δὲν τὸ ἐθεώρησαν ἀρκετὰ σημαντικόν, δυνάμενον νὰ προσελκύσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ. Μερικαὶ μόνον ἐδημοσίευσαν μίαν εἴδησιν λακωνικήν.

Ἐνῷ ὅμως γράφομεν τὰς γραμμὰς αὐτὰς χίλιοι περίπου ἄνθρωποι παλαίουν μὲ τὰ κύματα, ἐπιβαίνοντες ἐλαφρῶν σκαφῶν ποὺ ἠμποροῦν ἀπὸ μιᾶς στιγμῆς εἰς τὴν ἄλλην νὰ συναντήσουν σφοδρὰν τρικυμίαν καὶ νὰ καταποντισθοῦν. Ἀγωνίζονται διὰ τὴν κατάκτησιν ἑνὸς ρεκὸρ ποὺ εἶνε μόνον τιμητικὸν καὶ δὲν συνοδεύεται ἀπὸ κανένα ἐξαιρετικὸν κέρδος. Ἐπὶ τρεῖς μῆνας κανεὶς δὲν θὰ μάθῃ τίποτε διὰ τὴν τύχην τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ποὺ ἔλαβαν μέρος εἰς τὸν «δρόμον τοῦ σίτου». Ὁ κανονισμὸς εἶνε σαφής: ἐὰν κανένα ἀπὸ τὰ σκάφη αὐτὰ σταματήσῃ εἰς ἕναν οἱονδήποτε λιμένα, τίθεται ἐκτὸς συναγωνισμοῦ.

Ὁ «δρόμος τοῦ σίτου» δὲν εἶνε κάτι τὸ νέον.

Πρὸ ἀρκετῶν χρόνων, τὰ ταχύπλοα σκάφη τῆς Βενετίας καὶ τῆς Γενούης συνηγωνίζοντο εἰς ταχύτητα προκειμένου νὰ μεταφέρουν διάφορα εἴδη ἀπὸ τοὺς λιμένας τῆς Ἀνατολῆς. Ἀκόμη καὶ πρὸ πεντηκονταετίας, τὰ ταχύτερα ἱστιοφόρα τοῦ κόσμου συνηγωνίζοντο εἰς ταχύτητα διὰ νὰ μεταφέρουν ὅσον τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα τὸ τσάϊ ἀπὸ τὴν Κίναν καὶ τὸ ἔριον ἀπὸ τὴν Αὐστραλίαν. Ὁ νικητὴς τοῦ περιέργου αὐτοῦ ἀγωνίσματος ἐλάμβανεν ἕνα βραβεῖον 1000 λιρῶν τὸ ὁποῖον, προστιθέμενον εἰς τὸ κέρδος τῶν ναύλων, ἦτο ἀρκετὸν διὰ νὰ πλουτίσῃ, ἔπειτα ἀπὸ δέκα περίπου ταξεῖδια, τὸν ἐφοπλιστὴν καὶ τὸ πλήρωμα.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὰ ἀτμόπλοια δὲν διένυαν περισσότερον ἀπὸ δώδεκα μίλια τὴν ὥραν, ἐνῷ τὰ ἱστιοφόρα ὅταν εὕρισκαν ὀλίγον εὐνοϊκὸν ἄνεμον, ἔκαμαν καὶ εἴκοσι μίλια.

Ἔπειτα τὰ ἀτμόπλοια ἤρχισαν νὰ γίνωνται ταχύτερα τῶν ἱστιοφόρων, τὰ ὁποῖα σήμερον ἔχουν τελείως ἐκτοπισθῆ. Περιορίσθηκαν εἰς τὴν μικρὰν ἀκτοπλοΐαν καὶ εἰς τὰς σχολὰς ὅπου σπουδάζουν οἱ μέλλοντες πλοίαρχοι.

Ὅταν κουβεντιάζῃ κανεὶς μὲ ἕνα γέρον θαλασσόλυκον, ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ ἐπέρασαν ὅλην τὴν ζωήν των ταξειδεύοντες πότε μὲ τὸ ἕνα καὶ πότε μὲ τὸ ἄλλο ἱστιοφόρον, πότε μὲ ἕνα βριγαντῖνι καὶ πότε μὲ μίαν γολέταν, σχηματίζει τὴν ἐντύπωσιν ὅτι εὑρίσκεται εἰς τὴν θάλασσαν καὶ παλαίει μὲ τὰ κύματα. Καὶ οἱ γέροντες ναυτικοὶ εἶνε ὑπερήφανοι διὰ τὰ ἱστιοφόρα, τὰ ὁποῖα δὲν ἐγκαταλείπουν οὔτε διὰ τὸ ταχύτερον ὑπερωκεάνειον.

Ἐὰν ἔλειψαν ὅμως τὰ ἱστιοφόρα, δὲν λείπουν οἱ ἄνδρες ποὺ εἶνε πάντοτε διατεθειμένοι νὰ ταξειδεύσουν μὲ τὰ παλαιὰ αὐτὰ μεταφορικὰ μέσα. Μὴ νομίσετε ὅτι τὰ πληρώματα τῶν σκαφῶν ποὺ λαμβάνουν μέρος εἰς τὸν «δρόμον τοῦ σίτου» εἶνε ὅλοι ἄνθρωποι τοῦ ἐπαγγέλματος. Οἱ πλοίαρχοι δὲν ἔχουν παρὰ νὰ διαλέξουν.

Μόλις πλησιάζῃ ἡ ἡμέρα τοῦ περιέργου αὐτοῦ συναγωνισμοῦ, οἱ ἐφοπλισταὶ τῶν ἱστιοφόρων, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὸ παρελθὸν ἔκαμαν κατ' ἐπανάληψιν τὸ περιπετειῶδες αὐτὸ ταξεῖδι, λαμβάνουν ἑκατοντάδες προσφορῶν ἀπὸ νέους καὶ ἡλικιωμένους, ἀκόμη καὶ ἀπὸ παιδιά. Εἶνε ἄνθρωποι ποὺ ἀγαποῦν τὴν περιπέτειαν ἢ περιηγηταὶ ποὺ ζητοῦν νέας συγκινήσεις καὶ τὸ θεωροῦν μέγα κατόρθωμα ἐὰν ἐξασφαλίσουν μίαν θέσιν εἰς τὰ ἱστιοφόρα αὐτά.

Παρ' ὅλα ταῦτα, τὸ ταξεῖδι δὲν εἶνε καθόλου ἄνετον. Τοὐναντίον μάλιστα, εἰς πολλὰ σημεῖα εἶνε ἀρκετὰ ἐπικίνδυνον. Ἀρκεῖ ἡ διάβασις ἀπὸ τὸν πορθμὸν ποὺ χωρίζει τὴν Γῆν τοῦ Πυρὸς ἀπὸ τὴν ἀνταρκτικήν, ἐκεῖ ὅπου οἱ ἄνεμοι καὶ τὰ ρεύματα συγκρούονται πάντοτε, διὰ νὰ καταστήσῃ τὸ ταξεῖδι αὐτὸ ἀρκετὰ ἐπικίνδυνον.

Ἀκόμη καὶ οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος ναυτικοί, ὅταν ἠμποροῦν, κάμνουν τὸ ταξεῖδι αὐτὸ χωρὶς νὰ πληρωθοῦν. Εἰς ἀνταμοιβὴν τῶν κόπων καὶ τῶν κινδύνων ποὺ ὑφίστανται ξεύρουν ὅτι μετὰ τὸ τέλος τοῦ ταξειδίου, μέσα εἰς μίαν ταβέρναν μὲ χαμηλὸ νταβάνι, γεμάτην καπνοὺς καὶ φωνές, θὰ εἶνε εἰς θέσιν ν' ἀφηγηθοῦν τὰς περιπετείας των, νὰ εἰποῦν ὅτι ἐταξείδευσαν μὲ τὸ τάδε ἱστιοφόρον, εἰς τὸν «δρόμον τοῦ σίτου».

Δὲν εἶνε ὀλίγοι ἐκεῖνοι ποὺ πληρώνουν διὰ νὰ κάμουν τὸ περιπετειῶδες ἐκεῖνο ταξεῖδι. Ἐπὶ τρεῖς μῆνας ταξειδεύουν διαρκῶς, μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ θαλάσσης, διασχίζοντες τὸν Εἰρηνικὸν καὶ τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν, ἀπὸ τὴν Αὐστραλίαν εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ τὴν Εὐρώπην, ἀπὸ τὴν ζώνην τῶν μεγάλων τρικυμιῶν εἰς τὴν ἀπόλυτον νηνεμίαν τῶν Ἰσημερινῶν. Εἶνε ἀρκετὰ αὐτὰ διὰ νὰ ξετρελλαθῇ ἕνας ποὺ ἀγαπᾷ τὴν θάλασσαν.

Ἑκατὸν ἡμέραι ταξειδιοῦ, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ὁποίων οἱ ταξειδεύοντες δὲν βλέπουν καθόλου ξηράν. Καὶ μόνον ὅταν τὸ ἱστιοφόρον εἰσέλθῃ θριαμβευτικά, μὲ ἀναπεπταμένα τὰ ἱστία, εἰς τὸν ὅρμον τοῦ Φάλμουθ, ὁ ναυτικὸς κόσμος θὰ πληροφορηθῇ ὅλους τοὺς ἄθλους τοὺς ὁποίους ἔκαμε τὸ ἡρωϊκὸν πλήρωμα. Καὶ μεγάλαι τιμαὶ ἀναμένουν πάντοτε τοὺς νικητάς.

ΞΕΥΡΕΤΕ ΟΤΙ ΥΠΑΡΧΟΥΝ

ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΟΙ ΠΟΥ ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΕΡΓΑΖΩΝΤΑΙ

Μία ἔρευνα μὲ ὡραῖα ἀνέκδοτα ἀκουράστων γερόντων

Θὰ ἔχετε περάσει ἀπὸ τὰ ταμεῖα, ὅπου οἱ συμπαθεῖς συνταξιοῦχοι πληρώνονται κατὰ τριμηνίαν.

Θὰ εἴδατε τὶς ἀτελείωτες οὐρὲς τῶν ἀναμενόντων διὰ νὰ πληρωθοῦν, ποὺ φθάνουν ἔξω μακρυὰ εἰς τὸν δρόμον, εἴτε βρέχει, εἴτε καίει ὁ ἥλιος τὸ κατακαλόκαιρο.

Ἐν γένει ὑποφέρουν πολύ, ἐπὶ ὧρες, στὴν ὀρθοστασία, ἡλικιωμένοι ἄνθρωποι, γυναῖκες καὶ ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ κορίτσια, τὰ ὁποῖα ἔχουν νὰ λάβουν, ἐφ' ὅσον εἶναι ἀνύπαντρα, σύνταξι, ἡ ὁποία θὰ τὰ βοηθήσῃ νὰ ζήσουν.

Εὐτυχῶς τὸ κακὸν διωρθώθηκε. Ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, ἐλήφθη μέριμνα ὅπως οἱ συνταξιοῦχοι πληρώνωνται, κατὰ μῆνα καὶ ἔτσι θ' ἀποφευχθῇ εἰς τὸ μέλλον ὁ συνωστισμὸς ποὺ παρετηρεῖτο ἀνέκαθεν, εἰς ὅλα τὰ δημόσια ταμεῖα, ὅπου τὸ Κράτος καταβάλλει εἰς τοὺς δικαιούχους τὰς συντάξεις των.

Σήμερα ὅμως, δὲν πρόκειται περὶ αὐτοῦ, οὔτε ἡ παροῦσα στήλη εἶναι ἁρμοδία, διὰ νὰ ἐπιληφθῇ τέτοιων θεμάτων. Τὸ ζήτημα ποὺ θὰ ἐξετάσωμεν εἶναι τοῦτο:

Ὅτι ὅλοι ἀντιλαμβανόμεθα σήμερα πόσον εἶναι εὐεργετικὸς ὁ θεσμὸς τῶν συντάξεων, γιὰ ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι δὲν εἶναι πλέον εἰς θέσιν νὰ ἐργασθοῦν.

Ἀναμφισβήτητον εἶναι ὅμως ὅτι μαζὶ μὲ τοὺς ἀποστράτους τῆς δράσεως, οἱ ὁποῖοι πράγματι δὲν μποροῦν πλέον νὰ ἀποδώσουν καὶ νὰ ἐργασθοῦν, καταλαμβάνονται ἀπὸ τὸ περίφημον «ὅριον ἡλικίας» καὶ ἄνθρωποι τοὺς ὁποίους δὲν ἔχει καθόλου ἐξαντλήσει ἡ ζωὴ καὶ καταβάλλει ἡ ἐργασία καὶ οἱ ὁποῖοι αἰσθάνονται ὅλην τὴν διάθεσιν νὰ συνεχίσουν ἀσχολούμενοι εἰς κάτι, τὸ ὁποῖον, ἀφ' ἑνός, δὲν θὰ ἐπιτρέπῃ νὰ συμπεριληφθοῦν εἰς τὴν τάξιν «τῶν ἀποστράτων» καὶ τῶν ἀνέργων καὶ ἀφ' ἑτέρου θὰ γεμίζῃ τὶς ὧρες τῆς ἡμέρας των μὲ κάτι ἐνδιαφέρον ποὺ τοὺς προφυλάσσει ἀπὸ τὴν ἀνίαν.

Ὑπάρχουν βεβαίως ἐξαιρετικοὶ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἀρκετὸν ἐσωτερικὸν πλοῦτον ὄχι μόνον γιὰ νὰ μὴ φοβοῦνται τὴν ἐποχὴ ποὺ θὰ ἔχουν «ὅλες τὶς ὧρες δικές τους», ἀλλὰ ποὺ περιμένουν ὡς ἀπολύτρωσι νάρθῃ ἐκείνη ἡ στιγμὴ γιὰ νὰ ἐπιδοθοῦν σὲ ἀσχολίες ποὺ τοὺς εἶναι ἀγαπητὲς καὶ πολύτιμες. Δὲν πρόκειται γι' αὐτούς, ἀλλὰ γιὰ τοὺς ἄλλους, ποὺ αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκη νὰ συνεχίσουν τὸ καθημερινὸ συνηθισμένο δρομολόγιο, χωρὶς νὰ κουράσουν πολὺ τὸ μυαλό τους γιὰ νὰ βροῦν τὴν ἴδια ἀπασχόλησι. Ὑπάρχουν, φυσικά, καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἀγαποῦν πραγματικὰ καὶ πονοῦν τὸ ἐπάγγελμά τους καὶ γι' αὐτὸ λυποῦνται νὰ τὸ ἐγκαταλείψουν, νομίζοντες — οἱ ἀφελεῖς — ὅτι εἶναι ἀπαραίτητοι καὶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀπομακρυνθοῦν γιὰ τὸ καλὸ τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ τῆς ὑπηρεσίας, τὴν ὁποίαν διεξάγουν.

Οἱ πλεῖστοι πάντως ἔχουν ἀνάγκην κάποιου χρονικοῦ διαστήματος γιὰ νὰ συνηθίσουν εἰς τὴν νέαν κατάστασιν τῆς ἀργίας καὶ πολλοὶ ἐπίσης ζητοῦν ἕνα ἀντιστάθμισμα εἰς νέες ἀσχολίες καὶ νέαν ἐργασίαν.

*

Γιὰ τοὺς συνταξιούχους ὑπάρχουν πλεῖστα ὅσα ἀνέκδοτα, διασκεδαστικὰ καὶ ἐνδιαφέροντα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ ἀναφέρωμε μερικά.

Τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1892, ὁ Ἄγγλος ναύαρχος Σὲρ Ἄλτζερνον Μπώρθγουϊκ ἀναγκάσθηκε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ὑπηρεσίαν, διότι εἶχε φθάσει στὸ ὅριον τῶν 65 ἐτῶν. Ὁ γερο-θαλασσόλυκος ὅμως ἦταν γερὸς καὶ δυνατὸς σὰν ἄνθρωπος 40 ἐτῶν, ἂν ὄχι λιγώτερο καὶ καθόλου δὲν εὐχαριστήθηκε ἀπὸ τὴν ἀναγκαστικὴ ἀργία. Δὲν ἐδίστασε καθόλου νὰ μπῇ ὡς ναύτης καταστρώματος σ' ἕνα μεγάλο ἀγγλικὸ ἐμπορικὸ ἱστιοφόρο καὶ ἐπὶ ἕνα ἔτος ἐγύρισε τὸν κόσμο. Ὅταν ἐπέστρεψε, ὑπέβαλε εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν ἕνα πιστοποιητικὸ τοῦ πλοιάρχου του ποὺ ἐβεβαίωνε ὅτι «ὁ ναύτης Μπώρθγουϊκ ἐξετέλεσε μὲ νεανικὴν ζέσιν καὶ διάθεσιν τὴν ὑπηρεσίαν του καὶ διεκρίθη διὰ τὴν ἀντίληψίν του, δεξιότητά του, δύναμίν του καὶ αὐστηρὰν πειθαρχίαν.»

Ὁ ναύαρχος συνώδευσε τὸ πιστοποιητικὸν αὐτὸ μὲ μίαν αἴτησίν του, διὰ τῆς ὁποίας ζητοῦσε ἐὰν τὸ Ὑπουργεῖον ἤθελε νὰ τὸν διορίσῃ βάσει αὐτοῦ ὡς ναύκληρον σ' ἕνα πολεμικὸν πλοῖον. Τὸ ναυαρχεῖον εἰς ἀπάντησιν, τοῦ ἐπέβαλε πρόστιμον 5 σελλινίων.

*

Τῷ 1900 ἔζοῦσε εἰς τὸ Παρίσι, ὡς οἰκονομικὸς ἔφορος, κάποιος κύριος Χ., ὁ ὁποῖος ὅταν κατελήφθη ἀπὸ τὸ ὅριον ἡλικίας, δὲν μποροῦσε ν' ἀποφασίσῃ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὶς συνήθειές του. Στὶς ὀκτὼ τὸ πρωῒ ἦταν κιόλας καθισμένος στὸ γραφεῖο ποὺ εἶχε στὸ σπίτι καὶ ἄρχισε νὰ ἐργάζεται. Εἶχε κατανείμει τὴν σύνταξίν του σὲ διάφορα ταμεῖα, τὰ ὁποῖα παρακολουθοῦσε ὅλα μὲ τὴ μεγαλείτερη ἀκρίβεια. Ἐξ ἄλλου, εἶχε δημιουργήσει ὁ ἴδιος διάφορα τμήματα, ἀντιστοίχως πρὸς τὶς διάφορες ἀνάγκες τῆς ζωῆς του. Ὅταν εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα ἰδιαίτερο ποσόν, ἀπηύθυνε ἕνα ἔγγραφον στὸ ἀνάλογο τμῆμα, ἔκανε τὶς σχετικὲς ἐγγραφὲς στὰ βιβλία, ἀπαντοῦσε ὁ ἴδιος εἰς τὸ ἔγγραφον, κρίνοντας τὶς ὑποθέσεις μὲ τὴν πιὸ ἀμερόληπτη δικαιοσύνη. Ἐσυνέχισε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸν ρόλον του ὡς οἰκονομικὸς ἔφορος. Οἱ κληρονόμοι του ηὗραν — ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶχε οἰκογένεια — τὸ σπίτι του γεμᾶτο ἔγγραφα καὶ λογιστικὰ βιβλία παντὸς εἴδους.

*

Τῷ 1895 ἐτέθη ὑπὸ σύνταξιν ἐν Γενεύῃ ὁ καθηγητὴς τῆς γεωλογίας Λάϊτνερ. Αὐτὸς πάντως ἐχρησιμοποίησε καλλίτερα τὸν καιρό του. Ἐσυνέχισε τὴν μελέτη του ἐπὶ τῆς ζωῆς τῶν ἐντόμων μὲ μεγάλην ἐπίδοσι καὶ φροντίδα καὶ ὅταν ἑώρτασε τὰ 80 του χρόνια, εἶχε τὴν εὐχαρίστησι νὰ δηλώσῃ, εἰς ὅσους ἦλθαν νὰ τὸν συγχαροῦν: «Ἐὰν κάνω μιὰ ἐπισκόπησι τῆς ζωῆς μου, μπορῶ νὰ πῶ μὲ πᾶσαν ἱκανοποίησι ὅτι ἐὰν στὴν ἀρχὴ τοῦ σταδίου μου κατώρθωσα νὰ μελετήσω πλήρως τὰ σκουλήκια τῶν ἐντέρων καὶ ἀφοῦ ἐγκατέλειψα τὸ ἐπίσημον ἐπάγγελμά του, ἔφερα εἰς πέρας τὴ μελέτη μου γιὰ τοὺς ψύλλους τοῦ νεροῦ.»

Εἴθε ὅλοι οἱ συνταξιοῦχοι, ἀντὶ νὰ χάνουν ἀδίκως τὸν καιρό τους σὰν τὸν οἰκονομικὸ ἔφορο τῶν Παρισίων, νὰ τὸν χρησιμοποιοῦν εἰς ὡραῖα καὶ ὠφέλιμα ἔργα σὰν τὸν σοφὸ τῆς Γενεύης.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΞΥΡΙΖΕΣΘΕ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΕΝΟΣ... ΦΙΓΓΑΡΩ

Ξέρετε νὰ ξυρισθῆτε; Ὅσοι ξυρίζονται μόνοι των, αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν θὰ τὴν θεωρήσουν ἴσως βλακώδη. Καὶ ὅμως, ἐὰν διαβάσετε παρακάτω, θὰ πεισθῆτε ὅτι ἔχει τὴν θέσιν της καὶ ὅτι δὲν εἶνε καὶ τόσο εὔκολον νὰ ἀπαντήσῃ κανεὶς καταφατικά.

Πράγματι, ἡ πραγματικὴ τέχνη τοῦ ξυρίσματος εἶνε ὀλιγώτερον γνωστὴ ἀπὸ ὅσο φαντάζεται κανείς. Ἀκριβῶς δὲ γι' αὐτό, αἱ συμβουλαὶ ποὺ ἀκολουθοῦν εἶνε πάρα πολὺ ὠφέλιμες δι' ὅσους ξυρίζονται μόνοι τους. Τὰς συμβουλὰς αὐτὰς τὰς δίδει ἕνας διάσημος Παρισινὸς κουρεύς, ποὺ ἔχει εἰς τὸ ἐνεργητικόν του 25 ἐτῶν ἐργασίαν. Ἐκτὸς δὲ αὐτοῦ αἱ συμβουλαί του ὑπεβλήθησαν ὑπὸ τὴν κρίσιν μερικῶν ἐπιστημόνων, οἵτινες ἔκαμαν ἐπ' αὐτῶν σειρὰν πειραμάτων, ἐκ τῶν ὁποίων ἀπεδείχθη ὅλη των ἡ ὠφελιμότης.

Προτοῦ ξυρισθῆτε πρέπει νὰ προετοιμάσετε τὸ πρόσωπον διὰ τὴν σπουδαιοτάτην αὐτὴν ἐργασίαν. Εἶνε δηλαδὴ ἀπαραίτητον νὰ μαλακώσετε τὰς τρίχας ποὺ πρόκειται νὰ ἀφαιρέσετε μὲ τὸ ξυράφι.

Αἱ τρίχες μαλακώνουν, ἐὰν ἀλείψετε τὸ πρόσωπο μὲ μίαν καλὴν σαπουνάδα ἢ κρέμαν τοῦ ξυρίσματος. Πολλοὶ προτιμοῦν τὴν κρέμαν. Προτοῦ τὴν μεταχειρισθῆτε ὅμως πρέπει νὰ βρέξετε τὸ πρόσωπον μὲ ζεστὸ νερό. Ποτὲ τὸ νερὸ δὲν πρέπει νὰ εἶνε κρύο.

Πειράματα ποὺ ἔγιναν μὲ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ἀπέδειξαν, ὅτι διὰ νὰ μαλακώσουν μὲ κρύο νερὸ πρέπει νὰ περάσουν τοὐλάχιστον τρία λεπτὰ τῆς ὥρας. Μὲ θερμοκρασίαν ὅμως 28 βαθμῶν ἐμαλάκωσαν ἐντὸς 40 δευτερολέπτων καὶ μὲ 49 βαθμοὺς ἐντὸς 20 δευτερολέπτων. Ἐπειδή, λοιπόν, αἱ τρίχες τοῦ προσώπου ἔχουν τὸ τετραπλάσιον πάχος ἀπὸ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, χρησιμοποιοῦντες κρύο νερὸ πρέπει νὰ βρέξωμεν τὸ πρόσωπον εἰς τετραπλάσιον χρονικὸν διάστημα. Ἂς προστεθῇ ὅτι αἱ λευκαὶ καὶ ψαραὶ τρίχες ἔχουν πολὺ μεγαλυτέραν ἀντοχήν, ὥστε μαλακώνουν δυσκολώτερα καὶ τὸ νερὸ εἰς τὸ πρόσωπον πρέπει νὰ διατηρηθῇ περισσότερον.

Ὅταν μεταχειριζόμεθα κρέμαν, μετὰ τὸ βρέξιμο τοῦ προσώπου ἠμποροῦμεν νὰ τὴν ἀλείψωμεν ἀπ' εὐθείας, χωρὶς πινέλο. Εἰς περίπτωσιν κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν ἔχετε πρόχειρον ζεστὸ νερό, ἠμπορεῖτε βέβαια νὰ μεταχειρισθῆτε καὶ κρύο, φροντίζοντες ὅμως νὰ τρίβετε καλὰ μὲ τὰ δάχτυλα τὴν ἐπιδερμίδα τοῦ προσώπου, ὥστε νὰ ζεσταθῇ.

—Εἰς ὅσους μεταχειρίζονται σαποῦνι, λέγει ὁ κουρεὺς αὐτός, συμβουλεύω νὰ σαπουνίζωνται τοὐλάχιστον ἐπὶ δύο λεπτὰ τῆς ὥρας. Δὲν εἶνε φρόνιμον νὰ κάμνετε οἰκονομίαν χρόνου εἰς τὸ σαπούνισμα, διότι θὰ τὸν χάσετε ἔπειτα εἰς τὸ ξύρισμα. Διὰ τὸ σαπούνισμα εἶνε προτιμότερον τὸ μαλακὸ πινέλο καὶ μόνον ὅσοι ἔχουν πολὺ σκληρὰ γένεια μεταχειρίζονται πινέλο μὲ σκληρὰς τρίχας.

»Τὸ καλύτερον μέσον ξυρίσματος εἶνε πάντοτε τὸ ξυράφι. Ἐπειδὴ ὅμως τώρα δὲν τὸ μεταχειρίζονται πολλοί, θὰ μιλήσουμε διὰ τὰς ξυριστικὰς μηχανάς:

»Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκλογὴν τῆς ξυριστικῆς λεπίδος, δὲν γίνεται παρὰ κατόπιν προσωπικῆς πείρας. Δὲν εἶνε ὅλαι αἱ λεπίδες καλαὶ δι' ὅλα τὰ πρόσωπα. Ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῶν διαφόρων λεπίδων εἶνε πολὺ μεγάλη. Ἡ κόψη των ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν σκληρότητα τοῦ χάλυβος. Ὅσον δηλαδὴ σκληρότερος εἶνε ὁ χάλυψ τόσον ἡ λεπὶς κόβει περισσότερον.

»Αἱ λεπίδες διατηροῦνται πολύ, ἐὰν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὰς ἀφήσωμεν ν' ἀναπαυθοῦν, διότι ὁ χάλυψ ἔχει τὴν ἱκανότητα ν' ἀναγεννᾶται. Πρέπει, λοιπόν, νὰ μεταχειρίζεσθε τρεῖς ἢ τέσσαρας λεπίδας ἐναλλάξ. Καὶ προτοῦ μεταχειρισθῆτε τὴν κάθε μίαν μὴν ξεχάσετε νὰ τὴν βουτίξητε εἰς τὸ ζεστὸ νερό, καὶ μάλιστα βραστό, διὰ νὰ μαλακώσῃ νὰ κόβῃ. Ἀπαραίτητον εἶνε ὅπως ἡ λεπὶς στερεωθῇ καλὰ εἰς τὸν σκελετόν, ὥστε νὰ μὴν κινῆται, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὑπάρχει κίνδυνος νὰ κοπῆτε.

»Διὰ νὰ ξυρισθῆτε καλὰ μὲ τὸ ξυράφι τοῦ παλαιοῦ τύπου, χωρὶς νὰ κοπῆτε, οὔτε νὰ ἐρεθίσετε τὴν ἐπιδερμίδα σας, χρειάζεται κάποια προπόνησις. Ὅσοι δὲν τὰ καταφέρνουν καλὰ πρέπει νὰ μεταχειρίζωνται ξυριστικὴν μηχανήν, διότι διαφορετικὰ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ πάθουν πολλὰ πράγματα.

»Διὰ νὰ ξυρισθῇ ὁ καθένας πρέπει νὰ εὕρῃ τὸν τρόπον ποὺ τοῦ εἶνε εὐκολώτερος. Ἡ εἰκοσιπενταετὴς πεῖρα μὲ ἐδίδαξεν, ὅτι ὁ καλύτερος τρόπος εἶνε ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω. Τὸ κόντρα, δηλαδὴ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, ἐρεθίζει τὸ δέρμα. Δι' αὐτό, ὅσοι ἔχουν λεπτὴν ἐπιδερμίδα καλὸν εἶνε νὰ ξυρίζωνται δύο φορὰς τὴν ἡμερανδιὰ νὰ εἶνε πάντοτε φρεσκοξυρισμένοι, ἀλλὰ χωρὶς κόντρα. Ἐκτὸς αὐτοῦ, τοὺς συμβουλεύω νὰ ἀλείψουν τὸ πρόσωπόν τους μὲ μίαν καλὴν κρέμαν προτοῦ ξυρισθοῦν. Εἶνε μία προφύλαξις αὐτὴ ποὺ κάνει θαύματα.

»Ὅσοι μεταχειρίζονται σαποῦνι, ἂς μὴ βιάζονται νὰ ξυρισθοῦν. Μετὰ τὸ σαπούνισμα ἂς παραμένουν ἕνα ἕως δύο λεπτὰ διὰ νὰ μαλακώσουν τὰ γένεια καὶ ἂς ἀρχίσουν μετὰ νὰ ξυρίζωνται ἀπὸ τὰ εὐκολώτερα μέρη διὰ ν' ἀφήσουν τὸ σαποῦνι νὰ μαλακώσῃ τὰ σκληρὰ γένεια.

»Ὅλοι βέβαια γνωρίζουν τί πρέπει νὰ κάμουν διὰ νὰ σταματήσουν τὴν αἱμορραγίαν ὅταν κοποῦν. Οἱ περισσότεροι ὅμως ἀγνοοῦν, ὅτι μετὰ τὸ ξύρισμα εἶνε ἀπαραίτητον ν' ἀντικαταστήσουν τὸ λεπτὸν ἐκεῖνο στρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος ποὺ ἀφῃρέθη, μὲ μίαν καλὴν πούδραν».

Αὐτὰ λέγει ὁ κουρεὺς μὲ τὴν μεγάλην πεῖραν. Καὶ τώρα ὅσοι ξυρίζονται μόνοι τους ἠμποροῦν νὰ συμπληρώσουν τὰς συμβουλάς του μὲ τὴν ἰδικήν των πεῖραν.

Βλέπε 5ην σελίδα
«Η ΚΟΥΡΣΑΡΑ
μὲ τὰ χρυσᾶ μαλλιά»

Ο ΑΡΧΙΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ

του ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Τὸ ἀριστούργημα τῆς ρωμαντικῆς φιλολογίας

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ νεαρὸς μαρκήσιος τοῦ Μπολιὲ κυνηγάει σ' ἕνα δάσος κοντὰ στὸ κτῆμά του, ποὺ συναντᾶται μὲ τὸν νεαρὸν κύριον Δερμπλέ, τὸν ἀρχισηδουργόν, ὅπως τὸν ἔλεγαν εἰς ὅλην τὴν περιφέρειαν, ἐπειδὴ εἶχε κάτι μεταλλεία. Ὁ Δερμπλὲ γνωρίζεται μὲ τὴν ἀδελφὴν τοῦ Μπολιέ, τὴν Κλαίρην, τὴν ὁποίαν ἐρωτεύεται, ἐνῷ ἐκείνη ἀγαπάει τὸν ἐξάδελφόν της, δοῦκα δὲ Βλινύ. Ὁ δοὺξ ὅμως τὴν ἐγκαταλείπει ὅταν μαθαίνει ὅτι εἶναι οἰκονομικῶς κατεστραμένη, καὶ παίρνει τὴν κόρην τοῦ βαθυπλούτου Μπολιὲ Ἀθηναΐδα, παλαιὰν συμμαθήτριαν τῆς Κλαίρης.

Μετὰ τὴν προδοσίαν αὐτὴν τοῦ δουκός, ἡ Κλαίρη ἀποφασίζει νὰ τὸν ἐκδικηθῇ, καὶ συγκατατίθεται νὰ παντρευτῇ τὸν ἀρχισιδηρουργόν. Προσποιεῖται τὴν εὐτυχισμένην, ἐνῷ κατὰ βάθος εἶναι πολὺ δυστυχὴς γιατὶ ἐξακολουθεῖ ν' ἀγαπᾷ τὸν δοῦκα. Καὶ ἀπὸ τὸ μαράζι αὐτὸ ἀρρωσταίνει.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀρρώστειας της ὁ ἄντρας της ἦταν πειὸ τρυφερὸς καὶ περιποιητικὸς μαζί της. Ἔπειτα ὅμως, ἀφοῦ κάθε κίνδυνος εἶχε περάσει, ξαναπαίρνει τὴν ἴδια σοβαρότητα, χωρὶς ὅμως νὰ παύῃ νὰ εἶνε στοργικὸς μαζί της. Αὐτὸ ὅμως στενοχωρεῖ τὴν Κλαίρην, γιατὶ ἐκατάλαβε ὅτι ὁ ἄντρας της κατώρθωσε νὰ τὴν δαμάσῃ.

17ον

—Καθὼς τὰ κατάφεραν αὐτοί!... εἶπε ὁ Μπριστὸκ μισοκλείνοντας τὸ μάτι. Δὲν χρειάζεται καὶ μεγάλη ἐξυπνάδα γιὰ νὰ τοὺς βροῦμε. Δυὸ-τρεῖς νὰ πᾶνε ἐκεῖ πέρα, θὰ τοὺς γραπώσουν ἀμέσως.

Ἡ δούκισσα ἔσκασε στὰ γέλια. Ἔπειτα ἐστράφηκε πρὸς τὸν Ποντὰκ καὶ τοῦ εἶπε:

—Νόστιμος εἶνε αὐτὸς ὁ κρεμανταλᾶς. Πατέρα, δῶστε σὲ παρακαλῶ ἕνα εἰκοσόφραγκο σ' αὐτὸ τὸ παλληκαράκι. Τώρα, μὲ τὶς πληροφορίες ποὺ ἔχουμε, ὁ Λαμπρὲδ καὶ ὁ Ντουτράμπλεϋ θ' ἀναγκασθοῦν νὰ φανερωθοῦν, ἄλλως θὰ τοὺς πιάσουμε σὰν λαγούς...

—Σὰν ποντικούς! εἶπε ὁ Ποντάκ. Κυρία δούκισσα, νὰ δοθῇ ἡ διαταγὴ τῆς ἀναχωρήσεως;

—Μάλιστα, ὑποκόμη, σαλπίσατε.

Ὁ Ποντὰκ ἐστάθηκε στὴ μέση τῆς πλατείας, ἔφερε στὸ στόμα τὴν σάλπιγγα κι' ἐφύσηξε μέσα μὲ τέτοια δύναμι, σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ ρίξῃ ὅλα τὰ δέντρα τοῦ δάσους.

—Τὰ συγχαρητήριά μου κύριε ὑποκόμη. Ἔχετε μεγάλο ταλέντο.

—Εἶνε κληρονομικὸ στὴν οἰκογένειά μας, ἀποκρίθηκε ὁ Ποντὰκ μὲ σοβαρότητα. Ἀπὸ τρεῖς αἰῶνες, ὅλοι οἱ πρόγονοί μας ἦταν σαλπιγκταί.

Σὲ μιὰ στιγμή, ὅλοι ἡ παρέα ἐτέθη εἰς κίνησιν. Οἱ ἄντρες ἐπήδησαν στ' ἄλογά τους, οἱ ἄλλοι ἐμπῆκαν στ' ἁμάξια τους καὶ ἐξεκίνησαν μὲ ὁρμὴ πρὸς τὰς μεγάλας λεωφόρους τῆς Χεροννέρ. Τὸ ποδοβολητὸ τῶν ἀλόγων ποὺ ἔφευγαν μὲ καλπασμὸ ἀπομακρύνθηκε γρήγορα, ἐνῷ ὁ Μπριστόκ, ὁδηγῶντας τοὺς κυνηγούς, ἐσάλπιζε ἕνα θριαμβευτικὸ ἐμβατήριο.

—Σεῖς, κύριε Δερμπλέ, ποὺ γνωρίζετε τόσο καλὰ τὸν τόπον, ἔκανε ἡ δούκισσα μ' ἕνα χαριτωμένο χαμόγελο, θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ χρησιμεύσετε ὡς ὁδηγός; Ἂς ἀφήσουμε τοὺς ἄλλους νὰ τραβήξουν μπροστά. Τὸ ἄλογό σας εἶνε γερό, καθὼς καὶ τὸ δικό μου, ὥστε μποροῦμε νὰ κόψουμε δρόμο μέσα ἀπ' τὸ δάσος καὶ νὰ βγοῦμε μπροστὰ ἀπ' ὅλους.

—Μὰ δὲν ἔχετε τὸν Ποντάκ, δούκισσα; Αὐτὸς θὰ σᾶς ὡδηγήσῃ πολὺ καλύτερα ἀπὸ μένα, εἶπεν ὁ Φίλιππος.

—Ὄχι, ἔκανεν εὔθυμα ἡ δούκισσα. Ἐγὼ θέλω σᾶς ἐκτὸς πειὰ ἂν μοῦ ἀρνηθῆτε αὐτὴ τὴν χάρη. Δὲν πιστεύω ὅμως νὰ τὸ κάνετε αὐτό...

Ὁ ἀρχισιδηρουργὸς ὑποκλίθηκε χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ. Ἡ Κλαίρη, ὀρθὴ εἰς ἀπόστασιν λίγων βημάτων, τρέμοντας ἀπὸ θυμὸ καὶ ἀγανάκτηση, παρακολούθησε τὴν θρασυτάτην αὐτὴν ἀπόπειραν τῆς Ἀθηναΐδος νὰ παρασύρῃ τὸν ἄντρα της. Δάκρυα πόνου ἀνέβηκαν στὰ μάτια της, καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῇ, σχεδὸν μὴ ξέροντας τί κάνει, ἔσφιξε δυνατὰ τὸ μπράτσο τῆς καταπλήκτου βαρώνης.

—Θὰ εἴσαστε μαζύ μας, δὲν εἶνε ἔτσι; εἶπε τότε ἡ δούκισσα πρὸς τὴν Κλαίρην.

Ἡ κυρία Δερμπλὲ ἔκλινε ἐλαφρὰ τὸ ὡραῖο της κεφαλάκι, καὶ ἀπάντησε ἥσυχα:

—Ὄχι. Ἐνόμιζα ὅτι θὰ μποροῦσα νὰ παρακολουθήσω τὸ κυνῆγι μὲ τ' ἄλογο, ἀλλὰ τώρα βλέπω ὅτι δὲν ἔχω τὶς ἀπαιτούμενες δυνάμεις. Θὰ πάω πάνω μὲ τὸ ἁμάξι.

Καὶ ρίχνοντας μιὰ θλιβερὴ ματιὰ στὸν ἄντρα της, φαινόταν σὰν νὰ τὸν παρακαλοῦσε νὰ μὴ τὴν ἐγκαταλείψῃ.

— Μήπως σοῦ κακοφαίνεται γιατὶ παίρνω τὸν ἄντρα σου; ἐρώτησε ἡ δούκισσα μὲ πλαστὸ ἐνδιαφέρον.

Καὶ ἐπρόσθεσε ἀμέσως γελῶντας.

—Δὲν πιστεύω νὰ εἶσαι ζηλότυπη, αἴ;

—Ὄχι ἀποκρίθηκε ἡ Κλαίρη μὴ θέλοντας νὰ ὁμολογήσῃ φανερὰ τὴν ἀδυναμία καὶ τὴν λύπη της.

—Ἐμπρὸς λοιπόν! εἶπεν εὔθυμα ἡ Ἀθηναΐς, ποὺ βιαζόταν νὰ συμπληρώσῃ τὴν νίκη της.

Ἡ Κλαίρη μὲ σφιγμένη τὴν καρδιά, ἔβλεπε τὸν ἄντρα της νὰ φεύγῃ. Γιὰ μία στιγμὴ ἐσκέφθηκε νὰ τὸν φωνάξῃ, νὰ τὸν κρατήσῃ σιμά της.

—Φίλιππε! ἐφώναξε.

Ὁ ἀρχισιδηρουργὸς ἐστράφηκε ἀπότομα σὰν νὰ τὴν περίμενε αὐτὴν τὴν φωνή, κι' ἐπλησίασε τὴν γυναίκα του.

—Τί ἔχεις; τῆς εἶπε. Θέλεις τίποτε;

Ἂν ἡ Κλαίρη ἔλεγεν ἔστω καὶ μιὰ μόνη λέξη, ὁ ἄντρας της θὰ ἔμενε σιμά της. Καὶ ἴσως πολλὲς συμφορὲς θὰ μποροῦσαν ἔτσι ν' ἀποσοβηθοῦν.

Ἡ ἀλαζονεία ὅμως, πειὸ δυνατὴ ἀπ' τὸν ἔρωτα, ἐσταμάτησε τὰ παρακλητικὰ λόγια στὰ χείλη της. Ἐκούνησε τὸ κεφάλι αὐστηρά, μὲ τὰ χείλη σφιγμένα καὶ μὲ ὑπεροπτικὸ χαμόγελο.

—Ὄχι! εἶπε. Δὲν ἔχω τίποτε. Δὲν θέλω τίποτε. Πηγαίνετε.

Ὁ Φίλιππος ἀπομακρύνθηκε. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ Κλαίρη ἔνοιωσε ἐναντίον του τὸ ἴδιο μῖσος ποὺ αἰσθανόνταν καὶ γιὰ τὴν Ἀθηναΐδα. Θὰ ἦταν ἱκανὴ νὰ φθάσῃ καὶ μέχρι ἐγκλήματος ἀκόμη.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ δούκισσα ἔβαλε τὸ ἕνα πόδι στὸ ὕψωμα τοῦ χαντακιοῦ καὶ ἀνέβασε λίγο τὸ φουστάνι. Ἡ γάμπα της, μέσα στὴ λεπτὴ ὑπόδα, φαινόταν λεπτὴ καὶ ὡραία. Μὲ ἕνα νεῦμα ἔδειξε στὸν κ. Δερμπλὲ τὸ πετσάκι τοῦ σπιρουνιοῦ της, ποὺ εἶνε λυθῆ. Ἐκεῖνος ἔσκυψε καὶ τῆς τὸ ἔδεσε.

Προκλητικὴ καὶ τολμηρή, ἡ Ἀθηναΐς καθὼς στηριζόταν ἀπάνω του, τὸν ἄγγιζε στὸν ὦμο σὰν νὰ ἤθελε νὰ πιστοποιήσῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν δύναμη καὶ τὴν ἐπιβολή της.

—Μπᾶ! Καλὲ τί σημαίνει αὐτό; ἐψιθύρισε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ βαρώνη.

Καὶ καθὼς ἐκύτταζε τὴν Κλαίρη, τὴν εἶδε τόσο χλωμὴν καὶ τρέμουσαν, ποὺ δὲν ἐτόλμησε νὰ συνεχίσῃ τὴν ἐρώτησή της.

Ἡ δούκισσα, στηριζομένη στὰ ρωμαλέα μπράτσα τοῦ Φιλίππου ἐπήδησε στὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου της. Ἐπῆρε τὰ λουριά, ἔκανε ἕνα ὑπερήφανο νεῦμα στὴν συντετριμμένην ἀντίζηλόν της, κ' ἐχτύπησε ἐλαφρὰ τὸ ἄλογο ποὺ ἄρχισε νὰ τρέχῃ μὲ καλπασμό.

—Θέλετε νὰ μείνω σιμά σας; ἐψιθύρισεν ἥσυχα μιὰ φωνὴ πίσω ἀπὸ τὴν Κλαίρη, ποὺ στεκόνταν ἀκίνητη, ἐκμηδενισμένη καὶ παρακολουθοῦσε μὲ φρίκη τοὺς δύο ἱππεῖς ποὺ ἔφευγαν, σὰν νὰ εἶχαν πάρει μαζί τους ὁλόκληρη τὴν εὐτυχία της.

Ἡ κυρία Δερμπλὲ ἐστράφηκε καὶ εἶδε τὸν δοῦκα σιμά της. Ἔπνιξε μιὰ φωνὴ θυμοῦ καί, βγάζοντας τὰ γάντια μὲ πρόσωπο σκυθρωπὸ καὶ τὰ μάτια κατεβασμένα.

—Προτιμῶ νὰ μείνω μόνη, εἶπε..

Ἐπῆρε ἀπὸ τὸ μπράτσο τὴν βαρώνην καὶ ἀπομακρύνθηκε, ἐνῷ ὁ δοὺξ ἐτράβηξεν ἔφιππος πρὸς τὴν μεγάλην παρέαν τῶν καλεσμένων του, ὁδηγούμενος ἀπὸ τὴν σάλπιγγα ποὺ ἀντηχοῦσε μακρυά.

Ὁ Ὀκτάβιος καὶ ἡ Σουσάνα, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸ κυνῆγι τῆς «ἀλεποῦς» περπατοῦσαν ἀργά, συζητῶντας, κατὰ μῆκος τοῦ χάνδακος, κάτω ἀπὸ τὰ πυκνὰ φυλλώματα. Τὰ ἄλογά τους, δεμένα στὸ ἴδιο δέντρο ἐχάϊδευε τὸ ἕνα τὸν λαιμὸ τοῦ ἄλλου, ἢ τραβοῦσαν μὲ ὁρμὴ τοὺς τρυφεροὺς χαμηλοὺς κλάδους.

Ὁ βαρῶνος, ἀπορροφημένος μὲ τὶς παρατηρήσεις του ἐκάθησε σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ μ' ἕνα μικρὸ σφυράκι ἔσπαζε διάφορα εἴδη μεταλλευμάτων ποὺ εἶχε μαζέψει στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου.

Δίχως νὰ προφέρουν λέξι, οἱ δύο γυναῖκες ἔφθασαν στὸ κιόσκι. Ἐκεῖ ἦταν μερικοὶ πάγκοι. Ἐκάθησαν.

Βαθειὰ σιγὴ εἶχε διαδεχθῆ τὸν θόρυβον καὶ τὴν κίνησιν ποὺ ἦταν ἁπλωμένη στὸ δάσος. Ἐλαφρὸ ἀεράκι ἐτάραζε τὴν ἐπιφάνειαν τῶν μικρῶν λιμνῶν, πάνου ἀπ' τὶς ὁποῖες περνοῦσαν καρδερίνες καὶ ἄλλα πουλιά, τὰ φτερὰ τῶν ὁποίων λαμποκοποῦσαν στὸν ἥλιο.

Ἡ βαρώνη ἐσήκωσε τὰ βλέμματα πρὸς τὴν φίλην της.

Ἡ Κλαίρη εἶχε ἀνακτήσει ἐν τῷ μεταξὺ τὴν ψυχραιμία της. Μόνον τὰ χείλη της ἔτρεμαν ἐλαφρὰ κ' ἐφανέρωναν ὅτι τὰ νεῦρα της δὲν ἦταν ἐν ἀπολύτῳ τάξει. Ἀπὸ τὸν φόβον μήπως μαντέψουν τὶς μυστικές της σκέψεις, ἔστω καὶ αὐτὴ ἡ βαρώνη, ἐκατσούφιασε καὶ ἀπέφυγε νὰ διασταυρώνῃ τὰ βλέμματά της μὲ κανέναν. Φαινόταν ἀδιάφορη ἐνῷ μὲ τὸ πόδι ἐμάζευε τὸ χῶμα κάτου ἀπ' τὸν πάγκο.

—Μὰ τέλος πάντων, τί σημαίνουν ὅλ' αὐτά; ἐφώναξε ἡ βαρώνη, μὴ μπορῶντας πειὰ νὰ κρατηθῇ. Ἔρχομαι στὸ σπίτι μὲ τὴν προαίσθησι ὅτι θὰ βρῶ μιὰν οἰκογένεια ἥσυχη, πατριαρχική, καὶ βρίσκομαι μέσα σὲ συζητήσεις καὶ μηχανορραφίες. Ὁ ἄντρας σου τρέχει πίσω ἀπὸ τὴν Ἀθηναΐδα, ὁ δοὺξ ἔρχεται ταπεινότατα νὰ σοῦ προσφέρῃ τὴν συντροφιά του.

—Ναί, σὰν καντρίλια! εἶπεν ἡ Κλαίρη γελῶντας νευρικά. Ἔγινε ἕνα εἶδος «σανζὲ λὲ ντάμ».

Ἡ βαρώνη ἔγινε σοβαρή. Ἔπιασε τὴν ἐξαδέλφη της ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τῆς εἶπε:

—Γιατὶ προσπαθεῖς νὰ μὲ γελάσῃς; Μὲ νομίζεις τόσο κουτὴ ὥστε νὰ μὴ μπορῶ νὰ καταλάβω τί συμβαίνει μέσα στὴν καρδιά σου; Κλαίρη, δὲν εἶσαι εὐτυχισμένη!

—Ἐγώ;... Καὶ γιατὶ νὰ μὴν εἶμαι; Περνῶ τὴ ζωή μου μέσα στὴν πολυτέλεια, στὴν κίνηση καὶ στὸν θόρυβον. Ἡ οἰκογένειά μου μὲ λατρεύει, ἔχω καλοὺς φίλους μου μὲ περιστοιχίζουν διαρκῶς, ὁ ἄντρας μου μ' ἀφίνει ὅλην μου τὴν ἐλευθερίαν. Καὶ ξέρεις ὅτι αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνειρό μου. Πῶς λοιπὸν νὰ μὴν εἶμαι εὐτυχισμένη;

—Καὶ ὅμως, καϋμένο κορίτσι, αὐτὸ ποὺ ὠνειρευόσουν ἄλλοτε, σήμερα σὲ φέρνει σὲ ἀπελπισία. Ὁ ἄντρας σου σοῦ ἀφίνει ἐλευθερίαν, ἀλλὰ διατηρεῖ κι' αὐτὸς τὴν ἐλευθερία του. Καὶ ὅταν τὸν βλέπεις σιμὰ σὲ ἄλλη γυναῖκα, ἡ καρδιά σου ξεσχίζεται... Ἀπὸ περηφάνεια θέλεις νὰ τ' ἀρνηθῇς αὐτό, ἀλλὰ ἡ θλίψη καὶ ὁ πόνος σὲ προδίδουν. Ὄχι, δὲν εἶσαι εὐτυχισμένη! Καὶ δὲν μπορεῖς νὰ εἶσαι εὐτυχισμένη, γιατὶ εἶσαι ζηλότυπη.

—Ἐγώ; ἐφώναξε ἡ Κλαίρη μὲ λύσσα.

Ἐδοκίμασε νὰ γελάσῃ, ἀλλὰ τὸ γέλοιο της ἔγινε λυγμὸς στὸ τέλος. Τὰ μάτια της ἐγέμισαν δάκρυα, ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς φίλης της μὲ τὸ πρόσωπο κατακόκκινο ἀπὸ ντροπή, κ' ἔκλαψε πικρά.

Ἡ βαρώνη τὴν ἄφησε νὰ ξεθυμάνῃ, νὰ ξαλαφρώσῃ μὲ τὸ κλάμμα τὴν καταλυπημένη καρδιά της. Ἔπειτα, ὅταν τὴν εἶδε πειὸ ἥσυχη τῆς ἀπέσπασε τὸ φοβερὸ μυστικὸ καὶ ἔμαθε πὼς ἡ Κλαίρη εἶχε διακόψει κάθε σχέσι μὲ τὸν Φίλιππον.

Ἡ κυρία Δεμπρελὸν ἔμεινε κεραυνόπληκτη. Ἐκατάλαβε τοὺς πόνους καὶ τὰ βάσανα τῆς Κλαίρης κ' ἐμάντεψε τὴ θλίψι τοῦ Φιλίππου. Ἐκατάλαβε τὴν φρίκη ἀπὸ τὴν ἀντίθεσι ποὺ ἐπικρατοῦσε μεταξὺ τῆς φαινομενικῆς καὶ ἰδιαιτέρας ζωῆς τῶν δύο αὐτῶν ὑπάρξεων.

Ἔξω, στὸν κόσμο ἡ φαινομενικὴ εὐθυμία, οἱ ἐνθουσιασμοί, ἡ στοργή. Μέσα στὸ σπίτι ἡ σιγή, ἡ ψυχρότης, ἡ μόνωσις. Οἱ δύο αὐτοὶ δυστυχισμένοι ἔπαιζαν τὸν ρόλον τους δημοσίᾳ καὶ ἦταν ὑποχρεωμένοι νὰ ὑποκρίνωνται καλὰ τὸν ρόλον αὐτόν.

Ἡ βαρώνη μιὰ σκέψι μονάχα εἶχε τώρα: νὰ συμφιλιώσῃ τοὺς δύο χωρισμένους συζύγους. Καὶ γιὰ νὰ τὸ κατορθώσῃ αὐτὸ ἔπρεπε νὰ μπῇ ὡς τὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς τῆς Κλαίρης.

—Ὅταν ὁ ἄντρας σου σ' ἐνοσήλευε, σοῦ ἔκανε τόσες περιποιήσεις, δὲν σοῦ ῥθε ποτὲ ἡ σκέψις νὰ πᾷς κοντά του, νὰ πέσῃς στὴν ἀγκαλιά του, ν' ἀνανεώσῃς τοὺς ἱεροὺς δεσμούς, ποὺ σᾶς ἑνώνουν;

—Ναί, ναί! ἀπάντησε ἡ Κλαίρη ἐνῷ γινόνταν κατακόκκινη. Δὲν ξέρω τί συνέβαινε μέσα μου τότε. Αἰσθανόμουν ὅτι δὲν εἶμουν πειὰ ἡ ἴδια. Ἦταν ἄρά γε ἀπὸ εὐγνωμοσύνη γιὰ τὶς φροντίδες του ἢ μιὰ κάποια δικαιοτέρα ἐκτίμησις τοῦ χαρακτῆρος του ποὺ μὲ τραβοῦσε κοντά του; Δὲν ξέρω. Τὸ μόνο ποὺ ξέρω εἶνε ὅτι τὸν ἀναζητοῦσα χωρὶς νὰ θέλω ὅταν δὲν βρισκόνταν κοντά μου. Καὶ ὅταν τὸν ἔβλεπα δὲν τολμοῦσα νὰ τοῦ μιλήσω. Ἦταν τόσο αὐστηρός, τόσο λυπημένος, ποὺ δὲν τολμοῦσα οὔτε νὰ τὸν κυττάξω. Ὤ! ἂν μοὔδινε λίγο θάρρος...

— Δὲν τὸ ἔκαμε;

—Ὄχι. Ἦταν κι' αὐτὸς περήφανος καὶ ἀνένδοτος ὅπως κ' ἐγώ. Καὶ μάλιστα μὲ περισσότερην ἀποφασιστικότητα. Τώρα! Δὲν ὑπάρχει πειὰ ἐλπίδα. Θὰ μείνουμε χωρισμένοι γιὰ πάντα.

—Φαίνεται ὅμως ὅτι αὐτὸς δὲν τὸ πῆρε καὶ τόσο σοβαρὰ τὸ πρᾶγμα. Καὶ αὐτὸ εἶνε εὐτύχημα γιὰ σένα. Ὡστόσο ἡ ὡραία μας μικρὴ δούκισσα Μουλινέ...

— Ἄ, μὴ τὸν κατηγορῇς γι' αὐτό! τὴν διέκοψε ἀπότομα ἡ Κλαίρη. Αὐτὴ τοῦ ρίχτηκε καὶ δὲν τὸν ἀφίνει ἥσυχον οὔτε στιγμή. Κ' ἐμένα μὲ καταδιώκει παντοῦ. Μετὰ τὸν ἀρραβωνιαστικὸν θέλει νὰ μοῦ πάρῃ καὶ τὸν ἄντρα. Τί θρίαμβος, αἴ; Καὶ πῶς νὰ τῆς τὸν πάρω; Τί νὰ κάμω γιὰ νὰ ἀμυνθῶ; Μήπως ἔχω δικαίωμα; Μήπως ὁ ἄντρας μου μοῦ ἀνήκει;

—Περισσότερο ὅμως μένει μαζύ σου παρὰ μαζύ της!.

—Ἂς προσέξῃ καλά! εἶπε ἡ Κλαίρη μὲ θυμό. Ἔχω τραβήξῃ πολλὰ ἐξ αἰτίας της. Ἡ ὑπομονὴ ὅμως ἔχει καὶ ὅρια. Καὶ ἂν μὲ ἀναγκάσῃ νὰ τὰ ὑπερβῶ οὔτ' ἐγὼ δὲν ξέρω τί μπορῶ νὰ κάνω. Ἀσφαλῶς ὅμως καμμιὰ τρέλλα ποὺ μπορεῖ νὰ καταστρέψῃ καὶ τὶς δυό μας.

—Μὰ ὄχι δά, ἡσύχασε! Ἐγὼ εἶμαι ἕτοιμη νὰ σὲ βοηθήσω σὲ ὅλα, καὶ σὲ βεβαιῶ ὅτι θὰ τῆς μποῦμε καλὰ στὴ μύτη αὐτῆς τῆς κυρίας Ἀθηναΐδος! Τὴν εἶδες ἐκεῖ τὴν ἀδιάντροπη! Τὸν ἐκαπάρωσε κι' ὅλα! Φαίνεται ὅτι τὄχει ἡ οἰκογένειά της. Ἄλλοτε ὁ πατέρας της ἐκαπάρωνε τὶς ζάχαρες καὶ αὐτὴ τώρα καπαρώνει τοὺς ἄντρες. Τί γοῦστο θὰ εἶχε ἂν προσπαθοῦσενὰ κάνῃ τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸν ἄντρα σου! Τί γλέντι!...

Καὶ μὲ μιὰ χειρονομία ἡ βαρώνη ἔδειξε τῆς Κλαίρης τὸν Δεπρελὸν ποὺ ἦταν πάντα στὴν ἴδια θέσι καὶ γέμιζε τὶς τσέπες του μὲ χαλίκια. Ἡ Κλαίρη ἐχαμογέλασε. Ἡ μορφὴ τοῦ Φιλίππου πέρασε μπροστὰ στὰ μάτια της. Καὶ σκέφτηκε ὅτι ὁ ἄτρας της δὲν ἦταν κανένας ὑπομονετικὸς ἀνθρωπάκος, ἀλλὰ ἕνας φοβερὸς καὶ ἐπιβλητικὸς κύριος.

—Πρέπει νὰ παραδεχτοῦμε πὼς ἡ κατάστασις εἶνε σοβαρή, ἐξακολούθησεν ἡ βαρώνη. Ἂν ἦταν δυνατὸν νὰ δοθοῦν ἐξηγήσεις, φαντάζομαι πὼς θὰ μπορούσατε νὰ συμφιλιωθῆτε. Πάνου στὴν ἐξήγησι ὅμως μπορεῖ νὰ παρασυρθῇ κανείς, καὶ τότε πᾶνε ὅλα χαμένα. Πρέπει λοιπὸν νὰ φερθῆτε μὲ μεγάλη διπλωματία. Ἐμένα δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ μοῦ τὸ βγάλῃ ἀπὸ τὸ νοῦ, ὅτι ὁ ἄντρας σου σὲ λατρεύει, ἀλλὰ δὲν σοῦ τὸ φανερώνει. Τέτοιοι ἄντρες ἀγαποῦν μιὰ φορὰ μοναχὰ στὴ ζωή τους καὶ διατηροῦν τὴν ἀγάπη αὐτὴ ὥς ποὺ νὰ πεθάνουν. Τὸν ἐκατάλαβες καλὰ τὸν ἄντρα σου; Εἶνε πεισματάρης, τὸ κεφάλι του εἶνε πάστρο σωστό, ἀλλὰ ὅταν ἔχεις νὰ κάνῃς μὲ τέτοιον χαρακτῆρα δὲν μπορεῖς νὰ τὸν ἀφοπλίσῃς παρὰ ὅταν ὑποκύψῃς μπροστά του.

—Σὲ βεβαιῶ ὅτι δὲν θὰ διστάσω καθόλου νὰ τὸ κάμω αὐτό. Θὰ ὑποβληθῶ σὲ κάθε θυσία γιὰ νὰ τὸν κατακτήσω. Ἂν ὅμως στὴν προσπάθειά μου αὐτὴν διακρίνω μιὰ νέαν ἰδιοτροπία;

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ: Ἡ συνέχεια.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ

ΑΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑΙ ΤΟΥ ΜΕΡΙΜΕ

ΠΩΣ ΠΑΡΕΣΤΗΣΕ ΤΟΝ... ΠΕΘΑΜΕΝΟ!

«Τὸ θέρος τοῦ 1839—γράφει ὁ Ὄρτολι— ὁ Μεριμέ, ἐπιθεωρητὴς τῶν Καλῶν Τεχνῶν, ταξειδεύοντας γιὰ ἀρχαιολογικὲς ἐργασίες βρισκότανε στὴν Κορσική. Εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ Φοτζάνο καὶ ἐπήγαινε σὲ ἕνα ἄλλο χωριὸ τῆς Κορσικῆς, τὴν Ὀλμίτσια, γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ ἕνα ἱστορικὸ μοναστῆρι. Λόγῳ τῆς ἰδιότητός του, ἔγινε παντοῦ δεκτὸς μὲ μεγάλες τιμές.

Ὁ Μεριμέ, μιὰ ποὺ βρισκότανε στὸν κλασσικὸ τόπο τῶν μοιρολογιῶν, τὰ «βότσερε», ὅπως τὰ λέγανε οἱ Ἰταλοί, σκέφθηκε ὅτι θὰ ἦταν πολὺ ἐνδιαφέρον νὰ ἀντιληφθῇ ἐκ τοῦ φυσικοῦ πῶς αὐτοσχεδιάζονται τὰ περίεργα αὐτὰ καὶ τόσο δυνατὰ γιὰ τὸ πάθος τους καὶ τὸ αἴσθημά τους τραγούδια. Τὴν ἐπιθυμία του αὐτὴ τὴν ἐξέφρασε ὁ Μεριμὲ σὲ μερικοὺς Κορσικανούς, ἀλλ' ἐπειδή, κατά... κακήν του τύχην, κανένας δὲν εἶχε πεθάνει τὶς μέρες ἐκεῖνες, τοῦ ἐξήγησαν, ὅτι δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ ἱκανοποιηθῇ ἡ ἐπιθυμία του, γιὰ νὰ ἐμπνευσθοῦν οἱ Κορσικανὲς ἐμπρὸς σὲ πραγματικὸ νεκρό. Μόνον ἡ θέα ἑνὸς νεκροῦ ἠμποροῦσε νὰ τὶς κάνῃ ν' ἀρχίσουν τὰ μοιρολόγια χύνοντας δάκρυα καὶ τραβῶντας τὰ μαλλιά τους!

Τότε ὁ Μεριμὲ ἐπρότεινε νὰ προσποιηθῇ ὁ ἴδιος... τὸν νεκρὸ γιὰ νὰ ἰδῇ πῶς θὰ τὸν ἔκλαιγαν. Ἡ πρότασίς του ἔγινε δεκτὴ καὶ ἀμέσως ἄρχισε ἡ σχετικὴ μακάβριος προετοιμασία. Τὸν ξάπλωσαν πάνω σὲ ἕνα καναπέ, στὴ μέση τῆς μεγαλύτερης κάμαρας τοῦ σπιτιοῦ, ὅπου ἔμενε τὸν τύλιξαν μὲ ἕνα σάβανο, τοῦ ἔδεσαν τὸ λαιμὸ κατὰ τὸ Κορσικανικὸ ἔθιμο, μ' ἕνα ἄσπρο μαντήλι καὶ ἄναψαν γύρω στὸ ψευτοκρέββατό του κεριά. Στὴν Ὀλμίτσια, τὸ χωριὸ ὅπου συνέβαιναν ὅσα διηγούμαστε, βρισκότανε τὸν καιρὸ ἐκεῖνο ἕνας ἄντρας ποὺ εἶχε ταλέντο νὰ αὐτοσχεδιάζῃ μοιρολόγια σὰν τὶς καλλίτερες μοιρολογίστρες.

Τὸν ἐκάλεσαν, λοιπόν, καὶ τοῦ ἐξήγησαν κρυφὰ τὴν ἐπιθυμία τοῦ ξένου, τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος ἔσπευσε ἀμέσως νὰ ἱκανοποιήσῃ.

Ὁ μοιρολογητὴς ξεφωνίζοντας ἐπροχώρησε στὸ δωμάτιο, ὅπου κοίτονταν ὁ Μεριμὲ καὶ τραβῶντας τὰ μαλλιά του ἐχόρεψε ἕνα ἀργὸ πένθιμο χορὸ γύρω ἀπὸ τὸ νεκροκρέββατο. Ἔσκυψε κατόπιν πρὸς τὸ σῶμα τοῦ δῆθεν νεκροῦ, ἔκανε τὴν κλασσικὴ χειρονομία τοῦ κλεισίματος τῶν βλεφάρων καὶ φίλησε τὸ μέτωπο καὶ τὰ χέρια τοῦ... πεθαμμένου, χύνοντας δάκρυα. Ὕστερα, ὅμως, ἀποτόμως, σὰν νὰ τὸν εἶχε ἐπηρεάσει ἡ πιστὴ ἀναπαράστασις τῆς πένθιμης τελετῆς, ξέχασε ὅτι ὅλα ἦσαν σκηνοθετημένα καὶ ἀργὰ

Ὁ Κορσικανὸς Σπάντα

στὴν ἀρχή, κατόπιν δὲ σὲ γρηγορώτερο ρυθμό, ἄρχισε νὰ «κλαίῃ» τὸν «ξένο» μὲ αὐτὰ τὰ λόγια:

—Ὅταν ἄκουσα τὶς καμπάνες— ποὺ σημαίναν νεκρώσιμα — χωρὶς νὰ ξέρω ποὺ πήγαινα ἔτρεξα ἀμέσως κι' ἔφτασα στὸ χωριὸ—λαχανιασμένος καὶ τρέμοντας ἀπὸ συγκίνησι. Μοῦ λέν: ἕνας ξένος —πέθανε στὸ σπίτι τοῦ κὺρ Παύλου—Μιχάλη. Καὶ ἐπειδὴ στὸ τόπο μας ἕνας ξένος —εἶνε ἱερὸς σὰν συγγενὴς —σἀνάδερφός μας, νὰ γιατὶ— εἶμαι ἕτοιμος νὰ τὸν κλάψω. Παλληκάρι μου, στὸ χλωμό σου μέτωπο πόσοι Ἀπρίληδες ἄνθισαν; Ὤ! μόλις τριάντα ἴσως —καὶ νὰ ποὺ μᾶς φεύγεις κιόλας—γιὰ τὸν ἄλλον κόσμο, ὅπου ὅλα εἶνε σκοτεινὰ —ὅπου λουλούδι δὲν ἀνθίζει.

—Δὲν ξέρουμε τίποτε ἄλλο ἀπ' τὴ ζωή σου παρὰ ὅτι νέος καὶ ἔξυπνος ζητοῦσες στὸν τόπο μας —τὰ ἴχνη τοῦ μεγάλου παρελθόντος καὶ ὁ τάφος ποὺ ἐρευνοῦσες, ἀνοίχτηκε τώρα γιὰ σένα!

»Δίχως ἄλλο, ἄφησες ἐκεῖ κάτω— στὸν τόπο σου, στὸ σπίτι σου, ἕναν πατέρα καὶ μιὰ μητέρα, ἀνήσυχους γιατὶ ἔφυγες τόσο μακρυὰ ἀπ' αὐτούς. Ὤ! τί πόνο θὰ νοιώσουν —καὶ τί δάκρυα θὰ χύσουν —ὅταν σὲ λίγο μάθουν ὅτι πέθανες σὲ ξένη γῆ—σὰν πουλὶ σπρωγμένο ἀπὸ τοὺς ἀνέμους —μακρυὰ ἀπὸ τὴ φωληὰ ποὺ γεννήθηκες!

Φίλοι μου, στὸ στρῶμα αὐτὸ—καθὼς στὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο τῆς Κορσικανικῆς φιλοξενίας— ἂς ὁρκιστοῦμε ὅτι θὰ φροντίζουμε μὲ εὐλάβεια τὸν τάφο ποὺ θὰ τὸν σκεπάσῃ— τὴν γῆ, ὅπου θὰ κοιμηθῇ. Κοπέλλες ρίχτε λουλούδια—στὰ νέα του, χυτὰ μαλλιά, σκεφθῆτε τὰ παιδιά σας καὶ σταυρῶστε τὰ τόσο ὡραῖα χέρια του —σταυρῶστε τα πάνω τους τὸ σταυρό. Καὶ ὅλοι ἂς παρακαλέσουμε τὸ Θεὸ—νὰ δώσῃ στὴ δύστυχη ψυχή του —μιὰ μικρὴ γωνιὰ ἀναπαύσεως —στὴν οὐράνια κατοικία του —γιὰ νὰ ξεχάσῃ ἐκεῖ ἐπάνω —ὅτι τὸ σῶμα του εἶνε θαμμένο, ἐδῶ στὴ γῆ μας, μακρυὰ ἀπ' τὴν πατρίδα του!»...

Αὐτὸ ἦταν τὸ Κορσικανικὸ μοιρολόγι, ὡραιότατο, ἐντελῶς αὐτοσχεδιασμένο καὶ ποὺ ταίριαζε θαυμάσια στὸ Μεριμέ. Ἂς δοῦμε τώρα τί ἐπακολούθησε:

—«Στὸ ἄκουσμα τῶν φωνῶν αὐτῶν, συνεχίζει ὁ Ὄρτολι, καὶ τοῦ μοιρολογιοῦ, πολυάριθμοι γείτονες εἶχαν τρέξει καὶ γεμίσει τὴ σάλα. Ἄλλοι ξεγελασμένοι ἀπὸ τὴ σκηνοθεσία, ἄλλοι εἰδοποιημένοι περὶ τίνος ἐπρόκειτο, ἔλαβον τὴν ἁρμόζουσαν στάσιν, ποὺ ταίριαζε στὴν περίστασι, γονατίζοντας γύρω στὸν καναπέ, καὶ τονίζοντας μὲ τοὺς λυγμοὺς των τὶς στροφὲς τοῦ μοιρολογιοῦ. Ὅσο πρχωροῦσε τὸ τραγούδι, τόσο τὸ πρόσωπο τοῦ Μεριμὲ ἐχλώμιαζε, ὥς ποὺ στὸ τέλος κατάντησε νὰ μοιάζῃ σὰν τοῦ ἀληθινοῦ νεκροῦ. Ὅταν τὸ μοιρολόγι τελείωσε ὁ Μεριμὲ ἄνοιξε τὰ μάτια του, ἀνασηκώθηκε καὶ κύτταξε ἐπὶ πολὺ τοὺς παρισταμένους, οἱ ὁποῖοι ἀπεσύρθησαν ἀμέσως, μὴ ξέροντας ἂν ἔπρεπε νὰ κλάψουν ἢ νὰ γελάσουν ἐμπρὸς στὸν νεκραστημένον αὐτὸν ξένον. Ὕστερα ὁ Μεριμὲ ζήτησε λίγο κρασί, τὸ ἤπιε καὶ πῆγε νὰ κοιμηθῇ δύσθυμος καὶ σιωπηλός, ἀφοῦ παρεκάλεσε τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τὸν φιλοξενοῦσαν, νὰ τοῦ ἔχουν ἕτοιμο τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ ἕνα ἄλογο μὲ τὸν ἀγωγιάτη του.

Τὰ ξημερώματα καβαλλίκεψε τὸ ἄλογο καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὴν Ἀλμίτσια, ὅπου ὁ ψευτοθάνατός του τὸν εἶχε κάνει νὰ αἰσθανθῇ τὴ μεγαλύτερη συγκίνησι τῆς ζωῆς του.

* * *

Τὸ Σανατόριον Πάρνηθος

ΕΝΑ ΔΕΙΓΜΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Ὁ ἐπισκέπτης τῆς Πάρνηθος ποὺ θὰ βρεθῇ εἰς τὴν στροφὴν τοῦ τελευταίου χιλιομέτρου τοῦ 28ου θ' ἀντικρύσῃ τὴν ἐπιβλητικὴ μορφὴν ἑνὸς ὑψηλοῦ οἰκοδομήματος ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ σιωπηλὰ καὶ μελαγχολικὰ ἔλατα. Μέσα ἀπὸ τὴ θάλασσα τοῦ πρασίνου παρουσιάζεται, μὲ τὴ στακτόχρωμη ὄψι του καὶ μὲ τὴν ἥρεμη μεγαλοπρέπειά του, σὰν ἀντίθεσις γεμάτη μυστικισμόν, ποὺ καθηλώνει τὸ μάτι εἰς μίαν ἀκινησίαν πρὸς αὐτό, τόσον ἡ ἀντίθεσις γίνεται πιὸ ζωηρὰ καὶ τὸ βλέμμα μας ἀδυνατεῖ ν' ἀγκαλιάσῃ ὄχι πιὰ ἕνα μεγάλο καὶ καλλιτεχνικὸν κτίριον, μὰ ἕναν ὁλόκληρον κόσμον, ποὺ κλείνει ἡ περιοχὴ ἐκείνη τῆς Πάρνηθος. Ἀξίζει νὰ τὸν γνωρίσωμεν αὐτὸν τὸν κόσμον. Ζῇ, ἀναπτύσσεται, διαμορφώνεται μὲ τὸν ἰδικόν του, τὸν ἀπολύτως ἰδικόν του τρόπον ποὺ δὲν ἔχει τίποτε τὸ κοινὸν μὲ τὸν τρόπον τῆς συμβιώσεως τῶν ἀνθρώπων τῶν πόλεων. Οἱ πόθοι του, οἱ λαχτάρες του, οἱ χαρές του καὶ οἱ λύπες του ἐκδηλώνονται ἀθόρυβα, πρωτότυπα καὶ περισσότερον φυσικά. Κάτω ἀπὸ τὴν σκέπην ἑνὸς στοργικοῦ οὐρανοῦ δέχεται τὶς ἀπεριόριστες καὶ μητρικὲς φροντίδες τῆς Φύσεως...

Τὸ Σανατόριον Πάρνηθος εἶνε μιὰ σωστὴ «παρακοινωνία» μὲ τὴν ἰδικήν της ὀργάνωσι, μὲ τοὺς ξεχωριστοὺς της νόμους, μὲ τὴν αὐτοτέλειάν της... Θὰ προσπαθήσωμεν, μέσα στὰ πλαίσια τῶν δυνατοτήτων, ποὺ μᾶς παρέχωνται νὰ τὴν γνωρίσωμεν

Ἡ ἱστορία, ἡ ἐξέλιξις καὶ ἡ σημερινὴ ὀργάνωσις τοῦ Σανατορίου Πάρνηθος εἶνε ἄγνωστος εἰς τὸ πολὺ κοινὸ τῆς Ἑλλάδος. Καὶ ὅμως θεωρεῖται ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα σανατοριακά μας ἱδρύματα. Ἡ θαυμασία τοποθεσία του, ἡ γενικὴ ἀρχιτεκτονική του διάρθρωσις καὶ ἡ ὀργάνωσίς του ἀποτελοῦν τὰ βασικὰ στοιχεῖα τῆς ἀνωτέρας ἐκτιμήσεως ἀπὸ τὴν ὁποία περιβάλλεται.

Τὸ Σανατόριον Πάρνηθος ἱδρύθη τὸ 1914 ὡς «παράρτημα» τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ» ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διαθηκῶν τῶν ἀειμνήστων Φαιναρέτης Ἔρβερτ καὶ Κωνσταντίνου Φοὺγκ καὶ εἰς μνήμην τῶν Γεωργίου Σταύρου, θείου τῆς πρώτης, καὶ Γεωργίου Φούγκ, ἀδελφοῦ τοῦ δευτέρου. Ἡ μελέτη τῶν κλιματολογικῶν συνθηκῶν τῆς ἐκλεγείσης τοποθεσίας εἶχε γίνει προηγουμένως ἀπὸ τὸν μακαρίτην καθηγητὴν καὶ διευθυντὴν τοῦ Ἀστεροσκοπείου Δημ. Αἰγινίτην.

Μία ὁλόκληρος εἰκοσαετία ἡ ὁποία ἀπετέλεσε τὴν περίοδον τῆς δοκιμασίας καὶ τοῦ πειρατισμοῦ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ μακαρίτου Μιλτιάδου Θάλη πρώτου διευθυντοῦ τοῦ Σανατορίου, ἀπέδειξε ὅτι ἡ ἐκλογὴ τῆς τοποθεσίας ὑπῆρξε καλή.

Τὰ ἀποτελσματα ὑπῆρξαν ἀνώτερα ἀπὸ κάθε προσδοκίαν. Τὸ Σανατόριον εἶχεν ἤδη δημιουργήσει μιὰ πολὺ καλὴ φήμη στὸν ἰατρικὸν κόσμον.

Ἀλλά, γιὰ ν' ἀνταποκριθῇ ἀπόλυτα στὸν προορισμό του, ἔπρεπε, ὕστερα ἀπὸ ζωὴν εἴκοσι καὶ πλέον ἐτῶν, νὰ ἀνακαινισθῇ ριζικὰ ἀναπροσαρμοζόμενον στὶς σύγχρονες ἀντιλήψεις περὶ νοσηλευτικῆς τῶν φυματικῶν καὶ στὶς νέες μεθόδους θεραπείας. Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ» ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διαθηκῶν τῶν Βαυαρῶν ἱδρυτῶν τοῦ Σανατορίου, τὸ διοικεῖ καὶ διαχειρίζεται τὴν περιουσίαν του, ἀπεφάσισε τὴν κατεδάφισι τοῦ παλαιοῦ κτιρίου καὶ τὴν ἀνοικοδόμησιν, εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, ἑνὸς νέου Σανατορίου συγχρόνου ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Γιὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν διετέθη, μέγα μέρος ἀπὸ τὴν χρηματικὴν περιουσίαν τοῦ Ἱδρύματος.

Ἡ ἀνέγερσις τοῦ νέου κτιρίου ἤρχισε πρὸ τριετίας, ἀφοῦ ὁ κατασκευασθεὶς δημόσιος δρόμος ἐπέτρεψε τὴν ἐκτέλεσι τῶν σκέψεων ποὺ συνεῖχον τὸν νοῦν τῆς Διοικήσεως τοῦ Ἱδρύματος ἐπὶ μίαν εἰκοσαετίαν.

Τὸ κτίριον ἔχει ἐμφάνισιν καλλιτεχνικήν, καὶ συνδυάζει, μέσα εἰς μίαν ἀρτίαν διαρρύθμισιν τὴν ἐξασφάλισιν ὅλων τῶν δυνατοτήτων θεραπείας καὶ ἰάσεως μὲ τὶς ἀπαραίτητες εὐκολίες ποὺ ἀπαιτεῖ ἡ ταχεῖα καὶ ἐπιμεμελημένη ἐκτέλεσις τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἰατρικοῦ, τοῦ νοσηλευτικοῦ καὶ ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ. Ἡ ἀνοικοδόμησις ἄρχισε τμηματικῶς. Τὸν Αὔγουστο τοῦ 1935 εἶχεν ἤδη ἀρχίσει νὰ λειτουργῇ ἡ Ἀνατολικὴ Πτέρυξ, ποὺ ἀποτελεῖ τμῆμα ἀνδρῶν καὶ τὸν Ἰούλιο τοῦ 1936 ἡ Δυτικὴ Πτέρυξ μὲ τμῆμα τῶν γυναικῶν. Ἀπὸ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1937 ἄρχισεν ἡ συμπλήρωσις τοῦ οἰκοδομήματος μὲ τὴν ἀνέγερσιν καὶ τῆς Κεντρικῆς Πτέρυγος καὶ τοῦ ὑπολοίπου τῆς Δυτικῆς. Ἡ οἰκοδομικὴ ἐργασία συνεχίζεται σήμερα ὁμαλὰ καὶ μεθοδικά. Ἀπὸ τὸ παλαιὸν καὶ ἱστορικὸν κτίριον, ποὺ ἦταν, κατὰ τὸ πλεῖστον, ξύλινον, δὲν ἀπομένει τίποτε σχεδὸν πιά. Τὸ ὅλον Σανατόριον, ἀποπερατούμενον, περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Φθινοπώρου τοῦ 1938, θεωρεῖται ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα ἀποκτήματα τῆς χώρας μας, ποὺ λαμπρύνουν καὶ τιμοῦν, πράγματι, τὸν Ἑλληνικὸν πολιτισμόν.

Ὅλα τὰ δωμάτια τῶν ἀσθενῶν, εὑρισκόμενα εἰς τὴν ἀνατολικομεσημβρινὴν πλευρὰν τοῦ Σανατορίου, εἶνε πάντοτε πλημμυρισμένα ἀπὸ τὸν βουνίσιον ἀέρα καὶ ἀπὸ ἄφθονον φῶς. Τὸ βλέμμα τοῦ ἀρρώστου ἀναπαύεται ἐπάνω εἰς τὴν καταπράσινη θάλασσα τῶν ἐλάτων, ποὺ περιζώνουν τὸ Σανατόριον καὶ ἡ ψυχή του εὑρίσκει τὴν ἀνακούφισιν καὶ τὴν γαλήνην, καθὼς δέχεται τὶς ζωογόνες πνοὲς τοῦ ὀξυγόνου. Εἰς τὸ Σανατόριον ὑπάρχει:

Πλήρης ἠλεκτρικὴ ἐγκατάστασις, ἄρτιον δίκτυον ἠλεκτροφωτισμοῦ, κεντρικοῦ καὶ τμηματικοῦ, κεντρικὴ θέρμανσις, ἐγκατάστασις θερμοῦ καὶ ψυχροῦ ὕδατος, εἰδικὰ ἀνάκλιντρα, ἀκουστικὰ ραδιοφώνου εἰς κάθε δωμάτιον, ἀσχέτως θέσεως καὶ ἰδιαιτέρα ἐγκατάστασις λουτροῦ εἰς ὅλα τὰ πατώματα.

Ὅ,τι καινούργιον ἔχει νὰ μᾶς ἐπιδείξῃ ἡ σύγχρονος μηχανικὴ καὶ γιὰ τὶς περιπτώσεις νοσοκομειακῶν ἱδρυμάτων εὑρίσκεται εἰς τὸ Σανατόριον Πάρνηθος.

Γιὰ τὴν ἀπαραίτητη ψυχαγωγία τῶν ἀσθενῶν ὑπάρχει:

Αἴθουσα συνδιαλέξεων καὶ γιὰ διάφορα παιγνίδια, βιβλιοθήκη μὲ πολλὰ βιβλία ἑλλήνων καὶ ξένων συγγραφέων, ραδιόφωνον καὶ κινηματογράφος, ποὺ θ ἀρχίσῃ νὰ λειτουργῇ ἀργότερα.

Ἡ ἐπιστημονικὴ Διεύθυνσις (ἡ οἰκονομικὴ διεξάγεται ἀπὸ τὸν «Εὐαγγελισμόν») ἔχει ἀνατεθῇ εἰς τὸν ἔγκριτον καὶ ἄριστον ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἐπιστήμονα κ. Ἰωάννην Βεγκλίδην, ὁ ὁποῖος εἶνε Διευθυντὴς καὶ τοῦ Ἀντιφυματικοῦ Τμήματος τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ» καθὼς καὶ τοῦ Διαγνωστικοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Ἑλληνικῆς Ἀντιφθισικῆς Ἑταιρίας καὶ τμήματος εἰς τὴν «Σωτηρίαν», διετέλεσε δὲ Διευθυντὴς Φυματιολόγος τῶν Ἐθνικῶν Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων καὶ Παθολόγος τοῦ Γερμανικοῦ Νοσοκομείου Κωνσταντινουπόλεως.

Περὶ τὸν Διευθυντὴν ὑπάρχουν τρεῖς γιατροὶ ὡς συνεργάται, δεδοκιμασμένης πείρας, εἰδικευμένοι εἰς τὴν φυματιολογίαν, εἰς τοὺς ὁποίους ὁ κ. Βεγκλίδης ἔχει ἐμφυσήσει τὴν ἰδίαν πνοὴν τῆς ἀγάπης πρὸς τὸ Ἵδρυμα καὶ πρὸς τοὺς νοσηλευομένους του. Εἶνε δὲ κύριοι συνεργάται του οἱ ἐπιμεληταὶ τοῦ Σανατορίου κ. κ. Κ. Κοκκινάκης καὶ Δ. Ἀθανασόπουλος.

Ἀξίζει νὰ ὑπογραμμίσωμε, τέλος, τοῦτο: ὅτι ὡς πρὸς τὴν δίαιταν, τὴν τροφὴν γενικὰ καὶ τὴν ἰατρικὴν περίθαλψιν καὶ παρακολούθησιν δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀπολύτως διαφορὰ μεταξὺ τῶν διαφόρων θέσεων.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

«ΠΡΙΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΓΑΜΟ»

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ κ. Ν. ΓΥΡΑ

Μία ἀκόμη ἐνδιαφέρουμε ἐπιστολή— μάθημα, ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ ἰατροῦ κ. Ν. Γύρα, ποὺ στρέφεται γύρω ἀπὸ τὴν ἐγκυμοσύνη τῆς γυναίκας.

«Ἀγαπητὴ Ντόρα,

Ἂν πραγματικὰ σοῦ συμβαίνει αὐτὸ τὸ εὐχάριστο πρᾶγμα καὶ εἶσαι ἔγκυος, ὅπως μοῦ γράφεις, πρὶν ἀπ' ὅλα σὲ συμβουλεύω, Ντόρα, νὰ τὸ κρύψῃς ἀπὸ τοὺς δικούς σου, ὅσο μπορεῖς περισσότερο, ἔστω κι' ἂν τοὺς στερήσῃς λίγο καιρὸ αὐτὴ τὴ χαρά. Πάντα θὰ εἶναι καιρὸς γιὰ νὰ χαροῦν!

Στὸ λέγω αὐτό γιατὶ μόλις τὸ μάθουν, ἀμέσως θὰ σὲ κουράσουν μὲ χίλιες προφυλάξεις, ποὺ εἶναι ἐντελῶς περιττὲς κι' ἄδικες. Προφυλάξεις, ποὺ ἔχουν δημιουργήσει κουτὲς κι' ἀνόητες προλήψεις.

Ἄ! αὐτὲς οἱ τσουκνίδες τῶν προλήψεων! Τί δὲ θὰ ἔδινα, γιὰ νὰ μποροῦσα νὰ τὶς ξερριζώσω μιά- μιά ἀπὸ τὴ ψυχὴ τῶν ἀνθρώπων, γιατὶ δὲν ἔχουν ἄλλο σκοπό, παρὰ νὰ κάνουν πιὸ βασανισμένη, πιὸ κουραστικὴ τὴ ζωή μας...

Ἡ ἐγκυμοσύνη γιὰ τὴ γυναῖκα εἶναι μιὰ φυσιολογικὴ πρᾶξη. Γιατὶ λοιπὸν πρέπει ν' ἀλλάξῃ σὲ τίποτα τὴ ζωὴ τῆς γυναίκας;

Μὴ τοὺς ἀκοῦς, Ντόρα. Ἐξακολούθησε τὴ γυμναστική, τὸ τέννις, τὸ κολύμπι, τὸ χορό, ὅσο δὲν σὲ κουράζουν. Ἀργότερα ἡ κοκκεταρία θὰ σὲ κάνῃ νὰ τ' ἀφήσῃς μόνη σου ὅλ' αὐτά!!

Μὰ τώρα, τοὺς πρώτους μῆνες, γιατὶ νὰ στερηθῇς τόσες εὐχαριστήσεις μὲ τὸν κουτὸ κι' ἄδικο φόβο, ὅτι ἀπαγορεύονται οἱ ἀπότομες κινήσεις ἢ ἡ κούραση, γιὰ νὰ μὴ γίνῃ ἀποβολή;!

Ὅταν ἡ γυναῖκα εἶναι ὑγιής, ὅτιδήποτε καὶ νὰ κάνῃ, τὸ ἔμβρυο δὲν πέφτει ποτέ· Ἀπόδειξη, ὅσες θέλουν ν' ἀποβάλουν θεληματικὰ καὶ κάνουν τοῦ κόσμου τὶς ἀνοησίες. Τὸ τί κάνουν εἶναι ἀφάνταστο! Σηκώνουν ἀσήκωτα βάρη, πηδοῦν ὧρες ἀπὸ ὑψηλὸ μέρος, ξαπλώνουν κάτω καὶ βάζουν ἄλλες γυναῖκες νὰ τὶς... πατοῦν τὴ μέση τους, ἢ τὶς τραβοῦν δυὸ ἀπὸ τὶς μασχάλες κι' ἄλλες ἀπὸ τὰ πόδια μὲ ὅλη τους τὴ δύναμη! Κάνουν βραστὰ ποδόλουτρα, βάζουν συναπισμοὺς στὴν κοιλιὰ σὲ σημεῖο νὰ καίγεται ἡ ἐπιδερμίς των, μπάνια σὲ ἀπίστευτες θερμοκρασίες, ποὺ αοδρρ ρ φ῎ρφδ ραφδ ροφδ ῎φδρ φ θαθμ ἐξασθενοῦν τὴ καρδιά τους καὶ φθάνουν νὰ λιποθυμοῦν!! Πέρνουν διάφορα φάρμακα, ποὺ τὰ περισσότερα εἶνε δηλητήρια, ποὺ καταστρέφουν τὸ στομάχι, τὰ νεφρὰ καὶ... καὶ... Τρέλλες ἀσυγχώρητες ποὺ τὶς πληρώνουν πολλὲς φορές μὲ τὴν ὑγείαν τους κι' ὅλα αὐτὰ δίχως ἀποτέλεσμα!

Ἐνῷ ἄλλες, ὅταν ἔχουν ὡρισμένη προδιάθεση, ἀποβάλουν, παρ' ὅλες τὶς προφυλάξεις ποὺ πέρνουν! Ὥστε βλέπεις, ὅτι δὲν ἔχει καμμιὰ σχέση ἡ κούραση μὲ τὴν ἀποβολή.

Νὰ μὴν ἀλλάξῃς τὴ ζωή σου σὲ τίποτα! Νὰ ἐξακολουθήσῃς τὴν ἴδια ζωή, ὅπως καὶ πρίν.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ βάλῃς χαμηλὰ τακούνια, ἂν εἶσαι μαθημένη στὰ ψηλά. Ἂν προσπαθήσῃς νὰ τ' ἀλλάξῃς τώρα γιὰ πρώτη φορά, θὰ σὲ κουράσουν περισσότερο τὰ χαμηλά· καὶ ἴσως στραβοπατήσεις πολὺ εὐκολώτερα παρὰ μ' αὐτά, ποὺ ἤσουν συνηθισμένη ὥς τώρα.

Ὅταν ἡ γυναῖκα φορᾷ συνεχῶς ψηλὰ τακούνια, ἡ σπονδυλική της στήλη παίρνει μι' ἄλλη στάση, ὅλ' ἡ στατικὴ τοῦ σώματός της ἀλλάζει θέση. Ὅταν λοιπὸν θελήσῃ νὰ φορέσῃ ξαφνικὰ χαμηλὰ τακούνια, δὲ προφθαίνει σὲ τόσο λίγο διάστημα ν' ἀλλάξῃ τὸ σῶμα της τὴ στάση του καὶ γι' αὐτὸ περπατᾷ ἄσχημα καὶ ὑπάρχει φόβος, τότε ἀκριβῶς νὰ παραπατήσῃ εὐκολώτερα.

Μὰ κεῖνο ποὺ πρέπει νὰ καταπολεμήσῃς, εἶνε ἡ δυσκοιλιότης σου. Πῶς δὲ μοῦ ἔγραψες ἄλλη φορά, ὅτι εἶσαι τόσο δυσκοίλια; Ὄχι τώρα μόνο ποὺ εἶσαι ἔγκυος, μὰ καὶ πάντα πρέπει νὰ προσέχῃς πολὺ αὐτὴ τὴ λειτουργία τοῦ ὀργανισμοῦ σου.

Συνήθως οἱ γυναῖκες δὲ δίνουν πολλὴ σημασία σ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Κι' ὅμως ἡ δυσκοιλιότης εἶνε ἡ αἰτία τόσων κακῶν, ποὺ μὲ τὸ καιρὸ μπορεῖ νὰ φέρῃ χίλιες μικροενοχλήσεις.

Ὡς καὶ ἡ ἄσχημη ἐπιδερμίδα προέρχεται συνήθως ἀπὸ τὴ δυσκοιλιότητα· καὶ βλέπεις τὶς γυναῖκες νὰ τρέχουν στὰ ἰνστιτοῦτα καλλονῆς, νὰ βάζουν κάθε κρέμα ποὺ ρεκλαμάρεται καὶ δὲ φροντίζουν γι' αὐτὴ τὴ πάθηση, ποὺ εἶναι συχνότατα ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ. Ἐνῷ ἂν θεράπευαν τὴ δυσκοιλιότητά τους, δὲν εἶναι παράξενο — κι' ἔχουν πολλὲς ἐλπίδες — νὰ δοῦν τὴν ἐπιδερμίδα τους νὰ διορθώνεται περίφημα.

Προσπάθησε, Ντόρα, νὰ τὴ καταπολεμήσῃς. Ἡ δυσκοιλιότης εἶναι ἀρρώστεια καὶ σὰν ἀρρώστεια πρέπει νὰ θεραπεύεται.

Θὰ τὸ κατορθώσῃς, ἂν τρῶς πολλὰ χόρτα καὶ φροῦτα. Φαντάζομαι πῶς τὴν ἐποχὴ τῶν σταφυλιῶν, θὰ ἔχῃς κάποια διαφορά. Τὰ σταφύλια εἶναι τόσον εὐκοίλια. Δὲ πιστεύω νὰ μοῦ πῇς πῶς δὲ σ' ἀρέσουν ἢ δὲ τὰ τρῶς, γιατὶ θὰ σοῦ πῶ, πῶς κάνεις ἔγκλημα ἢ πῶς δὲν εἶσαι «φυσιολογική», γιὰ νὰ μὴν ἀγαπᾷς τὰ φροῦτα, ποὺ εἶναι ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα δῶρα ποὺ ἡ φύση μᾶς ἔδωσε.

Ὅταν ὑπάρχουν σταφύλια, τρῶγε ἄφθονα, ὅσα μπορεῖς περισσότερα. Νὰ τὰ τρῶς ὅμως μαζὶ μὲ τὶς φλοῦδες, γιατὶ χωρὶς τὶς φλοῦδες, δὲν ὠφελοῦν.

Μὰ καὶ τὸν χειμῶνα μπορεῖς ν' ἀντικαταστήσῃς τὰ σταφύλια μὲ τὶς σταφίδες, αὐτὸν τὸ χρυσό μας θησαυρό, ποὺ οἱ ξένοι λατρεύουν καὶ μεῖς οἱ Ἕλληνες δὲν ἐκτιμοῦμε δυστυχῶς ὅσο θὰ ἔπρεπε, ἐνῷ ἡ σταφίδα δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ λείπῃ ἀπὸ τὸ σπίτι κανενός.

Πᾶρε στὸ σπίτι σου μιὰ κάσσα μὲ σταφίδες καὶ τρῶγε ἕνα πιάτο τὸ μεσημέρι, τὸ βράδυ κι' ὅποτε ἄλλοτε θελήσεις. Εἶνε τὸ καλλίτερο καθαρτικό.

Μεθαύριο στὰ παιδάκια σου νὰ τοὺς δίνῃς νὰ τρῶνε ἄφθονες· νὰ τοὺς γεμίζῃς τὶς τσέπες τους τὸ πρωΐ, τ' ἀπόγευμα, τὸ βράδυ, ὥστε νὰ τρῶνε συχνά. Νὰ τοὺς μάθῃς νὰ τὴν ἀγαποῦν καὶ νὰ τρῶνε ὅσες θένε. Εἶναι ἡ σταφίδα τόσο νόστιμη, ὑγιεινὴ καὶ θρεπτικὴ τροφή... καὶ δὲ στοιχίζει καὶ πολύ.

Παράλληλα νὰ τρῶς τὰ ξερὰ σῦκα — ὅταν βέβαια δὲν ὑπάρχουν φρέσκα!— Εἶναι κι' αὐτὰ νοστιμώτατα, θρεπτικὰ καὶ πολὺ εὐκοίλια. Μαζὶ νὰ παίρνῃς ἕνα ἐλαφρὸ καθαρτικὸ π. χ. λάδι παραφίνης ἢ νὰ βάζῃς ἕνα κλῖσμα μὲ λίγο χλιαρὸ νερό. Ἕνα ποτῆρι τοῦ νεροῦ εἶναι ἀρκετό.

Τὸ κλῖσμα δὲν χρειάζεται νὰ εἶναι δυὸ λίτρων, γιὰ νὰ εἶναι ἀποτελεσματικό. Τοὐναντίον μάλιστα, γιατὶ τὸ ἔντερο δὲ μπορεῖ νὰ τὸ κρατήσῃ σχεδὸν καθόλου κι' ἀμέσως ξαναβγαίνει τὸ νερό, χωρὶς νὰ φέρνῃ ἀποτέλεσμα τὶς περισσότερες φορές.

Ὁ κόσμος νομίζει, ὅτι τὸ νερὸ τοῦ κλίσματος ξεπλένει τὸ ἔντερο καὶ παρασύρει τὰ κόπρανα. Δὲν εἶναι ἀληθινὸ αὐτό. Τὸ κλῖσμα ἐρεθίζει τὸ ἔντερο, τὸ κάνει νὰ συστέλλεται κι' ἔτσι βγαίνουν τὰ κόπρανα. Γι' αὐτὸ τὸ κλῖσμα πρέπει νὰ κρατιέται ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο, γιὰ νὰ προφθάσῃ νὰ γίνῃ ὁ ἐρεθισμός. Ἕνα ποτῆρι τοῦ νεροῦ εἶνε ἀρκετό.

Μὰ προπαντὸς πρέπει νὰ ἔχῃς μιὰ ὥρα τακτική, τὴν ἴδια πάντα, γιὰ τὴ καθημερινή σου κένωση· κατὰ προτίμηση τὸ πρωΐ μόλις ξυπνήσῃς.

Ἔχω προσέξει, πῶς σπανίως οἱ ἄντρες ἔχουν δυσκοιλιότητα, ἐνῷ στὶς γυναῖκες εἶναι τόσο συνηθισμένο πρᾶγμα! Ξέρεις γιατί; Ὁ ἄντρας ὅπως λείπῃ σχεδὸν ὅλη τὴ μέρα ἀπὸ τὸ σπίτι, βρίσκεται ἐκεῖ μόνο τὸ πρωΐ, τὸ μεσημέρι, τὰ βράδυα. Ἀναγκαστικὰ λοιπὸν ἔχει μιὰ ὥρα τακτικὴ καὶ συνηθισμένη, γιὰ τὴ καθημερινή του κένωση· ἐνῷ ἡ γυναῖκα, παρ' ὅλο ποὺ βρίσκεται ὅλη μέρα σπίτι, πιάνεται μὲ καμμιὰ δουλειά, βαριέται νὰ τὴν ἀφήσῃ καὶ λέει, «πηγαίνω ἀργότερα». Αὐτὸ τὸ ἀργότερα ὅμως γίνεται πολλὲς φορὲς 3-4 καὶ καμμιὰ φορὰ περισσότερες μέρες κι' ἔτσι συνηθίζουν τὸ ἔντερό τους, νὰ μὴν ἐργάζεται τακτικά.

Φαντάζεσαι τώρα, τί κακὸ κάνουν στὸν ὀργανισμὸ αὐτὰ τ' ἀπορρίμματα, ποὺ μένουν ἐκεῖ μὲ τὶς μέρες. Καμμιὰ γυναῖκα δὲν θὰ δεχόταν νὰ ἔχῃ στὸ σπίτι της ἢ στὴ κάμαρά της σκουπίδια γιὰ μέρες, κι ὅμως ἀφίνει αὐτὰ τὰ σκουπίδια τοῦ ὀργανισμοῦ μέσα της ὁλόκληρα μερόνυχτα!

Γι' αὐτὸ σοὔγραψα, πῶς εἶναι καλλίτερα νὰ συνηθίσῃς, μόλις ξυπνᾷς τὸ πρωΐ, μαζὶ μὲ τὴν ἐξωτερική σου τουαλέττα νὰ κάνῃς καὶ τὴν ἐσωτερική.

Μὲ λίγη θέληση καὶ ὑπομονὴ θὰ δῇς, πῶς θὰ μάθῃς τὸ ἔντερό σου νὰ λειτουργῇ τακτικά, ἀρκεῖ νὰ ἐπιμένῃς πάντα τὴν ἴδια ὥρα· θὰ συνηθίσῃ δὲ τόσο πολύ, ποὺ δὲν θὰ χρειάζεσαι ἀργότερα καθαρτικὰ καὶ κλίσματα, γιατὶ θὰ γίνῃ μιὰ ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη τοῦ ὀργανισμοῦ σου.

Πήγαινε νὰ σ' ἐξετάσῃ ἕνας γιατρός, γιὰ νὰ βεβαιωθῇς ἂν εἶσαι ἔγκυος καὶ γράψε μου το γρήγορα, γιὰ νὰ χαρῶ κι' ἐγὼ μαζί σου.

Μ' ἀγάπη»

λευκά, μαλακά, περιποιημένα χέρια
παρά τόν άέρα καί τήν κακοκαιρίαν, παρά τήν οίκιακήν έργασίαν.
NIVEA CREME

Διά τής δριμείας κακοκαιρίας καί τού συχνού πλυσίματος, άφαιρούνται άπό τό δέρμα μας αί ούσίαι, αίτινες δέον νά τό διατηρούν λείον καί έλαστικόν. Άντικαταστήσατε τάς άπαραιτήτους ταύτας ούσίας διά τακτικής περιποιήσεως μέ κρέμαν NIVEA. Ή NIVEA, συνεπεία τής έν αύτή περιεχομένης μοναδικής είς τό είδός της καί πρός τό δέρμα συγγενευούσης ούσίας EUCERIT, είναι, ούτως είπείν, τό έκ φύσεως δοθέν μέσον περιποιήσεως τού δέρματος. Ή NIVEA καθιστά τό δέρμα σας, κατόπιν συντόμου χρήσεως, μαλακόν ώς βελούδον, λευκόν καί έλαστικόν.

Πωλείται είς όλα τά φαρμακεία καί μυροπωλεία
Τό μικρόν κυτίον δρχ. 8,50, τό μεσαίον δρχ. 15, τό μεγάλο δρχ. 30.

Η ΙΩΣΗΦΙΝΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 21ης σελίδος)

ρεάν, πιστέψετέ με! ἔκαμε τώρα ἡ Ἰωσηφίνα, παίζοντας τέλεια τὴν κωμῳδία της. Δὲν ὑπῆρξε τίποτε μεταξύ μας!

—Ὅλοι αὐτοί, κυρία, παρέκαμψαν τὸ γοητευτικὸ αὐτὸ φρούριο τῆς καρδιᾶς σας. Δὲν μπόρεσαν νὰ τὸ ἐκπορθήσουν!

Κυττᾶχτε λοιπὸν, πόσον ὁ ἄντρας εἶνε μάταιος!... Ξέρω καλά, ὅτι ὅλ' αὐτὰ ποὺ μοῦ λέτε εἶνε ἀλήθεια, ἢ διὰ νὰ εἶμαι δικαιότερος, δὲν εἶνε ἐντελῶς ἀλήθεια. Καὶ ὅμως τὸ πιστεύω ! Τόσο ἡ ἐπιθυμία μου εἶνε ζωηρὴ νὰ τὰ πιστεύσω!

—Καὶ τὶ ἔχετε νὰ κερδίσετε μ' αὐτό;

—Ποιὸς ξέρει! Μπορεῖ νὰ στήσω τὶς πυροβολαρχίες μου κι' ἐγὼ μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ θελκτικὸ φρούριο...

— Φυλαχθῆτε στρατηγέ!... Δὲν σᾶς ἐκήρυξε κανεὶς τὸν πόλεμον!

—Νομίζω ὅτι ναί! Μ' ἐκαλέσατε κοντά σας μὲ τόση ἐπιμονή!...

—Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια. Εἶπε ἡ Ἰωσηφίνα κακκινίζοντας μέχρις αὐτιῶν. Θέλω τόσο πολὺ τὴ φιλία σας!

—Πιστεύετε στὴ φιλία μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικός· Δὲν σᾶς θεωροῦσα ἱκανὴ γιὰ τόσο παιδιάστικες ὑποθέσεις...

—Εἶσθε τόσο μεγάλος, τόσο δυνατός! Δὲν εἶσθε ἁπλῶς ἡ δύναμις, ἀλλὰ ἡ δύναμις τοῦ καιροῦ μας.

—Ὁ θαυμασμός, ὅταν προέρχεται ἀπ' αὐτοὺς ποὺ θὰ ηὐχόμεθα νὰ ἔχουν ἄλλα αἰσθήματα γιὰ μᾶς εἶνε τόσο κρῦο πρᾶγμα κυρία! ..

—Πιθανόν! Ἀλλὰ περιέχει πολλὰ ἄλλα αἰσθήματα. Εἶνε ἡ ἀρχὴ πολλῶν ἄλλων αἰσθημάτων. Εἶνε ἐπιδεκτικὸς ἀπείρων μεταβολῶν.

—Καὶ ἀπὸ τὶ ἐξαρτῶνται κατὰ τὴν κρίσιν σας, αἱ μεταβολαὶ αὐταί; ρώτησε πονηρὰ ὁ Βοναπάρτης.

—Μά... ἀπὸ τὸ ἀντικείμενον τοῦ θαυμασμοῦ μας, εἶπεν ἡ Ἰωσηφίνα καὶ τὸν κύτταξε καλὰ στὰ μάτια.

Ἡ αἰφνιδία εἴσοδος τῆς κυρίας Ταλλιὲν διέκοψε τὴν θελκτικὴν αὐτὴν καὶ ἐπικίνδυνον συνομιλίαν. Ἡ Ἰωσηφίνα δὲν τὴν περίμενε, ἀλλὰ καὶ δὲν δυσηρεστήθη διόλου ἀπὸ τὴν ἐμφάνισίν της. Ἦτο σὰν νὰ ἐπενέβαινε, γιὰ νὰ τῆς δώσῃ καιρὸ νὰ σκεφθῇ καλλίτερα τὴν τακτικήν, ποὺ θὰ υἱοθετοῦσε ἀπέναντι τοῦ Ναπολέοντος, τοῦ ὁποίου τὴν ἐπίθεσιν δὲν ἐπερίμενε τόσον ἄμεσον καὶ τόσον ραγδαίαν. «Αὐτὸς δὲ χωρατεύει διόλου, ἔλεγε ἀπὸ μέσα της. Χρειάζεται μεγάλη προσοχὴ μαζί του».

Ὁ Ναπολέων ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἐσκέπτετο! «Τὸ νόημα τῶν λόγων της εἶνε: Δὲν ἀγάπησα οὔτε ἀγαπῶ κανένα. Ἂν μπορῆτε κατακτήσατέ με !... Διαβολεμένη γυναῖκα!». Ἡ Ἰωσηφίνα τὸν παρεκάλεσε, καθὼς καὶ τὴν κυρία Ταλλιέν, νὰ μείνουν στὸ δεῖπνο. Ἡ Ταλλιὲν εἶχε κάπου νὰ πάῃ.

—Λυποῦμαι πολὺ κι' ἐγώ, εἶπε ὁ Βοναπάρτης, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ μείνω.... Ἐπιφυλάσσομαι γιὰ ἄλλοτε. Θὰ ἤθελα νὰ ἰδῶ μόνον τὸ μικρὸ Εὐγένιο καὶ νὰ τοῦ πῶ προσωπικῶς ὅτι τοῦ χαρίζω τὸ σπαθὶ τοῦ πατέρα του, ποὺ μοῦ τὸ ἐζήτησε!

—Τί καλὸς ποὺ εἶσθε, στρατηγέ! εἶπεν ἡ Ἰωσηφίνα. Δυστυχῶς οὔτε ὁ Εὐγένιος οὔτε ἡ Ὀρντασία εἶνε ἐδῶ. Τὰ ἔχω καὶ τὰ δύο μου παιδιὰ ἐσωτερικά. Βγαίνουν κι' ἔρχονται σ' ἐμένα μόνο τὴν Κυριακή. Ἂν μᾶς ἐκάνατε τὴν τιμὴν νὰ ἐρχόσαστε νὰ δειπνύσουμε τὴν ἐρχομένην Κυριακή.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ : Εἰς τὸ προσεχές.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

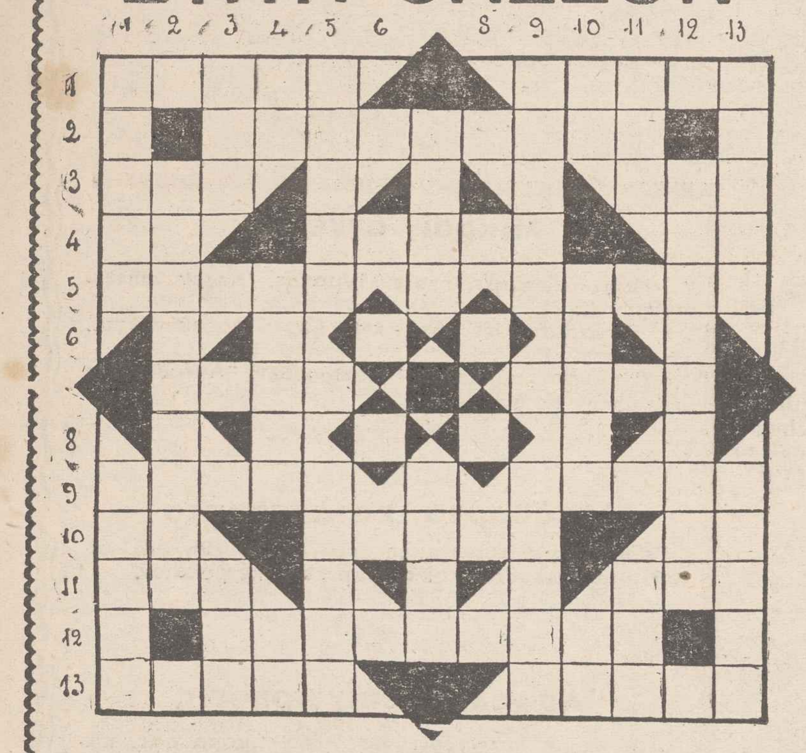

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1. Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα. — Μέρος τοῦ προσώπου.
2. Ὁ αὐτομάτως γινόμενος, χωρὶς μεσολάβησιν τῆς σκέψεως ἢ τῆς θελήσεως.
3. Θεὰ τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς θρησκείας. —Πᾶν ἄνοιγμα ἐπί τινος ἐπιφανείας.
4. Τὸ ὑπάρχον, τὸ ἔχον ζωήν. —Ἀπαραίτητον εἰς κάθε ἄνθρωπον· δίδεται ὅμως καὶ εἰς ὅλα περίπου τὰ ζῷα. —Ἀριθμητικόν.
5. Στερεὸν σῶμα, διαφανές, σκληρὸν καὶ εὔθραυστον. —Ἀλληλουχία πραγμάτων καθ' ὡρισμένην τάξιν.
7. Ἐπίρρημα ποσοτικόν, πολύ. —Οἰκοδόμημα ἐφωδιασμένον μὲ μηχανικὰς ἐγκαταστάσεις, διὰ τὴν ἐν ξηρασίᾳ διατήρησιν καρπῶν, ἰδίᾳ σιτηρῶν, καὶ τὴν ταχεῖαν φόρτωσιν καὶ ἐκφόρτωσιν αὐτῶν. (Λέξις ξενική).
9. Ὁ σύμφωνος πρὸς τὸν θεῖον νόμον, ὁ ὑπ' αὐτοῦ καθωρισμένος, ὁ εἰς τὸν Θεὸν ἀφιερωμένος καὶ εἰδικώτερον ἀσκητὴς καθηγιασμένος ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας.— Συνδέω, συγχωνεύω (ὁ ἀόριστος εἰς τὴν δημοτικήν).
10. Μόριον ἐτυμολογούμενον ὡς παρελθὸν κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τοῦ ἄφες. —Ὁ ἄνευ ποδῶν, ὁ στερηθεὶς τοὺς πόδας. —Ἄνθη.
11. Ἀκέραιος, ἀβλαβής, ἄρτιος «τὸ θηλυκόν). —Ἐποχὴ τοῦ ἔτους.
12. Ὁ μηδὲν ἔχων.
13. Ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν σπείρονται τὰ σιτηρά. —Μνημεῖον πρὸς τιμὴν ἀνδρῶν πεσόντων ἐν πολέμῳ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1. Δημοκρατία τῆς Ν. Ἀμερικῆς ἐπὶ τοῦ Εἰρηνικοῦ. —Μικρὰ ἔκτασις γόνιμος καὶ κατῳκημένη ἐν μέσῳ ἐρήμου ἐκτάσεως.
2. Ἐκτελῶ τι ἐκ περιτροπῆς μετά τινος ἄλλου.
3. Ἐπίρρημα χρονικόν, συγχρόνως μαζὺ μέ. —Πρόθεσις.
4. Ὁ ἐπίγειος κόσμος, ἡ οἰκουμένη. —Μία τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Β. Ἀμερικῆς, μεσόγειος μεταξὺ τῆς λίμνης Ἤρι καὶ τοῦ ποταμοῦ Ὀ.— Γαλλικὴ μονὰς μετρήσεως ἐπιφανείας.
5. Βάρος, καὶ μεταφορικῶς, λύπη, στενοχώρια. —Ἡ ἐπὶ τῆς ράχεως τοῦ φορτηγοῦ κτήνους ἐφαρμοζομένη σκευή.
7. Εὐγενὲς ἀέριον, χρησιμοποιούμενον εἰς τὰς φωτεινὰς διαφημίσεις. —Ἐπιτυχὲς λάκτισμα ποδοσφαίρας πρὸς τὸ τέρμα.
9. Πρόχειρον ἢ μόνιμον κατασκεύασμα, περιβαλλόμενον συνήθως ὑπὸ ἀναρριχητικῶν φυτῶν καὶ χρησιμεῦον ὡς καταφύγιον ἐν ὥρᾳ θέρους. —Κοιλότης.
10. Ἄρθρον. —Τὸ τρίχωμα τῶν προβάτων. —Διὰ τοὺς Γάλλους, ἡ λέξις αὐτὴ ἔχει μεγάλην ἀξίαν.
11. Ἐπίρρημα ποσοτικὸν (δημοτική). —Ἐπίρρημα τοπικόν.
12. Τὸ σύνολον τῶν εἴς τινα ἀνηκόντων ὑλικῶν ἀγαθῶν.
13. Μεγάλη θεὰ τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ Πανθέου. —Πρεσβύτερος ἀδελφὸς τοῦ Μωϋσέως, ὁ πρῶτος ἀρχιερεὺς τῶν Ἑβραίων.

Λ. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

«Ὁ Μπάρμπα Μαθιὸς»

Ὁ Μπάρμπα Μαθιὸς εἶνε ἰδιοκτήτης μιᾶς ἐξοχικῆς οἰκίας, κάτωθι τῆς ὁποίας ὑπάρχει μιὰ πολύ.... ὡραία ἐπίσης ἀποθήκη παλαιῶν κρασιῶν.

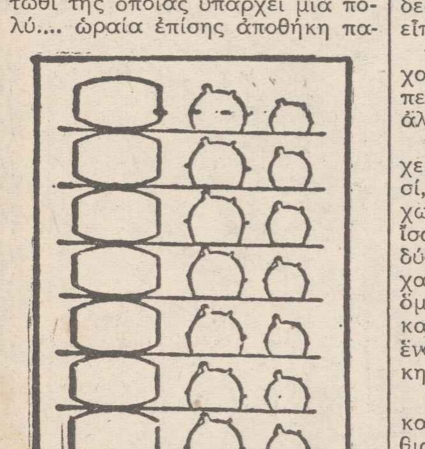

Τὴν ἀποθήκην αὐτὴν ἀκριβῶς ἐπεσκέφθησαν πρὸ ἡμερῶν δύο ἔγγονοι τοῦ Μπάρμπα Μαθιοῦ καὶ ἐθαύμασαν τὴν πλουσίαν ἐκείνην... συλλογήν.

Ὁ Μπάρμπα Μαθιός, μετὰ μακρὰν συζήτησιν, παρέσυρε τοὺς δύο νέους ἐμπρὸς εἰς ἕνα μικρὸ βαρέλι, τὸ ὁποῖον περιεῖχε 8 ὀκάδες σπανίου οἴνου καὶ τότε τοὺς εἶπε:

—Εἰς τὴν γωνίαν ἐκεῖ ὑπάρχουν δύο μικρὰ δοχεῖα τὸ ἕνα περιεχομένου 5 ὀκάδων καὶ τὸ ἄλλο μόνον τριῶν.

»Τὸ μικρὸ αὐτὸ βαρέλι περιέχει ὀκτὼ ὀκάδες σπουδαῖο κρασί, ἐὰν λοιπόν, κατορθώσητε καὶ χωρίσητε τὸ κρασὶ αὐτὸ εἰς δύο ἴσα μέρη βοηθούμενοι μόνον τῶν δύο αὐτῶν δοχείων, τότε θὰ σᾶς χαρίσω τὸ κρασὶ αὐτό. Πρέπει ὅμως νὰ πάρῃ ἀπαραιτήτως ὁ καθεὶς 4 μόνον ὀκάδες, καὶ τὸ ἕνα νὰ μείνῃ ἐδῶ εἰς τὴν ἀποθήκην.

Οἱ δύο νέοι τὸ κατόρθωσαν, καὶ τὸ κρασὶ τοῦ Μπάρμπα Μαθιοῦ ἔκανε φτερά. Ἐὰν σεῖς εὑρίσκεσθε εἰς τὴν θέσιν τῶν δύο νέων θὰ εὑρίσκατε τὴν λύσιν τῆς προτάσεως τοῦ Μπάρμπα Μαθιοῦ;

Ἡ ἀνωτέρω δημοσιευομένη εἰκών μας, σκοπὸν ἔχει νὰ σᾶς βοηθήσῃ εἰς τὴν ἀνεύρεσιν τῆς λύσεως.

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ

Γεωγραφικὸς γρῖφος ἀρ. 53

1.—Τάμεσις.
2.—Σουμάτρα.
3.—Ἕβρος.
4.—Χαβάη.
5.—Ὄ[illegible]ερ.
6.—Σηκουάνα.
7.—Λένας.
8.—Ὀράγγης.
9.—Βόλγας.
10.—Ἀμαζόνιος.
11.—Κογκό.
12.—Ἰνδός.
13.—Ἄνδρος.

Αὐτὰ ἦσαν τὰ 13 ὀνόματα ποταμῶν καὶ νήσων ποὺ ἔπρεπε νὰ εὕρητε, διὰ νὰ σχηματισθῇ καθέτως ἐκ τοῦ «Πρώτου» γράμματος ἑκάστου ὀνόματος, τὸ Εὐρωπαϊκὸν κράτος «ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΑ».

Τὸ «Ἄνω - Κάτω» Σταυρόλεξον

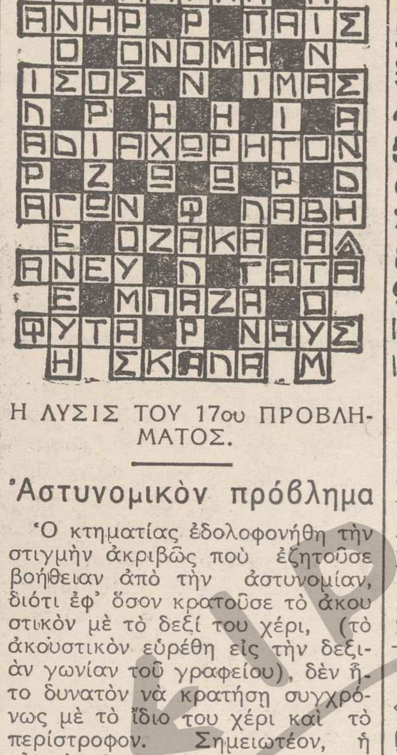

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 17ου ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ.

Ἀστυνομικὸν πρόβλημα

Ὁ κτηματίας ἐδολοφονήθη τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ποὺ ἐζητοῦσε βοήθειαν ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν, διότι ἐφ' ὅσον κρατοῦσε τὸ ἀκουστικὸν μὲ τὸ δεξί του χέρι, (τὸ ἀκουστικὸν εὑρέθη εἰς τὴν δεξιὰν γωνίαν τοῦ γραφείου), δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ κρατήσῃ συγχρόνως μὲ τὸ ἴδιο του χέρι καὶ τὸ περίστροφον. Σημειωτέον, ἡ πληγὴ τῆς σφαίρας, εὑρίσκετο εἰς τὸν δεξιὸν κρόταφον.

»Μαγικὸν τετράγωνον»

ΑΡΙΘΜΟΣ 7.

7	5	15
17	9	1
3	13	11

Ἰδοὺ πῶς ἔπρεπε νὰ τοποθετηθοῦν οἱ διάφοροι ἀριθμοί. Τοιουτοτρόπως, προσθέτοντες αὐτοὺς ὁριζοντίως, διαγωνίως καὶ καθέτως θὰ εὑρίσκεται πάντα ὡς ἀποτέλεσμα: «27».

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. 87 ΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΚΑΜΠΗ. 2) ΥΠΕΡ —ΡΩΜΗ. 3) ΝΗΣΟΣ. 4) ΟΡΟΣ—ΠΙ. 5) ΩΟΝ —ΜΟΝΑΣ. 7) ΚΟΙΤΗ—ΠΑΝ. 8) ΟΣ—ΦΟΡΑ. 9) ΑΣΚΟΣ. 10) ΑΜΦΙ—ΡΟΔΑ. 11) ΗΣΣΩΝ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΕΥΝΟΩ —ΚΟΡΑΞ. 2) ΡΟΔΟΣ. 3) ΚΕΝΟΝ—ΑΦΗ. 4) ΑΡΗΣ —ΠΤΗΣΙΣ. 6) ΠΡΟΣΟΝ —ΦΟΡΩ. 7) ΗΩΣ ΠΟΣΟΝ. 8) ΠΑΚΑΡ. 9) ΜΗΝΙΣ—ΝΑ·Ι·ΑΣ.

«Τὸ παιγνίδι μας»

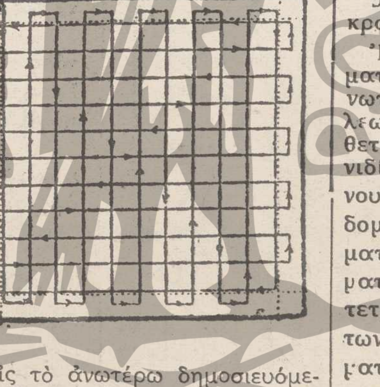

Εἰς τὸ ἀνωτέρω δημοσιευόμενον κλισέ, φαίνεται καθαρὰ τί ἔπρεπε νὰ κάνετε διὰ νὰ χαράξετε καὶ τὰ 100 τετραγωνίδια, χωρὶς νὰ σηκώσητε τὸ μολύβι, καὶ χωρὶς νὰ περάσητε ἔξω ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸν τετράγωνον.

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

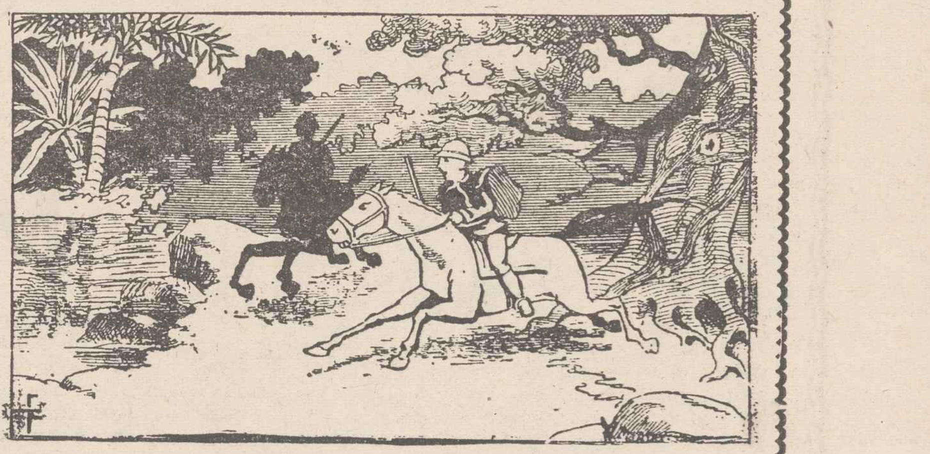

Εἰς τὰ βάθη τῆς Ἀφρικανικῆς ζούγκλας, ὁ ἀτρόμητος αὐτὸς κυνηγός, παρακολουθεῖ ἕναν φοβερὸν καὶ τεράστιον ἐλέφαντα, ὁ ὁποῖος ὅμως ἔχει ἐξαφανισθῆ. Ἴσως νὰ κρύπτεται κάπου ἐκεῖ κοντά, καὶ νὰ ἑτοιμάζῃ καμμίαν ἀπρόοπτον ἐπίθεσιν κατὰ τοῦ κυνηγοῦ, ὁ ὁποῖος τὸν παρενώχλησε. Μήπως δύνασθε πάντως σεῖς νὰ τὸν βοηθήσετε... ἀπὸ μακρυὰ βέβαια, εἰς τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ φοβεροῦ θηρίου;

Τὸ «Ἄνω-Κάτω» Σταυρόλεξον (Ἀριθ. 18)

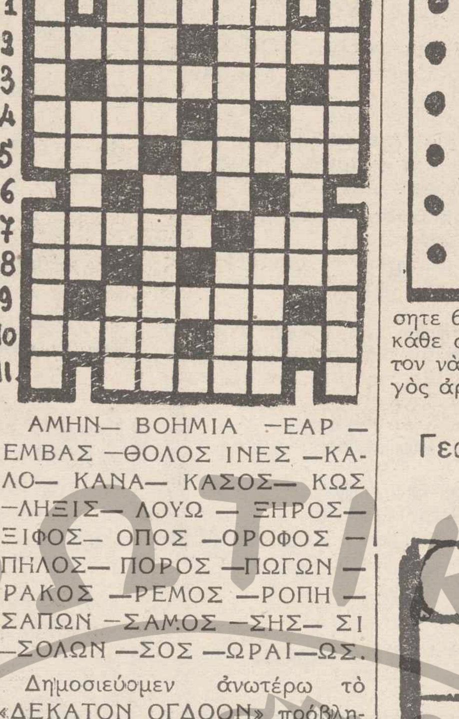

ΑΜΗΝ— ΒΟΗΜΙΑ —ΕΑΡ —ΕΜΒΑΣ —ΘΟΛΟΣ ΙΝΕΣ —ΚΑΛΟ— ΚΑΝΑ— ΚΑΣΟΣ— ΚΩΣ —ΛΗΞΙΣ— ΛΟΥΩ — ΞΗΡΟΣ— ΞΙΦΟΣ— ΟΠΟΣ —ΟΡΟΦΟΣ — ΠΗΛΟΣ— ΠΟΡΟΣ —ΠΩΓΩΝ — ΡΑΚΟΣ —ΡΕΜΟΣ —ΡΟΠΗ — ΣΑΠΩΝ —ΣΑΜΟΣ —ΣΗΣ— ΣΙ —ΣΟΛΩΝ —ΣΟΣ —ΩΡΑΙ—ΩΣ.

Δημοσιεύομεν ἀνωτέρω τὸ «ΔΕΚΑΤΟΝ ΟΓΔΟΟΝ» πρόβλημα «ΑΝΩ—ΚΑΤΩ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ». Ὅπως καὶ εἰς τὰ προηγούμενα, αἱ διάφοροι λέξεις ἔχουν διασκορπισθῇ ὡς ἀνωτέρω κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν. Πρέπει, λοιπόν, τώρα νὰ τοποθετήσητε ἑκάστην εἰς τὴν θέσιν της ἐντὸς τοῦ Σταυρολέξου, οὕτως ὥστε νὰ σχηματισθῇ ἓν πλῆρες, λογικὸν καὶ κανονικὸν σταυρόλεξον.

«Τὸ παιγνίδι μας»

Εἰς τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον κλισέ, φαίνονται 36 μαῦρες τελεῖες. Πρέπει τώρα νὰ ἀφαιρέσητε 6 ἐξ αὐτῶν, οὕτως ὥστε εἰς κάθε στήλην, ὁριζόντιον ἢ κάθετον νὰ παραμένῃ πάντα ἕνας ζυγὸς ἀριθμὸς τοιούτων.

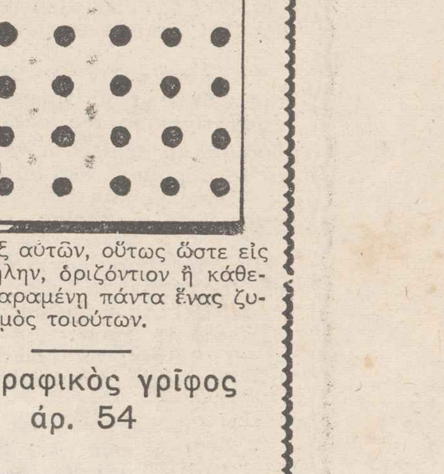

Γεωγραφικὸς γρῖφος ἀρ. 54

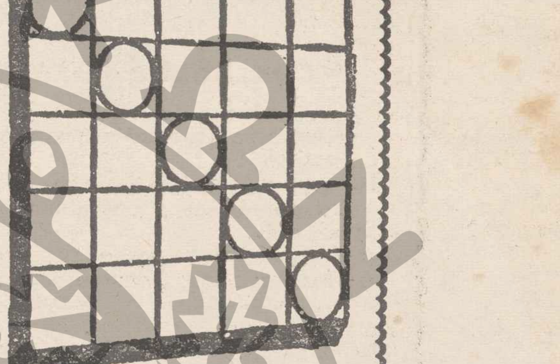

1.—Πρωτεύουσα μικροῦ ἀλλ' ὀνομαστοῦ Εὐρωπαϊκοῦ κράτους.
2.—Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα.
3.—Περιοχὴ τῆς γῆς, ὑπάρχουν δύο, περὶ αὐτῶν ὅμως, σπανίως γίνεται λόγος.
4.—Δημοκρατία τῆς Ν. Ἀμερικῆς ἐπὶ τοῦ Εἰρηνικοῦ.
5.—Μικρὸν ἀλλ' ἱστορικὸν κράτος τῆς Εὐρώπης.

Ἐὰν τώρα εὕρητε τὰ πραγματικὰ ὀνόματα τῶν πέντε ἀνωτέρω διασαφιζομένων πόλεων καὶ χωρῶν, καὶ τὰ τοποθετήσητε ἐντὸς τῶν τετραγωνιδίων τοῦ ἀνωτέρω τεραγώνου (ὁριζοντίως βέβαια), δεδομένου ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ ὀνόματα ἔχουν πέντε μόνον γράμματα, διαγωνίως, ἐντὸς τῶν τετραγωνιδίων τῶν περιεχόντων μικρὸν κύκλον, θὰ σχηματισθῇ :

— Ἡ ὀνομασία ἑνὸς μεγάλου ἑλληνικοῦ λιμένος, μὲ μεγάλην ναυτικὴν κίνησιν, καὶ μὲ ἀκμάζουσαν βιομηχανίαν.

Λ. ΔΕΠ.—